

OKULUM

Oğulcan okula başlayacağı için çok mutluydu. (Neden mutlu olabilir?) Çünkü yeni arkadaşları olacaktı, oyunlar oynayacaktı. Bunun için erkenden kalkıp giysilerini giydi. Dişlerini fırçaladı ve yeni okuluna hazırlandı. (Siz bu güne nasıl hazırlandınız?) Annesi bile oğlunu böyle heyecanlı görünce çok şaşırmıştı. Oğulcan ve annesi kahvaltılarını yaptıktan sonra okula gitmek için evden çıktılar. Oğulcan çok sabırsızdı. Okul yolu ona çok uzun gelmişti.

Okulun kapısında onları güler yüzlü bir öğretmen karşıladı.

- Ben senin öğretmenimim. Adım Pelin. Sen de Oğulcan olmalısın. Tanıştığımıza çok sevindim. dedi.

Oğulcan öğretmenini hemen sevmişti. Ne kadar da güzel gülüyordu. Annesi Oğulcan'ı öpüp:

- Kalmamı ister misin? diye sordu.

- Gerek yok anneciğim. Ben okulumu ve öğretmenimi çok sevdim, dedi Oğulcan öğretmeniyle annesine el sallayıp sınıfa doğru yürüdü. Sınıfı düşündüğü gibi çok güzeldi. Kendi odası gibiydi. (Siz sınıfınızı görünce neler hissettiniz?) Bir sürü oyuncak, bir sürü kitap ve bir sürü arkadaşları vardı artık. Pelin Öğretmen:

- Size okulumuzu gezdirmemi ister misiniz? diye sordu. Bütün çocuklar "Evet" dedi.

Pelin Öğretmen önde, çocuklar arka arkaya sıra olarak okullarını gezmeye başladılar. Önce okulun üst katını gezdiler. Müdür odasını, sınıfları gördüler. Bütün duvarlarda resimler vardı. Ardından merdivenlerle okulun alt katına indiler. Onlarında sınıfı alt kattaydı. Orada da sınıflar, mutfak ve tuvaletler vardı. Oğulcan "Okulum ne kadar da güzel" dedi. (Siz okulumuzu gezdiniz mi? Neler gördünüz?) Öğretmen ve çocuklar sınıflarına doğru giderken bir sınıfının içinde bir takım hareketler yapan öğrencileri gördüler. Kollarını sallayıp kuş gibi uçuyorlardı. Oğulcan:

- Öğretmenim bu arkadaşlarımız ne yapıyorlar? diye sordu.

- Bazı hayvanların taklitlerini yapıyorlar. Sizce hangi hayvanların taklitlerini yapıyorlar?

Bazı çocuklar kuş gibi uçuyorlardı. Öğretmen :

- Biz de sınıfımıza gidip bu oyunu oynayalım mı? diye sordu.

Bütün çocuklar "Evet" diye bağırdılar. Pelin Öğretmen gülümsedi. Ne kadar sevimli öğrencileri vardı. Ardından sınıflarına gidip gördükleri oyunu oynamaya başladılar. Öğretmen oyunu çocuklara anlattı. Bu oyun Oğulcan'nın ve diğer arkadaşlarının çok hoşuna gitmişti. Oyunda her çocuk bir hayvanın

taklidini yapıyor ardından adını söylüyordu. Diğer çocuklarda onu taklit edip arkadaşlarının adını tekrarlıyorlardı. Bir anda sınıfta bir sürü kedi, bir sürü maymun, bir sürü ördek oluyordu. Bu oyun bütün sınıfın hoşuna gitmişti. Hem de arkadaşlarının isimlerini öğreniyorlardı. (Siz de bu oyunu oynayabilirsiniz.)

Oğulcan bütün gün çok eğlenmişti. Okulunu da çok sevmişti.

BİZİM ARABAMIZ

Oğulcan o gün çok heyecanlıydı. (Oğulcan neden heyecanlı olabilir?) Çünkü babası yeni bir araba almıştı. Oğulcanların ilk defa arabaları olacaktı. Oğulcan camın önünde arabalarını ve babasını bekliyordu. Bir süre sonra babası korna çalarak arabalarını evin önüne park etti. Oğulcan ve annesi merakla dışarı çıktılar. Oğulcan arabalarını incelemeye başladı. (Arabaları nasıl olabilir?) Çok güzel bir rengi vardı. Ama Oğulcan bu rengi hatırlamamıştı. Annesine sordu. Annesi düşündü ve oğluna:

- Bir ipucu vereyim sana. Güllerin rengi, elmanın rengi, çileğin rengi, bayrağımızın rengi.

Ne renk olabilir? (Sizce ne renk olabilir?)

Oğulcan düşündü ,düşündü.

- Buldum, dedi. Kırmızı...Kanımızın rengi.

- Evet, doğru bildin, dedi annesi.

Oğulcan arabalarını incelemeye devam etti. Bir de baktı, (Oğulcan ne görmüş olabilir?) Arabanın lastikleri ne kadar da büyüktü. Ama lastiklerin şeklide nasıldı? (Lastiklerin şekli sizce ne olabilir?) Bunu okulda öğrenmişti ama hatırlamıyordu. Bunu babasına sorabilirdi.

- Baba arabamızın lastiğinin şekli ne?

- Sana ipucu vereceğim. Sen bul bakalım. Simidin şekli, kurabiyelerin şekli, tabağın şekli.

Ne olabilir?

Oğulcan:

- Bunu biliyorum, dedi. Daire. Bizim arabamızın lastiklerinin şekli daire.

- Doğru bildin, aferin ,dedi babası.

Oğulcan arabayı incelemeye devam etti. Arabanın içine bindi. Çok şaşırdı. (Neden şaşırdı?) Oğulcan daha önce arkadaşı Zeynep'in babasının arabasına binmişti. Onların arabası ne kadar da büyüktü. Oğulcanların kırmızı arabası küçüktü. Bunu annesine sordu.

- Anne Zeynep'in arabası bizimkinden daha büyük. Bizim arabamız ise daha küçük.

Annesi:

- Olabilir, dedi. Her araba aynı büyüklükte değildir. Biz üç kişiyiz. Bu arabaya sığabiliriz.

Ama Zeynepler dört kişiler. Onlar bizim arabaya sığamazlar. Bunun için onların arabası daha büyük, dedi.

Oğulcan arabalarının her yerini inceledi. (Arabalarında başka hangi özellikler olabilir?) Küçük kırmızı arabalarını çok sevmiştir. Çok yeni şeyler öğrenmişti.

BİZ NEDEN FARKLIYIZ

Oğulcan'ın annesi o gün büyük bir hazırlık içindeydi. (Yapılan hazırlık ne olabilir?) Oğulcan da merakla annesini seyreliyordu. Acaba annesi neden böyle koşturuyordu? En sonunda merak edip sormaya karar verdi.

- Anne neden böyle hazırlıklar yapıyorsun?
- Bugün arkadaşım bize oturmaya gelecek. Kızı Elif'i de getirecek.

Oğulcan çok mutlu olmuştu. Bütün gün canı hiç sıkılmayacaktı. Yeni arkadaşıyla araba oyunu oynayacaktı.

Bir süre sonra beklenen misafirler geldi. Elif gerçekten çok tatlı bir çocuktur. Anneler salona geçerken.

- Haydi siz de Oğulcan'ın odasında oynayın, dediler.

İki çocuk odaya doğru gitti. Ama Elif çok şaşırılmıştı. (Acaba Elif neden şaşırdı?) Burası hiç onun odasına benzemiyordu. Hani bebekler, tabaklar, renk renk tokalar? Bu odada bir sürü araba ve toplar vardı. (Burası neden kendi odasından farklıydı?) Yeni arkadaş da onun gibi etek giymiyordu. Oğulcan da Elif gibi düşünüyordu. Sonunda Elif dayanamadı ve Oğulcan'a sordu:

- Senin odan ne kadar farklı. Senin hiç bebeğin yok mu? Tokaların, elbiselerin. Neden benim gibi etek giymiyorsun?

- Bilmiyorum, dedi Oğulcan.

İkisi de çok üzülmüştü. Şimdi nasıl oyun oynayacaklardı? Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Oğulcan:

- Hadi bunu annelerimize soralım, dedi.

İki çocuk beraber annelerinin yanına gittiler. Hemen bir nefeste olanları annelerine anlattılar. (Oğulcan ve Zeynep arasındaki farklar ne?) Oğulcan'ın annesi gülümsedi.

- Evet siz farklısınız, dedi. Elif kız, sen ise bir oğlansın. İkiniz de farklı şeyler giyiyorsunuz.

Farklı özellikleriniz var. Örneğin Elif etek giyiyor ama Oğulcan etek giymiyor. Çünkü erkek çocukları etek giymez. Tıpkı babanla ben gibi sizlerde birbirinizden farklısınız.

- Söze Elif'in annesi girdi.

- Ama beraber oyun oynayabilirsiniz. Kızlar ve erkekler farklıdır ama birlikte oynayabilirler.

Bugün Oğulcan sana arabalarla oynamayı öğretsin. Beraber oynayın. Bize geldiğinizde de Elif ile bebeklerle oynarsınız. Anlaştık mı? Bu fikir çocukların çok hoşuna gitmişti. Elif yeni oyunlar ve oyuncaklarla tanışmıştı. Arabalar çok hoşuna gitmişti.

OKUL GEZİM

Oğulcan okulunu çok sevmişti. Sınıfını gezmiş, incelemişti. (Oğulcan sınıfta neler görmüş olabilir? Siz sınıfınızda neler gördünüz?) Ama okulunun içini de çok merak etmişti. Herkes sınıfta oyun oynarken Oğulcan, öğretmen onu görmeden sınıftan çıktı. Okulun içinde kimler vardı? Okulun içinde gezinmeye başladı. İleride mutfakta yemek yapan, beyaz giysili birini gördü. (Bu kişi kim olabilir?) Yanına gitti.

- Senin adın ne? Ne yapıyorsun?
- Ben aşçıyım. Sizlerin yediğiniz yemekleri ben pişiriyorum.

- Elinize sağlık çok güzel pişiriyorsunuz.
- Senin burada olmaman lazım. Sınıfına gitmelisin.

Oğulcan okulunu gezmeye devam etti. İleride odaları süpüren kırmızı giysili birini gördü. (Bu kişi kim olabilir?) Hemen yanına gitti.

- Siz ne yapıyorsunuz?
- Ben okulunuzu temizliyorum.
- İşiniz çok zor olmalı.
- Hayır. Hiç zor değil. Ama senin burada olmaman lazım. Öğretmenin merak edebilir.

Oğulcan "Tamam" deyip yoluna devam etti. Gezdi, gezdi bir kapının arkasına geldi. Acaba bu kapının arkasında ne var. Gizlice içeri girdi. Masanın başında oturan mavi takım elbise giymiş birini gördü. (Bu kişi kim olabilirdi?)

- Merhaba küçük bey. Okulu mu geziyorsun?
- Evet dedi, Oğulcan. Siz kimsiniz?
- Ben okulunuzun müdürüyüm. Sizin için gerekli olan malzemeleri alıyorum. Okulu yönetiyorum.
- İşiniz çok zor, dedi Oğulcan.
- Evet biraz, dedi müdür bey. Ama öğretmenin seni sınıfta bulamayınca çok korkmuştur.

- Hadi artık sınıfımıza gidelim.

- Tamam, dedi Oğulcan.

Müdür amcasının elinden tutup sınıfa doğru yürümeye başladı. Ama içini bir korku kapladı. Öğretmeni ona çok kızar mıydı? Annesi evden uzaklaştığında ona kızıyor ve onu uyarıyordu. Sınıfın önüne geldiler. Pelin Öğretmen de Oğulcan'ı bekliyordu. Onu elinden tuttu.

- Beni çok korkuttun. Benden habersiz sınıftan çıkmamalısın, dedi.

Oğulcan öğretmene hak vermişti. Bir daha öğretmeninden habersiz sınıftan çıkmayacaktı.

İki kardeş çok mutlu olmuşlar. Cem yeşil şemsiyeyi seçmiş. Can ise mavi olanı almış. Artık şemsiyelerini çantalarından hiç çıkarmıyorlarmış. Yağmur yağmaya başlayınca:

- Hadi gelin şemsiyelerimiz, deyip onları açıyorlar, hem yağmurda gezebiliyor hem de yağmurun sesini duyabiliyorlarmış.

SINIFIMIZI DÜZELTİYORUZ

Selin Öğretmen her gün olduğu gibi çocuklara “günaydın” deyip sınıfa girdi. Çok heyecanlıydı. (Öğretmenin heyecanı ne olabilir?)

- Bugün sınıfımızın modelini değiştireceğiz, ister misiniz, diye sordu.

- Olur öğretmenim, dedi Ali.

- Nasıl yapacağız, diye sordu Suna.

- Sınıfımızda oyun oynadığınız köşelerin yerlerini değiştirebiliriz. Masamızın modelini değiştirebiliriz. Sandalyelerimizi etrafına yerleştiririz. Sınıfımız biraz dağınık görünüyor.

- Evcilik köşesini camın önüne koyabilir miyiz?

- Ben de legoların kapının yanında olmasını istiyorum, dedi Cengiz.

Selin Öğretmen ve çocuklar sınıflarını nasıl düzenleyeceklerine karar verdiler. (Sizce sınıflarını nasıl yerleştirmeliler?) Masalarını camın önüne koyacaklardı. Böylece yağmuru, çiçekleri seyredebileceklerdi. Legolarını masanın yanına, minderlerini duvarın önüne koyacaklardı. Evcilik köşesi de cama yakın olacaktı.

- Hadi çalışmaya başlayalım, dedi Selin Öğretmen.

İş bölümü yapıldıktan sonra herkes sınıf içinde koşuşturmaya başladı. Mehmet ve Selim masayı çekerek camın önüne getirdiler. Çünkü ellerinde taşıyamayacakları kadar ağırdı. Bazen de Selin Öğretmenlerden yardım istiyorlardı. Gökçe tek başına sandalyeleri kaldırıp masanın etrafına dizebiliyordu. Aylin ve Suna minderleri iki elleri ile başlarının üzerine kaldırmış şarkı söyleyerek duvarın önüne götürüyorlardı. Diğer kızlar evcilik köşesindeki küçük tabakları ellerinde yeni yerlerine taşıyorlardı. Cengiz ile Melih’in görevi ise legoları taşımaktı. Melih büyük lego torbasını iki eliyle kavramış götürmeye çalışıyordu. Bir anda büyük bir ses duyuldu. Bütün legolar etrafa dağılmıştı. Lego torbası elle taşınamayacak kadar ağırdı. Bütün çocuklar işlerini bırakıp lego toplamaya başladılar. Melih’e yardım ediyorlardı. Uzun bir çalışmadan sonra sınıfları yeni şeklini almıştı. Her şeyin yeri çok güzel olmuştu. Herkes çok yorulmuştu.

- Aferin, dedi Selin Öğretmen. Sınıfımız çok güzel oldu. Bunu siz başardınız.

- Evet! diye bağırdı bütün çocuklar. Kendilerini alkışladılar.

Yeni bir sınıfları olmuştu sanki. Sınıflarını çok seviyorlardı.

RAPUNZEL (GRİMM MASALI)

Evvel zaman içinde bir karı koca vardı. Bir çocukları olsun istiyorlardı. Evlerinin arka tarafı çok güzel bir bahçeye bakıyordu. Etrafı duvarlarla çevrili bu bahçe marifetli bir büyücüye aitti.

Bir gün bahçeyi seyreden kadıncağz çok güzel turplarla dolu köşeyi gördü. Ağzı sulandı. Bu isteğini kimseye söyleyemediği için hastalandı. Kocası:

- Karıcığım neyin var senin, diye sordu.

- Ah..ah.. dedi kadın. O turplardan yemezsem öleceğim!

Karısına üzülen adam bir gece bahçeye atlayıp turplardan getirdi. Kadın iyileşti ama birkaç gün sonra tekrar turp istedi. (Bu sefer kocası ne yapacak?) Kocası ne yapsın? Tekrar gitti. Ama bu sefer büyücüyle karşılaştı.

- Hangi cesaretle truplarımı çalıyorsun?

- Bana acıyınız, dedi adam. Karım trupları yemezse ölecekti.

- Turp alabilirsin ama bir şartım var. Eşinin dünyaya getirdiği çocuğu bana vereceksin. Ona ana gibi bakarım. (Sizce adamın cevabı ne olacak?)

Adamcağz korkusundan razı oldu. çocuk dünyaya gelince büyücü gelip aldı ve adını “Rapunzel” koydu.

Rapunzel büyüdükçe dünyanın en güzel kızı oldu. Büyücü onu kapısız merdivensiz yalnızca en tepede küçük bir penceresi olan kuleye kapattı. (Büyücü kuleye nasıl çıkabilir?) Kuleye girmek istediğinde

- Rapunzel! Rapunzel! Sarkıt saçlarını, diye sesleniyordu.

Rapunzel de sarı uzun güzel saçlarını pencereden aşağı sarkıtıyor, büyücü de buna tutunarak tırmanıyordu. Böylece birkaç yıl geçti. Oradan geçen prens kuleden çok güzel bir şarkı duydu. Fakat kuleye girecek bir yol bulamadı. O sırada büyücü geldi. Prens onu gözleyerek kuleye nasıl çıkılacağını öğrendi. (Büyücü kuleye nasıl çıkıyordu?) Büyücü gidince o da aynı şekilde kuleye çıktı.

Rapunzel prensi görünce çok korktu. (Rapunzel neden korkmuş olabilir?) İlk defa bir erkek görüyordu. Çok iyi anlaştılar. Prens sık sık kuleye geldi. Rapunzel bir gün bunu ağzından kaçırırverdi:

- Söyle bana analık, sen benim yanıma çıkmakta güçlük çekiyorsun. Kralın oğlu bir solukta tırmanıyor.

Bunu duyan büyücü, Rapunzel’in saçlarını dibinden kesti. Onu çölün ortasına götürüp bıraktı. (Bundan sonra Rapunzel ne yapacak?) Ertesi gün gelen prens seslenince büyücü bir yere bağladığı saçları aşağı

Şimdi üçü bu evde yaşıyor. Ali'nin babası, fırsat buldukça bir ağacın altına oturuyor. Gazetesini okurken bir yandan da çayını yudumluyor. Annesi birbirinden güzel çiçekler yetiştiriyor. Ali ise köpeği Boncuk'la oynayıp duruyor.

MASAL ELMASI

Bir zamanlar bir elma ağacı varmış. O da öteki elma ağaçları gibi bol bol, sulu sulu elma verirmiş.

Yaz bitmiş, sonbahar başlamış. Ağaçtaki elmalar, - biri dışında - kızarmışlar. Kıpırmızı olmuşlar.

Çiftçi amca, kırmızı elmaları tek tek toplamış. Bir kısmını, kışın yemek için ayırmış. Kalanları pazara götürüp satmış. Ağaçta tek başına kalan elma, yaprakların arasından üzgün üzgün bakıp duruyormuş. Güneş göremediği için hâlâ bembeyazmış.

"Beni kimse sevmiyor. Ne çocuklar, ne kuşlar, ne de arılar. Ah, ne olurdu ben de kıpkırmızı olsaydım!" diye içini çekmiş. (Sizin bir elma ağacınız olsaydı nasıl öykü yapardınız?)

O sırada okuldan dönmekte olan bir çocuk, elmanın dediklerini duymuş. Ağaca çıkmış. Elmayı en canlı kırmızıyla boyamış. Elma o kadar mutlu olmuş ki sormayın. Çocuğu "şap" diye iki yanağından da öpmüş.

İşte o günden sonra çocuğun yanakları elma gibi kırmızı olmuş. Elmayı sevdiği, bol bol elma yediği için de hep sağlıklı, güzel ve mutlu yaşamış (Meyve yemek neden gereklidir?).

DAİRE

Daire, yuvarlak bir şeydir. Onu her yerde görebiliriz. (Çevrenizde diareye benzeyen neler var?) O, arabanın tekeri olur; döner de döner. Çok uzaklara gider.

O, bir balon olur; tostombul bir biçimde gökyüzüne yükselir, uçar da uçar...

O, bir top olur; bir vuruşunuzda kaleye girer, gol olur.

O, belki de bir çocuğun başıdır. Yusuvarlaktır. Üzerinde iki göz, iki kulak, iki kaş, bir burun, bir de ağız vardır. Başının üstünde saçları vardır.

Daire denilen şeyi birçok yerde görebiliriz. Evimizde tencerenin kapağıdır. O, tatlı bir bisküvidir. Annemizin yaptığı yuvarlak bir pastadır.

O, belki de bir çocuğun çevirdiği bir çemberdir. Yokuş aşağı kendi kendine giden...

Yok yok... Bence o, uçan bir dairedir. Onu da ancak ben kullanabilirim. Daireye benzeyen dünyamızdan, maviş dünyamızdan havalanır, uzaktaki gezegenlere yolculuk yaparım. Canım sıkılırsa, minik bilyelerimle oynarım. Hele mevsim de kışsa, portakal yerim. Kim ne derse desin, ben daireyi severim!

EVİM EVİM, GÜZEL EVİM

Bazen şu büyükleri hiç anlamıyorum. Kimisi, "Evin mutfak geniş ve rahat olmalı," diyor. Kimisi, "Evin en önemli yeri oturma odasıdır. Büyük ve aydınlık yapılmalıdır," diyor, başka bir şey demiyor. Kimisi de babam gibi geniş balkon istiyor. Ama nedense evleri yapanlar bunlara hiç dikkat etmiyor. Ben büyüyünce annemin, babamın istediği gibi evler yapacağım. Çocuk odasını da hiç unutmayacağım. (Sizin de odanız var mı?)

Ben aslında size evimizi anlatacaktım. İçine girince mutlu olduğum evimizi. Annemin, "Evim evim, güzel evim!" dediği evimizi. Evimiz öyle büyük sayılmaz. Kaç odası vardı, bir düşüneyim. (Sizin evinizin kaç odası var?) Ablamla benim odam, babamla annemin yatak odası, bir de oturma salonu. Bir, iki, üç oda. Annemin birbirinden güzel yemekler yaptığı mutfak da var. Tuvaletin, banyonun olduğu bölümü de unutmamalıyım. Koridor ne işe yarar, hâlâ anlayamadım. Ama babama katılıyorum: Balkon, geniş ve manzaralı olmalı. Sıcak yaz akşamlarında başka nerede oturulur ki.

Dedim ya, evimiz öyle büyük sayılmaz. Bunu bir kez daha anladım. Geçenlerde bize dedemle ninem geldi. Annem, babam, ablam, sonra da ben, ellerini öptük. Öptük ya, o gece ablamla ben oturma odasında, yer yatağında yattık. Dedemle ninem de bizim yataklarımızda!... Sabahleyin annem gönlümüzü almayı unutmadı:

"Teşekkür ederim çocuklar, anlayış gösterdiğiniz için. Ev hâli işte, arada bir böyle olur."

AİLEM

Babam dedi ki: "Aile; anne, baba ve çocuklardan oluşan bir topluluktur."

Annem de dedi ki: "Hayatım, unutma; senin de benim de anne-babamız var. Onlar da ailemizin birer parçasıdır."

Ablam, söylenenlere karşı çıktı: "İyi ama, bu evde biz dört kişiyiz." (Sizin aileniz kaç kişiden oluşuyor?)

Ben de dedim ki: "Ben; babamın annesini de babasını da seviyorum. Annemin annesini, babasını da seviyorum. Onlar olmadan aile olur mu hiç!" (Sizlerle yaşayan aile büyükleriniz var mı?)

Bana ablam hak verdi :

"Gördünüz mü, anneannemler bize çoktandır gelmiyorlar. Onları küstürdük. Onlar gelmeyince ben mutsuz oluyorum."

"Ben de mutsuzum," dedim. "Çünkü babaannemle dedem de çoktandır bize gelmediler. Onları çok özledim!"

Burcu, çok üşüdüğü için yatağına girmişti. Bez bebeği Aliş'i kucaklamış, ısıtmaya çalışıyordu. I
"Çok mu üşüdün bir tanem? Çok üşüdün değil mi? Dur, ben şimdi seni ısıtırım," dedi.

Balkona koştu. Barbekünün yanındaki kibriti aldı, görünmeden odasına girdi.

Aliş'e bakıp güldü. "Sen de merak ediyorsun değil mi, annen seni nasıl ısıtacak diye? Bekle de gör," dedi.

Plastik kovanın içine kâğıt doldurdu. Kutudan bir kibrit çöpü çıkarıp yaktı. Kâğıtları tutuşturdu. Aliş'i kucağına aldı sonra. Ellerini tutup ateşe yaklaştırdı.

"Nasıl, ısıniyorsun değil mi?" diye sordu.

O anda olan oldu. Aliş'in giysisi alev aldı, yanmaya başladı. Burcu, öyle korktu ki, "Ay!" diye çığlığı bastı. Bebeği kaldırıp attı.

Bebeği fırlattığı yerdeki eşyalar da yanmaya başladı.

Çığlığı duyan annesi odaya girince o da "Ay!" diye çığlığı bastı. Onun sesine bu kez babası geldi. Babası geldi de yangını büyümeden söndürdü.

"Ne yaptın kızım?" dediler. "Az kalsın evi yakacaktın!" (Burcu'nun yanlışı nelere sebep olurdu?) Burcu, iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Burnunu çekerek:

"Benim bebeğim yandı!" diyerek daha çok ağlamaya başladı.

Annesi: "O bir oyuncak bebek. Ama sen gerçek bir bebedirsin, bizim bebeğimizsin. Ya sana bir şey olsaydı, ne yapardık?" dedi.

Burcu, ne diyeceğini bilemedi. Annesine sarıldı. Ağladı, ağladı...

MİKROP

Öğretmenleri ne demişti? Demişti ki: "Mikroplar çok küçüktür. Onların çoğu da hastalık mikroplarıdır. Ve biz, hiç birini göremeyiz.

Burcu da sormuştu: "Göremiyorsak mikrop olduğunu nasıl anlıyoruz?"

O zaman öğretmenleri, onlara bir alet gösterdi. "Mikropları, bu mikroskop denilen şeyle görürüz," dedi. Çocukların hepsi o gün, mikroskoba baktılar. İnce-küçük bir cam parçası üzerindeki sıvının içinde hareket eden canlıları gördüler. Gördükleri en küçük canlılardı, onlar birer mikrop.

Engin : "Öğretmenim," dedi, "Bizi bunlar mı hasta ediyor?" Öğretmenleri, tekrarladı: "Söylemiştim, mikropların bazıları hastalık mikroplarıdır. Bizi onlar hasta eder."

"Nasıl hasta eder?"

"Soluduğumuz havanın içindedirler. Burnumuzdan girerler. Akciğerlerimize, oradan da kanımıza karışırlar. İyi beslenmiyorsak, aşımız yoksa orada çoğalırlar. Düşman askerleri gibi vücudumuzu kuşatırlar."

"O zaman ne yapacağız?"

"Tabi ki doktora gideceğiz. İlaç alıp vücudumuzu güçlendireceğiz. Onları yeneceğiz."

"Ama ben aşı oldum!"

"Birçok hastalığın aşısı var. O aşırı olanlar, o hastalığa kolay kolay yakalanmazlar."

"Öğretmenim, annem demişti ki, yediğimiz pis yiyecekler de bizi hasta edermiş." "Haklısın yavrum. Söylemeyi unuttum. Mikroplar sadece soluduğumuz havayla vücudumuza girmez. Kirli, bayat yiyeceklerle de girer. Tüm bunlara karşı ne yapmamız gerekiyor biliyor musunuz? Önce aşı olacağız. İyi besleneceğiz. Temiz yerlerde oynayacağız. Uykumuzu da tam almak zorundayız. Vücut temizliğimize de dikkat edersek hastalıklardan korkmamıza gerek kalmaz."

Tüm bu konuşmaları dinleyen Ezgi : "Öğretmenim, ben, dediğiniz her şeyi yapıyorum. O yüzden hiç hastalanmıyorum," dedi. Arkadaşlarının hepsi Ezgi'ye baktılar. Ezgi de onlara baktı. Bakarken ne de tatlı gülümsüyordu!..

ÇİĞDEM NİÇİN ŞAŞIRDI?

Öğretmen, dergideki resmi çocuklara gösterdi. Resimde bir kız çocuğu vardı. Bir yere, bir şeye doğru şaşkın şaşkın bakıyordu.

Öğretmen hem açıklama yaptı hem de bir soru sordu:

- Resimdeki kızın adı Çiğdem. Çok şaşırmış. Şaşırdığı şeye bakıyor. Ne oldu da böyle şaşırdı? Düşünün bakalım...

Burcu, Ezgi, Deniz, Bilge... Hepsi düşündü; Çiğdem neye, niye şaşırmıştı. Nereye bakıyordu?.. (Şaşkın bir insanın yüz ifadesi nasıl olur?)

Ezgi, söz aldı:

- Bence ilginç bir şey gördü.

- Nasıl bir şey?

- Ağaca çıkmış bir ayı olabilir. Onu gördü ve çok şaşırdı.

Deniz, daha ilginç bir olay düşünmüştü.

- Uzay aracı, Çiğdem'in önüne indi. İçinden acayip insanlar çıktı. Ben de olsam şaşırdım, dedi.

Öğretmen, Burcu'ya söz verdi.

Burcu, kararlı bir sesle konuştu:

- Hiç biri değil. Bisikletini koyduğu yerde bulamadı.

Çünkü çalınmıştı. O yüzden şaşırmış, biraz da korkmuş.

Yanıtlar, öğretmenlerinin hoşuna gitmişti.

- Çok güzel! dedi. Başka konuşmak isteyen var mı?

O BİZDEN FARKLI

Öğretmen sınıfa girdi: “Çocuklar sınıfımıza yeni bir arkadaşımız gelecek.” dedi. Herkes bu arkadaşını merak etmeye başladı. İpek: “Ne zaman gelecek? Kız mı erkek mi?” diye sordu. Öğretmen “Şu anda dışarıda onu çağırmamı bekliyor. Ama önce sizinle konuşmam gereken önemli bir konu var.” dedi. Herkes merakla öğretmene bakıyordu. Acaba bu önemli konu neydi?

Öğretmen: “Çocuklar yeni arkadaşımız bizlerden biraz farklı.” dedi. “Nasıl yani? Yoksa zenci mi?” diye atıldı sınıfın meraklı çocuğu İlhan. “Hayır. Öyle değil.” diye gülümsedi öğretmen (Acaba yeni arkadaşın farklılığı nedir?) “Bu arkadaşınız sizin yaptığınız bazı şeyleri yapamıyor.” İpek “Neden? Neyi yapamıyor?” diye sordu. Herkesin merakı artmıştı. Sonunda öğretmen “Yeni arkadaşınız, ne yazık ki yürüyemiyor. Bir kaza sonucunda tekerlekli sandalyeye mahkum olmuş.” dedi. Sınıfta bir sessizlik oldu. Öğretmen: “Bu nedenle ona özenli davranmanızı istiyorum, onu üzecek bir hareketiniz olursa ben de üzülürüm.” dedi. Az sonra yeni arkadaşlarını sınıfa çağırdı. İçeriye annesiyle birlikte Demet girdi. Demet tekerlekli sandalyesinde sınıftakilere doğru bakıyordu. (Acaba neler düşünüyor, ne hissediyordu?)

Öğretmen: “Hoş geldin canım. Bundan sonra burası senin sınıfın. Eminim arkadaşlarınla çok iyi anlaşacaksın. Önce sana bir yer bulalım.” dedi. Sonra öğrencilerine doğru baktı. İpek’le göz göze geldiler. “İpek’in yanına geçebilirsin. İpek iyi bir sıra arkadaşıdır.” dedi. İpek şaşırmıştı. Ama öğretmenin övgüsü onu sevindirmişti.

Annesi Demet’i İpek’in yanına götürdü. İpek’in yanına yerleştirdi.

Demet, İpek’in gözlerine bakıp gülümsüyordu. İpek kendini onun yerine koydu. Demet onlar gibi koşamıyor, zıplayamıyor, oynayamıyordu. Bir yerden başka bir yere gidebilmek için başkasına ihtiyaç duyuyordu. İpek onun yerinde olsa ne olurdu? Nasıl davranırdı? Demet gibi gülümsemeyi başarabilir miydi? (Siz Demet’in yerinde olsanız ne hissederdiniz?)

İpek bunları düşünürken Demet’in annesi gitmişti. Öğretmen derse başlamıştı bile. Kısa bir süre sonra ders arası verdiler. Herkes kapıya doğru koşmaya başladı. İpek de yerinden fırladı. Tam çıkmaya hazırlanıyordu ki bir an durakladı. Aklına bir şey takılmıştı. (Acaba İpek’i durduran neydi?) İpek Demet’i düşündü. Yalnız başına kalırsa üzülmez miydi? İpek geriye döndü, Demet’in yanına oturdu.

Birlikte “Çatlak Patlak” oyunu oynadılar. Çok iyi vakit geçirdiler. Daha sonra Demet, İpek’e resim defterini gösterdi. İpek resimleri görünce çok şaşırdı. (Acaba şaşırmasının nedeni neydi?) Demet’in resimleri bu güne kadar gördüğü en güzel resimlerdi. Demet bir resim yarışmasına katıldığını ve birinci olduğunu anlattı. Sonraki teneffüste öğretmenin yardımıyla Demet’i sandalyesini yürüterek koridorda gezdirdi. O günden sonra İpek ve Demet çok iyi arkadaş oldular.

DEĞERLER EĞİTİMİ YARDIMLAŞMA, EMPATİ, FARKLILIKLARA SAYGI

- Kendinizi bir başkasının yerine koyun, neler hissediyorsunuz?
- Başkalarının duygularını anlamak neden önemlidir?
- Herkesten farklı olan bir özelliğinizi söyleyin. Bu özelliğinizi beğeniyor musunuz? Neden?

ETKİNLİK ÖNERİSİ:

Sınıfta her öğrencinin sıra ile ebe olabileceği şekilde körebe oyunu oynayın. Oyun bitiminde: “Gözleriniz bağlıyken neler hissettiniz?” sorusunu sorun.

ANNE BABALARA SAYGI, YARDIMLAŞMA VE EMPATİ GELİŞİMİ İÇİN ÖNERİLER:

- Ailece karar alırken çocuklarınızın da fikirlerini söylemelerine izin verin.
- Tüm insanların eşit olduğunun altını çizin.
- Çocuğunuzu dinleyin, dinlenen çocuklar kendilerine saygı ve güven duyarlar.
- Küçük yardımlar için çocuğunuzu teşvik edin.
- Çocuğunuzun kardeşine ya da kendinden küçük birine yardım etmelerini ve bunu aile içinde paylaşmalarını sağlayın.
- Herhangi bir engeli olan kişilere karşı duyarlı olmaları konusunda yönlendirin.

Kelebek, nazik bir biçimde kondu. Bal özü emdi. Yaban gülüne, diğer çiçeklerden aldığı tozculardan bıraktı.

- Mutlu ol, dedi.

Yaban gülü, gülümsedi.

- Teşekkür ederim. Güle güle...

Kelebek, yolunu bekleyen çiçeklere tek tek uğradı. Onlara da mutluluk tozlarından bıraktı. Bu arada karnı da doymuştu.

- Hava karmadan yuvama dönmeliyim, dedi. Güzel kanatlarını açtı. Dans eder gibi yuvasına doğru uçmaya başladı. Bir yandan da neşeli bir şarkı söylüyordu.

Yarı yolda serçeyle karşılaştı.

- Bugün de neşeli görünüyorsun, dedi serçe. Kelebek tatlı bir gülümsemeyle:

- Çünkü mutluluk dağıttım. Mutluluk dağıtınca ben de mutlu oluyorum, diye yanıt verdi. (Siz mutlu olunca çevrenizdekilerine fark ettiriyor musunuz?)

Serçe, ona imrenerek baktı :

- Keşke ben de kelebek olsaydım! dedi. (Serçe neden böyle düşündü?)

Kelebek :

- Böyle düşünme, dedi. Sen güzel bir kuşsun. Cıvı cıvı ötüyorsun, uçuyorsun. Bak, seni görünce daha çok mutlu oldum.

Serçe sevindi.

- Ben de... Ben de... dedi.

Cıvı cıvı öterek uçup gitti.

ÇOCUK BAYRAMI

Figen Öğretmen, Çocuk Bayramı için bir konuşma hazırlamıştı. Bu konuşmayı çocuklar yapacaktı.

Çocuklar çalıştılar. Konuşmalarını ezberlediler. (Siz, Çocuk Bayramı'nda neler hazırladınız?)

Öğretmen onları çağırdı. Sırayla sahneye çıktılar. Yine sırayla konuştular.

Ezgi : Bizim için gece - gündüz çalıştın. Yurdu-muzu düşmanlardan kurtardın. Teşekkür ederim.

Barış : Bize bu güzel ülkeyi verdin. Barış içinde yaşıyoruz. Çok mutluyuz!

Çiğdem : Senin okuluna gidiyoruz. Oynuyoruz, öğreniyoruz. Sevgiyle doluyoruz.

Deniz : Çocuk Bayramı'nı bize armağan etmiş-siniz. Çocukları sevmeniz ne güzel! Biz de seni seviyoruz!

Dilek : Çocukların güzel giyinmesini istemiştiniz... Ben de annem gibi güzel giyindim. Öğretmenim gibi güzel olmaya çalıştım...

Mustafa : Benim adım da Mustafa... Ben de yurdu-mu, bayrağımı, insanları çok seviyorum.

Duygu : Benim annem okudu, doktor oldu. Ben de okuyorum. Büyüyünce pilot olacağım.

Emre : Ben de asker olacağım. Yurdu-mu koruyacağım. Herkes rahat, korkusuz yaşayacak.

Tuğba : Düşündüm, taşındım. Ben hep çocuk olarak yaşamak isterim. Sen çocukları çok sever-mişsin ya!...

Bora : Bazıları, Atatürk neler yaptı diye soruyorlar. Bilmeyenler öğrensün; O neler yapmadı ki!

Çocuklar : Bizim için çok güzel şeyler yaptın. Çok teşekkür ederiz. Atatürk'üm, seni çok seviyoruz!

SÜSLENEN SINIF

Düğün olur, düğün salonları süslenir. Çocuk Bayramı da bir düğündür hem de en büyük düğündür. Böyle bir düğünde sınıflar süslenmez mi? Süslenir tabi, hem de en güzel biçimde. Kim süsleyecek peki? Kim olacak, çocuklarla öğretmenleri...

"Balonlarımız hazır mı?"

"Hazır, öğretmenim."

"Fenerlerler, bayraklar, diğer süsler?"

"Onlar da hazır."

"O zaman biz de bir kaç bayrak yapalım. Renkli şeritler keselim. Sonra da sınıfımızı süsleriz, ne dersiniz?"

"Çok güzel olur, öğretmenim!"

Öğretmenleri gösterdi, yardımcı oldu. Kimileri renkli şeritler kestiler. Uçlarını kıvrıp bir kenara koydular. Kimileri, beyaz "ay" ile "yıldız"ı, kırmızı kâğıtlara yapıştırdılar. Türk Bayrağı yaptılar. Kimileri de renkli kâğıtlardan çiçekler yaptılar.

Süsler, balonlar, fenerler uzun iplere bağlandı. Öğretmen, uzun ipleri duvardaki çivilere tutturdu. Bayrakların, çiçeklerin bir kısmını camlara yapıştırdılar. Yanlarına bayrak koymayı unutmadılar. Hatta kapının önünü ve arkasını bile süslediler. Öğretmen, son olarak tahtaya bir yazı astı.

Ezgi : "Öğretmenim, o kâğıtta ne yazıyor?" diye sordu.

"23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı kutlu olsun!" yazıyor."

Çocuklar, bu sözleri alkışladılar.

Öğretmen, hepsine teşekkür etti. "İşimiz daha bitmedi," dedi. "Oyunları, şarkıları çalışmamız gerek..." Sonra geriye çekildi, sınıfa baktı. "Sınıfımızı güzel süsledik. Şimdi sıra bizde. Yarın hepimiz en güzel giysilerle geleceğiz, tamam mı?"

"Tamam!"

"Haydi şimdi 23 Nisan şarkımızı söyleyelim; bir, iki, üç!..."

DÜNYA ÇOCUKLARI

"Beyaz lâledir, Finli çocuk;

Afrikanlı çocuk, siyah gül...

Sarı papatya, Çinli çocuk;

İki kardeş çok mutlu olmuşlar. Cem yeşil şemsiyeyi seçmiş. Can ise mavi olanı almış. Artık şemsiyelerini çantalarından hiç çıkarmıyorlarmış. Yağmur yağmaya başlayınca:

- Hadi gelin şemsiyelerimiz, deyip onları açıyorlar, hem yağmurda gezebiliyor hem de yağmurun sesini duyabiliyorlarmış.

SINIFIMIZI DÜZELTİYORUZ

Selin Öğretmen her gün olduğu gibi çocuklara “günaydın” deyip sınıfa girdi. Çok heyecanlıydı. (Öğretmenin heyecanı ne olabilir?)

- Bugün sınıfımızın modelini değiştireceğiz, ister misiniz, diye sordu.

- Olur öğretmenim, dedi Ali.

- Nasıl yapacağız, diye sordu Suna.

- Sınıfımızda oyun oynadığınız köşelerin yerlerini değiştirebiliriz. Masamızın modelini değiştirebiliriz. Sandalyelerimizi etrafına yerleştiririz. Sınıfımız biraz dağınık görünüyor.

- Evcilik köşesini camın önüne koyabilir miyiz?

- Ben de legoların kapının yanında olmasını istiyorum, dedi Cengiz.

Selin Öğretmen ve çocuklar sınıflarını nasıl düzenleyeceklerine karar verdiler. (Sizce sınıflarını nasıl yerleştirmeliler?) Masalarını camın önüne koyacaklardı. Böylece yağmuru, çiçekleri seyredebileceklerdi. Legolarını masanın yanına, minderlerini duvarın önüne koyacaklardı. Evcilik köşesi de cama yakın olacaktı.

- Hadi çalışmaya başlayalım, dedi Selin Öğretmen.

İş bölümü yapıldıktan sonra herkes sınıf içinde koşuşturmaya başladı. Mehmet ve Selim masayı çekerek camın önüne getirdiler. Çünkü ellerinde taşıyamayacakları kadar ağırdı. Bazen de Selin Öğretmenlerden yardım istiyorlardı. Gökçe tek başına sandalyeleri kaldırıp masanın etrafına dizebiliyordu. Aylin ve Suna minderleri iki elleri ile başlarının üzerine kaldırmış şarkı söyleyerek duvarın önüne götürüyorlardı. Diğer kızlar evcilik köşesindeki küçük tabakları ellerinde yeni yerlerine taşıyorlardı. Cengiz ile Melih’in görevi ise legoları taşımaktı. Melih büyük lego torbasını iki eliyle kavramış götürmeye çalışıyordu. Bir anda büyük bir ses duyuldu. Bütün legolar etrafa dağılmıştı. Lego torbası elle taşınamayacak kadar ağırdı. Bütün çocuklar işlerini bırakıp lego toplamaya başladılar. Melih’e yardım ediyorlardı. Uzun bir çalışmadan sonra sınıfları yeni şeklini almıştı. Her şeyin yeri çok güzel olmuştu. Herkes çok yorulmuştu.

- Aferin, dedi Selin Öğretmen. Sınıfımız çok güzel oldu. Bunu siz başardınız.

- Evet! diye bağırdı bütün çocuklar. Kendilerini alkışladılar.

Yeni bir sınıfları olmuştu sanki. Sınıflarını çok seviyorlardı.

RAPUNZEL (GRİMM MASALI)

Evvel zaman içinde bir karı koca vardı. Bir çocukları olsun istiyorlardı. Evlerinin arka tarafı çok güzel bir bahçeye bakıyordu. Etrafı duvarlarla çevrili bu bahçe marifetli bir büyücüye aitti.

Bir gün bahçeyi seyreden kadıncağz çok güzel turplarla dolu köşeyi gördü. Ağzı sulandı. Bu isteğini kimseye söyleyemediği için hastalandı. Kocası:

- Karıcığım neyin var senin, diye sordu.

- Ah..ah.. dedi kadın. O turplardan yemezsem öleceğim!

Karısına üzülen adam bir gece bahçeye atlayıp turplardan getirdi. Kadın iyileşti ama birkaç gün sonra tekrar turp istedi. (Bu sefer kocası ne yapacak?) Kocası ne yapsın? Tekrar gitti. Ama bu sefer büyücüyle karşılaştı.

- Hangi cesaretle truplarımı çalıyorsun?

- Bana acıyınız, dedi adam. Karım trupları yemezse ölecekti.

- Turp alabilirsin ama bir şartım var. Eşinin dünyaya getirdiği çocuğu bana vereceksin. Ona ana gibi bakarım. (Sizce adamın cevabı ne olacak?)

Adamcağz korkusundan razı oldu. çocuk dünyaya gelince büyücü gelip aldı ve adını “Rapunzel” koydu.

Rapunzel büyüdükçe dünyanın en güzel kızı oldu. Büyücü onu kapısız merdivensiz yalnızca en tepede küçük bir penceresi olan kuleye kapattı. (Büyücü kuleye nasıl çıkabilir?) Kuleye girmek istediğinde

- Rapunzel! Rapunzel! Sarkıt saçlarını, diye sesleniyordu.

Rapunzel de sarı uzun güzel saçlarını pencereden aşağı sarkıtıyor, büyücü de buna tutunarak tırmanıyordu. Böylece birkaç yıl geçti. Oradan geçen prens kuleden çok güzel bir şarkı duydu. Fakat kuleye girecek bir yol bulamadı. O sırada büyücü geldi. Prens onu gözleyerek kuleye nasıl çıkılacağını öğrendi. (Büyücü kuleye nasıl çıkıyordu?) Büyücü gidince o da aynı şekilde kuleye çıktı.

Rapunzel prensi görünce çok korktu. (Rapunzel neden korkmuş olabilir?) İlk defa bir erkek görüyordu. Çok iyi anlaştılar. Prens sık sık kuleye geldi. Rapunzel bir gün bunu ağzından kaçırırverdi:

- Söyle bana analık, sen benim yanıma çıkmakta güçlük çekiyorsun. Kralın oğlu bir solukta tırmanıyor.

Bunu duyan büyücü, Rapunzel’in saçlarını dibinden kesti. Onu çölün ortasına götürüp bıraktı. (Bundan sonra Rapunzel ne yapacak?) Ertesi gün gelen prens seslenince büyücü bir yere bağladığı saçları aşağı

- Evet canım. Onları örerdim. Ama artık kestiriyorum.

- Benim de saçlarım uzayacak mı? Anneminkiler gibi kıvrırcık olacak mı? Şimdi çok uzatamıyorum.

- Tabi ki yavrum. Senin de saçların uzayacak. Okula gittiğin zamanda onları toplayacaksın. Renk renk tokalar takacaksın.

- Peki babaanne. Dedemin neden saçları yok? diye merakla sordu Demet.

- Dedenin de baban gibi kahverengi saçları vardı. Kısacık ama yaşlanınca saçları güçsüzleşti ve dö-küldü, dedi babaannesi.

Demet saçlarla ilgili çok şeyler öğrenmişti. Sarı, siyah, kahverengi, kızıl saçlar. Uzun ve kısa saçlar. Onun da saçları ileri de uzun ve sapsarı olacaktı. (Sizin saçlarınız nasıl?) Tıpkı annesi gibi. Çok güzel tokalar alacaktı saçları için. Demet günün geri kalan saatlerini babaannesiyle oyun oynayarak geçirdi. Babaannesi giderken çok üzgündü.

- Keşke gitmesen babaanne, dedi.

- Her zaman gelirim, dedi babaannesi .

Demet'i öpüp evine gitti. Demet babaannesinin geleceği günü heyecanla bekleyecekti.

DUYGU VE DİLEK

Duygu ve Dilek birbirlerini çok seven iki kardeşti. Duygu bir sabah Dilek'in başına geldi. (Duygu neden kardeşinin başına geldi?)

- Dilek hadi kalk. Bugün annemle alışverişe gideceğiz. Unuttun mu? Bayram giysilerimizi alacağız.

Dilek kardeşinin onu sallamasıyla hemen uyandı. Çabucak giyindiler. Annelerinin sesi duyuldu.

- Hadi kızlar. Kahvaltımızı edelim. Alışverişe çıkacağız.

Kızlar çok heyecanlandı. Koşarak mutfağa gittiler. Dilek:

- Hadi Duygu, yemeğini biraz çabuk ye. Yeni eteğimi hemen almak istiyorum.

- Tamam, dedi Duygu ve sandviçini çabucak ısırdı. Evden çıkarken kızlar neler alacaklarını planlıyorlardı. (Sizce iki kız kardeş kendilerine neler alacaklar?)

- Anne, bana kırmızı etek alacak mıyız? dedi Dilek.

- Tabi, dedi annesi.

- Peki benim sarı bluzum.

- Onu da alacağız Duygucuğum. Size bayram için yeni giysiler, ayakkabılar alacağız.

Duygu ve Dilek el çırpıldılar. Dükkânlarda gezmeye başladılar. Ayakkabılarını aldılar ama Dilek çok sevdiği eteği bulamıyordu. (Dilek'in istediği eteğin diğer eteklerden farkı ne olabilir?) Yavaş yavaş yüzü asılmaya başlamıştı. Duygu da sarı bluzuna pantolon arıyordu. Bir süre sonra gezmekten çok yoruldular. Anneleri:

- Şu tepenin yukarısındaki dükkâna da bakalım. Orada çok güzel etek ve pantolonlar görmüştüm.

- Ama anneciğim ben çok yorulduğum, dedi Duygu.

- Ben de, dedi Dilek.

Anneleri düşündü.

- O zaman sizi tramvaya bindireyim, dedi. O bizi çabucak yukarı çıkarır. (Sizin yaşadığınız şehirde tramvay var mı? Hiç bindiniz mi?)

- Tramvay ne anne? diye bir ağızdan sordu kızlar.

- Tramvay, demir rayların üzerinde giden bir ulaşım aracıdır. Hani dedenizin yanına giderken trenle yolculuk yapmıştık. Tramvay da ona benziyor.

Duygu ve Dilek tren yolculuğunda çok eğlenmişlerdi. Trenin sesi çok güzeldi. Çuf çuf çuf... Demirlerin üzerinde giderken çok ses çıkarıyordu. Trenle yaptıkları yolculuk çok güzeldi. Tren onları otobüsün gide-medığı yerlerden götürmüştü. Duygu ve Dilek bunları düşünürken anneleri:

- İşte tramvay geliyor, dedi.

Birlikte tramvaya bindiler. Trene benziyordu. Dışı kırmızı boyalıydı. Ama daha kısa yerlere gidiyordu. Tren gibi arkasında vagonları da yoktu. Tepeyi çıkar-ken aşağıya baktılar. (Aşağıda neler gördüler?) Dükkânlar ışıltı ışıltı. Yürüyen insanlara el salladılar. Tramvaydan indikten sonra aradıkları dükkâna girdiler. Dilek kırmızı eteğini, Duygu istediği pantolonu hemen buldu. Onlara çok yakışmıştı.

Eve dönerken ikisi de çok mutluydu. Tramvaya binmek çok keyifliydi. İstedikleri giysilere kavuşmuş-lardı. Bayramda çok güzel olacaktı.

ERDEM'İN ELBİSELERİ

Erdem okuldan döndükten sonra annesi eve gelene kadar bahçede oyun oynuyordu. Ama giysile-rine hiç dikkat etmiyordu. Annesi:

- Bütün elbiselerini bahçede kirletme, diyordu.

Ama Erdem annesini dinlemiyordu. Annesinin kızacağını bildiği için o görmeden kirli elbisesini dolabına atıyordu. Bütün giysiler Erdem'in bu davranışından bıkmıştı. Pantolon:

- Beni hep kirletiyor. Çamurlara düşüyor. Ama hiç temizlemiyor. Kaç gündür buradayım.

Annesi de fark etmedi, dedi.

- Bir de bize bak. Biz Erdem'in bayramlarda giydiği gömlek ve pantolonuz. Ama bizi de bahçede oynarken giydi. Annesi bizi giymemesini defalarca söylemişti.

- Benim de kolum söküldü, dedi sarı kazak. Geçen gün oynarken beni çiviye taktı. Annesine vermedi. Her gün daha çok sökölüyorum.

- Ben de yırtıldım, dedi mont. Her yerim çok kirli, dedi. (Siz bahçede oyun oynarken hangi giysilerinizi giyiyorsunuz?)

Ama Zeynepler dört kişiler. Onlar bizim arabaya sığamazlar. Bunun için onların arabası daha büyük, dedi.

Oğulcan arabalarının her yerini inceledi. (Arabalarında başka hangi özellikler olabilir?) Küçük kırmızı arabalarını çok sevmiştir. Çok yeni şeyler öğrenmişti.

BİZ NEDEN FARKLIYIZ

Oğulcan'ın annesi o gün büyük bir hazırlık içindeydi. (Yapılan hazırlık ne olabilir?) Oğulcan da merakla annesini seyreliyordu. Acaba annesi neden böyle koşturuyordu? En sonunda merak edip sormaya karar verdi.

- Anne neden böyle hazırlıklar yapıyorsun?

- Bugün arkadaşım bize oturmaya gelecek. Kızı Elif'i de getirecek.

Oğulcan çok mutlu olmuştu. Bütün gün canı hiç sıkılmayacaktı. Yeni arkadaşıyla araba oyunu oynayacaktı.

Bir süre sonra beklenen misafirler geldi. Elif gerçekten çok tatlı bir çocuktur. Anneler salona geçerken.

- Haydi siz de Oğulcan'ın odasında oynayın, dediler.

İki çocuk odaya doğru gitti. Ama Elif çok şaşırılmıştı. (Acaba Elif neden şaşırdı?) Burası hiç onun odasına benzemiyordu. Hani bebekler, tabaklar, renk renk tokalar? Bu odada bir sürü araba ve toplar vardı. (Burası neden kendi odasından farklıydı?) Yeni arkadaş da onun gibi etek giymiyordu. Oğulcan da Elif gibi düşünüyordu. Sonunda Elif dayanamadı ve Oğulcan'a sordu:

- Senin odan ne kadar farklı. Senin hiç bebeğin yok mu? Tokaların, elbiselerin. Neden benim gibi etek giymiyorsun?

- Bilmiyorum, dedi Oğulcan.

İkisi de çok üzülmüştü. Şimdi nasıl oyun oynayacaklardı? Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Oğulcan:

- Hadi bunu annelerimize soralım, dedi.

İki çocuk beraber annelerinin yanına gittiler. Hemen bir nefeste olanları annelerine anlattılar. (Oğulcan ve Zeynep arasındaki farklar ne?) Oğulcan'ın annesi gülümsedi.

- Evet siz farklısınız, dedi. Elif kız, sen ise bir oğlansın. İkiniz de farklı şeyler giyiyorsunuz.

Farklı özellikleriniz var. Örneğin Elif etek giyor ama Oğulcan etek giymiyor. Çünkü erkek çocukları etek giymez. Tıpkı babanla ben gibi sizlerde birbirinizden farklısınız.

Söze Elif'in annesi girdi.

- Ama beraber oyun oynayabilirsiniz. Kızlar ve erkekler farklıdır ama birlikte oynayabilirler.

Bugün Oğulcan sana arabalarla oynamayı öğretsin. Beraber oynayın. Bize geldiğinizde de Elif ile bebeklerle oynarsınız. Anlaştık mı? Bu fikir çocukların çok hoşuna gitmişti. Elif yeni oyunlar ve oyuncaklarla tanışmıştı. Arabalar çok hoşuna gitmişti.

OKUL GEZİM

Oğulcan okulunu çok sevmişti. Sınıfını gezmiş, incelemişti. (Oğulcan sınıfta neler görmüş olabilir? Siz sınıfınızda neler gördünüz?) Ama okulunun içini de çok merak etmişti. Herkes sınıfta oyun oynarken Oğulcan, öğretmen onu görmeden sınıftan çıktı. Okulun içinde kimler vardı? Okulun içinde gezinmeye başladı. İleride mutfakta yemek yapan, beyaz giysili birini gördü. (Bu kişi kim olabilir?) Yanına gitti.

- Senin adın ne? Ne yapıyorsun?

- Ben aşçıyım. Sizlerin yediğiniz yemekleri ben pişiriyorum.

- Elinize sağlık çok güzel pişiriyorsunuz.

- Senin burada olmaman lazım. Sınıfına gitmelisin.

Oğulcan okulunu gezmeye devam etti. İleride odaları süpüren kırmızı giysili birini gördü. (Bu kişi kim olabilir?) Hemen yanına gitti.

- Siz ne yapıyorsunuz?

- Ben okulunuzu temizliyorum.

- İşiniz çok zor olmalı.

- Hayır. Hiç zor değil. Ama senin burada olmaman lazım. Öğretmenin merak edebilir.

Oğulcan "Tamam" deyip yoluna devam etti. Gezdi, gezdi bir kapının arkasına geldi. Acaba bu kapının arkasında ne var. Gizlice içeri girdi. Masanın başında oturan mavi takım elbise giymiş birini gördü. (Bu kişi kim olabilirdi?)

- Merhaba küçük bey. Okulu mu geziyorsun?

- Evet dedi, Oğulcan. Siz kimsiniz?

- Ben okulunuzun müdürüyüm. Sizin için gerekli olan malzemeleri alıyorum. Okulu yönetiyorum.

- İşiniz çok zor, dedi Oğulcan.

- Evet biraz, dedi müdür bey. Ama öğretmenin seni sınıfta bulamayınca çok korkmuştur.

Hadi artık sınıfımıza gidelim.

- Tamam, dedi Oğulcan.

Müdür amcasının elinden tutup sınıfa doğru yürümeye başladı. Ama içini bir korku kapladı. Öğretmeni ona çok kızar mıydı? Annesi evden uzaklaştığında ona kızıyor ve onu uyarıyordu. Sınıfın önüne geldiler. Pelin Öğretmen de Oğulcan'ı bekliyordu. Onu elinden tuttu.

- Beni çok korkuttun. Benden habersiz sınıftan çıkmamalısın, dedi.

Oğulcan öğretmene hak vermişti. Bir daha öğretmeninden habersiz sınıftan çıkmayacaktı.

Rüzgâr kendisini seven tek insan olan küçük çocuğu görünce çok sevindi. Onu da sevindirmek için usul usul esmeye başladı. O kadar tatlı ve uysal esiyordu ki bütün ekinler başlarını diktiler. Başaklar açıldı. Artık küçük çocuğun annesi daha rahat çalışabiliyordu.

Küçük çocuk ise bunlardan habersiz tatlı tatlı uyuyordu. Rüyasında rüzgârla oynuyordu.

KIZILAY

Ali ile ablası Gizem, yolda yürürken Ali şaşkınlıkla dondu kaldı. (Neden donup kalmış olabilir?) Gizem:

- Neyin var? Bir şey mi oldu? dedi.

- Abla bizim bayrağımız kırmızı, ay yıldızlı değil miydi?

- Evet öyle.

- Peki bu bayrak ne bayrağı? Türk bayrağından farklı. Baksana beyaz ve kırmızı ay var üzerinde, dedi Ali.

- Neyi merak ettiğini anladım canım. Bu Kızılay bayrağı. Kızılay ülkemiz için çok önemli kuruluş. Sana bununla ilgili bir hikâye anlatayım mı? dedi Gizem.

- Evet abla çok isterim, dedi Ali.

- Bir varmış. Bir yokmuş. Çok uzak zamanlar çok güzel bir ülkede büyük bir felaket olmuş.

Evler yıkılmış, insanlar yaralanmış. Herkes çok üzgün ve mutsuzmuş. Bir gün o bölgeye büyük bir araba gelmiş. İçinden büyük çadırlar, battaniyeler, yiyecekler çıkmış. Gelen insanlar onlara yardım etmişler. Yaralarını sarmışlar. Yiyecek vermişler. Onları üşümeleri için battaniyeye sarmışlar. Onlara kalmaları için çadırlar kurmuşlar. Bunları yapan Kızılay'mış. Herkes onlara çok teşekkür etmiş.

- Peki, abla bize de bir şey olduğunda Kızılay mı yardım edecek?

- Tabi ki canım kardeşim. Kızılay gerektiği zaman herkese yardım eder dedi, Gizem.

Ali artık Kızılay'ın ne olduğunu biliyordu. Kızılay'ı çok sevmişti. Ülkemizde böyle kuruluşlar olduğu için ne kadar şanslıyız diye düşündü (Siz Kızılay hakkında neler biliyorsunuz?).

DODO'NUN DOĞUM GÜNÜ

Dodo çok tatlı bir köpekmiş. Ormanda çok cici bir evde oturuyormuş. (Sizce Dodo'nun nasıl bir evi olabilir?) Ormandaki arkadaşları ile çok iyi anlaşıyormuş. Dodo, o gün çok mutlu kalkmış. (Dodo neden mutlu kalktı?) Çünkü doğum günüymüş. Bütün arkadaşlarını evine çağırmış. Doğum günü pastasını

arkadaşı aşçı kirpi yapmış. Evini süslemeye ona arkadaşları kaplan, eşek ve baykuş yardım etmiş. Dodo o gün çok güzel giyinmiş. (Dodo neler giymiş olabilir?) Evini son bir kez gözden geçirip arkadaşlarını beklemeye başlamış.

- Ne güzel, bugün bütün arkadaşlarım buraya gelecek. Evim ne kadar kalabalık olacak, demiş kendi kendine. Kısa bir süre sonra kapı çalınmış. İlk gelen zürafa kardeşmiş. Başını eğip kapıdan geçmiş. Elinde küçük bir paket varmış. Dodo ile zürafa sohbet ederken bütün hayvanlar sırayla gelmişler. (Dodo'nun doğum gününe başka hangi hayvanlar gelmiş olabilir?) Hepsinin elinde renk renk hediye paketleri varmış. Dodo'nun evi paketlerle dolmuş. Dodo bütün arkadaşları geldikten sonra kirpi kardeş doğum günü pastasını getirmiş. Dodo mumları üflemiş. Pastası çok güzelmiş. (Nasıl bir pasta olabilir?) Bütün arkadaşları "İyi ki doğdun" şarkısını söylemişler. (Siz de Dodo için "İyi ki doğdun" şarkısını söyleyin.) Pastalarını sohbet ederek yedikten sonra eşek kardeş:

- Hadi hediyelerini aç, demiş. Dodo:

- Haklısın. Hediyelerimi açmaya başlayayım, demiş.

Hediye paketlerini sırayla kucağına almış. İlk paket kocamanmış. (Bu hediyeyi kim getirmiş olabilir? Paketin içinde ne olabilir?) Paketi Dodo 'ya kirpi kardeş getirmiş. İçinde Dodo'nun evi için bir saat varmış. Dodo artık zamanı bilecekmiş. Dodo kirpiye teşekkür etmiş. Sırada küçük, kırmızı bir kutu varmış. Bunu Dodo'ya baykuş getirmiş. (Paketin içinde ne olabilir?) Paketin içinde çok güzel bir kolye varmış. Dodo kolyeleri çok sevmiş. Baykuşa da teşekkür etmiş. Ardından eşeğin getirdiği yuvarlak yeşil kutuyu açmış. İçinden Dodo için yemek tası çıkmış. Dodo'ya gelen hediye paketlerinin içinden oyuncaklar, çiçekler, biblolar, kemikler çıkmış. (Bu hediyeleri hangi hayvanlar almış olabilir?) Dodo hediyelerinin hepsini çok sevmiş. Onları evinin en güzel yerlerine yerleştirmiş. (Hediyelerini nereye koymuş olabilir?) Arkadaşlarıyla gün boyunca neşeye şarkılar söyleyip, oyunlar oynamışlar. Bütün hayvanlar çok eğlenmişler.

SONBAHAR

Caner yazın çok eğlenmişti. (Siz yazın neler yapıyorsunuz?) Denize girmiş, güneşin altında oynamıştı. İsteddiği gibi tişörtler, şortlar giymişti. Ama Caner bir gün kalktığında dışarıda şakır şakır yağmur yağdığını gördü. Rüzgâr esiyordu. (Havadaki bu değişiklik neydi?) Caner camdan dışarı bakarken annesi:

KIZ MI? ERKEK Mİ?

Tuna artık çok büyümüştü. Bir kardeşe sahip olacak yaşa gelmişti. Ama kardeşine nasıl davranacağını bilmiyordu. (Tuna kardeşine nasıl davranmalı?) Ama onu çok sevecekti. Çünkü onun kardeşiydi. Camın önünde annesini beklerken bunları düşünüyordu. Bugün annesi bebeğin cinsiyetini öğrenecekti. Tuna erkek olmasını istiyordu. (Tuna neden kardeşinin erkek olmasını istiyor olabilir?) Tıpkı onun gibi. O zaman arabalarla oynar, uçurtma uçurur, maç yapabilirlerdi. Ama kız olursa. Kızlar ne yaparlardı? Onunla nasıl oynayabilirdi? Aynı kıyafetleri bile giymiyorlardı.

Tuna bunları düşünürken camdan annesinin geldiğini gördü. Annesi çok mutluydu. Kapıdan girdiğinde oğlunu kucakladı.

- Çok cici bir kız kardeşin olacak, dedi.

Tuna'nın korktuğu olmuştu. Ne yapacaktı? Annesi Tuna'nın üzgün olduğunu fark etti.

- Canını sıkan bir şey mi var yavrum?dedi.

- Ben erkek kardeşimin olmasını istiyordum. O zaman onunla oynayabilirdim. Aynı giysileri giyebilir-dik. Kız kardeşimle ne yapacağım? Onu sevmiyorum, dedi.

- Sakın bunu söyleme canım, dedi annesi. Onu çok seveceksin. Bir kız kardeşle de iyi anlaşabilirsin. Oyun oynayabilirsin. Bazı oyunları oynayabilirsiniz. Ama çok ortak yönünüz olacak. Eminim. Hem sen onun abisi olacaksın. Onu her zaman koruyacaksın. Oda seni her zaman sevecek, dedi annesi.

- Onunla koşturmaca oynayabilir miyim? Uçurtma uçurabilir miyim? diye sordu Tuna.

- Tabi ki, dedi annesi. Bunları benimle yapmıyor musun? Ben de bir bayanım ama seninle oynayabiliyorum. O da seninle oynayabilir. Sen de onunla oynayabilirsin.

Tuna yavaş yavaş ikna olmuştu. Annesi Tuna'ya bir fikir önerdi.

- Yakında kardeşin için alışveriş yapacağız. Ona giysiler alacağız. Ona bir isim bulacağız.

Bize yardım edebilirsin. Kardeşin doğduğunda da bana yardımcı olabilirsin. Ne dersin?

Tuna düşündü. Bu güzel bir fikirdi.

- Kabul ediyorum, dedi. Kardeşimi çok seveceğim. Onu hep koruyacağım ve onunla her zaman oynayacağım (Sizin kardeşiniz var mı?).

KARINCA BUBU

Karınca Bubu çok güzel pırıl pırıl bir yaz günü doğmuştu. Yazın her yer sıcaktı, güneş parlıyordu. Ama artık Bubu büyümüştü. Havalarda yavaş yavaş soğumaya başlamıştı. Bubu havaya neler olduğunu bilmiyordu. Güneşe neler olmuştu? Artık eskisi kadar

ısıtmıyordu. Bazen kara kara bulutların arkasına giriyor, görünmüyordu.(Havada nasıl bir değişiklik oluyor?) Karınca kolonisinde büyük bir telaş vardı. (Karıncalardaki telaş neydi?) Bütün karıncalar bir yerlere koşuyor, yuvalarına yiyecek bir şeyler taşıyorlardı. Arada bir önlerine büyük yapraklar düşüyordu ama onlar hiç yılmıyorlardı. Bubu da annesini seydiyordu. Akşam yatmadan önce annesine sordu:

- Anne neden her gün bu kadar çalışıyorsunuz? Güneşe neler oldu?

- Artık sonbahar geldi. Havalarda yazın olduğu gibi sıcak olmayacak. Yağmur yağmaya başlayacak. Üzerinde gezindiğin yapraklar sararıp dökülecek. Biz de bu soğuk havalarda evimizde kalacağız. Dışarı çıkmayacağız. Bunun için bize yetecek kadar yiyecek toplamalıyız, dedi anne karınca.

- Yağmur nasıl bir şey anne?

- Yağmur büyük su tanecikleri. Bize zarar verebilir. Üzerimize düşüp canımızı yakabilir ama yağmur doğamız için çok önemli. Yazın yağmur yağmaz ama sonbahar olunca yağmurlar yağmaya başlar. Rüzgâr eser. Dikkatli olmalıyız.

Bubu annesinin söylediklerini anlamıştı. Öğütlerine uyacaktı. Yazın olduğu gibi dışarıda oyun oynayamayacaktı. Yuvalardan çıkmamalıydı. (Bubu neden yuvadan çıkmamalıydı?) Bubu sonraki günlerde annesine yiyecek toplamada yardım etti. Birkaç gün sonra annesinin dediği oldu. Hava birden soğudu. Sert rüzgârlar esmeye başladı. Birden büyük bir ışık ve gürültü oldu. Bubu:

- Anne...diye bağırırdı. Çok korkuyorum. Neler oluyor?

- Korkma canım. Bu sadece şimşek ve gök gürültüsü. Bulutlar birbirine çarpıyor. Bize yağmur yağacağını haber veriyor. Artık yuvamıza gitmeliyiz, dedi.

Anne karınca bunları anlatırken yağmur yağmaya başladı. Bubu, annesi ve diğer karıncalar koşarak yuvalarına girdiler. İlk bahara kadar yuvalarından çıkmadılar. Topladıkları yiyecekleri yediler. Sonbaharda yağın yağmurlardan, dökülen büyük yapraklardan, rüzgârlardan hiç etkilenmediler.

Bubu yazdan sonra bir mevsim daha öğrenmişti. Doğada ne kadar değişik şeyler oluyordu. (Sonbaharda havada nasıl değişiklikler oluyor?) Acaba güneşi bir daha hangi mevsimde görecekti?

KARDEŞLERİM

Çiğdemlerin evi çok kalabalıktı.(Evde kimler olabilir?) Annesi, babası ve iki kardeşi vardı. Ağabeyi Emre ve kardeşi Duygu. Üçü çok iyi anlaşıyordu.

Ne yazık ki hiç bir şey istediğimiz gibi olmuyor. Annem de babam da bunu söylüyor. Ama ben, büyüdüğüm zaman istediğim gibi bir evde yaşayacağım. Bahçesi de istediğim gibi olacak. Onun için çok çalışmam gerekiyor, bunu biliyorum. O yüzden de çalışmayı çok seviyorum!

DÜNYA ÇOCUK GÜNÜ

Ekim ayının ilk pazartesi günüydü. Burcu ve arkadaşları, sınıfta Dünya Çocuk Günü'nü kutladılar. Şarkılar söylediler, dans ettiler. Birlikte çok eğlendiler. Öğretmenlerinin konuşması da, okuduğu şiirde çok güzeldi.

"Çocuklar, bugün Dünya Çocuk Günü'dür. Anne ve babalar için çocuklar çok değerlidir. Ülkemiz, dünyamız için de öyle... Sizleri mutlu, sağlıklı büyütme için çalışıyoruz. Bilgili, yaratıcı, üretken insanlar olmanız için gayret ediyoruz. Yurdunu, tüm insanları, tüm doğayı seven birer insan olmanızı istiyoruz. Bugün en büyük dileğimiz; dünyada açlık ve savaş olmasın. Bolluk ve barış olsun. Sizi ve tüm çocukları çok seviyorum. Sözlerime şu güzel şiirle son veriyorum:..."

ÇOCUKLAR KARDEŞTİR

Siyah lâledir zenci çocuk,
Finli çocuk beyaz gül;
Sarı papatya Çinli çocuk,
Kızılderili de karanfil...

Her çiçek, ülkesinin renginde açar
Bir ağaçta bin çiçektir çocuklar.

Başka başka olsa da dilleri,
Ayrı ayrı olsa da ülkeleri,
Bir araya gelince onlar
Sevgiyle kenetlenir elleri.
Sınırları bile aşar duygular,
Bir yürekte kardeştir tüm çocuklar.
(Dünya Çocuk Günü'nü siz nasıl kutladınız?)

ÇOCUKLAR KARDEŞTİR

"Dünya; tumbul, kocaman bir balondur. (Sizce dünya nasıl bir yerdir?) Onun üzerinde hayvanlar, bitkiler ve biz insanlar yaşar. Biz insanlar: Anne-babalar ve çocuklar. Çocuklar, dünyanın geleceğidir. Onlar, yarının büyükleridir. O yüzden her ülke, çocuklara büyük önem verir. Onları en iyi biçimde besleyip büyötmeye çalışır. En iyi biçimde eğitmeye çalışır."

Bu sözleri ben değil, babam söyledi. Ama ben ona, Dünya Çocuk Günü'nü sormuştum.

Babam : "İyi ama, daha sözümü bitirmemiştin ki!" dedi.

"Sen düşün," dedi annem. Sonra da anlatmaya başladı:

"Bak hayatım; dünya, babanın dediği gibi gerçekten çok büyük. Üzerinde de biz yaşıyoruz. Milyonlarca çocuk yaşıyor. Türk çocuklar, Rus çocuklar, Japon çocuklar, Afrikalı çocuklar, Kızılderili çocuklar... İşte rengi, dili, ulusu ne olursa olsun, tüm çocuklar kardeştir. Onlar bir araya geldiğinde ne de güzel anlaşırlar. Kendi şarkılarını söyler, kendi oyunlarını oynarlar. Kardeşlerini de aynı ilgi ve sevgiyle izlerler." (Başka ülkelere giden var mı?)

"İzin verirseniz birkaç cümle de ben ekleyeyim," dedi babam. "Her çocuk, sevgiye ve ilgiye muhtaçtır. Her çocuğun eğitim alma hakkı vardır. Çocuklar her tür kötölük ve sömürden korunmalıdır. Bunları yasalar diyor... Ben, tüm dünyadaki çocukların kardeş olduklarına inanıyorum. Dünyayı çocuklara versek tüm silahları yok ederler. Onlardan güzel oyuncaklar yaparlar."

Babamın konuşması gerçekten güzeldi. Onu alkışladık. Ama en güzeli, beni aralarına alıp sevmeleri oldu. O zaman çocuk olduğumu bir daha anladım. İyi ki annemle babam var, diye düşündüm. Çok mutlu oldum.

HAYVANLARI KORUMA GÜNÜ

Çocuklar o gün üç hayvanı yakından görüp tanıdılar.

Ebru'nun annesi, bir kafeste kedileri Minnoş'u getirmişti. Gizem'in halası, kapkara bir köpek olan Yamyam'ı zincirinden tutarak sınıfa sokmuştu. Üçüncü hayvan bir kuştı. Onu da kafesiyle birlikte Toprak'ın annesi getirmiş, öğretmenin masasına koymuştu.

Çiğdem Öğretmen: "Çocuklar," dedi, "bugün 4 Ekim. Bugün Hayvanları Koruma Günü. (Niçin hayvanları korumalıyız?) Biliyorsunuz, hayvanlar da doğanın birer parçasıdır. Onlar dünyamızı güzelleştirir. Bize mutluluk verir. Burada gördüğünüz hayvanların dışında daha birçok hayvan var. Kiminin etinden, kiminin sütünden, daha birçok şeyinden yararlanırsınız. İyi ama, hep hayvanlar bize bir şeyler verecek değil ya! Biz de buna karşılık olarak onlara sevgimizi vereceğiz. İlgi göstereceğiz. En önemlisi ise onlara iyi davranacağız. Hayvanımız varsa, bakımlarını en iyi biçimde yapacağız. Şimdi sınıfımıza konuk olan hayvan dostlarımızı yakından tanıyalım, ne dersiniz?... "Bu konuşmadan sonra Gizem'le halası, Yamyam'ı tanıttılar. Gizem: "Köpeğimizin aşılarını düzenli yaptırıyoruz," dedi. Halası : "Günde bir öğün yemek yiyor. Her akşam çiş yapsın diye dışarıya çıkarıyoruz. Sıcak havalarda haftada bir kez yıkıyoruz" dedi. Yamyam, sanki "bunlar doğru" der gibi havlayınca çocuklar güldüler. (Siz de hayvan besliyor musunuz?)

Gerçekten, çocukların öğretmeni nerede kalmıştı? Nerede olacak, öğretmenler odasındaydı. Çocuklara anlatacağı öyküye hazırlanıyordu. Zilin sesini de duymamıştı. Saatine bakınca geç kaldığını anladı. Koşa koşa öğrencilerin beklediği odaya koştu.

“Özür dilerim, (Siz de özür diliyor musunuz?)” dedi. “Ben, size anlatacağım öyküyü inceliyordum da...”

Çocuklar, öğretmenleri gelince derin bir oh çektiler. Barış’la öğretmenin tanışmasını ilgiyle izlediler. Sonra da... Sonra da öğretmenin o tatlı sesiyle anlattığı öyküyü keyifle dinlemeye başladılar.

DOĞRU GÜZELDİR

Sevdiğim birçok insan vardır. Söyle dersiniz, ben de söylerim: Annem, babam, öğretmenim, arkadaşlarım... Atatürk’ü de severim.

En çok kimi mi seviyorum? Bu çok güç bir soru! Doğru söyleyene gücenmezler değil mi? Ben doğru bir çocuğum, o zaman doğruyu söyleyeceğim. Ben, en çok annemi seviyorum! (Siz en çok kimi seviyorsunuz?)

Annemle çok iyi anlaşırız. Ondan çok şey öğreniyorum.

Bakın, geçen gün ne oldu...

Annem beni çağırdı. Birlikte masaya oturduk. Kitaplardan birini açtı. Bana dört tane resim gösterdi.

“Güzelim,” dedi, “Sayfadaki resimleri bir bir inceler misin?”

Resimlere sırayla baktım. Birinci resimde bana benzeyen bir çocuk vardı. Kâğıt mendili çöp kutusuna atıyordu. İkinci resimdeki çocuk, belli ki temizlik kurallarını bilmiyordu. Bilse, mendilini yere atar mıydı? (Temizlik kurallarının neler olduğunu biliyor musunuz?) Üçüncü resimde sarı saçlı bir kız vardı. Oooo... Kitabının sayfalarını yanlış açıyorsun! Bak, sayfanın birini de yırtmışsın. Ne kötü! Dördüncü resimdeki kız, çok dikkatliydi. Kitabının sayfalarını okşar gibi açıyordu.

Resimlere bakmayı bitirince anneme:

“Resimlere bir bir baktım, anneciğim. Bana ne diyecektin,” diye sordum.

Saçlarımı okşadı. Dedi ki: “Biliyorum, senin için çok kolay bir iş. Bana önce, hangi çocuklar doğru davranıyor, onları göster. Sonra da kutularını boya, lütfen.”

Annem der de ben yapmaz mıyım? Hemen doğru davranan çocukları gösterdim. O resimlerin kutularını boyadım.

Annem, “Aferin!” dedi. Bugünkü ödevini de yaptın. Şimdi parka, oynamaya gidiyoruz.

O gün parkta annemle birçok oyun oynadık. Oynadık ama, biz oynamaya hiç doyamadık (Siz parkta hangi oyunları oynuyorsunuz?)!

MUTLU OYUNCAKLAR

Yağmur, büyük bir hevesle masaya oturdu. Canı resim yapmak istiyordu. İstiyordu ya, ne resmi yapacaktı? Nasıl çizecek, nasıl boyayacaktı?

Boyaları çıkardı. Kâğıtları çıkardı. Fırçayı, boya kalemlerini hazırladı. “Üfff!” dedi, “Nereden başlasam acaba?” (Yağmur’un neden canı sıkıldı?)

Sağa baktı, sola baktı. Oynarken boya kalemlerinden birini yere düşürdü. Yere düşen resim kâğıtlarının farkına bile varmadı.

“Ben en iyisi biraz oyun oynayayım,” dedi.

Oyuncak dolabından topu çıkardı. Pat pat zıplatıp durdu. Oyuncak ayıyı, bez bebeği birazcık sevdi. Sonra onları da bıraktı. Tırtılcıkla oynamaya başladı. Onu da oyuncak dolabının üstünde unuttu.

Yerdeki boya kalemi çok üzülmüştü. (Yağmur’un boya kalemi neden üzüldü?) Hem resim yapamadım, hem de ayaklar altındayım!” diye sızlandı. Yerdeki kâğıt da sızlanıp duruyordu: “Kâğıtlar; yazı yazmak, resim yapmak içindir. Bizi kaldırıp attın. Biri görse o dağınık çocuğa nasıl kızardı kim bilir!”

Yağmur, sanki konuşulanları duymuş gibi şaşırdı. “Bu yaptığım hiç de doğru değil. Onlara iyi davranmam gerekir,” dedi. Hemen masasını topladı. Yerdeki kaldırdı. Her şeyi yerli yerine koydu. O sırada oyuncak ayının sesi duyuldu! “Cici kız, düzenli kız, bizi unuttunuz!”

“Ah, özür dilerim!” dedi Yağmur. “Çok özür dilerim. Hemen geliyorum.”

Koştı, oyuncak ayıyı köşesine oturttu. Bez bebeği oyuncak dolabının üstüne oturttu. Tırtılı ve topu da yerlerine koydu.

Az önce somurtanlar, şimdi tatlı tatlı gülümsüyorlardı. Sanki, “Aferin sana cici kız, aferin sana düzenli kız!” diyorlardı.

KÜÇÜK KARDEŞ

Turgay altı yaşındaydı. Anaokuluna gidiyordu. Küçük kardeşi Didem ise daha yaşına girmemişti. Oturuyor, sürünüyor, tay tay duruyordu. Ama yürümeyi öğrenememişti. (Sizin de küçük kardeşiniz var mı?)

Turgay, evde olduğu zamanlar annesine yardım etmeyi çok seviyordu. Didem’e bakmaktan, onunla oynamaktan çok hoşlanıyordu.

Annesi: “Turgay’cığım, bugün mutfakta çok işim var. Rica etsem, işim bitene kadar Didem’e bakabilir misin?” diye sordu.

Aldığı yanıt, “Tabi, anneciğim,” oldu.

Turgay, büyük bir minder buldu. Üstüne Didem’i oturttu. Kendi de küçük bir mindere oturdu. Didem ağabeyine bakıp gülümsedi. Sonra önüne konan

Kulağınızı toprağa dayayıp dinlerseniz, onların neşeli seslerini duyabilirsiniz...

UÇMAK NE GÜZEL

Kanatları renk renk bir kelebek, hop oraya, hop buraya uçup duruyordu. Ali, peşinden koştu ama ona yetişemedi. Geriye dönerken ayaklarının dibinden pır diye bir kuş havalandı. Ali, önce korktu. Onun küçük bir kuş olduğunu anlayınca gülmeye başladı.

Annesiyle babası, az ötede, bir ağacın altına oturmuşlardı. Ali, kollarını iki yana açtı. Onlara doğru koşmaya başladı. Koşmuyor da uçuyordu sanki...

"Baba, uçurtmayı ne zaman uçuracağız?"

"Rüzgâr çıksın da öyle."

"Kuşlar, kelebekler nasıl uçuyor o zaman?"

"Kanatları var. Onları çırparak uçuyorlar."

Emine Hanım, parmağındaki uğur böceğini göstererek : "Bakın," dedi. (Arı kovani gören var mı?) Baktılar, kırmızı renkli, siyah benekli, küçük bir böcekti. Parmaktan yukarıya doğru yürüdü. Yavaşça uçup gitti.

"Ne güzeldi değil mi?"

"Onun adı uçuç böceği. Uğur böceği de derler."

"Anne ben acıktım."

"Hadi o zaman, hazırlayalım."

Yiyecekleri çıkardılar. Yemeye başladılar. O sırada bir arı vız diye uçup geldi. Ali'nin önündeki kirazların üstüne kondu.

"Anne, baksana şu böceğe!"

"Arı o, oğlum. Hem de bal arısı."

"Ama kirazları kirletti."

Babası güldü. "Arılar temiz böceklerdir. Sen onu karasineklerle karıştırdın. Dikkat et de kızdırma. Seni sokar sonra!" dedi.

Emine Hanım, elini salladı. Arı, kanatlarını açtı. Vız diye uçup gitti.

Onlar gölgede otururken rüzgâr serin serin esmeye başladı.

Hemen kalktılar, uçurtmayı uçurdular. Beyaz uçurtma, mavi gökyüzünde ne de güzel uçuyordu. Ali, uçurtmanın ipini sıkı sıkı tuttu, uçurtmasına gururla baktı. İçi mutlulukla doldu. Uçan, uçurtma değildi de kendisiydi sanki (Sizin uçurtmanız olsaydı hangi renge boyardınız?).

KÜÇÜK AHTAPOT

Mavi denizin içinde yaşayan küçük bir ahtapot vardı. Anne ve babası ona "Ahti" derlerdi. Arkadaşları da...

Anne ve babası, Ahti'ye : "Denizin içi tehlikelerle dolu. Aman, uzağa gitme!" de derlerdi. (Sizce Ahti, anne ve babasının sözünü dinlemiş midir?)

Ahti, meraklı ya, yerinde duramazdı. Kayaların arasında yüzer, uzun kollarıyla sağı solu yoklardı. Birgün altın sarısı bir balık gördü. Balık, kuyruğunu sallayarak yüzüyordu. Ahti, onun gibi yüzemezdi. Çünkü kuyruğu yoktu. Yine de balığın peşinden yüzdü. Kollarından biriyle onu tutmaya çalıştı. Tutamadı. Balığın derisi sabun gibi kaygandı. Ahti : "Benim kollarımın içinde pütürlü vantuzlar var. Onu nasıl yakalayamadım, hayret!" diye düşündü.

"Ava giden avlanır" derler.

Ahti, yuvasından çok uzaklaşmıştı. Geriye döndüğü anda bir köpek balığı gördü. Hem de ona doğru geliyordu. Sivri, beyaz dişleriyle ne de korkunç görünüyordu!...

"Yüz Ahti, yüz! Kaç Ahti, kaç!..

Ahti, tüm gücüyle yüzüp kaçtı. Köpek balığı; sivri, beyaz dişlerini gösterip, onu kovaladı.

Annesi, babası, Ahti'yi görmüşlerdi. Hemen yardıma koştular. Ahti'yi kollarından tutup, kayaların arasındaki yuvalarına soktular. Ahti, o kadar korkmuştu ki sormayın. Tüm kollarıyla annesine, babasına sarıldı. "Özür dilerim," dedi (Ahti bu yaşadıklarından neler öğrenmiş olabilir?).

BEYAZ KEDİ İLE SİYAH KEDİ

Beyaz kedi, kendine güzel bir arkadaş arıyordu. Sokak sokak gezmiş, parkı dolaşmıştı. Bu arada beyaz tüyleri kirlenmiş, gri bir hâl almıştı. Sonunda siyah bir kedi gördü. Kibarca yaklaşıp sordu :

"Merhaba benim adım Beyaz," dedi. "Sizinle arkadaş olabilir miyiz?"

"Merhaba. Benim adım da Siyah. Sorunuza gelince... Renginiz gri değilse çok kirli sayılırsınız. Üstelik sizi tanımıyorum bile." (Kirli kediye nasıl bir temizlik yapalım?)

Beyaz kedi : "Siz de siyahsınız ama ben buna aldırmış etmiyorum. Bana birkaç dakika zaman verirsiniz, karşınıza istediğiniz gibi çıkmak isterim," dedi.

Beyaz gitti. Otların arasında kirli tüylerini yaladı. Kuyruğunu da unutmadı. Koşa koşa geriye döndü.

"Şimdi nasılım?" diye sordu.

Beyaz kedi ile Siyah kedinin arkadaşlığı böyle başladı. Günler geçtikçe de ilerledi. Sonunda evlendiler.

Siyah, günün birinde anne oldu. Birçok yavru doğurdu. Yavrulardan ikisi, babaları gibi beyaz renkliydi. Üçü ise kendi gibi siyahtı. Geriye kalan yavrular ne siyah, ne de beyazdılar. Hem siyah hem de beyazdılar. (Siz annenize mi yoksa babanıza mı benziyorsunuz?)

Renkleri ne olursa olsun, hepsi de mutluydular. Mutlu bir yaşam sürdürdüler.

Minik Vızvız, çok kızdı: “Ama bu haksızlık!” dedi. “Bizim balımızı aldı.”

Arkadaşı, onun gibi düşünmüyordu. “Bu onun hakkı,” dedi. “Onun da çocukları var. Bal, çocuklar için değerli bir besin maddesidir. O kadar korkmana da gerek yok. Kalan bal, bize yeter de artar bile.

Minik Vızvız, bu sözler üzerine rahatladı. “Demek benim yaptığım balı, minik çocuklar da yiyorlar ha?!” diye düşündü. Çok mutlu oldu. Sonra vızıl vızıl uyu-maya başladı.

GÜLEN ÇİÇEKLER

Selin Hanım kadar çiçek seven biri olamaz. Evinin güneş gören her köşesinde mutlaka bir çiçek vardır. Hele balkonu, sanki bir çiçek bahçesidir.

Çiçek yetiştirmek öyle kolay bir iş değildir. (Çiçek yetiştirmek için neler yapmak gerekir?)

Selin Hanım diyor ki:

- Ben, çiçeklerimi her sabah sularım. Her türlü bakımlarını yaparım. Çiçekler de temiz hava ve güneş ister. Pencere-leri açar, temiz hava almalarını sağlarım. Güneşi gördüklerinde nasıl da canlanırlar. Ama en önemlisi, ben onlarla konuşurum, dertleşirim. Bazen şarkı bile söylerim. (Selin Hanım neden çiçek-leriyle konuşur?)

Bazıları, “Olur mu canım!” derler, “Çiçekle konu-şulur mu?” Çiçekler ne anlar.” Yok, yok; öyle değil. Çiçekler beni dikkatle dinliyorlar. Sanırım, söyle-diklerimi de anlıyorlar.

Bakın, bir gün ne oldu.

O sabah çok işim vardı. Kızımı okula, eşimi işine uğurladım. Evin işi biter mi! Bulaşık, temizlik derken yorulmuşum... Kanepeye uzandım. Orada uyuyaka-lmışım.

Bir ara kulağıma iniltiye, ağlamaya benzeyen sesler geldi. Kalkıp koştum. İnanır mısınız, tüm çi-çekler boyunlarını bük-müş-tü. Sanki bana küsmüş-lerdi.

Onlardan tek tek özür diledim. Tek tek sularını verdim, tatlı sözler söyledim. Boyunlarını kaldırdılar. Bana gülerek bakmaya başladılar. Onlar gülünce ben de güldüm, ben de mutlu oldum. (Siz çiçeklerin bakımını nasıl yapıyorsunuz?)

Dedim ya, çiçekler her şeyi hissederler. Konuş-tuklarınızı anlarlar. Onlara sevgiyle yaklaşırsanız, her zaman güldüklerini görürsünüz. Benim çiçeklerim gibi...

ANNELER GÜNÜ

Mayıs ayının ikinci pazar günü Anneler Günü'dür. O gün herkes anneler gününü kutlar.

Murat Bey, Anneler Günü olduğu için erken kalktı. Oğlu Yılmaz'ı da kaldırdı. Yeşim Hanım, pazar günü olduğu için rahat rahat uyuyordu.

Yılmaz meraklanmıştı. “Baba, ne oldu? Niye uyandırdın beni?”

“Şşşt!...” dedi babası. “Sessiz ol. Dün ne demiştin sana. Bugün Anneler Günü... Sen şimdi anneni uyandırmadan kahvaltı masasını hazırla. Ben çiçek alıp geleceğim, tamam mı?”

“Tamam. Anladım.”

Murat Bey, gitti. Çok geçmeden bir buket çiçekle döndü.

“Annen uyanmadı değil mi, oğlum?”

“Uyanmadı.”

“Güzel!... Ben şimdi tepsiye kahvaltılık-ları koyacağım. Yatağına götüreceğim. Sen de çiçekle küçük paketi arkamdan getireceksin.”

Murat Bey, kahvaltı tepsisini aldı. Yatak odasına girdi. Tepsiyi şifonyerin üzerine bıraktı. Eşinin başına gitti. Alnına bir öpücük kondurdu.

“Annelerin en güzeli! Günün kutlu olsun!” dedi.

Yeşim Hanım, gözlerini açtı. Gülümsedi.

Yılmaz, çiçeği annesine verdi. Onu kucaklayıp öptü. “Günün kutlu olsun, anneciğim” dedi.

Murat Bey'de küçük paketi verdi. Paketin içinden kalp biçiminde şirin bir kolye çıktı.

Yeşim Hanım, çok duygulanmıştı. Göz yaşlarını sildi. “Teşekkür ederim,” dedi.

“Daha bitmedi,” dedi, Murat Bey. “Bugün en güzel günün. Bak, kahvaltını da hazırladık.”

Yeşim Hanım, yataktan kalktı. “Ben, siz olmadan kahvaltı yapabilir miyim hiç? Haydi bakalım, doğru mutfağa! Kahvaltıyı her zaman olduğu gibi birlikte yapacağız,” dedi.

AY ÇÖREKLERİ

Tuğba böyledir işte! Birden canı çörek istedi. Hani şu ay gibi olanlardan, ay çöreklerinden...

“Kolay,” dedi annesi. “Haydi birlikte yapalım.” (Mutfak işlerinde annenize yardım ediyor musunuz?)

Unu, suyla yoğurdular. Küçük parçalara ayırdılar. Her parçayı merdane ile ezerek incelttiler. İçlerine tatlısını koydular. Ay dede biçimine getirip, tepsiye dizdiler. Sonra doğru fırına...

Tuğba meraklı ya, sürekli gitti; fırının camlı kapağından çöreklerin pişip pişmediğine baktı. Sonunda çörekler nar gibi kızardılar. Annesi, tepsiyi çıkardı. Çörekleri soğumaya bıraktı.

Akşam yemeğini yemişlerdi. Ailece televizyonun karşısına oturdular. Dizi izlemeye başladılar. Reklamlar başlayınca annesi kalktı. Tuğba'ya meyve suyuyla çörek verdi. Kendileri için çay hazırlamıştı. Ay çöreği de vardı tabi...

- Artık hepimiz bir çift olduk. Hadi dans edelim, dedi.

Anne ve yavru kurtlar beraber dans edip oyunlar oynadılar. Çok eğlendiler. Bu günlerini akşam baba kurda anlatmaya karar verdiler.

ANAHTARIM

Annesi bir gün oğlu Barış'ı yanına çağırdı. (Acaba annesi Barış'ı yanına neden çağırmış olabilir?)

- Sana bir şey vereceğim canım, dedi.

Oğluna bir anahtarlığın ucunda evin anahtarlarını verdi.

- Bunlar evimizin anahtarları. Artık sen de büyüdün. Sende de bir tane olmalı. Evde olmadığımız zaman eve girmelisin.

Barış anahtarını aldı. Ama her zaman evde unuttuyordu. Annesi kapıyı açtığı anda:

- Anahtarın nerede? diye soruyordu.

- Evde bıraktım. Sen evdesin ya anneciğim.

- Ama olmayabilirdim. Acil bir işim olabilirdi. Senin anahtarların yanında olmalı.

Ama Barış annesini de babasını da dinlemiyordu. (Barış neden anne ve babasının sözünü dinlemiyor olabilir?) Anahtarlarını evde bırakıyordu. Bir gün Barış yine okuldan geldi. Kapıyı çaldı. Ama kimse açmadı. Barış devamlı zile bastı. Kimse açmadı. Hemen çantasına baktı. (Barış çantasında ne arıyor?) Annesi ona anahtar vermişti. Ama anahtarını çantasında bulamadı. (Anahtarı nerede olabilir?) Yanında taşımak istemediği için evde bırakmıştı.

- Şimdi ne yapacağım, dedi. Dışarıda kaldım. Barış kapının önünde çantasının üzerine oturdu. Acaba annesi ya da babası ne zaman gelecekti?

- Şimdi anahtarım olsaydı sıcacık evde oturacaktım. Yemek yiyecektim. Oyuncaklarımla oynayacaktım.

Barış beklemeye devam etti. Çok acıkmıştı. Yorgundu. Canı da sıkılmıştı. Hava kararıyordu. Korkmaya başladı.

- Annem bana anahtarını yanına al demişti. Onu dinlemeliydim.

Barış kendine çok kızdı. Beklemeye devam etti. Bir süre sonra annesi ve babası geldi.

- Sen neden dışarıdasın Barış. Eve neden girmedin, diye sordu babası.

- Anahtarımı evde bırakmışım.

- Sana anahtarını yanına alman gerektiğini söylemişim canım. Babaannem hastalandığı için onun yanına gittik. Senin anahtarın olduğu için seni beklemedik. Eve gireceğini düşündük. Şimdi beni anladın mı yavrum? Anahtar taşımak çok önemlidir. Sen de dışarıda çok sıkıntı çekmiş olmalısın. (Barış dışarıda beklerken neler yaşamıştı?)

- Evet anneciğim. Ben de çok pişman oldum. Çok acıktım, üşüdüm ve yoruludum. Sizi de çok merak ettim. Babaannem nasıl?

- Şimdi iyi. Anahtarını bir daha evde bırakma. Seni aradığımızda bulamasaydık ne kadar telaşlanacaktık. Bunu düşün lütfen.

Barış yaptıkları için özür diledi. Bir daha anahtarını hiç evde bırakmadı. Anahtar taşımak çok önemli bir işti.

EVİMİZİ DÜZENLİYORUZ

İnci koşarak annesinin yanına geldi. Annesi telefon ile konuşuyordu. Annesini dinledi. Konuşması bittikten sonra İnci'ye:

- Bu akşam misafirimiz geliyor. Babanın bir arkadaşı. Bana yardım eder misin evimizi düzeltelim?

- Tabi anneciğim, dedi İnci.

- Evimiz biraz dağınık. Sen etraftaki eşyaları yerlerine yerleştir. Ben de misafirimiz için yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Tamam mı canım?

- Peki anneciğim, dedi İnci ve evin içinde koşuşturmaya başladı.

Salonları biraz dağınıktı. Kardeşi oyun oynadığı için oyuncakları halının üzerindeydi. Kardeşinin oyuncaklarını toplayıp odasına götürdü. Oyuncak dolabına yerleştirdi. Yere düşmüş minderleri koltukların üzerine yerleştirdi. Orta masanın üzerinde bulunan bardakları mutfığa götürdü. Sehpaları yerleştirdi. (Sizin evinizin salonunda hangi eşyalar var?)

- Aferin, dedi annesi. Kullandığımız eşyaları evimizde doğru yerlerine koymalıyız. Daha sonra bulmamız daha kolay olur.

- Tabakları mutfığa, kardeşimin oyuncaklarını odasına götürdüm. Minderleri koltuğun üzerine yerleştirdim. Şimdi de banyomuzu düzelterek anneciğim.

İnci banyoya gitti. Havlu yere düşmüştü. Onu yerine astı. Lavabonun yanında sabun kalmamıştı. Dolaptan pembe bir tane sabun çıkardı. Diş fırçalarını yerine koydu. (Sizin banyonuzda neler var? Nerede duruyorlar?)

- Banyo da tamam, dedi. Sıra yatak odamda.

İnci'nin odası biraz dağınıktı. Giysilerini çıkartıp yatağının üzerine koymuştu. Onları dikkatlice askılara asıp dolabına yerleştirdi. Yatak örtüsünü düzeltti. (Sizin eşyalarınız yatak odanızda nerede duruyor?) İçeriden annesinin sesi duyuldu.

- Yavrum eğer işin bittiyse bana yardım eder misin?

- Geliyorum anneciğim, dedi İnci .

- Peki, demiş aslan kurda, şimdi de sen pay et bakalım.

Kurt, hayvanlar aleminin kralına korkudan titreyerek bakmış:

- Sevgili kralım, ben çok lâf etmesini bilmem. Ama her hâlde şöyle bir paylaşma uygun olur diye düşünüyorum: bu ceylanın ayakları ve iç organları benim, kalan her şeyi sizin olmalı.

Kral aslan çok memnun olmuş:

- Aferin kurt, demiş. Sen ne kadar da adaletli bir paylaşırma yaptın. nereden öğrendin böyle adaletli ve kralına karşı kibar olmayı? (Sizce nereden öğrenmiş olabilirler?)

- Bana bu kibarlığı öğreten çakal dostumuzun başına yediği darbe oldu, demiş kurt. İnsan başkasının yediği darbelerden de kendisi için dersler çıkarmalı diye düşünmüş.

KURABIYE YAPIYORUZ

Aylin o gün çok heyecanlıydı. (Neden heyecanlı olabilir?) Yarın okula götürmek için kurabiye yapacaklardı. Aylin kurabiyelere şekiller verecekti. Mutfak masasına oturup annesini izlemeye başladı. Annesi hamur yapmak için gereken malzemeleri masanın üzerine koydu. (Masaya neler koymuş olabilir?)

Annesi önce tepsinin üzerine un boşalttı. Ortasını açıp yağ, yumurta ve şeker koydu. Hamur kabarsın diye de kabartma tozu koydu. Yoğurmaya başladı. Aylin bütün malzemelerin karışmasını seyrediyordu. (Siz hiç anneniz hamur yoğururken seyrettiniz mi? Neler gördünüz?) Annesi yoğurmayı bitirdikten sonra hamuru bir kenara koydu. Aylin korktu. Kurabiye yapmayacaklar mıydı?

- Anne, kurabiye yapmayacak mıyız? Ben şekil vermek istiyorum.

- Hamurumuzu biraz dinlendirmemiz gerekiyor. Böylece daha güzel kabarmak ve tadı daha güzel olacak.

Aylin ve annesi bir süre beklediler. Bu sırada sohbet ettiler. Bir süre sonra annesi:

- Şimdi hamurumuza şekil verebiliriz, dedi.

Annesi hamuru ikiye ayırıp bir parçasını Aylin'e verdi. Aylin' in hamurunu merdane ile dar ve uzun şekilde açtılar. Sonra hamuru yanlara doğru genişlettiler. Aylin'in şekil vermesi için geniş bir hamuru olmuştu. Aylin hamuruna şekiller vermeye başladı. (Nasıl şekiller vermiş olabilir?) Yıldızlar, çiçekler, aylar, kelebekler yaptı. Şekilleri çok güzel olmuştu.

- Şimdi kurabiyelerimizi pişirmeliyiz, dedi annesi.

Kurabiyeleri fırına koydu. Aylin çok heyecanlıydı. Acaba kurabiyeleri nasıl olacaktı? Bir süre daha beklediler. Annesi fırının kapağını açtığında Aylin çok şaşırdı. (Aylin neden şaşırmış olabilir?) Çünkü kurabiyeleri düşündüğünden daha güzel olmuştu.

- Anneciğim, arkadaşlarım yaptığım kurabiyeleri çok sevecekler. Çok güzel oldular.

- Evet canım, çok güzel yaptın. Aferin sana, dedi annesi.

Aylin o akşam mutluluktan uyuyamadı. Acaba arkadaşları kurabiyelerini sevecek miydi?

BAL ARAYAN AYI

Ayıcık sabah uyandı. Karnı çok acıkmıştı.

- Güne bir kavanoz bal yiyerek başlayayım, dedi.

Evin içinde gezindi. Dolaplara baktı ama bal kavanozlarının hepsi boştu. Kavanozdaki balların hepsini yemişti. (Sizce ayı şimdi ne yapmalı?)

Ayı düşünmeye başladı. Kavanozlarının hepsi boştu. Peki dolu bir kavanoz balı nereden bulacaktı? Aklına arkadaşı geyik geldi.

- Onda dolu bir kavanoz bal vardır, dedi ve yola çıktı.

Arkadaşı geyiğin kapısını çaldı.

- Merhaba geyik. Benim bal kavanozlarımın hepsi boş. Senden dolu bir kavanoz istemeye geldim.

- Üzgünüm ayı. Ben de bütün balımı dün akşam yavrularına yedirdim. Benim de bütün kavanozlarım boş. (Ayı şimdi ne yapacak?)

Ayı geyiğe teşekkür edip bal aramaya devam etti. Aklına arkadaşı baykuş geldi. Kapısını çaldı.

- Baykuş benim bal kavanozlarım boş. Sen de dolu bir kavanoz bal var mı?

Baykuş evindeki bütün kavanozlara baktı. Hepsi bomboştu.

- Benim balım da bitmiş. Sana bal veremediğim için özür dilerim.

- Önemli değil baykuş, dedi ayı ve ümitsizce evine doğru yürümeye başladı.

Yolda yürürken aklına bir fikir geldi. (Aklına gelen fikir ne olabilir?)

- Bu neden daha önce aklıma gelmedi. Eğer dolu bir kavanoz bal istiyorsam arıların yanına gitmeliyim.

Ayı hemen eve gidip boş kavanozunu aldı, arıların yanına gitti.

- Merhaba arılar. Sizden bir şey isteye bilir miyim?

- Tabi, dedi arılardan biri.

- Benim karnım çok acıktı ama evdeki bal kavanozlarımın hepsi boş. Benim için bu kavanozu doldurabilir misiniz?

- Tabi ki doldururuz, dedi arılar.

Ayının kavanozunu bal ile doldurdular. Ayı arılara çok teşekkür etti. Dolu kavanozunu kucağına alıp evine gitti. Çok mutluydu. Karnını çok güzel bir balla doyuracaktı.

Ponpon'u bir tilki gördü. Diyeceklerini de ancak arkasından diyebildi : "Hey! Benden kaçmana gerek yok. Sadece kolyen ne güzel diyecektim."

Ağacın gölgesinde yatan sincap da tavşanı gördü. "Kolyen bir harika! Belli ki arılar da çok sevmişler," diye bağırdı.

Bu arada arılardan biri, Ponpon'u kuyruğundan sokuverdi. Canı yanan Ponpon, önüne çıkan göle atladı da arılardan kurtuldu. Çiçekli kolyeyi sorarsanız, şimdi onunla kurbağalar oynuyorlar.

KONUŞAN AYICIK

Bir zamanlar yavru bir ayıcık vardı. Şeker mi şeker, oyuncu mu oyuncu bir ayıcık! Adını sorarsanız, adı Tonton'du. Bu adı ona annesiyle babası takmıştı.

Tonton, birkaç aylık olunca homurdanmaya başladı. Daha altı aylıkken "Ba... ba..." demeyi öğrendi.

Baba ayı, eşine : "Duydun değil mi? Baba dedi! Bana baba dedi!" diyerek çok sevindi.

Anne ayı : "Yanıyorsun," dedi "Bal dedi. tonton bal istiyor."

Tonton bal ister de babası durur mu? Durmaz tabii... Eşine dedi ki: "Bal bulmaya Tonton'u götürüyim mi? Küçük yaşta bal bulmayı öğrenmiş olur böylece." (Sizce bal bulabilecekler mi?)

İzin çıkmıştı. Baba ayı, Tonton'u yanına alıp ormana girdi. Arılar, bal arıları, daha çok ağaç kovuklarına bal yaparlardı. Baba ayı, ağaçları tek tek incelemeye başladı. Bir ağacın altından geçerlerken "Vızzz vızzz!" sesleri duyuldu. Sesi Tonton duymuştu.

Babasına : "Ayı, ayı!" diye bağırdı. "Arı" diyemiyordu da "ayı" diyordu. Babası kızdı : "Ayı da olsam bana ayı demek. Bana baba de," dedi.

Tonton yine babasını uyarmaya çalıştı : "Ayı, ayı!" Arılar, balımızı alacak diye baba ayıyı kovalamaya başladılar. Hatta iki arı, onu soktular. (Baba ayı niçin yanlış anlamıştı?)

Tonton, hemen ağaca çıktı. Balın yarısını aldı. Eve doğru koşmaya başladı. Koşarken de "Baaaa! Baaa!" diye bağıırıyordu.

SIHİRLİ DEĞNEK

Boz ayı, ırmağın içinde balık avlıyordu.

Yaşlı tilki, elindeki değneğe tutunarak ırmağın kenarına geldi. Ayıya seslendi : "Ayı kardeş! Bir balığa karşılık üç armut ister misin?"

"İstemez miyim!" dedi ayı. Bir balık tutup, tilkinin yanına geldi. Tilki, elindeki sihirli değneği üç defa yere vurdu. "Okus pokus! Üç armut istiyorum," dedi. (Siz sihirli şeylere inanır mısınız?)

Değneği vurduğu yerde üç armut ortaya çıktı. Ayı, balığı verdi; armutları aldı. Yiye yiye uzaklaştı. Tilki de balıkla karnını doyurdu.

Tilki yürüdü, yürüdü. Bir ağaçta üzüm yiyen sincabı gördü. "Sincap kardeş!" diye seslendi. "Beş salkım üzüme karşılık, bir sepet fındık ister misin?"

Sincap, beş salkım üzümle ağaçtan indi. Tilki, sihirli değneği yere vurdu. "Okus pokus! (Tilkiye sihirli değneği kim vermiş olabilir?) Bir sepet fındık istiyorum" dedi.

Bir sepet fındığı verdi. Üzümleri aldı. Yiye yiye yola devam etti. Bir zaman yürüdükten sonra kirpiyle karşılaştı.

Kirpi, birçok yaz sebzesi toplamıştı. Patlıcan, biber, domates, fasülye... Bir kısmını konserve yapacaktı. Bir kısmını da kurutacaktı. Tabi ki kışın yemek için...

Tilki yaklaştı. "Merhaba kirpi kardeş," dedi.

"Hani, hiç meyve toplamamışsın."

"Topladım," dedi kirpi. "Yarısını reçel yaptım. Yarısını da marmelât."

"Neler var peki?"

"Erik, üzüm, şeftali armut, kiraz, çilek... Ne istersen var. Hepsi de kavanozda."

Tilkinin ağız sulandı. "Peki sana istediğin sebzeleri versem, bana reçellerin yarısını verir misin?"

Kirpi : "Tüm yaz sebzelerinden verirsen, olur" dedi.

Tilki, sihirli değneği yere vurdu. "Okus pokus! Tüm sebzelerden istiyorum," dedi. Demesiyle de kirpinin bahçedeki sebzeleri pat diye değneğin ucuna geldi.

Kirpi : "Şimdi anladım!" dedi. "Bundan önce üç armutla bir sepet fındığım ortadan kaybolmuştu. Demek ki onları sen aldın! Çabuk git buradan! Yoksa sırtımdaki dikenlerin tadına bakarsın!" (Kirpi'nin dikenleri ne yapabilir?)

Tilki öyle korktu ki, değneği kaldırıp attı. Arkasına bile bakmadan oradan kaçtı.

TERLİKLER

Burcu, okuldan döndü. Annesi, onu - her zaman olduğu gibi - yine kapıda karşıladı.

"Hoş geldin, kızım" dedi, öptü. Sonra; "Hemen terliklerini giy!" diye uyardı.

Burcu, merakla : "Neden terlik giyiyorum ki?" diye sordu. (Niçin terlik giymeliyiz?)

Annesi, unuttun mu der gibi baktı. "Bu soruyu daha önce de sormuştun. Bir daha açıklıyorum. Terlik, ayaklarımızı korumak içindir. Hem sıcaktan hem de soğuktan... Tozdan da korur tabii... Ama daha da önemlisi, ayağımıza bir şey bataabilir. Bu yüzden terlik giyeriz, anladın mı?" Burcu, anladım der gibi başını salladı.

Biz de oyuncak bebeklerden anlamıyoruz. Kızlar ve erkekler birbirinden farklıdır.” diyerek Ayşe’ye destek oldu. (Ayşe’nin yerinde olsanız bu kez ne hisseder-siniz?) Ayşe’nin üzüntüsü gitmiş bu kez de çok mutlu olmuştu. “Elif merak edecek. Size iyi top oynamalar.” dedi ve oradan uzaklaştı.

Eliflerin sokağına geldiğinde bütün binaların aynı olduğunu fark etti. (Neden binaların hepsi aynıdır acaba?) “Haa site buna diyorlar demek ki!” dedi. Eliflerin oturduğu siteye geldiğini anladı.

Ayşe Elif’i göreceği için çok mutluydu. (Siz arkadaşlarınızla buluşunca nasıl hissediyorsunuz? Neden?) O da ne? Elif kapıyı ağılayarak açtı. Ayşe: “Ne oldu sana? Neden üzgünsün?” diye sordu merakla. Elif “Odama gel anlarsın.” diye cevap verdi. (Acaba Elif’in odasında ne var?) Hemen Elif’in odasına koş-tular. Halının ortasında kırık bir fotoğraf çerçevesi duruyordu. Fotoğraf Elif’in geçen seneki doğum gününde çekilmişti. Doğum günü pastasını üflerken çok mutlu görünüyordu. Ayşe: “Hemen anneni çağırmalıyız. Yoksa camlar elimize bataabilir.”dedi. (Siz Ayşe ve Elif’in yerinde olsaydınız ne yapardınız?) Elif daha da çok ağlayarak: “Annem çok kızacak!” dedi. Annesi seslerini duymuş ve çoktan gelmişti bile. (Acaba anne ne yapacak?) “Ne oldu hanımlar?” diye sordu. Elif annesine yanlılıkla çerçeveyi düşürdüğünü itiraf etti. Annesi cam kırıklarını toplarken: “Bir dahaki sefer daha dikkatli olmalısın; ama bu kadar üzölme bak şimdi sana ne getireceğim.” diyerek odadan çıktı. (Acaba ne getirecek?) Elinde bir kutuyla geldi. Kutudan kırılan çerçevenin tıpatıp aynısı çıkmaz mı ? Elif de Ayşe de çerçeveye baka-kaldı. “Bir tane de yedek almıştım.” dedi annesi. (Ye-dek ne demek acaba?) Elif çok mutlu oldu. Ayşe de arkadaşları artık ağlamadığı için çok mutlu olmuştu.

YAĞMURLU YAZ GÜNÜ

Nihayet beklenen gün gelmişti. Yaz! İlayda tatile gitmek için sabırsızlanıyordu. Bavulunu hazırlamak için odasına gitti. Renkli renkli bileziklerini de bavuluna koymak istiyordu. Annesine: “Hepsini alabilir miyim?” diye sordu. Annesi: “ Tabii canım.” dedi. İlayda bile-ziklerini saydı. (Acaba kaç tane bileziği var?) Yedi tane bileziği vardı. Sabah olduğunda çok mutluydu. Yola çıkma vakti gelmişti. Babası bavulları yerleş-tirirken o da küçük eşyaları taşıdı. Babası son kez tekerlekleri kontrol etti. (Tekerleklerin şekli nasıldır?) İlayda: “Babacığım tekerlekler yuvarlanabilsinler diye daire şeklinde değil mi?” dedi. Babası: “Aferin benim akıllı kızıma.” deyip İlayda’nın başını okşadı.

Yolda giderken ağaçlar, büyük otobüsler, kırmızı çiçekler gördü. Küçük kuşlar cik cik sesleriyle sanki yazın habercisiydi. Uzun bir yolculuktan sonra kalacakları otele geldiler. O da ne? Otel ne kadar da yüksekti. (Acaba kaç katlıydı?) Tam on katlıydı. Babası: “Bizim odamız onuncu katta.” demez mi? İlayda: “Nee o kadar katı bu kadar bavulla nasıl çıkacağız?” diye şaşkınlıkla sordu. Annesi: “Tabi ki asansörle.” dedi. Asansöre bindiler “1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 ve nihayet 10” Onuncu kata gelmişlerdi.

Odasına varır varmaz bavulunu açtı ve bileziklerini çıkardı. “1, 2, 3, 4, 5, 6. Aman Allahım! Bir bileziğim kaybolmuş. Sanırım evde düşürdüm” dedi. Çok üzüldü. (Sizin bir şeyiniz kaybolunca siz ne hissediyorsunuz?) Annesi: “Haydi! Oyalanmadan denize gidelim.” deyince İlayda üzüntüsünü unuttu. Kırmızı deniz simidini aldı. (Acaba deniz simidinin şekli nasıldır?) Mavi mayosunu giyindi. Tam deniz kıyısına gelmişlerdi ki bir de ne olsun? (Ne oldu acaba?) Yağmur başlamaz mı? Koşa koşa otele geri döndüler. İlayda: “Olamaz. Şimdi 10 kat daha çıkmamız gerek.” dedi. 1, 2, 3, 4... Tam 10. kata gelmişlerdi ki (Acaba bu kez ne oldu?) yağmur dindi. Babası: “Nasıl da yaz yağmuruna aldandık. Haydi geri dönelim.” dedi. Deniz kıyısına vardıklarında İlayda simidini boynuna takıp: “Umarım yağmur yağ-maz!” diye bağırarak denize koştu. Hayır... Vücuduna yine minik su damlaları değmeye başlamıştı. İlayda ağlamaklı bir sesle: “Yine mi yağmur başladı?” diyerek suratını astı. Annesi ve babası ise ona bakıp gü-lüyorlardı. Çünkü damlalar yağmur damlaları değildi. (Acaba ne damlalarıydı?) Denizden yeni çıkmış küçük bir köpeğin silkelenip sıçratıldığı deniz suyu damlalarıydı. (Çocuklara bu köpeğin taklidi yaptırılabilir.)

PONPON VE ARKADAŞLARI

O gün hayvanat bahçesindeki hayvanlar büyük bir heyecan içindeydi. (Neden heyecanlılar?) Dünya Çocuk Günü dolayısıyla bir sürü çocuk onları ziyaret edecekti. Küçük balık Ponpon arkadaşı Pani’ye şöyle dedi: (Ne demiş olabilir?) “Kalbim yerinden çıkacak gibi. Bir an önce gelseler.” Ponpon’u duyan Penguen Tini şöyle seslendi: “Boşuna heyecanlanma. Suyun içinde seni nasıl göreceklarını sanıyorsun. Eminim herkes bana bakacak.”

Ponpon bu sözleri duyunca çok üzölmüşü. Zaten mavi deniz sularında yüzmeyi çok özlemişti. Tek tesellisi ziyaretlerine gelen çocuklardı; ama Tini haklıydı. Kendisi hem suyun içindeydi hem de çok küçüktü. O sırada minik kuş Pırpır uçarak geldi. Tini’ye: “Cik cik cik! Sana katılmıyorum Tini. Çocuklar hepimizi çok seviyor.” dedi.

camın kenarına koştu. Dışarı baktı. Dışarıda hiç araba yoktu. Yolun karşısındaki iş makineleri de durmuştu. Her yer çok sessizdi. Yusuf sessizliği dinlemeye başladı. Rüzgâr dalları sallıyordu. Rüzgârın sesini dinledi. (Rüzgârın sesi nasıldır?) Gün açıyordu. Yusuf birden bir ses duydu. Bu karşık ağaçtan gelen bir kuş sesiydi. Yusuf bir süre kuşun sesini dinledi. (Kuşların sesi nasıldır?) Ama uykusu gelmişti. Yatağına yatıp sessizlikte uyudu. Sabah annesinin yanına koştu.

- Anne ben dün akşam kuş sesi duydum, rüzgârı dinledim, dedi.

- Nasıl canım? Rüyanda mı gördün?

- Hayır. Akşam uykum kaçtı. Kalktım. Her yer çok sessizdi. Sadece kuş sesi vardı. Keşke her akşam uykum kaçsa, dedi Yusuf.

Annesi oğluna gülümseyerek baktı. Yusuf dışarı çıktığında araba ve kornaların seslerini duydu. Artık onlara kızmıyordu. Akşamların sessiz olduğunu, kuşların öttüğünü biliyordu.

AYI YUMOŞ UYUYOR

Sonbahar mevsiminin sonu geliyordu. Yağmurlar yağıyor, havalar daha da soğuyordu. Artık kışa girerken ayı ailesinin uyuma zamanı gelmişti. (Neden ayı ailesinin uyuma zamanı geldi?) Yumoş sonbaharın son günlerini pencereden seyreliyordu. (Dışarıda nasıl bir hava vardı?) Rüzgârlar esiyor, yazın yemyeşil olan ağaçların yaprakları sararıp dökülüyordu. Sincap en sevdiği kırmızı yağmurluğunu giymişti. Yumoş kışı hiç tanıımıyordu. (Yumoş neden kışı tanıımıyor olabilir?) Kışın hep uyuyordu. Arkadaşları kışın çok güzel olduğunu etrafın karlarla kaplandığını söylüyorlardı. Eldivenlerini, berelerini takıp kar topu oynuyorlardı. Yumoş bunları resimlerden biliyordu. Kış mevsimini çok merak ediyordu ama aylar kışın uyuyorlardı. Yumoş pencereden dışarı bakarken gelecek olan baharı düşündü. (Baharda doğa nasıl olacak?) Sonbaharda dökülen yapraklar yeniden çıkacaktı. Soğuyan havalar ısınacaktı. Etraf çiçeklerle dolacaktı. Çok sevdiği arkadaşı güneşle sohbet edebilecekti. Annesine çiçekler toplayacak ve arkadaşlarıyla oyunlar oynayacaktı.

- Mevsimler ne kadar güzel, dedi Yumoş. Hepsini çok seviyorum.

Yumoş pencereden yağmuru ve düşen yaprakları seyrederken annesinin içeriden sesi duyuldu. (Annesi Yumoş'a ne söyledi?)

- Yumoş, artık yatma vakti. Kış geliyor.

- Geliyorum anneciğim, dedi Yumoş.

Koşarak odasına gitti. Pijamalarını giydi. Annesini öptü:

- Uyandığımda ilkbahar mı olacak, anne?

- Evet canım. Çiçekler açmış, ağaçlar yeşermiş olacak.

Yumoş sevinçle uykuya daldı. Uykusunda çok güzel rüyalar gördü. Bir sabah annesinin sesi duyuldu.

- Yumoş hadi kalk yavrum. Bahar geldi.

Yumoş pırıl pırıl parlayan güneşle uyandı. Kuş sesleri duyuluyordu. Hemen yataktan kalktı. pence-reyi açtı.

- Merhaba güneş, dedi.

Kahvaltısını yaparken dışarıdan kurdun sesi duyuldu.

- Günaydın Yumoş. Hadi gelsene oyun oynayalım. Sana kışın çektiğimiz fotoğrafları da gösteririz.

Yumoş hemen annesinden izin aldı. Pantolonunu ve gömleğini giyip arkadaşlarının yanına gitti. Yine ilkbahar gelmişti. Artık havalar ısınacaktı. Ardından yaz gelecekti. (Yazın neler yaşıyoruz?) Çiçek açan ağaçlar meyveler vereceklerdi. Yumoş derede yüzmeyi de çok seviyordu. Ağaçların gölgesinde arkadaşlarıyla oyunlar oynarken heyecanla yazı bekliyordu.

GÜNAYDIN TOPRAK

Merhaba. Benim adım toprak. Uzun bir süredir karlarla kaplıydı üstüm. Gökyüzünü çok özledim. Artık karlar eridi ve içime kadar girdi. Onun sularıyla bir sürü bitkiyi besleyeceğim. İlk önceleri biraz üşüdüm ama artık ısınıyorum. (Toprak neden önce üşüdü?) Güneşi gördüğümde çok sevindim. İçimde bir hareketlenme var. Ağaçlar köklerini su almak için oynatıyorlar. Çiçeklere, ağaçlara su veriyorum. Çimenler bir bir üzerimde bitiyor. Onlar benim saçlarım.

- Merhaba, dedi ,bana ağaç. Çiçekler açacağım. Suya ihtiyacım var toprak.

- Ben de büyüyeceğim, dedi, papatya bana.

Hepsi teker teker büyüyorlar. Aramıza yeni çiçekler de katıldılar. Kuşların taşıdığı tohumlarla üzerimde artık daha çok çiçek olacak. Yeşil tırtılın üzerimde gezdiğimi hissediyorum.

- Canını acıtmıyorum değil mi toprak, diye sordu bana.

- Hayır ,dedim. Seni çok özledim. Kışın nereler-deydin?

- Bir ağacın kovuğundaydım. Ben de seni çok özledim.

Bütün böcekler çimenlerin arasında geziniyor. Güneş:

- Merhaba toprak. Kışın karların altında üşümüş olmalısın. Seni ısıtabiliyor muyum?

- Evet, dedim. İçime kadar girdi sıcaklığın.

Artık göçmen kuşlarda geri döndü. Bana kanatları ile el sallıyorlar.

Şimdi üçü bu evde yaşıyor. Ali'nin babası, fırsat buldukça bir ağacın altına oturuyor. Gazetesini okurken bir yandan da çayını yudumluyor. Annesi birbirinden güzel çiçekler yetiştiriyor. Ali ise köpeği Boncuk'la oynayıp duruyor.

MASAL ELMASI

Bir zamanlar bir elma ağacı varmış. O da öteki elma ağaçları gibi bol bol, sulu sulu elma verirmiş.

Yaz bitmiş, sonbahar başlamış. Ağaçtaki elmalar, - biri dışında - kızarmışlar. Kıpırmızı olmuşlar.

Çiftçi amca, kırmızı elmaları tek tek toplamış. Bir kısmını, kışın yemek için ayırmış. Kalanları pazara götürüp satmış. Ağaçta tek başına kalan elma, yaprakların arasından üzgün üzgün bakıp duruyormuş. Güneş göremediği için hâlâ bembeyazmış.

"Beni kimse sevmiyor. Ne çocuklar, ne kuşlar, ne de arılar. Ah, ne olurdu ben de kıpkırmızı olsaydım!" diye içini çekmiş. (Sizin bir elma ağacınız olsaydı nasıl öykü yapardınız?)

O sırada okuldan dönmekte olan bir çocuk, elmanın dediklerini duymuş. Ağaca çıkmış. Elmayı en canlı kırmızıyla boyamış. Elma o kadar mutlu olmuş ki sormayın. Çocuğu "şap" diye iki yanağından da öpmüş.

İşte o günden sonra çocuğun yanakları elma gibi kırmızı olmuş. Elmayı sevdiği, bol bol elma yediği için de hep sağlıklı, güzel ve mutlu yaşamış (Meyve yemek neden gereklidir?).

DAİRE

Daire, yuvarlak bir şeydir. Onu her yerde görebiliriz. (Çevrenizde diareye benzeyen neler var?) O, arabanın tekeri olur; döner de döner. Çok uzaklara gider.

O, bir balon olur; tostombul bir biçimde gökyüzüne yükselir, uçar da uçar...

O, bir top olur; bir vuruşunuzda kaleye girer, gol olur.

O, belki de bir çocuğun başıdır. Yusuvarlaktır. Üzerinde iki göz, iki kulak, iki kaş, bir burun, bir de ağız vardır. Başının üstünde saçları vardır.

Daire denilen şeyi birçok yerde görebiliriz. Evimizde tencerenin kapağıdır. O, tatlı bir bisküvidir. Annemizin yaptığı yuvarlak bir pastadır.

O, belki de bir çocuğun çevirdiği bir çemberdir. Yokuş aşağı kendi kendine giden...

Yok yok... Bence o, uçan bir dairedir. Onu da ancak ben kullanabilirim. Daireye benzeyen dünyamızdan, maviş dünyamızdan havalanır, uzaktaki gezegenlere yolculuk yaparım. Canım sıkılırsa, minik bilyelerimle oynarım. Hele mevsim de kışsa, portakal yerim. Kim ne derse desin, ben daireyi severim!

EVİM EVİM, GÜZEL EVİM

Bazen şu büyükleri hiç anlamıyorum. Kimisi, "Evin mutfak geniş ve rahat olmalı," diyor. Kimisi, "Evin en önemli yeri oturma odasıdır. Büyük ve aydınlık yapılmalıdır," diyor, başka bir şey demiyor. Kimisi de babam gibi geniş balkon istiyor. Ama nedense evleri yapanlar bunlara hiç dikkat etmiyor. Ben büyüyünce annemin, babamın istediği gibi evler yapacağım. Çocuk odasını da hiç unutmayacağım. (Sizin de odanız var mı?)

Ben aslında size evimizi anlatacaktım. İçine girince mutlu olduğum evimizi. Annemin, "Evim evim, güzel evim!" dediği evimizi. Evimiz öyle büyük sayılmaz. Kaç odası vardı, bir düşüneyim. (Sizin evinizin kaç odası var?) Ablamla benim odam, babamla annemin yatak odası, bir de oturma salonu. Bir, iki, üç oda. Annemin birbirinden güzel yemekler yaptığı mutfak da var. Tuvaletin, banyonun olduğu bölümü de unutmamalıyım. Koridor ne işe yarar, hâlâ anlayamadım. Ama babama katılıyorum: Balkon, geniş ve manzaralı olmalı. Sıcak yaz akşamlarında başka nerede oturulur ki.

Dedim ya, evimiz öyle büyük sayılmaz. Bunu bir kez daha anladım. Geçenlerde bize dedemle ninem geldi. Annem, babam, ablam, sonra da ben, ellerini öptük. Öptük ya, o gece ablamla ben oturma odasında, yer yatağında yattık. Dedemle ninem de bizim yataklarımızda!... Sabahleyin annem gönlümüzü almayı unutmadı:

"Teşekkür ederim çocuklar, anlayış gösterdiğiniz için. Ev hâli işte, arada bir böyle olur."

AİLEM

Babam dedi ki: "Aile; anne, baba ve çocuklardan oluşan bir topluluktur."

Annem de dedi ki: "Hayatım, unutma; senin de benim de anne-babamız var. Onlar da ailemizin birer parçasıdır."

Ablam, söylenenlere karşı çıktı: "İyi ama, bu evde biz dört kişiyiz." (Sizin aileniz kaç kişiden oluşuyor?)

Ben de dedim ki: "Ben; babamın annesini de babasını da seviyorum. Annemin annesini, babasını da seviyorum. Onlar olmadan aile olur mu hiç!" (Sizlerle yaşayan aile büyükleriniz var mı?)

Bana ablam hak verdi :

"Gördünüz mü, anneannemler bize çoktandır gelmiyorlar. Onları küstürdük. Onlar gelmeyince ben mutsuz oluyorum."

"Ben de mutsuzum," dedim. "Çünkü babaannemle dedem de çoktandır bize gelmediler. Onları çok özledim!"

Annesi kasada oyuncakların parasını öderken Aylin oyuncaklarına çoktan yer bulmuştu. (Oyuncaklarını odasında nereye koymalı?) İki oyuncak da odasına çok yakışacaktı. Diğer oyuncaklarını da çok seveceklerdi.

BAYRAM YERİ

Cengiz o gün heyecanla kalktı. Yatağının başında duran kırmızı, ay yıldızlı bayrağı eline alıp evin içinde koşmaya başladı. (Cengiz neden evin içinde ay ve yıldızlı bayrakla koşuyor olabilir?)

- Bayram, bayram geldi ! diye bağıırıyordu.

Kahvaltı yapan annesi, babası, dedesi ve anne-annesi Cengiz'i güler yüzle seyrediyordu.

- Hadi kahvaltımızı çabuk yapalım. Bayram yerine gideceğiz. Dans eden çocukları, seyredip söylenen marşları dinleyeceğiz.

- Hemen geliyorum dede, dedi Cengiz.

Koşarak odasına gitti. Çabucak pantolonunu, gömleğini, çoraplarını ve hırkasını giyip banyoda yüzünü yıkadı. Saçlarını da tarayınca artık bayram için hazırды. Mutfağa gidip yerine oturdu. Cengiz sütünü içerken dedesi:

- Ah! dedi. Atatürk ne kadar da büyük bir insandı. Bu büyük vatani nasıl kurtardı düşmandan? Bize özgürlüğümüzü verdi. Atatürk'ün sayesinde böyle rahat yaşıyoruz. Cumhuriyet sayesinde. Atatürk'ün dediği gibi Cumhuriyet en güzel ve en uygar yönetim şeklidir. Biz de bunu her 29 Ekim'de kutluyoruz. (Siz 29 Ekim ile ilgili neler biliyorsunuz?)

Dedesi bunları anlatırken Cengiz hayretle onu dinliyordu. O da tekrarladı.

- Atatürk çok büyük bir insan.

Babası:

- Artık yola çıkmalıyız. Geç kalıyoruz, dedi.

Bütün aile hazırlanıp yola çıktılar. Bayram yeri çok güzeldi. (Bayram yerinde neler olabilir?) Yerlerine oturdular. Cengiz etrafa bakmaya başladı. Çocukların giysileri ne kadar güzeldi. Bazılarının kırmızı, bazılarının sarı, üstü mavi puanlıydı. Bir süre sonra marşlar okunmaya başladı. Ardından gösteriler başladı. (Bayramda nasıl gösteriler olabilir?) Öğrenciler bayram alanında büyük bir kare oldular. Dans ediyorlardı. Başka bir öğrenci grubu ise karenin içinde daireler olmuş el ele dans ediyorlardı. Bir anda daireler büyük üçgenler oluşturdular. Görüntü çok güzeldi. Değişik şekiller vardı. (Çocuklar dans ederken hangi şekilleri yaptılar?) Şarkılar, danslar, marşlar Cengiz'in çok hoşuna gitmişti.

Bayramdan sonra eve dönerlerken Cengiz bayramı anlata anlata bitiremiyordu.

- Biliyor musunuz? Ben de büyüyünce onların arasında olacağım. Şarkılar söyleyip, dans edeceğim. Siz de beni seyredersiniz. Çok güzel! diye el çırpı. Bütün ailesi Cengiz ile gurur duyuyordu.

RÜZGÂRIN YARAMAZLIĞI (POLONYA MASALI)

Söğütlü köyde herkes Rüzgârdan şikâyetçiydi. (Neden Rüzgârdan şikâyetçi olabilirler?) Yaşlı dede, ekmek pişirdiği fırında ateşi söndürdüğü için kızırıyordu Rüzgâra. Yaşlı nine sokağa çıkmasına izin vermediği için içerliyordu. Ayakkabıcı ustası dükkânının pencere pervazları arasındaki deliklerden içeri girip soğuttuğu için sinirleniyordu. Topal bahçıvan, bahçedeki çiçekleri kırdığı için öfkeleniyordu. Köyde sadece küçük çocuk seviyordu rüzgârı. (Neden seviyor olabilir?)

- Anneciğim, gel bak rüzgâr ne tatlı esiyor.

- O tatlı değil yavrucuğum. Hinzırın tekidir Rüzgâr. Onun insafsızlığından bu yıl hiç ürün vermeyecek bitkiler. Çünkü bitki tozlarını çok uzağa götürüyor. Belki ekmeğimiz bile olmaz bu yıl.

Ekmek lâfı küçük çocuğa rüzgârı unutturmaya yetmişti bile:

- Anneciğim, bana yağlı ekmek verir misin?

Rüzgâr ise kimsenin kendisini sevmediği bu köyü terk etti. (Rüzgâr sizce nereye gidecek?)

- Gerçekten de beni sevmemekte haklılar. Isık çalar gibi eserim, fırtına olup kükrerim. Benden korkuyorlar, bu doğru, ama başka nasıl davranılır bilemiyorum. Ne yapabilirim? (Sizce Rüzgâr kendini sevdirmek için ne yapabilir?) Rüzgâr horozun yanına gitti. Ondan kendisine şarkı söylemeyi öğretmesini istedi. Ama horoz sadece ötmesini biliyordu. Kurbağaya gitti. O da yardım edemedi. Çaresiz kırlarda dolaşırken karşısına bir korkuluk çıktı. Ama bu korkuluk, ekinlerin ortasına yerleştirilip kuşları kaçırmaya gereken diğer korkuluklardan farklıydı. (Bu korkuluğun farkı ne olabilir?) Güzel bir genç kız gibi giydirilmişti. Başında zarif bir şapka, üzerinde ipek eteklik vardı. Rüzgâr bu güzel kıza yaklaşmaktan korktu. Önce hanımeline gitti, ondan güzel kokular aldı. Sonra kıza yaklaştı. Ama o kadar tedirgindi ki acemilikle gerektiğinden fazla esti. Kızın şapkası uçtu, etekleri havalandı.

Rüzgâr çok utandı. (Rüzgâr neden utanmış olabilir?) Ağlamaklı oldu, köye dönmeye karar verdi. Yolda buğday tarlasında küçük çocuğu gördü. Annesi tarlada çalışıyor, ekin topluyordu. Küçük çocuk için ağaca bir salıncak kurmuştu. Çocuk salıncakta uyuyordu.

“İyi ama, güneş var!” dedim.

Ne dediysem dinlemedi. Onun yardımıyla yağmurluğumu giydim. Annem de şemsiyesini yanına aldı. (Sizin şemsiyeniz var mı? Ne renk?)

Çarşıya kadar yürüdük. İnsanlar kısa kollu giysiler giymişlerdi. Onları görünce utanır gibi oldum.

Bir mağazaya girdik. Kalın kazaklar aldık. Geldiğimiz yoldan yürümeye başladık. Ne olduğunu anlayamadım. Birden şakır şakır yağmur yağmaya başladı. İnsanlar sağa sola kaçıştılar. Kaçamayanlar sırlıslıkla ıslandılar. Annem, gülerek şemsiyesini açtı. Benim de yağmurluğum vardı. Hiç ıslanmamıştık.

Eve geldiğimizde annem “İyi ki şemsiyemizi almışız, gördün mü hiç ıslanmadık.” dedi. (Siz de dışarıya çıkınca tedbirli davranıyor musunuz?)

“Yağmur yağacağını nasıl anladın?” diye sordum. Yüzüme baktı :

“Buna tecrübe derler. Büyüyünce anlarsın,” dedi.

DALGIN RESSAM

Ressam amca, çocuk kitapları için resim yapardı. Bir yayınevi, ondan mevsimleri anlatan resimler istedi. O da, “Yaparım” dedi. (Biz hangi mevsimdeyiz?)

Çalışma odasına geçti. Masaya oturdu. Uzun uzun düşündü. Mevsimleri hatırlamaya çalıştı. Dört mevsim olduğunu biliyordu elbette. Ama onların da bir sırası, kendine özgü özellikleri vardı.

Ressam amca, o gün dört mevsimin ayrı ayrı resmini yaptı. Önce sonbahar resmi yaptı: Buluttan yağmur yağıyordu. Bir kız, şemsiyesi elinde, duruyordu. Kış resminde, karda oynayan bir çocuk vardı. İlkbahar resmi de güzel olmuştu doğrusu. Onda da çiçekler, koyun ve yavrusu, uçan kuşlar vardı. Yaz mevsimine gelince... Kumsalda mayolu bir kız çocuğu düşünmüştü. Kumda oynuyordu. Resimler bitince onları yayınevine gönderdi.

Resimleri aldılar. Dikkatle bakınca, her resimde eksik bir şey gördüler. Sonbahar resminde, sanki yaprak döken bir ağaç eksikti. Kış resminde, boş olan yere bir kardan adam yapılabilirdi. İlkbahar resmine çiçekli bir ağaç yakışmaz mıydı? Yaz resmindeki kızın önüne bir kovayla bir kürek konulsa fena mı olurdu? Ama bunları Ressam amcaya söylemediler. O yaşlıydı, biraz da dalgındı. “Ne yapalım, unutmuş işte” dediler. Ressam amcadan dört resim daha istediler: Çiçekli bir ağaç, kardan adam, yaprak döken bir ağaç ile kova ve kürek resmi...

Ressam amca, istenen resimleri çizip, boyadı. Yayınevine gönderdi. Onlarda bu resimleri, önceki resimlerin yanındaki sayfaya koydular. Çocuklar, her birini ayrı ayrı kessin, uygun yere yapıştırsın diye. Nasıl ama, iyi fikir, değil mi?

CUMHURİYETTEN ÖNCE CUMHURİYETTEN SONRA

Ben, babama ne zaman “Cumhuriyet”i sorsam, o bana hiç yorulmadan usanmadan anlatır. Cumhuriyetin bir yönetim biçimi olduğunu, bu yönetimde insanların özgür ve mutlu yaşadıklarını söyler. Her söze başladığında da “Cumhuriyetten önce...” der, sonra da “Cumhuriyetten sonra...” diye devam eder. Atatürk’ün yaptıklarını, yurdumuzu nasıl yücelttiğini anlatır. (Atatürk’ün kim olduğunu biliyor musunuz?)

Dedem, babamın her sözüne katılıyor. Yalnızca bir şeye katılmıyor. Diyor ki: “Lütfen; Cumhuriyetten önce, Cumhuriyetten sonra deme! Atatürk’ten önce, Atatürk’ten sonra, de. Unutma ki Atatürk, bu yurda hayatını verdi. O olmasaydı; insanlar hâlâ fesli, şalvarlı gezecekti. Kara çarşafı, yüzü kapalı gezecekti. Bu daha hiçbir şey değil. Padişahlık döneminde insanlar birer köleydi. Padişahın kölesi... Şimdi herkes efendi, herkes hanımefendi. Kadınların hiçbir hakkı yoktu. Ne zaman? Atatürk’ten önce. Atatürk’ten sonra bakan oldular, hatta başbakan oldular. Yurdumuzu yönettiler. Atatürk’ten önce güzel olan çok az şey vardı. Atatürk’ten sonra çoğu şey çok güzel! Atatürk’ümüzün dediklerini yaparsak her şeyimizin çok daha güzel olacağını çocuklar bile bilir.” (Atatürk yurdumuz için neler yapmıştır?)

Babam, dedemin bu sözleri üstüne : “Haklısın baba,” dedi. “Atatürk, Cumhuriyet; Cumhuriyet, demokrasi ve barış; bunların hepsi de mutluluk demektir.”

Onların bu tartışmasından ben şunu anladım: Atatürk büyük insan!

CUMHURİYET BAYRAMI

Funda, 29 Ekim sabahı giyinip süslendi. O günün Cumhuriyet Bayramı olduğunu öğrenmişti. Ailece stadyuma gidecek, şenliği izleyeceklerdi. (Siz hangi bayramlara katıldınız?)

Şanslarına hava güzeldi. Yürüye yürüye stadyuma ulaştılar. Boş yer bulup oturdular. Funda, elindeki Türk bayrağını sallamaya başladı. Bir yandan da bağıırıyordu: “Ya, ya, ya! Şa, şa, şa! Cumhuriyet çok yaşa!”

O gün o kadar çok şey gördü, duydu ki sormayın! Spor gösterileri, dans gösterileri yapıldı. Şarkılar söylendi. Şiirler okundu. Uçak ve paraşütle yapılan gösteriler onu çok heyecanlandırdı. (Paraşüt gösterileri izlediniz mi?)

Gösteri bitince bir çay bahçesine gittiler. Bir şeyler yiyip içtiler. Funda, çok merak ettiği şeyi o zaman sordu : “Cumhuriyet ne demek?”

Rüzgâr kendisini seven tek insan olan küçük çocuğu görünce çok sevindi. Onu da sevindirmek için usul usul esmeye başladı. O kadar tatlı ve uysal esiyordu ki bütün ekinler başlarını diktiler. Başaklar açıldı. Artık küçük çocuğun annesi daha rahat çalışabiliyordu.

Küçük çocuk ise bunlardan habersiz tatlı tatlı uyuyordu. Rüyasında rüzgârla oynuyordu.

KIZILAY

Ali ile ablası Gizem, yolda yürürken Ali şaşkınlıkla dondu kaldı. (Neden donup kalmış olabilir?) Gizem:

- Neyin var? Bir şey mi oldu? dedi.

- Abla bizim bayrağımız kırmızı, ay yıldızlı değil miydi?

- Evet öyle.

- Peki bu bayrak ne bayrağı? Türk bayrağından farklı. Baksana beyaz ve kırmızı ay var üzerinde, dedi Ali.

- Neyi merak ettiğini anladım canım. Bu Kızılay bayrağı. Kızılay ülkemiz için çok önemli kuruluş. Sana bununla ilgili bir hikâye anlatayım mı? dedi Gizem.

- Evet abla çok isterim, dedi Ali.

- Bir varmış. Bir yokmuş. Çok uzak zamanlar çok güzel bir ülkede büyük bir felaket olmuş.

Evler yıkılmış, insanlar yaralanmış. Herkes çok üzgün ve mutsuzmuş. Bir gün o bölgeye büyük bir araba gelmiş. İçinden büyük çadırlar, battaniyeler, yiyecekler çıkmış. Gelen insanlar onlara yardım etmişler. Yaralarını sarmışlar. Yiyecek vermişler. Onları üşümemeleri için battaniyeye sarmışlar. Onlara kalmaları için çadırlar kurmuşlar. Bunları yapan Kızılay'mış. Herkes onlara çok teşekkür etmiş.

- Peki, abla bize de bir şey olduğunda Kızılay mı yardım edecek?

- Tabi ki canım kardeşim. Kızılay gerektiği zaman herkese yardım eder dedi, Gizem.

Ali artık Kızılay'ın ne olduğunu biliyordu. Kızılay'ı çok sevmişti. Ülkemizde böyle kuruluşlar olduğu için ne kadar şanslıyız diye düşündü (Siz Kızılay hakkında neler biliyorsunuz?).

DODO'NUN DOĞUM GÜNÜ

Dodo çok tatlı bir köpekmiş. Ormanda çok cici bir evde oturuyormuş. (Sizce Dodo'nun nasıl bir evi olabilir?) Ormandaki arkadaşları ile çok iyi anlaşıyormuş. Dodo, o gün çok mutlu kalkmış. (Dodo neden mutlu kalktı?) Çünkü doğum günüymüş. Bütün arkadaşlarını evine çağırmış. Doğum günü pastasını

arkadaşı aşçı kirpi yapmış. Evini süslemeye ona arkadaşları kaplan, eşek ve baykuş yardım etmiş. Dodo o gün çok güzel giyinmiş. (Dodo neler giymiş olabilir?) Evini son bir kez gözden geçirip arkadaşlarını beklemeye başlamış.

- Ne güzel, bugün bütün arkadaşlarım buraya gelecek. Evim ne kadar kalabalık olacak, demiş kendi kendine. Kısa bir süre sonra kapı çalınmış. İlk gelen zürafa kardeşmiş. Başını eğip kapıdan geçmiş. Elinde küçük bir paket varmış. Dodo ile zürafa sohbet ederken bütün hayvanlar sırayla gelmişler. (Dodo'nun doğum gününe başka hangi hayvanlar gelmiş olabilir?) Hepsinin elinde renk renk hediye paketleri varmış. Dodo'nun evi paketlerle dolmuş. Dodo bütün arkadaşları geldikten sonra kirpi kardeş doğum günü pastasını getirmiş. Dodo mumları üflemiş. Pastası çok güzelmiş. (Nasıl bir pasta olabilir?) Bütün arkadaşları "İyi ki doğdun" şarkısını söylemişler. (Siz de Dodo için "İyi ki doğdun" şarkısını söyleyin.) Pastalarını sohbet ederek yedikten sonra eşek kardeş:

- Hadi hediyelerini aç, demiş. Dodo:

- Haklısın. Hediyelerimi açmaya başlayayım, demiş.

Hediye paketlerini sırayla kucağına almış. İlk paket kocamanmış. (Bu hediyeyi kim getirmiş olabilir? Paketin içinde ne olabilir?) Paketi Dodo 'ya kirpi kardeş getirmiş. İçinde Dodo'nun evi için bir saat varmış. Dodo artık zamanı bilecekmiş. Dodo kirpiye teşekkür etmiş. Sırada küçük, kırmızı bir kutu varmış. Bunu Dodo'ya baykuş getirmiş. (Paketin içinde ne olabilir?) Paketin içinde çok güzel bir kolye varmış. Dodo kolyeleri çok sevmiş. Baykuşa da teşekkür etmiş. Ardından eşeğin getirdiği yuvarlak yeşil kutuyu açmış. İçinden Dodo için yemek tası çıkmış. Dodo'ya gelen hediye paketlerinin içinden oyuncaklar, çiçekler, biblolar, kemikler çıkmış. (Bu hediyeleri hangi hayvanlar almış olabilir?) Dodo hediyelerinin hepsini çok sevmiş. Onları evinin en güzel yerlerine yerleştirmiş. (Hediyelerini nereye koymuş olabilir?) Arkadaşlarıyla gün boyunca neşeyle şarkılar söyleyip, oyunlar oynamışlar. Bütün hayvanlar çok eğlenmişler.

SONBAHAR

Caner yazın çok eğlenmişti. (Siz yazın neler yapıyorsunuz?) Denize girmiş, güneşin altında oynamıştı. İsteddiği gibi tişörtler, şortlar giymişti. Ama Caner bir gün kalktığında dışarıda şakır şakır yağmur yağdığını gördü. Rüzgâr esiyordu. (Havadaki bu değişiklik neydi?) Caner camdan dışarı bakarken annesi:

bu kez bir ipi var sarkan. Bil bakalım bu ne?" Mızımız: "Hımm... Saat desem?" Şınşın: "Olur mu hiç? Onun tepesinde zilleri var." Mızımız: "Tamam şimdi buldum. Balon!" Tintin: "Evet. Balondu." demiş. Şınşın: "Bir tane de ben sorayım." demiş. Duvardaki tepsinin gölgesini ardından da tabağın gölgesini sormuş. Dört sevimli balık böyle gölge oyununa dalmışken güneş etrafı aydınlatmaya, gölgeler kaybolmaya başlamış. (Acaba gölgeler neden kaybolmaya başlıyor.)

Pembe perdeli camdan hep birlikte dışarıya bakmışlar. "Eveet!" Mavi gökyüzü göründü. Artık oyun burada bitti!" demiş Tintin. Şıpşıp duvarda asılı kare şeklindeki tabloyu göstermiş ve demiş ki: (Acaba ne demiş?) "Ağaçların ardından masmavi deniz ne kadar da güzel görünüyor. Denizde olmayı isterdim ama burada sizinle de çok mutluyum." O sıra da Şıpşıp, şıp diye lafa atlamış: "Bakın bakın! Mavi komidinin üzerinde ne var?" (Ne olabilir?) Hepsi birlikte: "Bir hediye paketiii!" diye bağırılmışlar. Şınşın: "Üzerinde bir de kare şeklinde zarf var. Kime geldi acaba?" demiş. Evin minik kuşu Cimecime üç kez "Cik cik cik" dedikten sonra. cevap vermiş "O evin sevimli çocuğu Özgür için. Bugün onun doğum günü. Ev halkı trenle bugün geri dönüyor."

O sırada yattığı sepetinden mırıldanarak Mırmır kalkmış. (Mırmır hangi hayvan acaba?) Küçük kedi Mırmır: "Küçük bey Özgür bugün bir yaşına girecek. Ona sürpriz yapmaya ne dersiniz?" demiş. Minik kuş Cimecime: "Ne sürprizi?" demiş. O içeriye girince "İyi ki doğdun şarkısını söyleyelim." demiş. Tintin: "Çok iyi bir fikir ne de olsa bizim konuşmalarımızı bu evde bir tek o anlıyor." diye sevinçle atılmış. O sırada Özgür, annesi ve babasının ortasında içeriye girmiş. Tam o sırada cik cik cik, miyav miyav, şıp şıp şıp...." diye sesler çıkmış. Anne ve baba: "Bu hayvanlara da ne oldu? Ne bu hareketlilik?" diye şaşırmışlar. Özgür ise etrafa gülücükler saçıyormuş. Çünkü hayvanlar hep bir ağızdan: "İyi ki doğdun Özgür!" şarkısını söylüyorlarmış.

BİR EKİM GÜNÜ

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'na bir gün kalmıştı. Kardelen ve Çınar'ın babası annelerine: "Çocukları bayram kutlama törenine götürürelim. Bayram coşkusunu ailece tadalım." dedi. (Anne, baba ve çocuklarından oluşan aileye ne denir?) Kardelen ve Çınar bu habere çok sevindiler. Anneleri: "Kutlamadan sonra deprem bölgesine de uğrayalım mı? Hem yardıma muhtaç insanları da ziyaret ederiz." dedi. Babaları: "Çok haklısın hem oradaki Kızılay çadırlarına da yardım götürürüz." diye cevapladı. Kardelen babasına merakla sordu: "Babacığım Kızılay

çadırı ne demek?" (Ne demek?Bilen var mı?) Babası: "Kızılay; deprem, sel gibi felaketlerde yardıma muhtaç insanlara yardım eden bir kurum. Biliyorsun üç gün önce de komşu ilde deprem oldu. Kızılay orada evleri hasar gören kişilere çadır kurdu. Gittiğimizde bu çadırların nasıl olduklarını daha da iyi anlayacaksınız." dedi. Kardelen de Çınar da yola çıkmak için sabırsızlanıyorlardı.

Ailece hazırlıklara başladılar. Kızılay çadırlarına götürmek için üç tane yardım kolisi hazırladılar. (Acaba bu kolilerde neler var?) Kolilerden birisi yara bandı , ilaç pamuk gibi tıbbî malzemelerle, birisi giyeceklerle, birisi ise yiyeceklerle doluydu. Kardelen ve Çınar kolilerin içine oradaki çocuklar için (Acaba ne koydular?) oyuncak da koydular.

Sabah güneşin sarı ışıklarıyla uyandılar. Arabalarına binip yola çıktılar. Yolda aksilik bu ya! (Ne oldu acaba?) Arabalarının tekerleği patladı. Babaları patlayan tekerleği değiştirirken Çınar da ona yardım etti. (Tekerleklerin şekli nasıldır?) Yolda birden bire Kardelen: "Aaa balıklar! Balıklarımıza yem atmamı unuttuk." dedi. Annesi: "Meraklanma ben onlara yem verdim." deyince Kardelen: "Ohh bee!" dedi. Tam o sırada kırmızı bayraklarla süslenmiş tören alanı göründü. Arabalarını park edip indiler. Hemen Atatürk büstünün yanına gittiler. Bir asker orada nöbetteydi. Kardelen ve Çınar büste çiçek koydular. Tören başlamak üzereydi ki aaa o da ne? Ayşeler! Komşuları Ayşeler de oradaydı. Ayşe törene köpeği Kont'u da getirmiş ama kalabalıkta onu kaybetmişti. Köpeğini arıyordu. "Görürseniz yanınıza alın. Olur mu?" deyip anne ve babasıyla uzaklaştı.

Tören, İstiklâl Marşı ve saygı duruşuyla başladı. Daha sonra üç çocuk "Cumhuriyet" adlı bir şiir okudular. Şiirin sonunda da seyircilerin üzerine sarı çiçekler atıldılar. Şarkılar, şiirler, marşlar, gösteriler daha neler neler! Bayram büyük bir coşkuyla sona erdi.

Sıra deprem bölgesini ziyaret etmeye gelmişti. Üzerinde kırmızı ay olan beyaz çadırları görünce Çınar ve Kardelen birlikte: "Kızılay çadırları" diye bağıldılar. Kızılay görevlisi bir abla bahçede yemek dağıtıyordu. Kocaman bir tencere, çorba ile doluydu. Sarı saçlı başı sarılı bir çocuğa sıra gelmişti. Başka bir hemşire abla yaralı çocukların yaralarına pansuman yapıyordu. Küçük bir kız çocuğu elinde bir kumbara yardım topluyordu. Kardelen ve Çınar'ın anneleri bu kumbaraya yardım için para attı. Oradaki insanların hâline çok üzüldüler. İyi ki Kızılay vardı!

Gösteri çok güzelmiş. Sihirbazlar, dans eden köpekler, sıçrayan maymunlar. Tombiş, Pisi, Vakvak oradan çok mutlu ayrılmışlar ve baba ayıya çok teşekkür etmişler. (Siz hiç sirke gittiniz mi? Neler gördünüz?)

BABAANNEMİN YÜNLERİ

Babaannem örgü örmeyi çok severdi. Kocaman sepetinin içinde renk renk iplikleri vardı. (Acaba sepette ne renk yünler olabilir?) Mavi, sarı, kırmızı... Yünlü iplikler, ince iplikler, nakış ipleri. Hepsiyi farklı şeyler örerd. (İpliklerle neler örülür?) Kazaklar, atkılar, yelekler... Kenarlarına da çiçekler işlerdi. Babaannemin bir de "Bal" adında kedisi vardı. Bal babaannemin kırmızı yün yumağıyla oynamayı çok severdi. Yumağı odanın içinde dolaştırır, etrafa saçardı. İpliği takip ederek Bal'ı evde bulabilirdik. İplik bazen koridor boyu dümdüz giderdi. O zaman Bal'ın odaları gezdiğini anlardık. İplik bazen de eğri büğrü giderdi. O zaman da Bal'ı odanın içinde yaramazlık yaparken bulurduk. Babaannem kedisine hiç kızmazdı. (Babaanne neden kedisi Bal'a kızmıyor?) Çünkü Bal babaannemin en yakın arkadaşıydı. Babaannemin doğum günü yaklaşmıştı. (Sizce babaanneye ne hediye almalılar?) Annemle düşünüp babaanneme bir kedi daha almaya karar verdik. Hem babaanneme hem de Bal'a arkadaşlık ederdi. Babaanneme gri, tekir bir kedi aldık. (Kedinin adını ne koymuş olabilirler?) Adını "Kül" koyduk. Kül de çok şirin bir kedi yavrusuydu. Onu çok güzel bir pakete koyup kırmızı paket ipliği ile bağladık. Paketi babaanneme verdik. Babaannem paket ipliğini yavaşça açtı. Bal da onu seyrediyordu. Paketin içinden Kül çıkınca ikisi de çok sevindi. Bal, Kül'ün etrafında koşmaya başladı. Beraber ipliklerle oynadılar. Babaannemin de iki tane arkadaşı olmuştu. Artık iplerin eğri mi yoksa düz mü olduğunu takip ettiğimiz ve evin içinde aradığımız iki şirin kedimiz vardı.

BİZ SAKSILAR

Benim hikâyem bana benzeyen bir sürü saksının arasında başladı. (Bu hikâyeyi bize kim anlatıyor?) Hepimiz bir çiçekçinin dükkânında satılacağımız evi hayal ediyorduk. (Neler hayal ediyor olabilirler?) Hepimiz birbirimize benziyorduk. Aramızdaki fark ise içimize dikilen çiçeklerdi. Bazımızda gül, bazımızda papatya, bazımızda da menekşe yaşıyordu. Bir saksı için önemli olan nedir bilir misiniz? Onunla yaşayan çiçekle nasıl anlaştığıdır. (Bir saksı ile içindeki çiçeğin nasıl anlaştığı neden önemlidir?) Ben de dikili olan menekşe çok iyi bir çipekti. Onunla çok iyi anlaşıyorduk. Bir gün bana:

- Seninle yaşadığım için çok mutluyum. Beni hiç sıkırmıyorsun, dedi.

- Sen de beni hiç üzmüyorsun, dedim .

Ama bazı saksı arkadaşlarım onlarla yaşayan çiçeklerle hiç anlaşıyorlardı. (Saksı ile çiçek arasında ne gibi sorunlar olabilir?) Çiçek ona kızıyor ve yapraklarıyla onu rahatsız ediyordu. Saksı da çiçeğe su vermiyor, hepsini dışarı akıtıyordu. Bir çok çiçek arkadaşımız bunun için soluyordu.

Yine böyle kavgalarla dolu bir günde çiçekçinin kapısından çok şık bir bayan girdi. Çiçekçiye:

- Yeni evim için çok güzel bir çiçek istiyorum. Ama saksısı da güzel olsun, dedi.

- Tabi hanımefendi. Saksılarımız hep aynıdır ama çiçeklerimiz hep farklı ve değişiktir, dedi çiçekçi .

- Ben menekşe düşünmüştüm. Evime çok yakışacak. Çiçekçi bana doğru yaklaştı. Beni diğer saksılardan ayırıp çok güzel bir paket yaptı. Bayanın eline verdi. Ondan sonra yerim ve hayatım değişmişti. (Acaba saksıyı nasıl bir hayat bekliyordu?) Acaba yeni evim nasıldı?

Yeni evim çok güzeldi. Evde bir sürü değişik saksılar vardı. Bazıları büyük, bazıları benim gibi küçüktü. Hepsinin deseni farklı farklıydı. (Saksıların deseni nasıl olabilir?) Acaba beni sevecekler miydi? Bayan beni üzerinde bir çok değişik saksının bulunduğu bir masanın üzerine koydu. Yerim çok güzeldi. Saksı arkadaşlarımı çok sevmiştim. Hemen arkadaş olmuştuk. Büyük bir saksı:

- Beni doğum gününde hediye olarak getirdiler. Sahibim maviyi çok seviyordu. Onun için beni seçtiler, dedi.

Diğer bir saksı:

- Ben de bir bahar sabahı buraya geldim. Küçük ve pembe bir saksı olmayı seviyorum, dedi bana.

- Peki sen burayı nasıl buldun? diye sordular bana.

- Burayı gerçekten çok sevdim. Hepimiz birbirimizden çok farklıyız. Ama ne kadar güzel arkadaş olduk. Sizlerde arkadaş olmak çok güzel, dedim.

Bütün saksılarla çok iyi arkadaş olduk. Uzun yıllar içimizde çok güzel çiçekler besledik. (Hikâyenin devamı nasıl olabilir? Aralarına nasıl saksılar katılmış olabilir?)

DAMLA CİMCİM

Damla Cımcim diğer damla arkadaşları ile beraber büyük bir gölün içinde yaşıyordu. Arkadaşları ile gölde özgürce yüzyordu. Yağmur yağdığı zaman aralarına yeni arkadaşlarda katılıyordu. Cımcim

yağmurun nasıl oluştuğunu çok merak ediyordu. (Yağmur nasıl oluşur?) Bunu yeni gelen arkadaşı Tintin 'e sordu:

- Siz yağmur olarak nasıl yağdınız?

- Sen de yakında bunu yaşayacaksın. Önce buharlaştık. Buluta karıştık. Hava soğuyunca da tekrar damla olup yeryüzüne indik.

Cimcim Tintin in söylediklerini anlamamıştı. Ama kendisinin de bir gün yaşayacağını biliyordu.

Güneşli bir günde Cimcim değiştiğini fark etti. Daha hafiflemişti. Acaba ona neler oluyordu?

- Neler oluyor bana diye bağırdı. Diğer damlalarda "biz de değişiyoruz" dediler.

Cimcim hafiflemiş gökyüzüne doğru gidiyordu. Arkadaşı Tintin de ona aşağıdan el sallıyordu. Cimcim kendini bir anda gökyüzünde bembeyaz bir bulutun içinde buldu. Kendi gibi bir sürü damlacık vardı. Havada yavaş yavaş uçuyorlardı.

- Biz neredeyiz ,diye sordu bir tanesi. (Cimcim arkadaşları ile beraber nerede?)

Aralarında tecrübeli olanları vardı. Biri cevap verdi:

- Biz artık bu beyaz bulutun bir parçasıyız. Hava soğuyunca da yağmur damlacığı olacağız.

Yeni gelen damlacıklar onu şaşkınlıkla dinliyorlardı. Biraz da korkmuşlardı. Bir anda kalın bir ses duyuldu. (Bu ne sesi olabilir?) Bu beyaz bulut Pamuk'un sesiydi.

- Merhaba damlacıklar. Ben beyaz bulut Pamuğum. Siz bana bir süre arkadaşlık edeceksiniz, dedi .

Pamuk ve damlacıklar havada gezinmeye başladılar. Cimcim de aralarında çok mutlu, geziniyordu. Günler günleri kovaladı. Günler geçtikçe hava soğumaya başladı. Etraflarını kara kara bulutlar sardı. Cimcim ve arkadaşları çok korkmuşlardı. Hem de üşümüşlerdi. Birden büyük bir gürültü duyuldu. (Bu neyin gürültüsü olabilir?) Şimşek çaktı, gök gürledi. Cimcim :

- Hey, diye bağırdı.

Artık gene bir su damlası olmuştu. Gökyüzünden aşağıya doğru düşmeye başladılar. (Acaba aşağıda neler vardı?) Cimcim başını aşağıya eğdi. Aşağıda kocaman bir deniz gördü. Şıp diye denize düştü.

- Ne kadar da güzel! Kocaman bir denizin bir parçası oldum artık. diye sevindi. Dalgalarla tekrar buhar olacağı güne kadar gezindi. Hikâyesini başka su damlalarına anlattı.

ARKADAŞ

Merhaba. Benim adım Arkadaş. Ben Oğulcan'ın köpeğiyim. Babası beni oğluna arkadaşlık etmem için aldı. Adımı Oğulcan koydu. Bu eve çok küçükken

soğuk bir günde geldim. Ev çok sıcak, hiç üşümüyorum. Beni çok seviyorlar. Beni besliyorlar. Tek üzüldüğüm şey ise gündüzleri evde yalnız olmak. (Arkadaş neden evde yalnız?) Oğulcan okula, babası ve annesi işe gittiği için evde yalnız kalıyorum. Bende o zamanlarda evi geziyorum. (Arkadaş evde neler görüyor olabilir?)

Salonumuz kocaman. Renkli koltuklarımız var. Koltukların üstünde minderler. Ama benim köpek olarak koltuklara çıkmam yasak. Ben onları aşağıdan seyredebilirim. Masamızda çok büyük. Üzerinde oyun bile oynayabilirim. Salonda ayrıca çeşit çeşit çiçekler ve televizyon var. Oğulcan'ın babası televizyon seyretmeyi çok seviyor. Salonu gezdikten sonra mutfığa giderim. Mutfak tezgahına çıkmam, suyu açmam da yasak. Bu tehlikeli olabilir. Oğulcan'ın annesi burada yemekler yapıyor. Bugün tencereleri ve tabakları kaldırmayı unutmuş. Çok yorgun olmalı.

Mutfaktan sonra sıra Oğulcan'ın odasına gelir. Oğulcan'ın odası biraz karışıktır. Oyuncaklarını yatağının üstünde unuttur. Giysilerini çalışma masasına koyar. Oğulcan odasını sık sık temizlemeli. Giysilerini dolabına asmalı. Oğulcan'ın odasının hemen yanında evimizin tek ve küçük banyosu var. Lâvabo benim boyum için çok uzun ama küvete yalnız başıma girebiliyorum. Yıkanmayı çok seviyorum. Evimizin son odası ise Oğulcan'ın anne ve babasının yatak odası. Onların da odası çok güzeldir. Yatakları çok büyük. Ama ben üzerine çıkamam. Ama gardolaba girebilirim. Gardolabın içi çok güzel kokuyor. Oğulcan'ın annesinin parfümü çok hoştur.

Ben odalarda böyle gezerken kapı açılır (İçeri kimler girer?) ve Oğulcan kapıdan içeri "Arkadaş" diye bağıarak girer. İşte o zaman dünyalar benim olur. Beraber oyunlar oynarız. Bana canımın sıkılıp sıkılmadığını sorar. Ben de hiç sıkılmadığımı ona havlayarak anlatırım. Biz Oğulcan ile çok iyi anlaşıyoruz. Birbirimizi çok seviyoruz.

SARI GÜL

Çiçekçi Oğuz o gün çiçeklerini vitrine yerleştirdi. En güzel kırmızı, pembe gülleri en öne sıraladı. Tek başına bir vazoda duran sarı gülü ise en arkaya koydu. (Oğuz neden böyle bir şey yapmış olabilir?) Çiçekçi sarı gülün mutsuz olacağını anlamamıştı. Diğer çiçekler mutluydu, birlikte sohbet ediyorlardı. Kendilerini gelen müşterilere güzel göstermeye çalışıyorlardı. Ama sarı gül yalnız başına arkada duruyordu. Onun rengi diğerlerinden farklıydı. (Acaba yalnız olmasının nedeni bu muydu?)

- Burada yalnız başıma solacağım. Kimse beni almayacak. Çok mutsuzum. Oysa diğer güller ne kadar da mutlu. Kim bilir bugün kimleri sevindirecekler, dedi kendi kendine.

Annesi kasada oyuncakların parasını öderken Aylin oyuncaklarına çoktan yer bulmuştu. (Oyuncaklarını odasında nereye koymalı?) İki oyuncak da odasına çok yakışacaktı. Diğer oyuncaklarını da çok seveceklerdi.

BAYRAM YERİ

Cengiz o gün heyecanla kalktı. Yatağının başında duran kırmızı, ay yıldızlı bayrağı eline alıp evin içinde koşmaya başladı. (Cengiz neden evin içinde ay ve yıldızlı bayrakla koşuyor olabilir?)

- Bayram, bayram geldi ! diye bağıırıyordu.

Kahvaltı yapan annesi, babası, dedesi ve anne-annesi Cengiz'i güler yüzle seyrediyordu.

- Hadi kahvaltımızı çabuk yapalım. Bayram yerine gideceğiz. Dans eden çocukları, seyredip söylenen marşları dinleyeceğiz.

- Hemen geliyorum dede, dedi Cengiz.

Koşarak odasına gitti. Çabucak pantolonunu, gömleğini, çoraplarını ve hırkasını giyip banyoda yüzünü yıkadı. Saçlarını da tarayınca artık bayram için hazırды. Mutfakla gidip yerine oturdu. Cengiz sütünü içerken dedesi:

- Ah! dedi. Atatürk ne kadar da büyük bir insandı. Bu büyük vatani nasıl kurtardı düşmandan? Bize özgürlüğümüzü verdi. Atatürk'ün sayesinde böyle rahat yaşıyoruz. Cumhuriyet sayesinde. Atatürk'ün dediği gibi Cumhuriyet en güzel ve en uygar yönetim şeklidir. Biz de bunu her 29 Ekim'de kutluyoruz. (Siz 29 Ekim ile ilgili neler biliyorsunuz?)

Dedesi bunları anlatırken Cengiz hayretle onu dinliyordu. O da tekrarladı.

- Atatürk çok büyük bir insan.

Babası:

- Artık yola çıkmalıyız. Geç kalıyoruz, dedi.

Bütün aile hazırlanıp yola çıktılar. Bayram yeri çok güzeldi. (Bayram yerinde neler olabilir?) Yerlerine oturdular. Cengiz etrafa bakmaya başladı. Çocukların giysileri ne kadar güzeldi. Bazılarının kırmızı, bazılarının sarı, üstü mavi puanlıydı. Bir süre sonra marşlar okunmaya başladı. Ardından gösteriler başladı. (Bayramda nasıl gösteriler olabilir?) Öğrenciler bayram alanında büyük bir kare oldular. Dans ediyorlardı. Başka bir öğrenci grubu ise karenin içinde daireler olmuş el ele dans ediyorlardı. Bir anda daireler büyük üçgenler oluşturdular. Görüntü çok güzeldi. Değişik şekiller vardı. (Çocuklar dans ederken hangi şekilleri yaptılar?) Şarkılar, danslar, marşlar Cengiz'in çok hoşuna gitmişti.

Bayramdan sonra eve dönerlerken Cengiz bayramı anlata anlata bitiremiyordu.

- Biliyor musunuz? Ben de büyüyünce onların arasında olacağım. Şarkılar söyleyip, dans edeceğim. Siz de beni seyredersiniz. Çok güzel! diye el çırpı. Bütün ailesi Cengiz ile gurur duyuyordu.

RÜZGÂRIN YARAMAZLIĞI (POLONYA MASALI)

Söğütlü köyde herkes Rüzgârdan şikâyetçiydi. (Neden Rüzgârdan şikâyetçi olabilirler?) Yaşlı dede, ekmek pişirdiği fırında ateşi söndürdüğü için kızırıyordu Rüzgâra. Yaşlı nine sokağa çıkmasına izin vermediği için içerliyordu. Ayakkabıcı ustası dükkânının pencere pervazları arasındaki deliklerden içeri girip soğuttuğu için sinirleniyordu. Topal bahçıvan, bahçedeki çiçekleri kırdığı için öfkeleniyordu. Köyde sadece küçük çocuk seviyordu rüzgârı. (Neden seviyor olabilir?)

- Anneciğim, gel bak rüzgâr ne tatlı esiyor.

- O tatlı değil yavrucuğum. Hinzırın tekidir Rüzgâr. Onun insafsızlığından bu yıl hiç ürün vermeyecek bitkiler. Çünkü bitki tozlarını çok uzağa götürüyor. Belki ekmeğimiz bile olmaz bu yıl.

Ekmek lâfı küçük çocuğa rüzgârı unutturmaya yetmişti bile:

- Anneciğim, bana yağlı ekmek verir misin?

Rüzgâr ise kimsenin kendisini sevmediği bu köyü terk etti. (Rüzgâr sizce nereye gidecek?)

- Gerçekten de beni sevmemekte haklılar. Isık çalar gibi eserim, fırtına olup kükrerim. Benden korkuyorlar, bu doğru, ama başka nasıl davranılır bilemiyorum. Ne yapabilirim? (Sizce Rüzgâr kendini sevdirmek için ne yapabilir?) Rüzgâr horozun yanına gitti. Ondan kendisine şarkı söylemeyi öğretmesini istedi. Ama horoz sadece ötmesini biliyordu. Kurbağaya gitti. O da yardım edemedi. Çaresiz kirlarda dolaşırken karşısına bir korkuluk çıktı. Ama bu korkuluk, ekinlerin ortasına yerleştirilip kuşları kaçırmaya gereken diğer korkuluklardan farklıydı. (Bu korkuluğun farkı ne olabilir?) Güzel bir genç kız gibi giydirilmişti. Başında zarif bir şapka, üzerinde ipek eteklik vardı. Rüzgâr bu güzel kıza yaklaşmaktan korktu. Önce hanımeline gitti, ondan güzel kokular aldı. Sonra kıza yaklaştı. Ama o kadar tedirgindi ki acemilikle gerektiğinden fazla esti. Kızın şapkası uçtu, etekleri havalandı.

Rüzgâr çok utandı. (Rüzgâr neden utanmış olabilir?) Ağlamaklı oldu, köye dönmeye karar verdi. Yolda buğday tarlasında küçük çocuğu gördü. Annesi tarlada çalışıyor, ekin topluyordu. Küçük çocuk için ağaca bir salıncak kurmuştu. Çocuk salıncakta uyuyordu.

- Anne Öğretmenler Günü geliyor. Öğretmenime ne alacağım? Bu gün karar veremedik.

- Öğretmenine çiçek alabilirsin, dedi annesi.

- Ama anne yüzük, kıyafetler dururken sadece çiçek mi alacağım? Arkadaşlarım onlardan alacaklar.

- Öğretmenin sizlerden pahalı hediyeler beklemeler. Ona sadece o güne özel olarak çiçek alabilirsin. Sen zaten öğretmenini her zaman seviyorsun ve onu hiç üzmüyorsun değil mi? dedi annesi.

- Öğretmenim çiçeği görünce üzülmez di mi? diye sordu Selim.

- Hayır canım. Bütün öğretmenler çiçekleri sever.

Bu Selim'in hoşuna gitmişti. Bu fikrini arkadaşlarına söyledi. Ahmet:

- Benim annem de çiçek almamı söyledi. Öğretmenimiz çiçekleri çok severmiş.

- Benim annem de öyle söyledi, dedi Nur ve Hande.

Çocuklar öğretmenlerine çiçek almaya karar verdiler. Hepsi annesiyle çiçekçiye gitti. Öğretmenlerinin beğeneceği çiçeklerden yaptırdılar. (Sizce nasıl bir çiçek demeti yapmalılar?)

Beklenen gün gelmişti. Bütün çocuklar güzel giyindiler, çiçeklerini alıp okula geldiler. Sınıfa gidip öğretmenlerini beklediler. Öğretmenleri içeri girince bir ağızdan:

- Öğretmenler Gününüz kutlu! olsun dediler ve çiçeklerini uzattılar.

Öğretmenleri çok duygulanmıştı. Çok da mutluydu. Öğretmenlerinin eli çiçek bahçesi gibi olmuştu. Renk renk çiçeklerle dolmuştu. Öğretmenleri:

- Çok teşekkür ederim yavrularım. Bana en güzel hediyeyi verdiniz, dedi ve öğrencilerine sarıldı. Çocuklar da çok mutlu olmuştu. Öğretmenlerine en güzel hediyeyi almışlardı. (Siz öğretmenimize ne aldınız? Neden?)

BUZDOLABI SOHBETİ

Buzdolabında bir sohbetir gidiyordu. (Buzdolabında kimler sohbet ediyor?) Buzdolabındaki yiyecekler aralarında sohbet ediyordu. Bazıları mutlu, bazıları mutsuzdu. Süt söyleniyordu. (Sütün canını sıkan ne olabilir?)

- Beni taze içmeleri gerek. Ama dört gündür buradayım. Çok bayatladım. İçimde hiç vitamin kalmadı.

- Ya ben pazardan beş gün önce alındım. Ben de bayatladım. Soldum. Bütün yapraklarım sarardı. Artık nasıl vitamin vereceğim, dedi marul.

Tencere de mutsuzdu. (Tencere neden mutsuz olabilir?)

- Ben de buraya konulalı çok uzun zaman oldu. İçimdeki yemek bayatladı. Kötü kokuyorum. Çok da üşüyorum. Ocağı özledim, dedi.

Ama aralarında taze yiyecekler de vardı. (Hangi yiyecekler tazeydi?) Yoğurt:

- Ben daha yeni geldim. Ali, yoğurt yemeyi çok seviyor. Her akşam yeniyorum. Ben bayatlamaya-
cağım.

- Biz de, dedi beş elma. Ayşe teyze bugün bizi manavdan özenle seçti. Torbaya koyup getirdi. Biz daha çok tazeyiz. Ama bayatlamak istemiyoruz. O zaman çürürüz, dediler.

Yiyeceklerin arasında bayat olanlar çok mutsuzdu. Taze olanlar ise çok mutluydu. Yiyecekler sohbetlerine devam ederken buzdolabının kapısı açıldı. (Buzdolabına kim gelmişti?) Ayşe teyze içeriye çok güzel bir kremalı pasta koydu. Çok taze görünüyordu. Kapı kapanınca yiyecekler sordular. Peynir:

- Ne kadar güzel görünüyorsun. Seni neden getirdiler? Örneğin ben kahvaltı için buradayım.

Bazen de benden sandviç yapıyorlar, dedi.

- Beni de her akşam Ali'ye içiriyorlar ama dört gündür beni burada unuttular, dedi süt.

- Ben buraya Ali'nin doğum günü için geldim. Beni bugün pastaneden aldılar, dedi pasta.

- Kremanın rengi çok güzelmiş, dedi su. Benim hiç rengim yok.

- Evet, rengimi Ayşe teyze seçti. Ali pembeyi çok severmiş.

Bu arada pastanın burnuna kötü bir koku geldi. (Pastanın burnuna gelen koku ne olabilir? Kimden geliyor olabilir?)

- Ne kokuyor? diye sordu.

- Ben, dedi kıyma. Beni yemek yapmak için aldılar ama diğer yemeklerden bana sıra gelmedi. Ben de çok bayatladım. Artık çok kötü kokuyorum.

- Her şey alındığı zaman ya da kısa sürede yenmeli, dedi pasta.

- Buz dolabını çok yiyeceklerle doldurmak hiç iyi bir şey değil. (Neden buzdolabımızı çok fazla yiyeceklerle doldurmamalıyız?) Yiyebilecekleri kadar yiyecek almalılar. Sonra bak ne hâle geliyoruz, dedi marul. Eski taze günlerimizi özleyeceğiz.

Bütün yiyecekler bir "ah" çektiler. Kısa sürede yenmeyi dilediler. Buzdolabındaki sohbet de dışarıdan duyulmadan böyle sürdü gitti.

GEYİK GÜNEŞ

Geyik Güneş o gün erkenden kalktı. Bu gün yapacak çok işi vardı. (Geyik Güneş'in işleri ne olabilir?) Evindeki büyük orman takvimi çok güzel bir bahar gününü gösteriyordu. Arkadaşı şık bayan domuz

- Günaydın! Okul zamanı, diyerek içeri girdi.

Caner okula gideceği için erkenden kalkmıştı. Yaz boyu, arkadaşlarını öğretmenini özlemişti. Sonbahar gelince okullar açılırdı. Caner hemen yatağından kalktı. Giysilerini giydi. Annesi:

- Biraz kalın giyin dedi. Artık havalar soğudu. Kısa tişörtlerle üşüyebilirsin. Yağmurluğunu da giyinmelisin.

- Haklısın anneciğim, dedi Caner.

Artık havalar soğuyordu. Üzerine kalın giysiler giyinmeliydi. Bir arkadaşı ince giysilerle dışarı çıktığı için hasta olmuştu. Okula gelememişti. Caner hasta olmak istemiyordu. Yağmurluğunu, pantolonunu ve ayakkabılarını giydi. Artık okula gitmeye hazırды. Annesiyle evlerinden çıktılar. Okula doğru yola yürüdüler. (Caner yolda neler gördü?) Yollar yapraklarla doluydu. Artık yeşil yapraklar sararmış, ayaklarının altında hışırdıyordu. Şemsiyelerini açtılar. Yağmur yağıyordu. Ama hava çok soğuk değildi.

- Anne hava çok soğuk değil, dedi Caner.

- Sonbaharda havalar biraz soğur. Daha çok yağmur yağar. Kışın havalar daha da soğuyacak. Sonbahar kışa bir hazırlık gibidir. Ama havaların sıcak olduğuna aldanmamalıyız, diye öğüt verdi annesi.

Caner ve annesi sohbet ederek yürürken Caner uzaktan okulunu gördü. Bahçe, arkadaşlarıyla doluydu. Hemen annesine döndü.

- Okulumu çok özlemişim anneciğim, deyip annesini öptü. Ona el sallayıp okuluna doğru koştu. Arkadaşlarına sarıldı.

ASLAN İLE SIVRİSİNEK (EZOP MASALI)

Sivrisineğin biri aslanın yanına gitmiş.

- Senden korkum yok benim, sen benden güçlü değilsin, daha güçlüyüm diyorsan göster bakayım kendini, elinden ne gelirmiş bir görelim. Tırnaklarınla tırmalar, dişlerinle ısırırsın. Ben senden çok daha güçlüyüm, istersen seninle dövüşe de hazırım, demiş sivrisinek. (Sivrisinek neden aslana meydan okumuş olabilir?)

Bunu söyler söylemez borusunu öttüre öttüre atılmış aslanın üzerine, zavallı hayvanın burnunun ucunu tüysüz bulup başlamış ısırmaya.

Aslan debelenmiş, debelenmiş ama kendi kendini parçalamaktan başka bir şey gelmemiş ki elinden. Sonunda pes demiş. Sivrisinek aslanı yenince gene borusunu öttürmüştü. Bir zafer türküsü tutturmuş, uçup gitmiş. Uçmuş, uçmuş bir örümcek ağına takılmış. (Sizce sivrisineğe bundan sonra ne olacak?) Kurtulamayacağını, örümceğin kendisini yiyeceğini anlayınca başlamış inlemeye:

- Ben ki koca koca aslanlara meydan okudum, onlarla boy ölçüştüm, böyle bayağı bir hayvana, bir örümcek parçasına yenilmem reva mıydı benim? de-miş.

BÜYÜKLERİM

Gamze ve ailesi her yaz büyük anne ve büyük babasının yanlarına giderdi. Onlarla birlikte olmayı çok seviyorlardı. (Onlarla birlikte olmayı neden seviyorlardı?) Onlarda kaldıkları zaman büyük babası onlara çok güzel masallar anlatıyordu. Büyük annesi en sevdikleri kurabiyelerden yapıyordu. Gamze ve kardeşi bu kurabiyeleri yemeye bayılıyordu.

Ama Gamze, büyük anne ve büyük babasının daha da yaşlandığını fark etti. (Gamze büyük anne ve büyük babasının yaşlandığını nasıl fark etti?) Artık istedikleri gibi hareket edemiyorlardı. Yürürken bellerini tutuyorlar, yavaş yavaş gidiyorlardı. Onlar gibi koşamıyorlardı. Büyükbabası, küçükken olduğu gibi onlarla koşmaca oynayamıyordu. Büyük annesi ile bahçede uzun yürüyüşler yapamıyorlardı. Gamze'nin kardeşi Mete, büyükbabasına:

- Hadi dede, atıcılık oynayalım diye ısrar ediyordu.

Bunu duyan annesi hemen söze girdi. Mete'ye:

- Hayatım, deden artık eskisi gibi genç değil. Seninle atıcılık oynayamaz. Beli ağırıyabilir, dedi.

Mete üzölmüştü ama annesine de hak vermişti.

- Peki anneciğim. O zaman dedem bana hikâye anlatsın, dedi.

Dedesi:

- Bak işte bu olur, dedi ve torununu kucağına alıp hikâye anlatmaya başladı.

Büyükanne ise torunları için kurabiye yapmaya çalışıyordu. Ama artık eskisi gibi hızlı değildi. Gamze büyük annesine:

- Büyük anne sana yardım edebilir miyim? Hem de o güzel kurabiyelerini nasıl yaptığını öğrenirim, dedi. Büyük anne torununun bu fikrini çok beğendi.

- Hadi beraber yapalım, dedi.

Gamze büyük annesine yardım etti. Un döktü, hamurdan şekiller çıkardı, pişerken kurabiyeleri seyretti. Çok eğlendi.

Bütün aile akşam büyük annenin kurabiyelerini yediler. Sohbet ettiler. Yaşlılarla beraber olmak ne kadar güzel, diye düşündü Gamze. Onlar, yaşlarından dolayı çok şey biliyorlardı. Biz de genç olduğumuz için onlara işlerinde yardımcı oluyorduk. Yaşlılarla gençler çok iyi anlaşabilirler.

AĞUSTOS BÖCEĞİYLE KARINCA (FRANSIZ MASALI)

Soğuk bir kış günüydü. Toprak kuru kemik gibi sertti. Yere yakın kurşuni bulutlar her an yağabile-

- Bahar geldi artık ,diyorlar.

Yakında çiftçi amca da gelecek. Kışın bekleyen tarlasını sürecektir. Küçük fidanları, tohumları çok özledim. Çiftçi amca önce beni kazıyor. Öyle yavaş kazıyor ki hiç canım acımıyor. İçime minicik bir tohum koyuyor. Onu besliyorum. Bütün vitaminlerimi ona veriyorum. Bir gün o da gökyüzüne çıkacak. Güneş ile tanışacak. İlkbaharda herkes uyandı. Hepimiz çok mutluyuz. Tatlı esen rüzgâr hepimizi okşuyor ve çiçeklerin kokularını etrafa yayıyor.

KÜÇÜK KUŞ UÇMAYI ÖĞRENİYOR

Anne ve baba kuş çocukları için büyük bir meşe ağacının dallarına yuvalarını yaptılar. Baba kuş yaparak, dal taşıdı. Anne kuş ise onları yerleştirdi. Yavrularını burada büyüteceklerdi. Onlara uçmayı buradan öğreteceklerdi. Beklenen gün gelmişti. Anne kuşun dört tan küçük yavrusu olmuştu. Baba kuş yavruları için yemekler getiriyordu. Küçük kuşlar büyüyorlardı. Anne kuş bir gün:

- Artık uçma zamanınız geldi, dedi.

Yavru kuşlar cik cik diye öttüler. Çok mutlu oldular. Baba kuş yavruları sıraya soktu.

- Bakın yavrularım ben uçacağım. Sizde arkamdan uçacaksınız. Ben sizi aşağıda tutacağım, dedi.

Yavru kuşlar arka arkaya atladılar. Baba kuş bütün kuşları aşağıda yakalıyordu. Ama son yavru uçarken dengesini kaybetti. Gidip köstebeğin yuvasına düştü. Baba kuş yavru kuşu çok aradı ama yavrusunu bulamadı. (Küçük kuşun başına ne gelecek?) Ümitsiz bir şekilde diğer yavrularını alıp ağacın dalındaki yuvasına gitti. Bütün aile üzgün yavru kuşu beklemeye başladılar. Bu sırada yavru kuşta toprağın altında korkuyordu. Hiçbir şey göremiyordu. Güneş yoktu. Yanına köstebek geldi.

- Burada ne arıyorsun yavru kuş? dedi.

- Uçmayı öğreniyordum. Ama buraya düştüm. Ben neredeyim?

- Benim yuvamdasin.

- Ama burada ağaç yok. Siz nerede yaşıyorsunuz?

- Biz köstebekler yerin altında yaşarız.

- Beni evime götürür müsünüz, dedi yavru kuş.

Köstebek yavru kuşu toprağın üstüne çıkardı.

- Ama seni ağacın üzerine çıkaramam ki dedi köstebek. Ama kimin çıkaracağını biliyorum.

(Küçük kuşu ağaçtaki yuvasına kim çıkarabilir?)

Köstebek ağacın altına geldi.

- Sincap, sincap, diye bağırdı.

Sincap kafasını kovuğundan çıkardı.

- Bir şey mi oldu, dedi

- Yavru kuşu yuvasına çıkarabilir misin?

- Tabi, dedi sincap .

Hemen inip yavru kuşun yanına gitti. Yavru kuş bütün olanları sincaba anlattı. Sincap yavru kuşu önce evine götürdü.

- Siz burada mı yaşıyorsunuz?

- Evet, dedi sincap. Ben ve yavrularım burada yaşıyoruz.

Yavru kuş ağacın içini ilk defa görüyordu. Demek ki bütün hayvanlar onlar gibi dalların üzerinde yaşamıyordu. Sincap yavru kuşu yuvasına kadar çıkardı. Anne ve baba kuş yavrularına sarıldılar. Sincap'a çok teşekkür ettiler. Yavru kuş gördüklerini kardeşlerine anlattı. Uçmaya başladığı ilk gün sincabı ziyaret etti. Köstebeğe misafirliğe gitti.

KÜÇÜK SERÇE VE AKSİ NİNE (JAPON MASALI)

Yoksul ve yaşlı karı koca köyün kenar mahallerindeki küçük evlerinde yalnız yaşarlarmış. Dede gündüz ormanda çalışır, nine evde yemekler hazırlarmış. Bir gün yaşlı dede bir serçe yavrusu bulmuş, eve getirmiş.

Serçe çok neşeliymiş. (Neden neşeli olabilir?) Evde türlü numaralar yapar, yaşlı çifti neşelendirir, eğlendirirmiş. Dede, serçeyi çok severmiş. O evin içinde uçtukça keyiflenir, elinden yedirir, onunla oynar ve severmiş.

Yaşlı nine ise biraz aksiymiş. Serçenin evi dağıtmasından hiç hoşlanmaz, ev kirlendiği için sinirlenir, sinirlendikçe de serçeyi evden atma planları yaparmış.

Nihayet günün birinde, serçe yanlışlıkla bir şişe yağa çarpıp döktüğünde yaşlı ninenin artık sabrı taşmış. (Nine sizce serçeye ne yapacak?) Serçeyi kanadından tuttuğu gibi sokağa fırlatıvermiş.

Akşam, dede eve geldiğinde kuşunu göremeyince pek üzülmüş. Ama üzülse ne fayda, kuş gittikten sonra elden gelen bir şey de yokmuş. Birkaç gün kederlendikten sonra kuşu unutmuş.

Serçe ise sokaktaki hayatı yeniden öğrenmek zorunda kalmış. (Serçe sokak hayatında neler öğrenmeli?) Kendi başına yem bulmayı, yuva kurmayı, kendini savunmayı bir bir öğrenmiş. Sonunda kendine bir eş bulup köydeki eski köşkün saçaklarının altında yuva da kurmuş, cıvı cıvı serçe yavrularının annesi olmuş.

Bir gün, yaşlı dede köşk civarında dolaşırken serçeyi görmüş. (Dede neler hissetmiş olabilir?) İkisi de çok sevinmişler karşılaştıklarına. Serçe, dedenin elinden hiç inmemiş. Akşama kadar birlikte olmuşlar. Serçe, dedeyi yavruları ile tanıştırmış. Akşam olup ayrılma zamanı geldiğinde serçe, köşkün mahzenlerinde bulunduğu bir altını gagasıyla getirip dedeye vermiş.

ORMANDAKİ OYUN PARKI

Köpek yavrusu yemek aramaya çıkmıştı. Ama ormandan biraz uzaklaşmıştı. Başını kaldırdığında karşısında kocaman binaları gördü. (Küçük köpek nereye gelmiş olabilir?)

- Hemen ormana dönmeliyim, dedi.

Arkasını dönüp ormana doğru koşmaya başladı. Tam o sırada kendisini büyük bir parkın içinde buldu. Kaydıraktan kayan, salıncakta sallanan, tahterevallide oynayan çocuklar ne güzel eğleniyorlardı. Yavru köpek şaşkınlıkla etrafına bakıyordu. (Küçük köpek etrafında neler gördü?) Yavru köpek her zaman dallarda sallanan maymuna imrenirdi. Yaprakların üzerinde kayan tırtıl da çok eğlenirdi. Ama yavru köpek yapraktan kaymak için çok büyüktü. Onların canları çok sıkılıyordu. Aklına bir fikir geldi. (Küçük köpeğin aklına nasıl bir fikir gelmiş olabilir?)

- Biz de ormanımıza böyle oyuncaklar yapabiliriz diye düşündü. Böylece arkadaşlarımın canı sıkılmaz.

Yavru köpek gördüklerini unutmamak için ormana doğru hızlı hızlı koşmaya başladı. Ormana geldiğinde çok yorulmuştu. Gördüklerini hemen arkadaşlarına anlatmak istedi.

- Arkadaşlarım neredesiniz? diye bağırmaya başladı.

İlerideki ağacın altından kedinin sesi duyuldu.

- Buradayız köpek, dedi.

Köpek, arkadaşlarının yanına gitti. Hepsı ağacın altında oturuyordu. Canları çok sıkılıyordu. Ormanda yapacak hiçbir şey yoktu. Yavru köpek:

- Size bir şey anlatacağım, dedi. Ben şehirde çocukların çok eğlendiği bir yer gördüm. Adına park diyorlar. Orada salıncaklar, tahterevalliler, kaydıraklar var. Çok güzel bir yer. Bir de ormanımıza böyle bir yer yapalım mı? Bizim de canımız sıkılmaz.

Bütün yavru hayvanlar “olur” diye bağıldılar. (Hayvanlar parklarını nasıl yapacaklar?) Tavşan:

- Ama bunu biz yapamayız. Birinden yardım almalıyız, dedi. Biz bunları yapmak için çok küçüğüz.

- Oyuncakların hepsi tahtadandı. O zaman bize fare amca yardım eder, dedi köpek.

Bütün yavru hayvanlar fare amcanın yanına gittiler. Köpek şehirde gördüğü parkı fare amcaya anlattı. Fare amca:

- Ben sizin için böyle bir park yaparım. Ama bana yardım edeceksiniz, dedi.

- Olur dedi, bütün hayvanlar.

Parklarını yapmak için güzel düz bir yer seçtiler. Büyük tahtalar getirdiler. Fare amca dar tahtalardan parklarının etrafına çit yaptı yavrular dar çitlerin üzerini çiçeklerle süsledi. Bir tane geniş bir tahta hazırlandı. Büyük bir taşın üzerine kondu. Tavşan

tahtayı sarıya boyadı. Tahterevallileri hazırdı. Fare amca geniş bir tahta daha kesti. Onu da alçak bir kütüğe yasladı. Kedici de onları kırmızıya boyadı. Kaydırakları çok güzel olmuştu. Sıra salıncaktaydı. Fare amca dar tahtalardan salıncığın kenar çubuklarını yaptı. İçerisine kalın ipler asıp onları düğümledi. Köpek, tahtaları maviye boyarken fare amca yaptığı oyuncaklara baktı.

- İstedığınız gibi oldu mu? diye sordu.

- Evet, dedi yavru köpek. Çok güzel oldu.

Parklarına “Oyun Parkı” adını verdiler. Hiç canları sıkılmadan bütün yıl oynadılar. Ormandaki bütün yavru hayvanlar parkta çok eğlendiler.

ŞEMSIYELER

Bir varmış bir yokmuş. Çok güzel bir şehirde Cem ile Can adında iki kardeş yaşarmış. İki kardeş yağmurda gezmeyi çok severlermiş. (Neden yağmurda gezmeyi seviyor olabilirler?) Yağmurun sesini dinlemek çok hoşlarına gidermiş. Ama şapka takmak istemezlermiş. (Neden şapka takmıyor olabilirler?) Anneleri yağmurlu günlerde onların başını sıkı sıkı kapatır.

- Yağmurda saçınız ıslanmasın. Hasta olursunuz, dermiş.

- Ama başımı kapamak istemiyorum. O zaman yağmurun sesini duymuyorum, Cem.

- Hava soğuk değil ki, diye inatlaşıyormuş Can.

Evden çıktıktan sonra hemen başlarını açıyorlarmış. Akşam da eve sıırıslamak geliyorlarmış. Anneleri ne yapacağını bilemiyormuş. Sonunda:

- Onlara şemsiye alacağım, demiş. Belki onları kullanırlar.

Sabah ilk iş olarak şemsiyeciye gitmiş. Kendisinin de şemsiyeye ihtiyacı varmış. Şemsiyecide ne seçeceğine karar veremiyormuş. Uzun - kısa şemsiyeler varmış. Hepsinin renkleri değişikmiş. (Anneleri Cem ve Can için nasıl şemsiyeler seçmeli?) Sonunda:

- Kendim için büyük bir şemsiye alacağım, demiş.

Kendisine kırmızı büyük bir şemsiye almış. Cem ve Can'a çantalarına sığması için küçük bir şemsiye almış. Biri mavi biri yeşilmiş.

- Bunları beğenecekler diye düşünmüş. Yağmurun sesini de duyabilirler.

Akşam Cem ve Can eve gelmişler. Üstleri sıırıslamış. Anneleri:

- Artık ıslanmayacaksınız, demiş.

- Nasıl, diye sormuş Can.

- Size şemsiye aldım. Artık yağmurdan korunmak için başınızı kapatmanız gerekmiyor. Şemsiye kullanabilirsiniz demiş.

küçük oyuncak arabayı evirip çevirmeye başladı. Turgay, bir süre büyük oyuncak arabasıyla oynadı. "Vınnn, vınnn" diye sesler çıkardı. Didem, sürünerek ona yaklaştı. "Benimle oyna," der gibiydi. (Siz de kardeşinizle oyunlar oynuyor musunuz?) Turgay, kardeşini ellerinden tutup ayağa kaldırdı. Kardeşinin elleri ne kadar da küçüktü!

"Senin ellerin gerçekten de çok küçükmüş. Benim ellerimse büyük. Çünkü ben senden büyüğüm. Bak canım, başım, ayaklarım da seninkilerden büyük. Hiç fark etmemiştim, gövdem senin iki katın kadar," dedi.

Sonra Didem'i tay tay durdurdu. Ellerini bıraktı. Ve... Didem tıptış tıptış yürümeye başladı. Turgay, gözlerine inanamadı. "Yürüyor! Yürüyor!" diye bağır-maya başladı.

Annesi, "Bir şey mi oldu yoksa?" diye seslendi. Telaşla odaya girince çok şaşırdı.

Turgay, "Gördün mü anne, bak, yürüyor!" dedi sevinçle.

"Gördüm oğlum," dedi annesi. "Artık yürümesinin zamanı gelmişti." dedi ve Didem'i yere düşmeden yakaladı, sevgiyle kucakladı.

ÇİĞDEM BÜYÜYOR

Annesi ne zaman "Sen büyüdün artık" dese, Çiğdem'in canı sıkılıyordu. "Anneciğim, lütfen büyüdün deme," diyerek karşı çıkıyordu. O zaman annesi: "Ne dememi istersin?" diye aynı soruyu soruyordu.

Geçen gün de aynı şey oldu.

Çiğdem, odasında evcilik oynamıştı. Oyuncakları toplamaya fırsat bulamadan, odaya annesi girdi.

"Kızım, lütfen oyuncaklarını toplar mısın? Büyüdün artık," dedi. (Büyümek için nelere dikkat etmeliyiz?)

Ortalıkta fazla oyuncak yoktu. Çiğdem, onları bir bir topladı. Oyuncak dolabına yerleştirdi. Sonra ne yaptı biliyor musunuz? Gitti, annesini elinden tutarak odasına soktu.

"Anneciğim, büyümedim. Büyüyorum..." dedi. (Siz, kilonuzun kaç olduğunu biliyor musunuz?)

Annesi şaşırmıştı.

"Kim söyledi bunu?" diye sordu.

Çiğdem, gülerek : "Öğretmenimiz söyledi. Bak, arada bir legolarla boyumu ölçüyorum. Okulda da boyumuzu ölçüyoruz. Ayrıca tartılıyor da. Her gün büyüyorum ama, kimse görmüyor!" dedi.

Sonra duvarın kenarına dizdiği legoların yanına gitti. Boyunu ölçtü. "Bir lego kadar boyum uzamış," diye güldü.

Annesi, "Özür dilerim. Bundan sonra sana o sözcüğü kullanmayacağım," dedi. Kızının saçlarını okşadı. "Evet, günden güne uzuyor, kilo alıyorsun. Bak, daha şimdiden nereme geliyorsun," diyerek kızının gönlünü aldı.

Birlikte baskülün başına gittiler. Önce Çiğdem tartıldı. "Yaşasın, kilo almışım!" diye bağırdı. Annesi tartılınca, "Eyvah, ben de kilo almışım!" diye çığlığı bastı. Anne-kız, kahkahayla gülmeye başladılar.

İKİ YÜZLÜ MASKE

Yılmaz, dergisinin resimlerine bakarken harika bir maske gördü. Bu, mutlu bir çocuk yüzü maskesiydi. Sayfayı çevirince daha çok sevindi. Orada ise mutsuz bir çocuk yüzü maskesi vardı. (Siz nasıl bir maske isterdiniz?)

"Bu maskeyle herkese şaka yapacağım," diye güldü. Maskeyi noktalı yerinden kesip çıkardı. Minik daireleri makasın ucuyla deldi. Epeyce uğraştıktan sonra lastik sicimi bağlayabildi.

"Şimdi, üzgün çocuk yüzümü takınayım," dedi. Maskeyi takıp aynaya baktı. "Aaa! Gerçekten de çok mutsuz görünüyorum. Annem bahçede oynamama izin vermediği zamanlarda olduğu gibi... Annem beni üzgün görünce mutlaka bahçede oynamama izin verecek," dedi.

Salonda Boncuk'la karşılaştı. Kedicik, karşısındaki tuhaf yüzü görünce miyavlayıp kaçtı.

Annesi, salonda oturmuş, gazete okuyordu. Göz ucuyla Yılmaz'a baktı. "Ne o? Mutsuz görünüyorsun," dedi. Yılmaz, sızlandı: "Nasıl mutlu olayım ki! Arkadaş-larım bahçede oyun oynuyor. Ancak onlara katılırsam mutlu olurum," dedi.

"Madem mutlu olmak istiyorsun, gel yanıma!" (Siz nelerden mutlu olursunuz?)

Yılmaz, merak içinde yaklaştı. Annesi, onun yüzündeki maskeyi çıkardı. Ters çevirdi. Yeniden taktı. Yılmaz'ın yüzündeki maske şimdi mutlulukla gülümsüyordu.

Annesi gülerek : "Nasıl, şimdi mutlu oldun mu?" diye sordu. Yılmaz, maskeyi çıkarıp yalvarır gibi baktı. Mutsuz olduğu her hâlden belliydi.

"Bir şartla izin veriyorum," dedi annesi. "Güzel güzel oynayacaksın. Ben çağırınca da geleceksin, tamam mı?" (Oyun oynarken nelere dikkat etmeliyiz?)

"Yihhuuu! Tamam anneciğim," diye bağırdı. Daha bahçeye inmeden mutlu bir çocuk oluvermişti. Yılmaz'ı tutabilene aşk olsun!

DUYGU İLE ARKADAŞI

Duygu'nun çok sevdiği bir arkadaşı vardı. (Sizin de çok sevdiğiniz arkadaşlarınız var mı?) Onu önce sitenin bahçesinde oyun oynarken tanımıştı. Sonra ikisi de aynı okula gidip gelmeye başladılar. En güzeli de aynı sınıftaydılar. Böylece arkadaşlıkları da günden güne güçlendi. Aaa... Az kalsın o çocuğun adını söylemeyi unutacaktım. Adı Arda'ydı.

Arda, bir tatil günü Duygu'ya konuk oldu. Yalnız gelmemiştir tabi. Yanında annesiyle babası vardı.

Büyükler salonda oturup konuşmaya başladılar. Duygu, Arda'yı odasına götürdü. Oyuncaklarını gösterdi.

Arda, odayı çok beğenmişti. "Çok güzel, çok düzenli bir odan var," dedi. Duygu, "Teşekkür ederim. Her şeyim yerli yerinde olunca mutlu oluyorum," dedi.

Oyuncak dolabında birçok oyuncak vardı. Kırmızı bir top, Arda'nın ilgisini çekti. "Top oynayalım mı?" diye sordu. Duygu, onu kırmak istemedi. "Biliyorsun, topla bahçede oynanır. İstersen evcilik oynayalım. Bu oyundan çok hoşlanıyorum," dedi. Arda karşı çıktı: "Ama o kız oyunu. İstersen koşup yarışalım." (Ev içinde hangi oyunlar oynayabiliriz?)

İki arkadaş konuşurken içeriye Duygu'nun annesi girdi. Elindeki tepsiyi sehpanın üstüne bıraktı. "Hadi bakalım, afiyetle yiyin," dedi. Tabaklarda küçük küçük kurabiyeler vardı. İki bardak dolusu da meyve suyu.

Arda, iki tabağa da baktı. Her birinde beş kurabiye vardı. Duygu'ya: "Seninkinden bir tane alabilir miyim?" diye sordu. Duygu başını sallayınca, onun tabağından bir tane kurabiye aldı, kendi tabağına koydu. Tabağındaki kurabiyeler altı tane olmuştu. Duygu'nunkilerden çoktu. Bu hoşuna gitti. Büyük bir istahla kurabiyeleri yedi. Meyve suyunu içti.

Legolarla oynamayı ikisi de seviyordu. Onlar oynarken iki tabak meyve geldi. Arda, içinde en çok meyve olan tabağı seçti ve hepsini yedi. Sonra olanlar oldu. Karnı ağrıdı (Arda'nın niçin karnı ağrıdı?) ve tualete koştu. O zaman Duygu, annesinin bir sözünü hatırladı: "Her şeyin azı karar, çoğu zarar." Bir gün Arda da bunu öğrenir, ne dersiniz?

MUTFAKTAKİ EŞYALAR

Herkesin bir işi vardır, (Evde iş bölümü yapıyor musunuz?) öyle değil mi? Anneler, babalar çalışırlar. Çocuklar da okula giderler. Oyun oynarlar.

Mutfaktaki eşyaların da bir işi vardır. Yani bir işe yararlar. Örneğin tencere... Tencere olmasa yemeği nerede, nasıl pişirirdik? Çaydanlıkla demlik olmasa, annemle babam nasıl çay içerlerdi? Ya kaşık, ya çatal?.. Onlar olmadan yemek mi yenir!

Annem: "Fırınıma söz söyletmem!" dedi. "Çünkü yemeğimi ocağında pişiriyorum. Pastamı, böreğimi fırınında kızartıyorum."

Babam: "Ben de mutfak robotunu çok seviyorum," diye söze girdi. "Salata yapmak zor iştir. Ama robot, sebzeleri şıp diye doğruyor. Canımız çekince, onunla meyve suyu, havuç suyu da yapıyoruz." (Siz robotta neyi doğramak isterdiniz?)

"Bulaşık makinesini nasıl unutursun?" diye yalancıkçıktan çıktı annem. Gitti, kapağını açtı. "Baksanıza, onca tabağı, bardağı, çatalı, kaşığı nasıl da tertemiz yıkamış. O olmasa ne yapardık biz?"

Ben ne diyeceğimi düşünürken bu kez yine babam konuşmaya başladı:

"Fincanları unutmayalım, hayatım. En keyifli çay onlarla içilir. Öyle değil mi?"

O anda aklıma buzdolabı geldi. Koştum, buzdolabını kucaklayıp öptüm. Annemle babam şaşkın şaşkın bana bakıyordu. (Buzdolabını kullanırken nelere dikkat etmeliyiz?)

"Niye şaşırdınız?" dedim. "Ben de buzdolabını seviyorum çünkü. Kapağını açınca her şeyi içinde hazır buluyorum!"

Annemle babam, bu sözüme çok güldüler. bilmem ki niye güldüler?

YENİ EV

Ali'nin babası çok katlı binalarda, apartmanlarda yaşamayı sevmiyordu. Ali'yle annesi de sevmiyordu. Kim sever ki! Şöyle bahçe içinde, ağaçların arasında küçük bir evleri olsa; Ali köpeğiyle oynasa; babası, bir ağacın altında gazetesini okusa, çayını yudumlasa; annesi çiçek yetiştirse, onları sulasa... Ne güzel olurdu değil mi? (Siz nasıl bir evde yaşamak istersiniz?)

Bir gün Ali'nin babası çok şaşırttı: "Hadi, yeni evimizi görmeye gidiyoruz," dedi. Heyecanla arabaya doluştular. Gittiler, gittiler... Şehrin dışında, bir bahçenin önünde durdular. Ağaçların içine, sağa sola baktılar. Ne annesi, ne de Ali ev göremediler. Ortada sadece büyük bir çukur vardı.

Annesi, çukuru göstererek: "Ev dediğin bu olmasın sakın!" dedi.

Babası: "O gördüğünüz, iki katlı, şirin evimizin temelidir, hayatım. Üzerine direkler dikilecek. En üste de çatısı yapılacak. Duvarları örülüp, sıvanacak. Sonra boyanacak. Pencerelemlerle kapılar da takıldı mı, evimiz tamam olacak. O zaman hep burada yaşayacağız," dedi.

Ali, babasının anlattıklarından pek hoşlanmadı. Yanına yaklaşıp: "Bu kadar iş ne zaman biter ki?" diye sordu.

"Çalışınca her şey olur, her şey biter," dedi babası. "Yakında görürsünüz."

Aradan günler geçti. Bir hafta sonu yine aynı yere gittiler. Ali de, annesi de gözlerine inanmadı. Ev bitmişti! Ali'nin babası: "Nasıl, güzel olmuş değil mi?" diye sordu. Eşi: "Ne güzeli, harika!" deyip ellerini çırpı. (Siz sevincinizi nasıl gösterirsiniz?)

Yeni eve yeni mobilyalar, yeni eşyalar aldılar. Bahçesine meyve fidanları, çiçekler diktiler. Bahçede Ali'yle oynasın diye bir de yavru köpek aldılar.

Şimdi üçü bu evde yaşıyor. Ali'nin babası, fırsat buldukça bir ağacın altına oturuyor. Gazetesini okurken bir yandan da çayını yudumluyor. Annesi birbirinden güzel çiçekler yetiştiriyor. Ali ise köpeği Boncuk'la oynayıp duruyor.

MASAL ELMASI

Bir zamanlar bir elma ağacı varmış. O da öteki elma ağaçları gibi bol bol, sulu sulu elma verirmiş.

Yaz bitmiş, sonbahar başlamış. Ağaçtaki elmalar, - biri dışında - kızarmışlar. Kıpırmızı olmuşlar.

Çiftçi amca, kırmızı elmaları tek tek toplamış. Bir kısmını, kışın yemek için ayırmış. Kalanları pazara götürüp satmış. Ağaçta tek başına kalan elma, yaprakların arasından üzgün üzgün bakıp duruyormuş. Güneş göremediği için hâlâ bembeyazmış.

"Beni kimse sevmiyor. Ne çocuklar, ne kuşlar, ne de arılar. Ah, ne olurdu ben de kıpkırmızı olsaydım!" diye içini çekmiş. (Sizin bir elma ağacınız olsaydı nasıl öykü yapardınız?)

O sırada okuldan dönmekte olan bir çocuk, elmanın dediklerini duymuş. Ağaca çıkmış. Elmayı en canlı kırmızıyla boyamış. Elma o kadar mutlu olmuş ki sormayın. Çocuğu "şap" diye iki yanağından da öpmüş.

İşte o günden sonra çocuğun yanakları elma gibi kırmızı olmuş. Elmayı sevdiği, bol bol elma yediği için de hep sağlıklı, güzel ve mutlu yaşamış (Meyve yemek neden gereklidir?).

DAİRE

Daire, yuvarlak bir şeydir. Onu her yerde görebiliriz. (Çevrenizde diareye benzeyen neler var?) O, arabanın tekeri olur; döner de döner. Çok uzaklara gider.

O, bir balon olur; tostombul bir biçimde gökyüzüne yükselir, uçar da uçar...

O, bir top olur; bir vuruşunuzda kaleye girer, gol olur.

O, belki de bir çocuğun başıdır. Yusuvarlaktır. Üzerinde iki göz, iki kulak, iki kaş, bir burun, bir de ağız vardır. Başının üstünde saçları vardır.

Daire denilen şeyi birçok yerde görebiliriz. Evimizde tencerenin kapağıdır. O, tatlı bir bisküvidir. Annemizin yaptığı yuvarlak bir pastadır.

O, belki de bir çocuğun çevirdiği bir çemberdir. Yokuş aşağı kendi kendine giden...

Yok yok... Bence o, uçan bir dairedir. Onu da ancak ben kullanabilirim. Daireye benzeyen dünyamızdan, maviş dünyamızdan havalanır, uzaktaki gezegenlere yolculuk yaparım. Canım sıkılırsa, minik bilyelerimle oynarım. Hele mevsim de kışsa, portakal yerim. Kim ne derse desin, ben daireyi severim!

EVİM EVİM, GÜZEL EVİM

Bazen şu büyükleri hiç anlamıyorum. Kimisi, "Evin mutfak geniş ve rahat olmalı," diyor. Kimisi, "Evin en önemli yeri oturma odasıdır. Büyük ve aydınlık yapılmalıdır," diyor, başka bir şey demiyor. Kimisi de babam gibi geniş balkon istiyor. Ama nedense evleri yapanlar bunlara hiç dikkat etmiyor. Ben büyüyünce annemin, babamın istediği gibi evler yapacağım. Çocuk odasını da hiç unutmayacağım. (Sizin de odanız var mı?)

Ben aslında size evimizi anlatacaktım. İçine girince mutlu olduğum evimizi. Annemin, "Evim evim, güzel evim!" dediği evimizi. Evimiz öyle büyük sayılmaz. Kaç odası vardı, bir düşüneyim. (Sizin evinizin kaç odası var?) Ablamla benim odam, babamla annemin yatak odası, bir de oturma salonu. Bir, iki, üç oda. Annemin birbirinden güzel yemekler yaptığı mutfak da var. Tuvaletin, banyonun olduğu bölümü de unutmamalıyım. Koridor ne işe yarar, hâlâ anlayamadım. Ama babama katılıyorum: Balkon, geniş ve manzaralı olmalı. Sıcak yaz akşamlarında başka nerede oturulur ki.

Dedim ya, evimiz öyle büyük sayılmaz. Bunu bir kez daha anladım. Geçenlerde bize dedemle ninem geldi. Annem, babam, ablam, sonra da ben, ellerini öptük. Öptük ya, o gece ablamla ben oturma odasında, yer yatağında yattık. Dedemle ninem de bizim yataklarımızda!... Sabahleyin annem gönlümüzü almayı unutmadı:

"Teşekkür ederim çocuklar, anlayış gösterdiğiniz için. Ev hâli işte, arada bir böyle olur."

AİLEM

Babam dedi ki: "Aile; anne, baba ve çocuklardan oluşan bir topluluktur."

Annem de dedi ki: "Hayatım, unutma; senin de benim de anne-babamız var. Onlar da ailemizin birer parçasıdır."

Ablam, söylenenlere karşı çıktı: "İyi ama, bu evde biz dört kişiyiz." (Sizin aileniz kaç kişiden oluşuyor?)

Ben de dedim ki: "Ben; babamın annesini de babasını da seviyorum. Annemin annesini, babasını da seviyorum. Onlar olmadan aile olur mu hiç!" (Sizlerle yaşayan aile büyükleriniz var mı?)

Bana ablam hak verdi :

"Gördünüz mü, anneannemler bize çoktandır gelmiyorlar. Onları küstürdük. Onlar gelmeyince ben mutsuz oluyorum."

"Ben de mutsuzum," dedim. "Çünkü babaannemle dedem de çoktandır bize gelmediler. Onları çok özledim!"

Babası, onun söylediklerini yöneticiye iletti. Yönetici amca, bu düşünceyi çok beğendi.

Kova kova boyalar, küçük-büyük fırçalar alındı. Güneşli bir pazar günü, sitenin tüm çocuklarını çağırdılar. (Çocuklar duvara ne çizmiş olabilirler?)

Ağabeyler, ablalar; duvarlara çiçek, kelebek, kuş resimleri çizdiler. Güneş, ağaç; sevdikleri ne varsa çizdiler. Duygu ile arkadaşları, resimlerin boyanmasına yardım ettiler. Fırçaları aldılar. Çiçekleri, kuşları, kelebekleri sevdikleri renklerle tek tek boyadılar.

Akşama kalmadan bahçe duvarı, cıvı cıvı olmuştu. Çiçekler tatlı tatlı gülümsüyor; kuşlar, kelebekler uçuşuyordu. Duygu; babasının, annesinin elinden tuttu. (Siz hiç böyle bir çalışma yaptınız mı?)

- Ben artık hep bu bahçede oynayacağım. Boyadığım çiçeklerle, kuşlarla birlikte olacağım, dedi.

HEDİYE

Herkes hediye verebilir. Arkadaşına, kardeşine, anne-babasına... Doğum gününde, yılbaşında ya da ne zaman isterse o zaman verebilir. Nasıl bir hediye verileceğini iyi düşünmek, iyi hesaplamak gerekir. (Siz en son kime hediye verdiniz?)

Burcu, arkadaşı Ayça'ya doğum gününde nasıl bir hediye alayım diye düşünüp duruyordu.

Annesine sordu : "Anne, Burcu'ya ne alayım?"

Annesi; "Bilmem ki," dedi. "Burcu nelerden hoşlanır?"

Babasına sordu. Babası: "Bence, onda olmayan bir şey almalısın," dedi.

Burcu, Ayça'ya sormadı. Alacağı hediye tam bir sürpriz olmasını istiyordu. Hediye görünce çok şaşırmalıydı. İyi ama, ne almalıydı?

Annesiyle pazarda gezerken ilginç bir şey gördü. Bu radyolu bir fenerdi, el feneri... Küçüktü ama, bir o kadar da şirindi. Annesine yalvardı. Biri kendine, öteki de Ayça'ya, iki radyolu el feneri aldı.

Evde hangisini Ayça'ya hediye edeceğine karar veremedi. Sonra hatırladı : Ayça, sarı rengi çok seviyordu. "Tamam," dedi, "sarı onun, kırmızı da benim olsun." (Siz hangi renk istediniz?)

Sarı olanı, kutusuna koydu. Yalnızlı kâğıtla sardı, iyi olmadı. Annesi ona yardım etti. Sardıktan sonra bir iki yerini bantladılar. Sarı bir iple bağladılar.

Ayça, doğum gününü evde kutladı. Burcu ile birlikte tam beş arkadaşları.

Birlikte yediler, içtiler.

Sonra, "Doğum günün kutlu olsun" dediler. Hediyeleri verdiler.

Ayça, gelen hediyeleri tek tek açtı. Hepsisi çok güzeldi. Teşekkür etti. Orada söylemedi ama, radyolu el fenerini çok beğenmişti. Üstelik de sarıydı!

OZAN'IN ODASI

Yıllarca para biriktirmişler, sonunda küçük de olsa bir ev almışlardı.

Sevgi Hanım, ne zaman dışarıya çıksa hep evini özlerdi. Eve girerken; "Evim evim, güzel evim!" demeyi alışkanlık hâline getirmişti. Ozan da annesine takılır, "Odam odam, güzel odam!" diyerek onu güldürürdü. (Sizi de odanızı seviyor musunuz?)

Ozan'ın odası, kendisi gibi küçüktü. Düzenli ve şirindi. Bir köşede yatağı vardı. Yatağının yanında bir şifonyer duruyordu. Kapının yanında küçük bir giysi dolabı yer almaktaydı. Pencerenin önündeysen küçük bir masa ile sandalyesi göze çarpıyordu. Oyuncaklarıysa odanın diğer bir köşesinde, yerde duruyorlardı. Oyuncak arabalar, küçük- büyük iki top, resimli kartlar, yap-boz ve diğerleri... Kitapları, masanın üzerindeydi. Çok yer kaplıyorlardı. Kitaplar ve oyuncaklar için ona bir dolap alacaklardı.

Bir odası olan çocuk, orada ne yaparsa Ozan da onu yapıyordu.

Uykusu gelince yatağına girer, mışıl mışıl uyurdu. Resim yapmak isterse, masanın başına geçer, çizip boyardı. Oynamak istediği zaman da oynardı tabi... Yerde, yatağın üstünde ya da masada... Kural; gürültü yapmamaktı. Oyuncakları güzel kullanmaktı. Oyun bitince de eski yerine koymaktı... (Siz de eşyalarınızı yerlerine koyuyor musunuz?)

Ozan'ın odasında yaptığı iki şey daha vardı : Giyinmek ve dergilerin, kitapların resimlerine bakmak...

Dedik ya, Ozan, odasını seviyordu. Şimdi onu daha da güzelleştirmek için uğraşıyor. Yatağının yanındaki duvara sevdiği hayvanların resimlerini yapııştırıyor. İstedığı dolap gelince odası daha düzenli olacak. Ozan, odasında daha mutlu zaman geçirecek...

BARIŞ GAZETE OKUYOR

Cumartesi ve pazar günleri, Barış'ın en sevdiği günlerdi. O günlerde anne ve babası evde oluyorlardı. İsterlerse birlikte gezmeye, alışverişe, sinemaya ya da tiyatroya gidiyorlardı.

Cumartesiden sonra pazar geliyordu, değil mi? Evet, pazar geliyor.

Bir pazar günüydü.

Sevgi Hanım :

- Bugün evdeyiz anlaşılan. Çok yağmur yağıyor, dedi.

Kemal Bey :

- Yağmur yağsa da yağmasa da ben dışarı çıkıyorum. Gazeteleri alıp geleceğim, dedi.

Yağmurluğunu giydi. Dışarıya çıktı. Çok geçmedi, koynunda gazetelerle içeriye girdi.

ona çay içmeye gelecekti. Ama Güneş'in daha önce yapacağı işler vardı. Uzaklardaki kuzeni geyik Bulut'a mektup yazacaktı. Kâğıt, kalem alıp mektubu yazmaya başladı. Ona ormanın ne kadar güzel olduğunu yazdı. Kuzenini çok özlemişti. Onu ziyaret etmek istiyordu. Ama ormanda yapacak işleri vardı. Mektubu yazdıktan sonra saatine baktı.

- Acele etmeliyim, dedi. Saat onu gösteriyor. Postacı leylek onbirde gidecek. Onu kaçırmamalıyım.

Güneş, saatini koluna takıp mektubunu eline aldı ve ormanın düz yolunda koşmaya başladı. (Sizce Güneş, postacı leyleğe yetişebilecek mi?) Leylek ormanın diğer ucundaydı. Koşarken yoluna hızlı tavşan çıktı:

- Nereye Güneş? Beraber koşalım mı? dedi.

- Üzgünüm tavşan. Seninle koşmak isterdim. Ama mektubu postacı leyleğe ulaştırmalıyım.

Saatine baktı. Zamanı azalıyordu. Güneş koşmaya devam etti. Bir anda önünde kurbağa belirdi.

- Güneş saat kaç? Gölde arkadaşlarım beni bekliyor. Zamanı geçirmemeliyim.

- On buçuk ,dedi Güneş. Acelem var. Hoşça kal dedi ve koşmaya devam etti.

Ormanın sonuna vardığında postacı leylek uçmak için hazırlanıyordu.

- Leylek ,bir dakika. Benim de mektubum var.

Leylek, Güneş'in mektubunu aldı. Uçup oradan uzaklaştı. Güneş, kolundaki saate baktı. Arkadaşının gelmesine daha çok vakit vardı. Ormanın içinde şarkı söyleyerek yürümeye başladı. Etrafta çok güzel kokan çiçekler vardı. (Ormanda hangi çiçekler olabilir?)

- Arkadaşım şık bayan domuz için çiçek toplayayım. Evim güzel koksun ,diye düşündü.

Güneş renk renk çiçekler topladı. Yolda tilkiyle, maymunla, uğur böceğiyle sohbet etti. Eve gelince çiçekleri vazoya yerleştirdi, kolundaki saati çıkardı. Çünkü duvarda ev saati vardı. Kocamandı. Arkadaşı için kurabiye pişirdi. Şık bayan domuzu beklemeye başladı. Şık bayan domuz bir süre sonra kapıyı çaldı. Güneş için bir kum saati getirmişti. (Kum saatini hangi işlerimizde kullanabiliriz?)

- Bununla kurabiye pişirirken zaman tutabilirsin, dedi.

- Çok teşekkürler, dedi güneş. Artık kurabiyelerimi tam zamanında pişireceğim.

Arkadaşıyla gün boyu sohbet etti. Çay içip kurabiye yedi. Akşam olduğunda yatmaya hazırlanırken takvimden bir yaprak kopardı. Yarın çok güzel bir gün olacaktı.

CEM'İN PARK GEZİSİ

Cem'in merak ettiği şeyler vardı. Bunları annesine sormaya karar verdi. (Acaba Cem'in merak ettiği şeyler neydi?)

- Anne canlı ne demek? Gizem oyuncak bebeğinin cansız olduğunu söylüyor. Ama

oyuncaklarım benimle oynuyor. (Oyuncaklarımız canlı mıdır? Neden?)

- Canlı yaşayan, büyüyen her şeydir. Dünyada insanlar, hayvanlar ve bitkiler canlıdır.

Gizem'in ve senin oyuncaklarınız, taşlar, evimizdeki eşyalar da cansızdır. Hadi seninle parkta biraz gezelim. Beni daha iyi anlayacaksın dedi annesi.

Cem ve annesi parkta yürüyüşe çıktılar. Annesi Cem'e bir kediyi gösterdi. Etrafında dört tane yavrusu vardı. (Kediler canlı mıdır?) Annesi Cem'e :

- Bak canım, kedi bir hayvandır ve canlıdır. Yavru kediler de bir süre sonra büyüyecekler.

Onlarda koşup oynayacaklar. Tıpkı senin gibi. Sen de küçüktün ama büyüyorsun , dedi.

Cem bir süre yavru kedilerin zıplamalarını seyretti.

- Hadi yürümeye devam edelim, dedi annesi.

Cem ve annesi yürümeye devam ettiler.

- Bak canım, bu ağacı hatırlıyor musun? Kışın bu ağacın dalları kuruydu. Ama şimdi üstü çiçeklerle dolu. O da canlı. O da büyüyor, değişiyor.

Cem ağaca baktı.

- Ne kadar güzel ,dedi. Dalları çiçeklerle dolu.

Cem ve annesi yürümeye devam ettiler. Annesi Cem'e bir tane bank gösterdi. (Bank canlı mıdır?)

- Bak canım. Bu bank her zaman burada. Ama hiç değiştiğini gördün mü?

- Hayır anne. O canlı değil mi?

- Banklar, taşlar, duvarlar cansızdır. Onlar büyümmezler, değişmezler.

- Peki anne, o zaman Gizem'in oyuncakları da cansız değil mi? Onlarda büyümüyor, değişmiyor.

- Haklısın yavrum ,dedi annesi.

- O zaman benim oyuncaklarım da cansız. Ama akvaryumdaki balıklarım canlı. Çünkü onlar yüzüyor, dedi Cem. (Siz de canlı ve cansız varlıklara birer örnek verebilir misiniz?)

- Çok doğru söyledin yavrum. Artık canlı ve cansızın ne olduğunu biliyorsun. Hadi artık evimize gidelim ,dedi annesi.

Cem ve annesi sohbet ederek evlerine gittiler.

SENEM'İN ÇİÇEĞİ

Senem doğum gününde bir çok hediye almıştı. (Senem doğum gününde nasıl hediyeler almış olabilir?) Hediyelerin arasında bir de saksıda çiçek çıktı. Çiçeği ona teyzesi getirmişti. Çiçek yemyeşildi. Teyzesi:

İşte öğretmeni de unutmuştu. Arkadaşları da oyun oynuyordu. Kimse onun doğum gününü kutlamamıştı. (Neden kimse Serkan'ın doğum gününü kutlamıyor?) Serkan çok mutsuzdu. Sınıfın içinde dolaşıyor, oyunlara katılmıyordu. Ama öğretmeni ona hiç karışmıyor, neyi olduğunu bile sormuyordu.

- Kimse beni sevmiyor, doğum günümü hatırlamıyor, dedi.

Öğle yemeği vakti gelmişti. Öğretmen:

- Biz yemek odasına geçiyoruz. Sen de boyaları toplayıp arkamızdan gelir misin Serkan? dedi.

Serkan isteksizce "Peki" dedi. Boyaları topladıktan sonra yemek odasına gitti. Kapı neden kapalıydı? Kapıyı açıp içeri girdi.

- Sürpriz! Doğum günün kutlu olsun, diye bağırды bütün arkadaşları.

Annesi, babası, arkadaşları, öğretmeni herkes oradaydı. Pastada masanın üzerinde duruyordu. Kocaman ve bembeyazdı. Serkan çok mutlu oldu. Hiç kimse doğum gününü unutmamıştı. Doğum gününü çok mutlu geçirdi. Çok güzel hediyeler aldı.

BENEKLI

Susam, Handelerin köpeğiydi. Arka bahçede yuvasında yaşıyordu. Hande her gün onunla oynuyordu. Bir gün köpeğinin karnının büyüdüğünü fark etti. (Susam'a ne olmuş olabilir?) Annesine sordu:

- Anne Susam hasta mı? Karnı neden büyüyor?

- Susam'ın yakında yavruları olacak. Küçük köpekçikler, dedi annesi.

Susam bir gün dört tane yavru doğurdu. Üç tanesi kendine benziyordu. Ama bir tanesi farklıydı. (Dördüncü yavrunun kardeşlerinden farkı ne olabilir?) Benekliydı. Susam Benekli'yi çok sevmişti. En hareketlileri oydu. Ama üç kardeş de Benekliyle alay ediyordu. (Neden Benekli'yle alay ediyorlardı?)

- Sen bizden farklısın. Senin neden üzerinde bu siyah benekler var? diyorlardı.

Benekli kardeşlerini çok seviyordu. Ama onlardan farklı olduğunu biliyordu. Kardeşleri kahverengiydi. Onun ise üzerinde benekleri vardı. Tıpkı uğur böceğine benziyordu. Bir gün kardeşleri onunla gene alay etmeye başladılar. Benekli:

- Ben saklanırsam ne yaparlar acaba? Beni göremeyince ne yapacaklar bakalım? diye düşündü. (Sizce Benekli'yi göremediklerinde ne yapacaklar?) Benekli, bahçedeki çiçekli çitlerin arkasına saklandı. Beklemeye başladı. Kardeşleri bahçeye geldiler.

- Bizim Benekli nerede? Onunla biraz oyun oynasak, dediler.

- Benekli, Benekli neredesin?

Ama Benekli çıkmadı. Gizlendiği yerden kardeşlerini seyretmeye başladı. Kardeşleri Benekli'yi aradılar. Ama hiçbir çitlerin arkasına bakmadı. Kardeşleri bir süre sonra korkmaya başladılar. Bir tanesi:

- Acaba Benekli'ye bir şey mi oldu? dedi.

- Bilmem ama ben Benekli'yi çok özledim, dedi öteki köpek kardeş.

- Bizi ne güzel güldürürdü. Oyunlar öğretirdi. Ona bir şey olmasın, dedi kız kardeşi ve hepsi ağlamaya başladılar.

İçeriden Susam geldi.

- Burada neler oluyor? dedi.

- Anne Benekli kayıp. Onu bulamıyoruz, dediler.

Susam da oğlu için endişelendi. Hemen bahçeyi aramaya başladı. Çitlerin arkasında Benekli'yi buldu.

- Burada ne yapıyorsun çocuğum? Kardeşlerinin sesini duymadın mı?

- Duydum anneciğim. Onlar benimle alay ediyorlardı. Ben de onlara küçük bir oyun oynadım. Beni arayacaklar mı diye...

- Canım bunu neden bana söylemedin? Kardeşlerini uyarırdım. Onlar senin kardeşlerin, seni çok seviyorlar, dedi.

Oğlunu oradan çıkardı. Üç kardeşi de Benekli'yi gördükleri için çok mutluydu. Bir daha onunla alay etmemeye söz verdiler. Beraber oyun oynadılar.

BALIKÇIYLA KARISI (GRİMM MASALI)

Bir zamanlar bir balıkçıyla karısı vardı. Denize yakın küçük bir kulübede oturuyorlardı. Adam her gün balık tutmak için kıyıya inerdi. Bir gün oltasına iri bir balık yakalandı. (Balıkçı bu balıkla ne yapacak?)

- Bırak beni de gideyim, dedi balık. Ben gerçek balık değilim. Tılsımlı bir prensim.

- Bu kadar dil dökmene gerek yok. Konuşan balığı ben de istemem, dedi balıkçı ve onu suya attı.

Ev dönen balıkçı karısına olanları anlattı. (Karısı ne cevap vermiş olabilir?) Karısı:

- Hiç dilek dilemedin mi? diye sordu. Hemen git bir dilekte bulun. Bu dökük yerden kurtulup güzel bir kulübe istediğimizi söyle.

Balıkçı kıyıya gidip balığa seslendi. Balık su yüzüne çıktığında:

- Nedir benden istediğin? diye sordu.

Balıkçı dileğini söyledi.

- Evine dön, eşin güzel evine kavuştu bile, dedi balık.

Böylece güzel bahçesi olan içinin bütün eşyaları yenilenmiş evlerinde mutlu oldular.

Birkaç hafta sonra balıkçının karısı:

MEYVELER

Çiğdem meyve yemeyi çok seviyordu. Bütün meyvelerin tadı çok güzeldi.

- Anne sadece meyve yesem olmaz mı, diyordu annesine.

- Sadece meyve yiyemezsin canım. Diğer besinlerden de yemelisin. Onlarda da meyvelerde olduğu gibi bol bol vitamin var, diyordu annesi.

- Ama ben çok çok meyve yiyebilirim değil mi anne?

- Tabi ki canım meyve çok önemli bir yiyecektir. İstedğin kadar yiyebilirsin.

Çiğdem ve ailesi tatlı bir yaz günü bahçelerinde akşam yemeklerini yediler. Yemekten sonra Çiğdem annesine:

- Anne ben meyve yemek istiyorum, dedi.

- Tamam yavrum, dedi annesi.

Kızına büyük bir tabak dolusu meyve getirdi. Tabakta hangi meyveler yoktu ki? Kiraz, çilek, kayısı, üzüm, şeftali. Çiğdem meyvelere gülümseyerek baktı. Hepsinin tadını çok seviyordu. Ama aralarında bazı meyveler yoktu. (Hangi meyveler yok? Neden?)

- Anne ben elma ve portakal da yemek istiyorum, dedi Çiğdem.

- Çiğdemciğim,. elma, portakal, mandalina, ayva gibi meyveler kışın yenir. Onlar kış meyveleridir. Biz şimdi yaz mevsimindeyiz. Onun için şeftali, kayısı, üzüm, kiraz gibi meyveler yiyoruz. Yazın bu meyveler yenir. (Sizin bildiğiniz başka meyveler var mı?)

Çiğdem annesini dinledi.

- Kışın elma yiyebilirim ama kiraz yiyemem değil mi? dedi.

- Evet canım. Her meyve farklı mevsimlerde yetişir. Biz de o mevsimlere göre onları yeriz.

Çiğdem önce biraz üzüldü. Bütün meyveleri bir arada yemek istiyordu. Ama buna imkân yoktu. Çiğdem üzülmemeye karar verdi. Her mevsimin kendine göre meyvesi vardı. Hepsinin kendine göre tatları vardı ve hepsini çok seviyordu.

BEZELYE ÜSTÜNDEKİ PRENSES (ANDERSEN MASALLARI)

Biz zamanlar yakışıklı bir prens varmış. Tek isteği gerçek bir prensesle evlenmekmiş. (Sizce prens gerçek bir prensesi nereden bulabilir?)

- Evleneceğim prenses, her yönüyle mükemmel, zarif, güzel, soylu olmalı dermiş hep. (Sizce prens böyle bir prenses bulabilir mi?)

Aradığı prensesi bulmak için gitmediği, gezmediği yer kalmamış, ama karşısına çıkarılan prenseslerin hepsinde bir kusur buluyormuş. (Prens, prenseslerde nasıl kusurlar buluyor olabilir?) Sonunda aradığını bulamamanın verdiği üzüntü ile ülkesine dönmüş.

Bir gece fırtına çıkmış, yağmurdan, rüzgârdan göz gözü görmüyormuş. Beklenmedik bir anda sarayın kapısı çalınmış. (Gelen kim olabilir?) Kapılar açılmış. Gelen prensesmiş. Üstü başı, saçları sırlı-sıklamış. Hemen onu konuk odasına almışlar. Kat kat yataklar koymuşlar üst üste. (Neden böyle yapmış olabilirler?) Fakat akıllı kraliçe yatakların en altına küçük bir bezelye tanesi koymuş. (Neden bezelye tanesi koymuş olabilir?)

- Bakalım, rahat uyuyabilecek mi bu gece?

Prens yorgun bir hâlde gidip yatağa yatmış. Ertesi sabah uyandığında kraliçe ona rahat uyuyup uyumadığını sormuş.

- Nerede? demiş prenses. (Prens neden rahat uyuyamamış olabilir?) O kadar yorgun olduğum halde bir türlü uyuyamadım. Bütün gece bir sağa bir sola dönüp durdum. Ne olduğunu anlayamadım ama yatağın altında kaskatı duran bir şey vardı. (Yatağın altında ne vardı?) Çok fenayım çok, demiş.

- Kat kat yumuşacık yorganın altındaki küçücük bezelyeyi nasıl hissedebilir, demiş yaşlı kraliçe gülümseyerek. Ancak gerçek bir prenses bu kadar nazlı olabilir.

Gerçek bir prenses olduğu anlaşılınca prens dünyaya yeniden gelmiş gibi mutlu olmuş. Güzel prensesle hemen evlenmiş. Bütün kent halkı muhteşem düğüne davet edilmiş. Herkes çok ama çok mutluymuş.

Ne demişler:

- Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine.

KÜRK GİYEN YILAN

Uzak ormanların birinde İplik adında bir yılan yaşarmış. Yılan İplik diğer yılanlardan farklıymış. (İplik'in diğer yılanlardan farkı ne olabilir?) Pürüzsüz pullu derisini hiç sevmiyormuş. Arkadaşları fare, tavşan, ördeğinki gibi yumuşacık tüylerinin olmasını istiyormuş.

- Ben neden sizin gibi değilim? Benim niye yumuşacık tüylerim yok, diyormuş İplik.

- Sen bir yılansın, diyormuş arkadaşları. Senin bizim gibi yumuşak tüylerin olamaz.

Ama arkadaşlarının çok üzüldüğünü görüyorlarmış. İplik diğer yılan arkadaşlarına bakıyormuş. Onun gibi olan yokmuş. Ama o fikrini değiştirmiyormuş. Yumuşacık tüylerinin olmasını istiyormuş. (Sizce İplik'in yumuşak kürkü olabilir mi?) Bir gün ördek, tavşan ve fare bir araya gelmişler.

- Arkadaşımız yılan çok mutsuz. Onun için ne yapabiliriz, demiş fare.

- Bilmiyorum, demiş tavşan.

bir de ne görsün! (Acaba ne görmüş?) Çiçek diken bir çocuk! Zıpzip elleri toprakla kirlenen çocuğu uzun bir süre seyretmiş. Başka evlere doğru yola çıkacakken bir evin camından duvar saatini görüvermiş. “Zaman ne kadar da çabuk ilerliyor. Göle dönmeliyim.” diye düşünmüş. Yola çıkmış zıp zıp zıplarken. “Acaba elleri kirli çocuk ellerini yıkadı mı?” diye merak etmiş. “En iyisi geri döneyim.” demiş. Evleri yeniden tek tek dolaşmaya başlamış. Elleri kirlenen çocukların hepsi de ellerini yıkamış, kurula-mış başka işlerle uğraşıyorlarmış. Zıpzip: “Oh bee! İçim rahat ettil!” demiş yeniden yola çıkmış. Bir iki üç dört beş altı yedi... diye her sıçrayışını saya saya ilerliyormuş. O sıra da “Bir, iki üç hoop” “bir, iki, üç hoop” diye başka bir ses duymuş. O da ne? Bir çekirge. Yeşil çekirge yaprakların arasından zor ayırt ediliyormuş. (Kurbağa ve çekirge dışında yeşil renkte hayvan var mı acaba?) Yeşil çekirgeyle biraz sohbet etmiş ve yoluna devam etmiş.

Yolda giderken “İyi ki doğdun Aslı!” diye bağırان çocuklar duymuş. “Olamaz bir doğum günü partisi! Bu partiyi seyretmeden asla eve dönemem.” demiş. Zıp diye camın önüne zıplamış. Bir sürü çocuk bir masanın başında hem pasta yiyor hem de eğleniyorlarmış. Çocuklardan birisinin bardağı devrilmiş ve örtü ıslanmış. Bir bayan gelmiş ve ıslak örtüyü değiştirmiş kuru örtü sermiş. O sırada Zıpzip’ın gözüne masa saati takılmış. “Eyvah! Çok geç kaldım! Annem bir daha bana izin vermeyecek.” demiş. Yola çıkmış...

Bu kez de yağmur başlamış. Kuru çimenler ıslanmış. Zıpzip da sıırıslıklam olmuş. Göle vardığında annesi onu bekliyormuş. Annesi sinirli bir sesle: “Hem geç kaldın! Hem de sıırıslıklam olmuşsun!” diyerek Zıpzip’ı azarlamış. Zıpzip hatasını anlamış, annesinden özür dilemiş. O sırada göldeki küçük kurbağalar Zıpzip’ın etrafına toplanmışlar. Hepsi de Zıpzip’ın anlatacaklarını çok merak ediyorlarmış. Zıpzip heyecanla yaşadıklarını anlatmaya başlamış. Anlatacak bir sürü şeyi varmış.

MURAT'IN BAHÇESİ

Muratların kocaman bir bahçesi vardı. Bahçedeki havuzda balıklar besliyorlardı. Küçük kulubesinde de çok sevimli bir köpekleri vardı. Annesi ve babası Murat'a hep doğadaki canlıları korumak ve sevmek gerektiğini anlatırlardı. (Sizce canlılara nasıl davranmalıyız?) Murat eskiden ağaçları ve çiçekleri cansız zannederdi: “Onlar yürüyemiyor, konuşamıyor ki?” derdi. Şimdi ise beslenip büyüyen hatta yapraklarıyla nefes alan ağaçların, otların ve çiçeklerin

de canlı olduklarını biliyordu. Murat her sabah herkes-ten önce uyanırdı. Önce balıklara yem atar sonra çiçekleri sulardı. Sonra da köpeğine yiyecek verir biraz da onunla oynardı. Bazen arkadaşları Murat'ların bahçesine gelirdi. Hep birlikte çok güzel vakit geçirirlerdi.

Bir sabah yine uyandı. Yatağın altında uyuyan kedisi de ona katıldı. Birlikte bahçeye çıktılar. Bahçedeki masanın üstünde duran yemleri aldı. Balıklara attı. Küçük balıklar sevinçle zıplamaya başladılar. Murat'ı gören köpeği de ayaklarına dolanmaya başlamıştı. Murat, daha sonra masanın altındaki sulama kabını aldı. Çiçekleri suladı. (Evinde çiçek yetiştiren var mı? Çiçeklere neler yapıyorsunuz?) Sıra köpeğine gelmişti. Küçük köpek yemek kabının önüne geçip havlamaya başlamıştı. (Acaba köpek ne anlatmak istiyor?) Küçük köpek belli ki çok acıkmıştı. Murat köpeğe de yemek verdikten sonra bahçedeki ağacın kalın gövdesine yaslandı. Murat beş yaşındaydı. Bu köpeği Murat 2 yaşına girerken babası hediye etmişti. Murat bu hediyeye çok sevinmişti. Murat bahçedeki canlılara uydurduğu şarkıyı söylemeye başladı:

"Balıklarım, köpeğim var
Renk renk çiçeklerim var
Ağaçlarım, kedim var
Lay lay lay lay ..."

Murat kendi kendine şarkı söylerken annesi seslendi: “Haydi artık kahvaltıya!” Murat: “Kahvaltıdan sonra görüşürüz.” deyip eve gitti. Kahvaltıda ince dilim kızarmış ekmekler vardı.

İki dilim ekmekle peynir yedi. Bir kalın dilim de kek yedi. Annesi: “Eee bugün bahçede durumlar nasıl?” diye sordu. Murat: “Hepsi çok mutlular!” diye cevap verdi. Annesi: “Mutlular mı? Balıkların, çiçeklerin, köpeğin... Mutlu olduklarını nasıl anlıyorsun ki?” diye gülerek sordu. Murat: “Ben onları çok seviyorum. Ben onlarla mutluyum. Köpek ayağıma dolandı, balıklar zıpladı, kediciğim beni takip etti, ağaç gölge yaptı, çiçekler koku saçtı. Demek ki onlar da çok mutlu.” dedi. Annesi bu cevap üzerine Murat'ı yanaklarından öptü.

TURUNCU

Bir gün Berke'nin babası elinde küçük bir fidanla geldi. Berke fidanı görünce çok şaşırdı: “Babacığım bu da ne?” diye heyecanla sordu. Babası: “Bu bir portakal ağacı fidanı. Birlikte bahçeye dikeceğiz.” dedi. (Acaba Berke bu sözleri duyunca ne hissetmiştir?) Berke çok sevindi; çünkü daha önce fidan dikmemişti. (Siz daha önce fidan diktiniz mi ? Nasıl?) Fidanı balkona koydular, sabah olduğunda dikeceklerdi.

EN İYİ ARKADAŞIM

Ece ve Banuların evleri karşılıklıydı. Neredeyse doğduklarından beri arkadaşlıklar. Hep birlikte oynarlardı. Birbirlerini iki gün görmeseler özlerlerdi.

Bir gün Banu elinde cipsle Ece'nin yanına geldi Banu: "Haydi gel cips yiyelim." dedi. Ece: "Ama biraz sonra yemek vakti." Banu: "Birazcık yiyelim olmaz mı?" diye sordu. Ece: "Hayır arkadaşım, yemekten önce abur cubur yersek iştahımız kapanır. Sağlıklı beslenmezsek sağlıklı büyüyemeyiz. Hem annelerimizden gizli bir şey yapmak doğru değil." dedi. Banu: "Sanırım haklısın." deyip cipsin ağzını kapattı. Ece Banu'ya doğru davranışı göstermişti. Gerçek dostluk ne olursa olsun arkadaşına doğruyu göstermek değil miydi?

Bir süre sonra beklenmedik üzücü bir olay oldu. (Acaba ne oldu?) Banu, küçük bir kaza geçirip yaralandı. Hastanede yatması gerekti. Ece o kadar çok üzüldü ki her gün hastaneye gitti. Banu'nun yanından bir an olsun ayrılmadı. Neyse ki Banu kısa süre sonra iyileşti. Yeniden eski günlerdeki gibi birlikte oyunlar oynayıp eğlendiler.

Bir gün Ece ve Banu bahçedeki çardağın altında oturuyorlardı. Banu Ece'ye şöyle dedi: "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bu hep böyle olacak. Seni çok seviyorum. Bu kolyeyi benim için sakla." Banu'nun bu sözleri Ece'yi çok duygulandırdı. Kolyeyi aldı. "Ben de seni çok seviyorum. Bu kolyeyi hayatım boyunca saklayacağım.

Bir gün ayrılacak bile sen benim en iyi arkadaşım olarak kalacaksın." dedi. O sırada yanlarına küçük bir kedici geldi. Banu: "Bu kedici de bizim sözümüzün şahidi olsun." dedi.

Günler günleri kovaladı. Aradan aylar geçti. Banu ve Ece'nin dostluğu mutlulukla sürdü. Bir gün Ece gözleri ağlamaktan şişmiş bir şekilde Banulara geldi. Banu Ece'nin bu hâlini görünce çok şaşırıldı. "Sana ne olmuş böyle?" dedi. (Sizce Ece'ye ne olmuştu?) Ece hıçkırımlarla ağlayarak: "Bir başka yere taşınıyor-muşuz." dedi. Banu, duyduklarına inanamıyordu. O da ağlamaya başladı.

Çok geçmeden Eceler uzak bir yere taşındılar. Ece ve Banu ayrılırken çok üzüldüler. Günler sonra postacı Banuların kapısını çaldı. Banu'ya bir zarf verdi. Banu zarfı merakla açtı. İçinden bir resim çıktı. Resmi çizen Ece'ydi. Resimde el ele tutuşmuş iki kız çocuğu vardı. Çocuklardan birisinin boynunda bir kolye vardı. Banu resimdekilerin kendileri olduğunu anlayınca çok sevindi. Ayrılacak bile dostluklarının sürdüğünü görmek onu çok mutlu etti. Demek ki yollar dostları ayıramamıştı.

DEĞERLER EĞİTİMİ DOSTLUK

- En çok sevdiğiniz arkadaşınız kim? Onunla neler yapıyorsunuz?
- Arkadaşlarınızla neleri paylaşıyorsunuz?
- Arkadaşlarınızla birlikteyken hissediyorsunuz?

ETKİNLİK ÖNERİSİ:

Öğrencilere mutlu ve üzgün çocuk maskeleri yaptırılır. Çocuklar kendilerini mutlu eden ve üzen olayları bu maskeleri takarak arkadaşlarıyla paylaşırlar. Duygularımızı arkadaşlarımızla paylaştığımızda kendimizi daha iyi hissederiz, denir. Duyguları paylaşmanın dostluk için gerekli olduğu anlatılır.

ANNE BABALARA DOSTLUK DUYGU GELİŞİMİ İÇİN ÖNERİLER:

- Çocuğunuzun arkadaşlarını eleştirmeyin.
- Arkadaşlarıyla ortak faaliyetlerine destek verin.
- Arkadaşları ve ailesi arasında seçim yapmasını istemeyin.
- Çocuklarınızın arkadaşlarıyla yaptıklarını sizinle paylaşmasına fırsat verin.

Herkes birbirini öpüp yeni yılını kutladı. Yeni yılda da çok güzel şeyler olacaktı. Sıra hediyeleri vermeye gelmişti. Anneanesi İrem'in seçtiği hediye çok sevmiştir. Dedesi artık kahvesini yeni fincanıyla içecekti. Babası da kışın hiç üşümeyecekti. Kardeşi de oyuncak ayısını çok sevmiştir. Annesinin de yeni bir masa örtüsü olmuştu. Herkes çok mutluydu. İrem de çok güzel hediyeler almıştı. (Siz tahmin edin.) Yattığında yeni yılda olacak güzel şeylerin hayalini kurdu (Sizce İrem yeni yılda neler yaşayacak?).

RENKLİ MAKARNALAR

Suna makarnaları çok seviyordu. Annesi kızı sevdiği için sık sık makarna pişiriyordu. Öğretmenleri o gün makarnalardan değişik bir şey yapacaklarını söyledi. Suna çok merak etmişti. O, makarnaları sadece yiyordu. (Makarnalardan başka ne yapıldı?)

Öğretmen çocuklardan masalara oturmalarını söyledi. Hepsinin önüne sulu boya koydu. Suna iyice meraklanmıştı. Öğretmenleri masanın ortasına bir torba makarna döktü. Suna bu kadar makarnayı hiçbir arada görmemiştir. Hepsi farklıydı. (Hangi makarna çeşitlerini biliyorsunuz?) Bir tanesi kelebeğe benziyordu. Bir tanesi incecik bir çubuktu. Bir tanesi dürbün gibiydi. İçinden arkadaşını görebiliyordu. Bir tanesi de hediye paketindeki kıvrılmış iplere benziyordu. Suna makarnaları incelerken öğretmenleri:

- İstedığınız makarnaları beğendiğiniz renklere boyayabilirsiniz, dedi. Çok güzel olacaklar.

Suna makarnaların hepsinden seçti. Bazısını kırmızıya, bazısını maviye, bazısını da sarıya boyadı. Renk renk makarnalar ne kadar güzeldi. Keşke yerken de böyle renkli olsalardı. Makarnalar kuruduktan sonra öğretmenleri çocuklara bir resim kağıdı ve yapıştırıcı verdi. (Sizce öğretmenleri onlara nasıl bir etkinlik yaptırıyor?)

- Şimdi makarnalarınızı istediğiniz şekilde yapıştırın çocuklar, dedi.

Herkesinki çok değişik olmuştu. Makarnalar ne kadar güzel görünüyordu. Öğretmenleri:

- Bu resimlerinizi odalarınıza yapıştırabilirsiniz. Sizin yaptığınız renkli makarnalar çok şirin, dedi.

Suna makarna resmini çok sevmiştir. Anne ve babasına göstermek için can atıyordu. Acaba annesi bu akşam ona ne makarnası yapmış? Suna eve gitmek için sabırsızlanıyordu. Akşam olup eve gittiğinde kapıdan koşarak girdi.

- Anne bu akşam ne makarnası yiyeceğiz?

- Bu akşam çubuk makarnası yaptım, dedi annesi. Makarnayı tabaklara koydu.

Babası da şaşkınlıkla Suna'ya bakıyordu.

- Sen neden bu kadar heyecanlısın, dedi babası.
- Size çok güzel bir şey göstereceğim, dedi Suna. Çantasından makarna resmini çıkardı. (Annesi ve babası Suna'nın makarnalarını görünce ne yapacaklar?)

- İşte benim renk renk makarnalarım. Odama asacağım. Makarnaları çok seviyorum.

Annesi ve babası Suna'ya gülümseyerek baktılar. Makarnalar çok güzel görünüyordu. Kızları için çok mutlu oldular. Yemeklerini keyifle yediler.

PONPON KARLA TANIŞTI

Ayı Ponpon okulunu çok seviyordu. Sabahları ormanda yürüyerek, çiçekler toplayarak okuluna geliyordu. (Topladığı çiçekleri ne yapıyor olabilir?) Topladığı çiçekleri de öğretmeni bayan kaplana veriyordu. Eve dönerken de temiz havayı içine çekiyor, kuru yapraklarla oynuyordu. Ama Ponpon artık havaların soğuduğunu fark etti. Artık annesinin verdiği atkısını takmadan dışarı çıkamıyordu. Paltosunu da giyiyordu. (Acaba hangi mevsime giriyorlar?)

Ponpon gene bir gün okuldan çıktı. Bir anda titredi.
- Buuuu... hava ne kadar soğuk. Hemen beremi takmalıyım.

Ponpon beresini, atkısını, eldivenlerini taktı. Kitaplarını alıp evine doğru yürümeye başladı. Bir anda burnunun ucuna beyaz bir şey düştü. (Ponpon'un burnuna düşen beyaz şey ne olabilir?) Ponpon çok şaşırdı. Bu neydi? Ponpon bu beyaz şeyi merak edip eline aldı. Ama beyaz şey hemen kaybolmuştu. Ponpon beklemeye başladı. Üzerine bir tane, bir tane daha düştü. Ponpon başını gökyüzüne kaldırdı. Beyaz şeyden bir sürü vardı. Ona doğru geliyordu. Ponpon şaşkın şaşkın gökyüzüne bakarken yanına öğretmen bayan kaplan geldi.

- Ponpon burada ne yapıyorsun? Eve gitmelisin. Annen seni merak edecek. Hava da çok soğuk.

- Öğretmenim bu düşen beyaz şeyler ne, diye sordu Ponpon.

- Onlar kar canım. Artık kış geldi. Kar yağacak. Her yer bembeyaz olacak. Havalar çok soğuk olacak. Kalın giymeliyiz, dedi.

- Evet öğretmenim ben de atkımı, eldivenimi, beremi taktım.

- Aferin canım.

Ponpon bir anda üzölmüşü.

- Neden üzöünsün canım, diye sordu bayan kaplan.

- O zaman oyun oynayamayacağım. Size çiçek toplayamayacağım. Kış hiç güzel bir şey değil. Çiçekler karın altında üşöyecekler.

Biz gündüzleri okula, işe gidiyoruz, geziyoruz. Akşam olunca da dinlenmek için evimize gidiyoruz. Yatağımıza yatıp uyuyoruz.

- Ama ben yatmayı hiç sevmiyorum baba, dedi . Merve, (Merve neden yatmayı sevmiyor olabilir?)

- Neden yavrum?

- Çünkü o zaman gündüz oynadığım oyun bitiyor, oyun oynayamıyorum. Yatakta canım sıkılıyor, dedi.

- Sen de yatağına yattığında bir sonraki gün oynayacağın oyunu planlayabilirsin. Oynadığın oyunları hatırlayabilirsin. Böylece yatakta canın sıkılmaz. Örneğin yarın okulda ne yapmak istiyorsun?

- Bilmem, dedi Merve.

- Bunu bir düşün canım.

Merve babasının söylediğini denemeye karar verdi. Gündüz okula gitti. Arkadaşlarıyla oynadı, yeni bir şarkı öğrendi. Akşam eve geldiğinde ailesiyle yemeğini yedi, sohbet etti ve yatmak için odasına gitti. Yatağına yattı. Yeni öğrendiği şarkıyı tekrarlardı. Arkadaşlarıyla gündüz oynadığı oyunları düşündü. Çok eğlenmişlerdi. Saklambaç çok güzel bir oyundu. Yarın ne yapacaktı? Düşünmeye başladı.

- Yarın körebe oynayacağım. Resim de yapacağım, diye planlar yaptı. (Siz akşamları yatağınızda planlar yapıyor musunuz?)

Merve bunları düşünürken uyuyuverdi.

Güne çok mutlu uyandı. Yolda babasıyla sohbet etti.

- Babacığım, akşam hiç canım sıkılmadı. Gündüz çok yorulduğum için hemen uyudum.

Artık akşamları da seviyorum.

- Buna çok sevindim canım. Akşamlar da gündüzler kadar güzeldir. (Gündüz ve gece arasındaki farklar nelerdir?)

KÜÇÜK YARALI KÖPEK

Bora, mutlu uyandı. Kar yağdığı için okullar tatil olmuştu. Yavaşça kalktı, giysilerini giydi. Yüzünü yıkadı. Kahvaltı yapmak için mutfağa gitti. Camın önündeki masaya oturdu. Annesiyle kahvaltı yapmaya başladılar. Dışarıda kar yağıyordu. Hava çok soğuktu. Ama evin içi sıcacıktı. Bora hem yemeğini yiyor hem de camdan yağın karı seyreliyordu. Bora birden karın içinde bir şey gördü. (Ne görmüş olabilir? Hayal edelim.) Bu soğuktan titreyen bir köpekti. Bacağı yaralıydı. Karların içinde tir tir titriyordu. (Sizde köpek gibi titreyiniz.) Bora hemen annesinin yanına gitti:

- Anne penceremizin önünde dışarıda üşümüş, yaralı bir köpek var. Onu alabilir miyim?

Dışarısı çok soğuk.

- Sen nasıl istersen canım. İçerisi sıcak. Onu biraz ısıtabiliriz. Yarasına da bakarız, dedi annesi.

Bora hemen dışarı çıkıp karların içinden küçük yaralı köpeği aldı. (Bora köpeği nasıl iyileştirecek?) Köpek, Bora'nın kucağında titriyordu. Bora hemen içeri girdi. Köpeği kaloriferin önüne yatırdı. Küçük köpekçik hâlâ titriyordu. Bora'nın annesi köpeğin yarasına baktı. Bacağı biraz kesilmişti. Onu temizledi ve bant yapıştırdı. Köpek sıcak evin içinde derin bir uykuya daldı. Kalkınca Bora ile oynadı. Akşam eve geldiğinde Bora, babası içeri girer girmez kucağına atladı.

- Baba bu köpek benim olabilir mi? Çok küçük. Dışarıda zarar görebilir. Çok da şirin.

- Lütfen! (Sizce babası ne cevap verecek?)

Bora'nın annesi ve babası oğullarını kıramadı. Köpek de onlara çok tatlı bakıyordu.

- Ona kapalı balkonda bir yer yapacağız. Akşam orada yatacak. Yemeğini sen vereceksin.

Onu gezdireceksin. Anlaştık mı?

- Tamam babacığım, dedi Bora. Çok teşekkür ederim. Bora köpeğinin adını Kar koydu. Onunla çok iyi anlaştı. Bahar geldiğinde dışarıda dolaştılar. Beraber oyunlar oynadılar.

KAÇALIM

O gün büyük çam ağacının altında dört arkadaş buluştu. (Bunlar kim olabilir?) Bunlar karınca, tırtıl, uğur böceği ve çekirgeydi. Dört arkadaş birbirlerini çok seviyorlardı.

- Bu gün ne oynayacağız, diye sordu karınca. (Sizce ne oynasınlar?)

- Bence körebe oynayalım, dedi çekirge.

- Ama onu dün oynamıştık. Bu gün farklı bir şey oynayalım, dedi tırtıl.

- O zaman saklambaç oynayalım. Yaprakların altına saklanalım, dedi uğur böceği.

Bu fikri hepsi beğendi. "Tamam" dediler. İlk kim ebe olacaktı?

- Ben, dedi ,karınca sonra da tırtıl, uğur böceği ve çekirge olur. Tamam mı?

Hepsi "Tamam" dediler. Oynamaya başladılar. Karınca gözlerini kapatıp beklemeye başladı.

- Tamam mı, diye bağırdı.

Ses gelmeyince gözünü açtı. Arkadaşlarını bulmaya çalıştı. İlk bulduğu tırtıl oldu. (Neden karınca önce tırtılı buldu?) Çünkü tırtıl küçük bir yaprağın altına sığmamıştı. Sonra uğur böceğini, sonra da çekirgeyi buldu. Çekirge yaprağın altında zıplayıp hepsini güldürüyordu. Dört arkadaş çok eğleniyorlardı. Tam uğur böceği gözünü kapatacağı ki yer sallanmaya başladı. Kalın bir ses duyuldu. (Bu ne sesi olabilir?) Hepsi çok korktular. Birbirlerine sarıldılar.

- Küçük böcekler ne yapıyorsunuz burada? dedi büyük kötü ayı.

Hırsızlar olup biteni öğrenmek için eve birini yollamışlar. Dört arkadaş gelen hırsıza karanlıkta saldırmışlar. Kedi tırmalamış, köpek ısırmış, horoz gagalamış, eşek de çifte atmış. Korkup kaçan hırsız arkadaşlarına:

- Evi cinler bastı, demiş.

Hırsızlar bir daha buraya gelmemiş, dört arkadaş da mutluluk içinde yaşamış.

MEYVE YEMEYİ SEVİYORUM

Gonca meyve yemeği hiç sevmiyordu. (Gonca neden meyve yemeyi sevmiyor olabilir?) Hiç meyve yemiyordu. Şeker yemeyi daha çok seviyordu. Şekerler çok tatlıydı. Ama annesi Sema teyze kızının meyve yemesini istiyordu. Bunu kızıyla konuşmaya karar verdi:

- Gonca hiç meyve yedin mi?
- Hayır anneciğim.
- Tadının nasıl olduğunu biliyor musun?
- Hayır anneciğim.

- O zaman meyve yemeyi denemelisin. Senin yediğin şekerler kadar tatlı meyveler var. (Tatlı meyvelere örnek verelim.) Hem onlar daha faydalı. Ne kadar çok meyve yersen o kadar az hasta olursun. Meyveler bize vitamin verirler. Bizi hastalıklardan korurlar. Bir kere tatlarına bakmak istemez misin? dedi.

Gonca düşündü. Bir kere yemekten zarar gelmezdi.

- Tamam yiyeceğim, dedi.

Annesi ona her gün çeşit çeşit meyveler getirdi. Çilekler, kirazlar, elmalar, şeftaliler, üzümler... daha bir çok meyve (Siz de örnek verin) Gonca meyveleri yedikçe çok şaşıyordu. Hepsinin tadı ne kadar da güzeldi. Çok tatlı ve farklıydı. Gonca kiraz yemeyi çok sevmişti. Bazen de kirazlardan kendine küpeler yapıyor, kendini aynada seyrediyordu. Çileğinde tadı çok güzeldi. Tam bir çileği çabucak yiye biliyordu. Ama tam bir şeftaliyi, elmayı yiyemiyordu. Ona çok fazla geliyordu.

- Anne ben bir tane tam şeftaliyi niye yiyemiyorum?
- Çünkü bazı meyveler çok büyüktür. Bir kişi onun tamamını yiyemez. Bir şeftali de sana çok gelmiş olabilir. Sana bundan sonra yarım şeftali vereyim. Onu yiyebilirsin, demiş.

Gonca annesine hak verdi. Artık her zaman meyve yiyecekti. Bütün meyvelerin tadı çok güzeldi. Hiçbir zaman hasta olmayacaktı. (Siz en çok hangi meyveleri seviyorsunuz?)

FOTOĞRAF ALBÜMÜMÜZ

Sevgi, annesi, büyük annesi ve dedesi salonda oturuyorlardı. Sevgi babasını merak etmişti. Neden gelmemişti?

- Anne babam nerede? Niye gelmedi? diye sordu.
- Babanın işi uzadı herhalde canım. Birazdan gelir, dedi annesi.

Bir süre sonra kapı açıldı.

- Ben geldim...

Gelen Sevgi'nin babasıydı. Elinde bir paket vardı. (Acaba pakette ne var?) Herkes ona bakıyordu. Sevgi:

- Pakette ne var babacığım, dedi.
- Fotoğraf makinesi. Fotoğrafınızı çekmek için yeni aldım.

Bütün aile çok sevindi. Bir sürü fotoğrafları olacaktı.

- Ne güzel bizim de hep beraber fotoğrafımız olacak, dedi Sevgi'nin dedesi.

Hepsi giyinip süslendiler. Poz vermeye başladılar. Sevgi poz vermeyi çok sevmişti. (Siz fotoğraf çekilirken nasıl poz verirsiniz?) Bir gün sonra Sevgi, sabırsızlanmaya başladı. Babasının yanına gitti.

- Babacığım, fotoğraf makinesiyle çektiğin resimler ne zaman gelecek? Nasıl çıktığını çok merak ediyorum.

- Yavrum, makineyi dün aldım. Bugün resimleri yaptırmak için fotoğrafçıya götürdüm.

Yarın vereceğini söyledi. Yarın iş çıkışı hemen alıp getireceğim, dedi.

Sevgi yarına kadar nasıl bekleyecekti? Resimlerini çok merak ediyordu. Bir fotoğrafta dil çıkarmıştı. "Kesin çok çirkin çıktım" diye düşündü. Sevgi o geceyi sabırsızlanarak geçirdi. Yarın olmasını çok istiyordu. Sonunda beklediği gün geldi. Babasını camda bekledi. Gelir gelmez lbüm uzattı.

- Fotoğrafları bu albüme yerleştirebilirsin. Böylece istediğimiz zaman resimlerimize sırayla bakabiliriz.

Bu fikir Sevgi'nin çok hoşuna gitti. Fotoğrafları hemen albüme yerleştirdi. Artık istediği zaman dedesini ve anneannesini görebilecekti.

KARDAN ADAM YAPALIM

Ali, Can, Ayşe ve Oya kar yağdığı günlerde bahçede oynamayı çok seviyorlardı. O günde kalktıklarında her yer bembeyazdı. Çocuklar kalın giysilerini giydiler. Atkılarını takıp, eldivenlerini giydiler.

- Ne oynuyoruz? diye sordu
- Kar topu oynayalım, dedi Ayşe.
- Evet bu çok güzel bir fikir, diye katıldı Oya.

- Bu evden bıktım. Taştan yapılma saray istiyorum. Git balığa söyle, dedi.

- Of be karıcığım. Evimiz güzel, ben balığa daha bir şey söyleyemem.

Karısı çok ısrar edip ağlayınca balıkçı tekrar deniz kıyısına gitti. Balığı çağırıp isteğini söyledi. Balık:

- Evine dön, şatoyu bul, dedi.

Birkaç hafta sonra kadın uzun geniş topraklara bakarken:

- Ben neden bu toprakların kraliçesi olmayayım, git balığa söyle, dedi kocasına.

Balıkçı istemeye istemeye kıyıya gidip balığa söyledi. (Sizce balığın cevabı ne olabilir?) Balık:

- Evine dön. Karın kraliçe oldu bile, dedi.

Balıkçı eve geldiğinde kocaman bir sarayın içinde başında tacıyla karısını gördü.

- E... hanım kraliçe de oldun demek, dedi.

Aradan geçen bir zaman sonra kadın kocasına:

- Git balığa söyle, güneşin doğmasını ben sağlamak istiyorum. Evrenin hakimi olmalıyım.

Balıkçı balığa dileğini ilettiğinde balık:

- Git de onu gene o eski izbesinde bul, dedi.

Balıkçıyla karısı ömürlerinin sonuna dek o dökük kulübede kaldılar. (Balık neden onları eski hallerine getirmiş olabilir?)

KARDAN ADAMIN ARKADAŞI

O kış çok soğuk geçiyordu. Çok kar yağmıştı. Her taraf bembeyazdı. Cenk kalın giysilerini giydi. Montunu giyip eldivenini taktı. Koşarak bahçeye çıktı. Kardan adam yapmaya karar vermişti. Karları topladı. Çok büyük bir kardan adam yaptı. Kömürden gözlerini ve ağzını yaptı. Atkı ve bere taktı. Havuçtan burun yaptı. Kardan adamı çok güzel olmuştu. Cenk kardan adamını yapıp sıcak süt içmek için eve girdi. Her gün okula giderken kardan adamına bakıyordu. Ama kardan adamında bir farklılık vardı. (Kardan adamında ne farklılık olabilir?) Kardan adamı mutsuzdu. Cenk'in yaptığı gülen yüz her zaman mutsuzdu. Cenk kömürleri yeniden yerleştirip kardan adamını mutlu yapıyordu ama akşam baktığında gene mutsuz görüyordu. (Acaba kardan adamı neden mutsuzdu?)

Cenk kardan adamının neden mutsuz olduğunu anlamamıştı. Bir gün okulda oyun oynarken aklına bir fikir geldi. O, her gün arkadaşlarıyla oynuyordu ama kardan adamının sohbet edecek hiç arkadaşı yoktu. Cenk bunu fark etti. Akşam eve gelir gelmez bunu babasına anlattı.

- Baba, kardan adam arkadaş olmadığı için çok mutsuz. Hiç gülmüyor. Ona arkadaş yapmama yardım eder misin?

- Tabi ki yavrum.

Cenk ve babası bahçeye çıktılar. Cenk kardan adamın yanına gitti.

- Sana arkadaş yapmaya geldik, dedi. Artık canın sıkılmayacak.

Cenk babasıyla kardan adam yapmaya başladı. Karları topladılar. Yaptıkları kardan adam daha kısaydı. Onu da süslediler. (Yeni kardan adamlarını nasıl süslediler?) Renkli bere ve atkı taktılar. Kömürden gülen yüz yaptılar. Cenk kardan adamı bir daha hiç mutsuz görmedi.

KEDİ TEKİR

Tekir evin sevimli kedisiydi. Sahibi onu çok seviyor ve onu çok iyi besliyordu. Tekir her gün balkondan sokağı seyrediyordu. Sokak kedileri onu görüp alay etmeye başladılar. (Sokak kedileri neden Tekir'le alay ediyorlardı?)

- Sen orada evin içinde yaşıyorsun. Biz ise dışarıda özgürüz. Sen dışarıyı bilmiyorsun.

Burası çok güzel, diye onunla alay ediyorlardı. Tekir çok üzülmüştü. Ama sokak kedileri haklıydı. Dışarıyı hiç bilmiyordu. Tekir, gene evin içinde gezinirken sokak kapısının aralık olduğunu fark etti. (Sizce Tekir açık kapıyı görünce neler düşündü?)

- Dışarıyı görme fırsatı. Ben de özgür olacağım, dedi.

Kimse görmeden dışarı çıktı. Bahçeden koşarak geçti. Sokaklarda gezmeye başladı. Özgür olmak çok güzeldi. Ama bir süre sonra karnı acıktı, çok da susamıştı. (Tekir şimdi ne yapacak?) Yürümeye devam etti.

- Acaba bu kediler ne yiyor, diye düşündü.

O sırada yolun kenarında akan bir su gördü. Su içmek için eğildi. Ama suyun rengi çok kötüydü. Bulanıktı. Köpüklüydü. Tekir tam içecekti ki arkadan bir ses duydu.

- Sakın içme, o su çok tehlikeli.

Bunu diyen bir sokak kedisiydi.

- Ama ben çok acıktım. Çok da susadım, dedi Tekir.

- O zaman benimle gel, dedi kedi.

Beraber bir çöplüğe gittiler. Orada bir sürü kedi vardı. Tekir ile beraber tam altı tane kedi. Kediler:

- Aramıza hoş geldin, dediler. Aç isen şu çürümüş elmayı seninle paylaşırım.

- Ben de küflenmiş ekmek veririm, dedi bir diğeri.

Tekir etrafına şaşkın şaşkın bakıyordu. Bu yiyecekleri yiyemezdi. Evindeki güzel yiyecekler neredeydi?

BELİRLİ GÜN VE HAFTA ETKİNLİKLERİ

Gece çok eğlenceli geçti. Televizyon seyrettiler. Yemeklerini yediler. Tombala oynadılar. İrem babasına:

- Baba yeni yılda ne olacak, diye sordu.

- Geçtiğimiz yılda sen okula başladın ve yeni arkadaşlar edindin. Teyzen evlendi. Kardeşin büyüdü. Çok güzel şeyler oldu. Yeni yılda da böyle güzel şeylerin olması dileğimiz. Hep birlikte mutlu olacağız, dedi.

Tam o sırada annesi ışıkları söndürdü:

- Yeni yıl diye bağırdı.

Herkes birbirini öpüp yeni yılını kutladı. Yeni yılda da çok güzel şeyler olacaktı. Sıra hediyeleri vermeye gelmişti. Anneannesi İrem'in seçtiği hediye çok sevmiştir. Dedesi artık kahvesini yeni fincanıyla içecekti. Babası da kışın hiç üşümeyecekti. Kardeşi de oyuncak ayısını çok sevmiştir. Annesinin de yeni bir masa örtüsü olmuştu. Herkes çok mutluydu. İrem de çok güzel hediyeler almıştı. (Siz tahmin edin.) Yattığında yeni yılda olacak güzel şeylerin hayalini kurdu. (Sizce İrem yeni yılda neler yaşayacak?)

ENERJİ TASARRUFU HAFTASI

(Ocak ayının ikinci haftası)

HER ŞEY PARA

"Elini yüzünü yıkadın mı, kızım?"

"Yıkadım, anne."

"Musluğu iyi kapattın, değil mi?"

"İyi kapattım, anne."

"Lambayı da söndürdün mü?"

"Söndürdüm, anne."

"Aferin."

"Musluğu iyi kapayınca, ışığı söndürünce aferin mi alınıyor?"

Emel Hanım, kızının bu sorusundan bir şey anlamadı. Oya'nın yüzüne baktı. Şaka yapmadığını anladı.

"Geçen ay, baban faturaları görünce çok kızdı. Bu kadar elektrik, su faturası mı olurmuş?" dedi. Oya, anlamamış gibi sordu: "Biz, elektriğe, suya para mı ödüyoruz?"

"Kızım, bunu anlamayacak ne var? Her şeye para ödüyoruz. Ekmeğe, peynire, meyveye sebze, içtiğimiz suya... Bedava olan bir şey var mı sanki?"

"Sen kızdın mı, anne?"

"Hem kızdım, hem de şaşırdım."

"Bana mı kızdın?"

"Hayır, kızım. Sana niye kızayım. Sen de suyu az kullanıyorsun. Boşuna lamba yakmıyorsun. Ama tutumlu olmamız gerekiyor. Çok masrafımız var, biliyorsun. Okul masrafı, yiyecek, içecek, giyecek, su, elektrik... Say say bitmez!"

"Ben de çalışsam o zaman rahat ederiz, değil mi?"
"Gel yanıma," dedi annesi. Oya'yı kucakladı. "Sen daha küçüksün. Üstelik okula gidiyorsun. Bu da bir çalışmadır. Bana da yardım ediyorsun. Senden daha ne isteyebilirim ki."

"Ben isteyebilir miyim?"

"Ne istiyorsun, benim akıllı kızım?"

"Canım kakaolu süt istedi. Birlikte yapalım, birlikte içelim, olur mu?"

Mutfağa geçtiler. Annesi ocağı yaktı. Sütü ısıtmaya başladı. Bardakları hazırlayan Oya, annesinin sesiyle irkildi: "Eyvah! Tüp bitti."

- Enerji daha güçlü atılımlar için birikimdir.
- Enerji savurganlığı bütçemizi eritir.

ORMAN HAFTASI

(21 - 26 Mart)

ORMAN

Çiçekler açar renk renk,
Dağları süsler gülerek,
Seller önler emerek,
Ormandaki varlığa bak.

Gemi olur, suda yüzer,
Uçak olur, gökte gezer,
Kalem, kâğıt neler yazar,
Ormandaki varlığa bak.

Âşık Veysel ŞATIROĞLU

ORMAN

Ağaçların kökleri, Ormancıyı, keseriz,
Kardeş gibi toprakla. Seni kesen her eli.
Senin bizce farkın yok, Vatanını sevenler,
Dalgalandan bayrakla Ormanı da sevmeli.

Seni candan sevmeyen
Duygusuzdur, utansın.
Toprak eğer vatansa,
Sen de bize vatansın.

İ. Hakkı SUNAT

AĞAÇLARIN SOHBETİ

İlkbahar geldi, artık güneş yüzünü daha çok gösteriyor. Gökyüzünde pırıl pırıl parlıyor.

Çimenler yeşil yeşil uzuyor, papatyalar, beyaz düğmeler gibi çimenlerin arasından gözüküyor. Gelincikle, hardal çiçekleri; çiğdemler, kır menekşeleri daha niceleri tomurcuklanmış açmaya hazırlanıyorlar. Ağaçlar da öyle... Bazıları tomurcuklanmış, bazıları ise çiçek açmış.

Çiftlikteki ağaçlar koyu bir sohbete dalmışlar. Erik ağacı sesini yükselterek başlıyor böbürlenmeye:

- Baba, baba, dedi Cemil.

Elleri kollarıyla bir yeri gösteriyordu. Bu kocaman bir oyuncakçıydı. Cemil böyle bir mağazayı hiç görmemişti. Babası:

- İçeri girmek ister misin? dedi.

- Girebilir miyiz? diye sordu Cemil.

Babasıyla mağazaya girdiler. Cemil çok şaşırmış, nereye bakacağını bilmiyordu. Ne kadar çok oyuncak vardı. Legolar, misketler, toplar, yumuşak oyuncaklar, arabalar... Cemil merakla etrafına bakıyordu. Birden bir şey gördü. (Ne görmüş olabilir?) Koşarak yanlarına gitti.

- Baba bak, ne kadar güzel uçurtmalar. Bizim kasabadakilere hiç benzemiyor.

- İstersen bir tane alabilirsin.

Cemil rengârenk bir uçurtma seçti. Kasabadaki arkadaşları uçurtmasını çok sevecekti. Gördüğü oyuncakları arkadaşlarına anlatacaktı. Eve dönerken yorgun ama çok mutluydu. Ne farklı bir gündü.

DESENLİ PEÇETELER

Ayşe annesini masa hazırlarken seyrediyordu. Annesinin arkasından mutfığa gidiyordu. Bunlar Ayşe'nin çok hoşuna gidiyordu. (Ayşe'nin annesi neler yapıyor olabilir?) Annesi bir süre sonra:

- Bana yardım etmek ister misin? yavrum, diye sordu.

- Çok isterim, dedi Ayşe.

Annesi masanın üzerine bir sürü peçete koydu. (Sizce Ayşe peçetelerle neler yapacak?)

- Kâğıt peçeleri üçgen şeklinde katla, peçeteliğe koy. Kumaş peçeteleri masaya yerleştireceğiz dedi.

Ayşe annesinin dediğini yapmaya başladı. Beyaz peçeteleri katlayıp üçgen üçgen yaptı. Sırayla peçeteliğe yerleştirdi. Bu çok kolay bir işti. Şimdi önünde rengârenk kumaş peçeteler vardı. Onları ne yapacaktı?

- Anneciğim, kâğıt peçeleri yerleştirdim. Kumaş peçeteleri ne yapacağım?

- Onları sana gösterdiğim şekilde katlayabilirsin, dedi annesi.

Kumaş peçeteyi alıp katlayarak değişik bir şekil verdi. Nasıl yapılacağını da kızına gösterdi. Ayşe biraz zorlandıktan sonra kumaş peçeteleri annesinin gösterdiği gibi katladı. Bitirdikten sonra peçeteleri yemek masasına taşıdı. Rengârenk peçeteleri tabakların yanına yerleştirdi.

- Çok güzel oldu, dedi Ayşe.

Annesi içeriden peçeteliği getirdi.

- Misafirlerimizin ağzını silmesi gerekebilir. Ya da masaya bir şey dökülebilir. Onun için masaya kâğıt peçete de koymalıyız, dedi.

Ayşe'nin ve annesinin hazırladığı masa çok güzel olmuştu. Akşam misafirler masayı çok beğendi.

- Bu peçeteleri kim hazırladı? Ne kadar güzel olmuş, diye sordular.

Ayşe çok mutluydu. Peçeteler çok güzeldi (Siz hiç peçete katladınız mı?).

OYNAMIYORUM! (İNGİLİZ MASALI)

Bir evin bahçesinde kahverengi bir köpek yavrusu, beyaz bir kedicik, gri renkli bir tavşan ve tüyleri yeni yeni çıkan bir karga yavrusu çok iyi arkadaş olmuşlar. (Bu arkadaşlar neler yapıyor olabilirler?) Bu dört kafadar her gün oyunlar oynarmış. Akşam olunca da herkes kendi yuvasına dönermiş.

Köpekçik evin içinde küçük bir sandıkta yaşarmış. Ocakta ateşin çitirtisini dinler, mutluluk içinde uyurmuş. Kedicik odunlukta yaşarmış. Odunluğun köşesindeki samanların arasına girer, orada deliksiz bir uyku çekermiş. Gri tavşan nemli toprak içinde kendine bir yuva yapmış, orada gecelermiş. Toprak kokusunu çok sevdiğinden, sabaha kadar taze toprağın serinliği ile uyurmuş. Karga yavrusu ise ağaçtaki yuvasında yaprakların kıpırtısını dinleyerek tatlı rüyalar görürmüş.

Bu şirin yavru her gün yeni oyunlar keşfedermiş. (Sizin keşfettiğiniz bir oyun var mı? Sınıftaki arkadaşlarınıza gösterin.) Köpek bir yerlerden yumaklar bulup kedinin önünde onları atar tutar, kediyi koştururmuş. Karga yavrusu yaprakları bir araya getirip toplar yaparmış. Bol bol da kovalamaca oynarlarmış.

- Artık yeni bir oyun keşfetmeli, demiş köpekçik.

- Ama ne? diye sormuş kedi ile tavşan.

- Düşünelim biraz, demiş karga yavrusu. (Sizce değişik bir oyun bulabilecekler mi? Neden?)

- Tamam buldum! diye bağırılmış köpek. Bu akşam yer değiştirelim.

- Anlamadık! demiş diğerleri.

- Oyun çok basit, demiş köpek ve bulduğu oyunu anlatmış.

Kedi karganın yuvasına çıkmış gecelemek için. Köpek tavşanın toprak altındaki yuvasına girmiş, tavşan köpeğin ocağın yanındaki kutusuna yerleşmiş, karga da samanların arasına girmiş. (Hayvanlar yeni yataklarında rahat edecekler mi? Neden?)

Gece olmuş. Rüzgâr esmeye, yağmur çiselemeye başlamış.

Tavşancık uyuyamamış. Kıpır kıpır yanan ateşten korkuyor, bir tarafı yanacak diye gözünü bile kırpmıyormuş.

ağladığını anlamıştı. “Kedimiz Tekir yapmış olmalı. Üzülme, kolu yerine dikebilirim.” dedi. Didem: “Sahi mi?” deyip gözyaşlarını sildi. Annesi hemen bir iğne iplik getirdi. Bebeğin kolunu dikti. Bebek eski hâlini almadı; ama kopuk kollu olmaktan iyiydi. Annesi: “Gel biraz bahçeye inelim. Hem moralin düzelir.” dedi.

Bahçeye indiler. Funda ve Doğuş da bahçedeydi. Doğuş dondurma yiyordu. O da ne birden dondurma Doğuş'un elinden düşüverdi. (Acaba Doğuş ne hissetti?) Doğuş çok üzüldü. Didem Doğuş'un yanına koştu. “Üzülme! Gel haydi sen, ben ve Funda oyun kuralım.” dedi. Dondurmayı yerden alıp çöp kutusuna attılar. Funda'nın yanına doğru yürümeye başladılar. Funda, Didem ve Doğuş'u görünce koşmaya başladı. Tam yanlarına yaklaşmıştı ki bir taş takıldı. (Acaba şimdi ne olacak?) Birden yere düştü. Yerde ağlamaya başladı. Didem ve Doğuş arkadaşlarının yerden kalkmasına yardım ettiler. Neyse ki Funda'ya hiçbir şey olmamıştı. Sadece biraz dizleri çizilmişti. Üç çocuk bir banka oturdular. Birbirlerine başlarından geçenleri anlattılar. Didem'in annesi: “Bazen hepimiz üzücü olaylar yaşayabiliriz. Önemli olan bu sorunları büyütmeden çözebilmek. Aferin size! Üçünüz de üzüldünüz ama üstesinden de geldiniz.” dedi.

Güneş tam tepeye yükselmişti. Bahçedeki çocukların hepsi öğlen yemeklerini yemek için evlerine gittiler. Didem ve annesi öğlen yemeğinden sonra televizyon seyrettiler. Didem çok güzel bir çizgi film seyretti. Hava giderek kararmaya başladı. Zaman geçtikçe yıldızlar ve Ay Dede ortaya çıktı. Akşam olmuştu. Akşam yemeğini de yedikten sonra Didem biraz daha ailesiyle oturdu. Boyama yaptı. Babası ona masal anlattı. Yatmadan önce dişlerini fırçaladı ve odasına gitti. Bebeğini öptü “İyi geceler bebeğim!” dedi. Ve derin bir uykuya daldı. Üzücü olaylar yaşadığı bir gün geride kalmıştı.

İLK ŞİİR ANNEME

Zeynep çok üzgündü. Yarın Anneler Günü'ydü; ama o annesine hediye almamıştı. (Siz annenize ne tür hediyeler aldınız?) Babasının yanına gitti. “Babacığım babacığım, anneme hediye alamadım. Ne yapacağım şimdi?” dedi. Babası biraz düşündükten sonra: “Hımm! Bir fikrim var!” dedi. (Acaba babasının fikri ne?) Babası: “Annen için bir şiir yazabilirsin. Emin ol, annen buna çok sevinir.” dedi. Zeynep üzülerek dudaklarını büktü. (Zeynep neden üzüldü?) “Ama ben okumayazma bilmiyorum ki! Hayatımda hiç şiir yazmadım.” dedi. Babası: “Bunun da bir çözümü var.” dedi (Sizce çözüm ne?) “Şiiri sen söylersin ben yazarım. Sonra da şiiri ezberlemen için sana yardım ederim.” dedi. Zeynep çok heyecanlandı. “Sahi mi?” deyip babasının boynuna atladı.

Zeynep ve babası gizlice Zeynep'in odasına gittiler. (Neden gizlice gittiler?) Zeynep'in babası kalem kağıdı eline alınca Zeynep: “Hayır! Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Sanırım yapamayacağım.” dedi. Babası: “Yaparsın, yaparsın. Anneni düşün. Onunla nasıl vakit geçirdiğini, ona karşı neler hissettiğini...” dedi (Siz annenizle nasıl vakit geçiriyorsunuz? Ona karşı neler hissediyorsunuz?) Zeynep annesini hayal etti. “Anneciğim seni çok seviyorum.” dedi. Babası: “Başka?” diye sordu. Bir taraftan da yazıyordu. Zeynep: “Gözlerin ıslıl ıslıl, Ellerin sıcacık! Kokun çok güzel!” diye devam etti. Babası: “Çok iyi gidiyorsun. Devam et!” deyip yazıyordu. Zeynep söyledi, babası yazdı. Nihayet şiir bitmişti. Babası: “Şiire bir de başlık bulalım.” dedi Şiire “Anneme” adını koydular. Babası: “Şimdi şiiri ezberlemene yardım edeyim.” dedi. Zeynep, şiiri ezberlemekte hiç zorlanmadı. Ne de olsa şairi kendisiydi. (Şair ne demek?)

Sabah olduğunda Zeynep'in babası herkesten önce uyanmış annesi için bir buket çiçek almıştı. Zeynep çiçekleri görünce çok sevindi, çiçekleri aldı annesinin yanına koştu. Ezberlediği şiiri okumaya başladı.

ANNEME

Anneciğim seni çok seviyorum!
Gözlerin ıslıl ıslıl,
Ellerin sıcacık,
Kokun çok güzel,

Anneciğim seni çok seviyorum!
Seninle çok mutluyum,
Bütün çiçekler kucağına dolsun,
Anneler Günü'nün kutlu olsun!

Zeynep hayattaki ilk şiirini annesi için okumuştü. Annesi şiiri dinlerken kendini tutamayıp ağladı. Zeynep ve annesi sımsıkı sarıldılar.

İKİ İYİ DOST

Volkan'ın en yakın arkadaşlarından birisi Elif idi. Elif ailesiyle geçirdiği trafik kazasından sonra yürüme engelli olmuştu. Volkan her gün mutlaka Eliflere gider, onunla oyunlar oynardı. (Sizin çevrenizde engelli bireyler var mı? Onlarla neler yapıyorsunuz?)

Yine bir gün Volkan annesine: “Anneciğim Eliflere gidebilir miyim?” diye sordu. Annesi: “Gidebilirsin.” dedi. Volkan şekerlikten iki tane de şeker aldı: “Bunları da Elif'e götürüyüm.” dedi. Annesi Volkan'ın başını okşadı. Volkan Eliflere gitti. (Elif Volkan'ı görünce ne hissetmiştir?) Elif, Volkan'ı görünce çok sevindi.

“İyi ama, güneş var!” dedim.

Ne dediysem dinlemedi. Onun yardımıyla yağmurluğumu giydim. Annem de şemsiyesini yanına aldı. (Sizin şemsiyeniz var mı? Ne renk?)

Çarşıya kadar yürüdük. İnsanlar kısa kollu giysiler giymişlerdi. Onları görünce utanır gibi oldum.

Bir mağazaya girdik. Kalın kazaklar aldık. Geldiğimiz yoldan yürümeye başladık. Ne olduğunu anlayamadım. Birden şakır şakır yağmur yağmaya başladı. İnsanlar sağa sola kaçıştılar. Kaçamayanlar sırlıslıkla ıslandılar. Annem, gülerek şemsiyesini açtı. Benim de yağmurluğum vardı. Hiç ıslanmamıştık.

Eve geldiğimizde annem “İyi ki şemsiyemizi almışız, gördün mü hiç ıslanmadık.” dedi. (Siz de dışarıya çıkınca tedbirli davranıyor musunuz?)

“Yağmur yağacağını nasıl anladın?” diye sordum. Yüzüme baktı :

“Buna tecrübe derler. Büyüyünce anlarsın,” dedi.

DALGIN RESSAM

Ressam amca, çocuk kitapları için resim yapardı. Bir yayınevi, ondan mevsimleri anlatan resimler istedi. O da, “Yaparım” dedi. (Biz hangi mevsimdeyiz?)

Çalışma odasına geçti. Masaya oturdu. Uzun uzun düşündü. Mevsimleri hatırlamaya çalıştı. Dört mevsim olduğunu biliyordu elbette. Ama onların da bir sırası, kendine özgü özellikleri vardı.

Ressam amca, o gün dört mevsimin ayrı ayrı resmini yaptı. Önce sonbahar resmi yaptı: Buluttan yağmur yağıyordu. Bir kız, şemsiyesi elinde, duruyordu. Kış resminde, karda oynayan bir çocuk vardı. İlkbahar resmi de güzel olmuştu doğrusu. Onda da çiçekler, koyun ve yavrusu, uçan kuşlar vardı. Yaz mevsimine gelince... Kumsalda mayolu bir kız çocuğu düşünmüştü. Kumda oynuyordu. Resimler bitince onları yayınevine gönderdi.

Resimleri aldılar. Dikkatle bakınca, her resimde eksik bir şey gördüler. Sonbahar resminde, sanki yaprak döken bir ağaç eksikti. Kış resminde, boş olan yere bir kardan adam yapılabilirdi. İlkbahar resmine çiçekli bir ağaç yakışmaz mıydı? Yaz resmindeki kızın önüne bir kovayla bir kürek konulsa fena mı olurdu? Ama bunları Ressam amcaya söylemediler. O yaşlıydı, biraz da dalgındı. “Ne yapalım, unutmuş işte” dediler. Ressam amcadan dört resim daha istediler: Çiçekli bir ağaç, kardan adam, yaprak döken bir ağaç ile kova ve kürek resmi...

Ressam amca, istenen resimleri çizip, boyadı. Yayınevine gönderdi. Onlarda bu resimleri, önceki resimlerin yanındaki sayfaya koydular. Çocuklar, her birini ayrı ayrı kessin, uygun yere yapıştırsın diye. Nasıl ama, iyi fikir, değil mi?

CUMHURİYETTEN ÖNCE CUMHURİYETTEN SONRA

Ben, babama ne zaman “Cumhuriyet”i sorsam, o bana hiç yorulmadan usanmadan anlatır. Cumhuriyetin bir yönetim biçimi olduğunu, bu yönetimde insanların özgür ve mutlu yaşadıklarını söyler. Her söze başladığında da “Cumhuriyetten önce...” der, sonra da “Cumhuriyetten sonra...” diye devam eder. Atatürk’ün yaptıklarını, yurdumuzu nasıl yücelttiğini anlatır. (Atatürk’ün kim olduğunu biliyor musunuz?)

Dedem, babamın her sözüne katılıyor. Yalnızca bir şeye katılmıyor. Diyor ki: “Lütfen; Cumhuriyetten önce, Cumhuriyetten sonra deme! Atatürk’ten önce, Atatürk’ten sonra, de. Unutma ki Atatürk, bu yurda hayatını verdi. O olmasaydı; insanlar hâlâ fesli, şalvarlı gezecekti. Kara çarşafı, yüzü kapalı gezecekti. Bu daha hiçbir şey değil. Padişahlık döneminde insanlar birer köleydi. Padişahın kölesi... Şimdi herkes efendi, herkes hanımefendi. Kadınların hiçbir hakkı yoktu. Ne zaman? Atatürk’ten önce. Atatürk’ten sonra bakan oldular, hatta başbakan oldular. Yurdumuzu yönettiler. Atatürk’ten önce güzel olan çok az şey vardı. Atatürk’ten sonra çoğu şey çok güzel! Atatürk’ümüzün dediklerini yaparsak her şeyimizin çok daha güzel olacağını çocuklar bile bilir.” (Atatürk yurdumuz için neler yapmıştır?)

Babam, dedemin bu sözleri üstüne : “Haklısın baba,” dedi. “Atatürk, Cumhuriyet; Cumhuriyet, demokrasi ve barış; bunların hepsi de mutluluk demektir.”

Onların bu tartışmasından ben şunu anladım: Atatürk büyük insan!

CUMHURİYET BAYRAMI

Funda, 29 Ekim sabahı giyinip süslendi. O günün Cumhuriyet Bayramı olduğunu öğrenmişti. Ailece stadyuma gidecek, şenliği izleyeceklerdi. (Siz hangi bayramlara katıldınız?)

Şanslarına hava güzeldi. Yürüye yürüye stadyuma ulaştılar. Boş yer bulup oturdular. Funda, elindeki Türk bayrağını sallamaya başladı. Bir yandan da bağıırıyordu: “Ya, ya, ya! Şa, şa, şa! Cumhuriyet çok yaşa!”

O gün o kadar çok şey gördü, duydu ki sormayın! Spor gösterileri, dans gösterileri yapıldı. Şarkılar söylendi. Şiirler okundu. Uçak ve paraşütle yapılan gösteriler onu çok heyecanlandırdı. (Paraşüt gösterileri izlediniz mi?)

Gösteri bitince bir çay bahçesine gittiler. Bir şeyler yiyip içtiler. Funda, çok merak ettiği şeyi o zaman sordu : “Cumhuriyet ne demek?”

Burcu, çok üşüdüğü için yatağına girmişti. Bez bebeği Aliş'i kucaklamış, ısıtmaya çalışıyordu. I
"Çok mu üşüdün bir tanem? Çok üşüdün değil mi? Dur, ben şimdi seni ısıtırım," dedi.

Balkona koştu. Barbekünün yanındaki kibriti aldı, görünmeden odasına girdi.

Aliş'e bakıp güldü. "Sen de merak ediyorsun değil mi, annen seni nasıl ısıtacak diye? Bekle de gör," dedi.

Plastik kovanın içine kâğıt doldurdu. Kutudan bir kibrit çöpü çıkarıp yaktı. Kâğıtları tutuşturdu. Aliş'i kucağına aldı sonra. Ellerini tutup ateşe yaklaştırdı.

"Nasıl, ısıniyorsun değil mi?" diye sordu.

O anda olan oldu. Aliş'in giysisi alev aldı, yanmaya başladı. Burcu, öyle korktu ki, "Ay!" diye çığlığı bastı. Bebeği kaldırıp attı.

Bebeği fırlattığı yerdeki eşyalar da yanmaya başladı.

Çığlığı duyan annesi odaya girince o da "Ay!" diye çığlığı bastı. Onun sesine bu kez babası geldi. Babası geldi de yangını büyümeden söndürdü.

"Ne yaptın kızım?" dediler. "Az kalsın evi yakacaktın!" (Burcu'nun yanlışı nelere sebep olurdu?) Burcu, iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Burnunu çekerek:

"Benim bebeğim yandı!" diyerek daha çok ağlamaya başladı.

Annesi: "O bir oyuncak bebek. Ama sen gerçek bir bebedirsin, bizim bebeğimizsin. Ya sana bir şey olsaydı, ne yapardık?" dedi.

Burcu, ne diyeceğini bilemedi. Annesine sarıldı. Ağladı, ağladı...

MİKROP

Öğretmenleri ne demişti? Demişti ki: "Mikroplar çok küçüktür. Onların çoğu da hastalık mikroplarıdır. Ve biz, hiç birini göremeyiz.

Burcu da sormuştu: "Göremiyorsak mikrop olduğunu nasıl anlıyoruz?"

O zaman öğretmenleri, onlara bir alet gösterdi. "Mikropları, bu mikroskop denilen şeyle görürüz," dedi. Çocukların hepsi o gün, mikroskoba baktılar. İnce-küçük bir cam parçası üzerindeki sıvının içinde hareket eden canlıları gördüler. Gördükleri en küçük canlılardı, onlar birer mikrop.

Engin : "Öğretmenim," dedi, "Bizi bunlar mı hasta ediyor?" Öğretmenleri, tekrarladı: "Söylemiştim, mikropların bazıları hastalık mikroplarıdır. Bizi onlar hasta eder."

"Nasıl hasta eder?"

"Soluduğumuz havanın içindedirler. Burnumuzdan girerler. Akciğerlerimize, oradan da kanımıza karışırlar. İyi beslenmiyorsak, aşımız yoksa orada çoğalırlar. Düşman askerleri gibi vücudumuzu kuşatırlar."

"O zaman ne yapacağız?"

"Tabi ki doktora gideceğiz. İlaç alıp vücudumuzu güçlendireceğiz. Onları yeneceğiz."

"Ama ben aşı oldum!"

"Birçok hastalığın aşısı var. O aşırı olanlar, o hastalığa kolay kolay yakalanmazlar."

"Öğretmenim, annem demişti ki, yediğimiz pis yiyecekler de bizi hasta edermiş." "Haklısın yavrum. Söylemeyi unuttum. Mikroplar sadece soluduğumuz havayla vücudumuza girmez. Kirli, bayat yiyeceklerle de girer. Tüm bunlara karşı ne yapmamız gerekiyor biliyor musunuz? Önce aşı olacağız. İyi besleneceğiz. Temiz yerlerde oynayacağız. Uykumuzu da tam almak zorundayız. Vücut temizliğimize de dikkat edersek hastalıklardan korkmamıza gerek kalmaz."

Tüm bu konuşmaları dinleyen Ezgi : "Öğretmenim, ben, dediğiniz her şeyi yapıyorum. O yüzden hiç hastalanmıyorum," dedi. Arkadaşlarının hepsi Ezgi'ye baktılar. Ezgi de onlara baktı. Bakarken ne de tatlı gülümsüyordu!..

ÇİĞDEM NİÇİN ŞAŞIRDI?

Öğretmen, dergideki resmi çocuklara gösterdi. Resimde bir kız çocuğu vardı. Bir yere, bir şeye doğru şaşkın şaşkın bakıyordu.

Öğretmen hem açıklama yaptı hem de bir soru sordu:

- Resimdeki kızın adı Çiğdem. Çok şaşırmış. Şaşırdığı şeye bakıyor. Ne oldu da böyle şaşırdı? Düşünün bakalım...

Burcu, Ezgi, Deniz, Bilge... Hepsi düşündü; Çiğdem neye, niye şaşırmıştı. Nereye bakıyordu?.. (Şaşkın bir insanın yüz ifadesi nasıl olur?)

Ezgi, söz aldı:

- Bence ilginç bir şey gördü.

- Nasıl bir şey?

- Ağaca çıkmış bir ayı olabilir. Onu gördü ve çok şaşırdı.

Deniz, daha ilginç bir olay düşünmüştü.

- Uzay aracı, Çiğdem'in önüne indi. İçinden acayip insanlar çıktı. Ben de olsam şaşırdımdı, dedi.

Öğretmen, Burcu'ya söz verdi.

Burcu, kararlı bir sesle konuştu:

- Hiç biri değil. Bisikletini koyduğu yerde bulamadı.

Çünkü çalınmıştı. O yüzden şaşırmış, biraz da korkmuş.

Yanıtlar, öğretmenlerinin hoşuna gitmişti.

- Çok güzel! dedi. Başka konuşmak isteyen var mı?

MAVİŞ DÜNYA

O, bembeyaz bir kutup ayısıydı. Dünyanın en kuzeyinde, en soğuk yerinde yaşıyordu. Yaşıyordu ya, hiç de mutlu değildi. Saklandığı, avlandığı ormanlar hızla azalıyordu. İnsanlar, ağaçları kesiyorlardı. Beyaz ayıyı öldürmeye çalışıyorlardı. Her gün böyle bir korkuyla, böyle bir acıyla yaşanır mıydı hiç!

Beyaz ayı, bir gece ininden dışarıya çıktı. Gök-yüzüne baktı. Bembeyaz, tostombul Ay'ı gördü. Dedi ki: "Sevgili Ay, burada pek mutlu değilim. Ne olur, yardım et. Yardım et de, geleyim. Senin üzerinde mutlu bir yaşam süreyim!" (Beyaz ayı niçin mutlu değil?)

Ay, sesi duyunca pür dikkat kesildi. Dünyanın üzerindeki küçük, beyaz noktayı gördü. Bu sesin Beyaz ayıya ait olduğunu anlamada gecikmedi.

"Merhaba Beyaz!" dedi. "Demek burada yaşamak istiyorsun, öyle mi?"

"Öyle..." dedi Beyaz ayı.

"Yaaa," dedi Ay. "Ben küçük bir uyduyum. Senin yaşadığın dünyanın bir uydusu... Ondan küçüğüm. Hayatım, onun çevresinde dönüp durmakla geçiyor. Üstelik burada yaşayamazsın. Çünkü senin soluduğun, içine çektiğin hava burada, bende yok. Buraya gelsen de havasızlıktan ölüp gidersin. İstersen bir de Güneş'e sor. Belki o sana yardımcı olabilir."

Beyaz ayı, umudunu yitirmemişti. Sabahı bekledi. Güneşi pırıl pırıl gördüğü bir anda seslendi: "Merhaba Güneş kardeş! Ben Beyaz ayıyım. Dünya'da yaşıyorum. Yaşıyorum ya, burada pek mutlu değilim. Oraya gelip seninle yaşayabilir miyim?" diye sordu.

Güneş, ayıcığın sözlerini duyunca ne diyeceğini bilemedi. Çok şaşırılmıştı. "Şey..." dedi, "Beni beğendiğin için teşekkür ederim, Ama üzülerek söylemek zorundayım ki, burası sana göre bir yer değil. Sadece sana göre değil; hiç kimse burada yaşayamaz, yaşamıyor da. Benim çevremde dönüp duran Dünya kadar güzel bir yer görmedim. Onun mavi denizleri, yeşil ormanları var. Havası, suyu var. Ben de bu saydıklarımın hiç biri yok. Lütfen orada kal, orada yaşamaya çalış, olur mu?"

Beyaz ayı, yaşadığı çevreye bir daha baktı. "Anlaşıyor ki, ben hep burada yaşamak zorundayım. O zaman çevremi sevmeye, onu daha yaşanılır kılmaya çalışmalıyım," dedi (Yaşadığımız çevreyi nasıl güzelleştiririz?).

OYNAMAK İSTEYEN BULUT

Küçük bulut, tam üç gündür yalnız geziyordu. Yanında bir arkadaşı olsa bu kadar sıkılmazdı elbette. Umutla çevresine bakındı, güneşten başkasını göremedi. "Güneşle de oyun oynanmaz ki; cis diye

yakar beni!" dedi. Aşağıya, dünyaya baktı. Koşuşturur duran noktalar gördü. Biraz alçalıp yeniden baktı. Gördükleri, top oynayan çocuklardan başkası değildi. Sevindi. "İşte, oyun arkadaşlarımı buldum!" diye düşündü. (Arkadaşlarınızla hangi oyunları oynuyorsunuz?)

Hemen kendini bıraktı. Sis olarak çocukların üstüne indi. Çocuklar, ne topu ne de arkadaşlarını görebildiler. Birbirlerine çarpmaya başladılar. "Bu sis de nereden geldi?" diye bağıldılar. (Sis olduğu zaman sokağa çıktınız mı?)

"Onları üzdüm galiba," dedi bulut. Hemen yükseldi. "Yağmur olarak yere inersem, onlarla daha rahat oynarım," diye düşündü. Düşündüğü gibi de yaptı. Biraz yağmıştı ki, çocuklar çok kızdılar: "Ne güzel oynuyorduk. Yağmurun sırası mıydı şimdi?"

Bulut, yağmur yağdırmayı bıraktı. "Başka bir yol bulmalıyım," dedi. "Hah, buldum!... Dolu olarak yağarsam bu çok hoşlarına gider."

Dediği gibi de yaptı. Fındık büyüklüğünde öyle bir dolu yağdırdı ki, aman aman! Bazıları, pat pat diye çocukların başlarına düştü. Hepsi kaçıp kenardaki ağaçların altına sığındılar. "Dolunun sırası mıydı şimdi! Ne güzel oynuyorduk," dediler.

Zavallı bulut, dolu yağdırmayı da bıraktı. Yorulmuş, küçülmüştü. "Son şansımı iyi kullanmalıyım," diye düşündü. "Sanırım, kar olarak yağmaktan başka çarem de kalmadı."

Ve bulut, kar olarak, lapa lapa yağmaya başladı. Hayret! Çocuklar, "Yaşasın kar yağıyor!" diye bağırmaya başladılar. Bulut, tükenene kadar kar olarak yağdı. Her yeri bembeyaz yaptı. Çok mutluydu. Nasıl olmasındı ki; çocuklar onu, kar topu yapıp attılar. Kardan adam yapıp, keyifle izlediler. Üzerinde kaydılar. (Çocuklar hangi mevsimleri bir arada yaşamışlardı?)

Üşüyen çocuklar, eve gidince o, hiç üzülmedi. Güneş, onu eritmeye başladığında da hiç üzülmedi. Çocuklarla oynamıştı ya, bu ona yeterdi!

UZAY ARACI

"Anne, bana yardım eder misin?"

"Ne için, oğlum?" Murat, büyük bir hevesle: "Uzay aracı yapacağım da," dedi "Onun için."

"Nasıl yapacaksın?"

"Çizgi filmde izlemiştim ya, onun gibi bir şey işte. Bak, dergide de var."

Annesi, dergideki çizimleri inceledi. "Bunun için tuvalet kâğıdı rulosu gerekiyor. Banyodan getir de başlayalım bakalım," dedi.

Murat, sayfadaki kırmızı daireyi kesip çıkardı. "Bunu başlık yapacağız," dedi.

kötüydü. Hemen çürüyordu. Sarı'nın dallarında hep kurtlar geziyordu. Çürüyen elmalar dökülüyordu. Sarı da bunları sayıyordu. Her gün bir sürü elma düşüyordu. Üzerinde sadece yedi tane elma kalmıştı. Sarı, Kırmızı'ya dertlerini anlatıyordu.

- Çok mutsuzum. Bak sen ne kadar güzelsin. Sahibin Ahmet amca sana çok güzel bakıyor.

Seni seviyor. Elmaların çok lezzetli. Bir de bana bak.

- Üzülme, dedi Kırmızı. Sen de bir gün benim gibi olacaksın. Mustafa amca da bir gün sana bakacak. Senin de elmaların çok güzel olacak. Üzerinde hiç kurt olmayacak.

Bir gün Mustafa amca Sarı'nın yanına gitti. Söylenmeye başladı. (Mustafa amca neden Sarı'ya söyleniyordu?)

- Sen ne kadar kötü bir ağaçsın. Bir tane güzel elma vermedin. Bak yandaki ağaca. Seni keseceğim.

İki ağaçta çok üzüldüler. Sarı çok korktu. Yan komşu Ahmet amca konuşulanları duydu.

- Eğer sen ağacına iyi bakarsan oda böyle güzel elmalar verir. Gövdesinin yanındaki otları yolmalısın. Onu ilaçlamalısın. Kurtlar bütün elmalarını yiyor. O zaman ağacın sana elmalar verir. Mustafa amca bunları uygulamaya karar verdi. Ahmet amcanın dediklerini yaptı. Ağacını ilaçladı. Baharda Sarı'da Kırmızı gibi oldu. Yaprakları yemyeşil ve büyüktü. Sapsarı lezzetli elmalar verdi. Kırmızı da arkadaşı için çok mutlu oldu. İkisi de elmalarıyla çok güzel bir bahar geçirdiler.

GÜNLERİ BİLİYORUM

Yavuz amca kızına bir takvim getirdi. Suna'nın odasına girdi.

(Takvimi nasıl kullanırız?) Takvim çok güzeldi. Üzerinde bebek resimleri vardı. Suna resimleri çok sevmişti ama bu kâğıtların ne olduğunu yine de anlamamıştı. Suna:

- Babacığım bu ne, diye sordu. Odama resim mi getirdin?

- Bu bir takvim canım, dedi Yavuz amca. Yeni yıl yaklaşıyor. Gelecek yeni yılın günlerini buradan takip edebilirsin.

- Ama ben bundan hiçbir şey anlamadım. Çok karışık görünüyor.

- Bak yavrum. Çok kolay. Sen renkleri biliyorsun değil mi?

Suna başını evet anlamında salladı.

- Siyah olan rakamlar senin okula gittiğin günler. Kırmızı olanlara okulunun tatil olduğu günler. Bayramlar, yılbaşı, hafta sonları takvimde kırmızıdır. Anladın mı yavrum, diye sordu babası.

- Anladım babacığım.

- Hangi günde isek onun üzerini kaleminle çizebilirsin. Böylece bir sonraki günün ne olduğunu, tatile kaç gün olduğunu anlayabilirsin. Bu senin için çok güzel bir deneyim olacak. İleride daha da kolay gelecek, dedi Yavuz amca.

- Teşekkür ederim, babacığım. Takvimimin resimleri çok güzel. Artık ben de günleri bileceğim. Suna takvimine her gün baktı. Akşam yatmadan önce kalemiyle biten günün üzerini çizdi. Takvim kullanmayı çok sevmişti. Bütün arkadaşlarına önerdi. Tatil günlerini sabırsızlıkla bekliyordu.

YENİ YIL

İrem yeni bir yıla girecekleri için çok mutluydu. Yılbaşı gecesi bütün aile bir arada olacaktı. (Siz yeni yılı kimlerle kutladınız?) Annesi, babası, dedesi, anneannesi, kardeşi hepsi bir arada olacaktı. İrem yılbaşı için annesi ile alışverişe çıkacaktı. Herkese hediye almak istiyordu. Annesiyle gezmeye başladılar. İrem önce kardeşine hediye almak istiyordu. (Sizce İrem kardeşine nasıl bir hediye almalı?)

- Anne kardeşime oyuncak alalım mı?

- Olur canım.

- Anneanneme de bir sepet alalım. Yünlerini koyar.

- Tamam canım.

Gün boyunca gezdiler. Dedesine kahve fincanı, babasına atkı aldılar. Evde de onları büyük bir hazırlık bekliyordu. Annesi mutfakta yemekleri yaparken, babası, kardeşi ve İrem odayı ve çam ağacını süslüyorlardı. Çam ağaçlarına ışıklar taktılar. Kardeşi, İrem'e süsleri veriyordu. İrem de onları odanın duvarlarına asıyordu. Odaları çok güzel olmuştu. Babası ışıkları söndürdüğünde çam ağacı parlıyordu. Aldıkları hediyeleri de yılbaşı ağacının altına koyunca her şey hazırıldı. Artık dedelerini ve anneannelerini beklemeye başladılar.

İrem'in anneanne ve dedesi tam zamanında geldi. Dedesinin kucağında bir sürü paketler vardı. (Paketlerin içinde nasıl hediyeler olabilir?) Onları da yılbaşı ağacının altına yerleştirdiler. Acaba İrem'e ne hediyeler almışlardı.

Gece çok eğlenceli geçti. Televizyon seyrettiler. Yemeklerini yediler. Tombala oynadılar. İrem babasına:

- Baba yeni yılda ne olacak, diye sordu.

- Geçtiğimiz yılda sen okula başladın. Yeni arkadaşlar edindin. Teyzen evlendi. Kardeşin büyüdü. Çok güzel şeyler oldu. Yeni yılda da böyle güzel şeyler olacak. Hep mutlu olacağız, dedi.

Tam o sırada annesi ışıkları söndürdü:

- Yeni yıl, diye bağırdı.

ORMANDAKİ OYUN PARKI

Köpek yavrusu yemek aramaya çıkmıştı. Ama ormandan biraz uzaklaşmıştı. Başını kaldırdığında karşısında kocaman binaları gördü. (Küçük köpek nereye gelmiş olabilir?)

- Hemen ormana dönmeliyim, dedi.

Arkasını dönüp ormana doğru koşmaya başladı. Tam o sırada kendisini büyük bir parkın içinde buldu. Kaydırağdan kayan, salıncakta sallanan, tahterevallide oynayan çocuklar ne güzel eğleniyorlardı. Yavru köpek şaşkınlıkla etrafına bakıyordu. (Küçük köpek etrafında neler gördü?) Yavru köpek her zaman dallarda sallanan maymuna imrenirdi. Yaprakların üzerinde kayan tırtıl da çok eğlenirdi. Ama yavru köpek yapraktan kaymak için çok büyüktü. Onların canları çok sıkılıyordu. Aklına bir fikir geldi. (Küçük köpeğin aklına nasıl bir fikir gelmiş olabilir?)

- Biz de ormanımıza böyle oyuncaklar yapabiliriz diye düşündü. Böylece arkadaşlarımın canı sıkılmaz.

Yavru köpek gördüklerini unutmamak için ormana doğru hızlı hızlı koşmaya başladı. Ormana geldiğinde çok yorulmuştu. Gördüklerini hemen arkadaşlarına anlatmak istedi.

- Arkadaşlarım neredesiniz? diye bağırmaya başladı.

İlerideki ağacın altından kedinin sesi duyuldu.

- Buradayız köpek, dedi.

Köpek, arkadaşlarının yanına gitti. Hepsı ağacın altında oturuyordu. Canları çok sıkılıyordu. Ormanda yapacak hiçbir şey yoktu. Yavru köpek:

- Size bir şey anlatacağım, dedi. Ben şehirde çocukların çok eğlendiği bir yer gördüm. Adına park diyorlar. Orada salıncaklar, tahterevalliler, kaydıraklar var. Çok güzel bir yer. Bir de ormanımıza böyle bir yer yapalım mı? Bizim de canımız sıkılmaz.

Bütün yavru hayvanlar "olur" diye bağırıldılar. (Hayvanlar parklarını nasıl yapacaklar?) Tavşan:

- Ama bunu biz yapamayız. Birinden yardım almalıyız, dedi. Biz bunları yapmak için çok küçüğüz.

- Oyuncakların hepsi tahtadandı. O zaman bize fare amca yardım eder, dedi köpek.

Bütün yavru hayvanlar fare amcanın yanına gittiler. Köpek şehirde gördüğü parkı fare amcaya anlattı. Fare amca:

- Ben sizin için böyle bir park yaparım. Ama bana yardım edeceksiniz, dedi.

- Olur dedi, bütün hayvanlar.

Parklarını yapmak için güzel düz bir yer seçtiler. Büyük tahtalar getirdiler. Fare amca dar tahtalardan parklarının etrafına çit yaptı yavrular dar çitlerin üzerini çiçeklerle süsledi. Bir tane geniş bir tahta hazırlandı. Büyük bir taşın üzerine kondu. Tavşan

tahtayı sarıya boyadı. Tahterevallileri hazırdı. Fare amca geniş bir tahta daha kesti. Onu da alçak bir kütüğe yasladı. Kedici de onları kırmızıya boyadı. Kaydırakları çok güzel olmuştu. Sıra salıncaktaydı. Fare amca dar tahtalardan salıncığın kenar çubuklarını yaptı. İçerisine kalın ipler asıp onları düğümledi. Köpek, tahtaları maviye boyarken fare amca yaptığı oyuncaklara baktı.

- İstedığınız gibi oldu mu? diye sordu.

- Evet, dedi yavru köpek. Çok güzel oldu.

Parklarına "Oyun Parkı" adını verdiler. Hiç canları sıkılmadan bütün yıl oynadılar. Ormandaki bütün yavru hayvanlar parkta çok eğlendiler.

ŞEMSIYELER

Bir varmış bir yokmuş. Çok güzel bir şehirde Cem ile Can adında iki kardeş yaşarmış. İki kardeş yağmurda gezmeyi çok severlermiş. (Neden yağmurda gezmeyi seviyor olabilirler?) Yağmurun sesini dinlemek çok hoşlarına gidermiş. Ama şapka takmak istemezlermiş. (Neden şapka takmıyor olabilirler?) Anneleri yağmurlu günlerde onların başını sıkı sıkı kapatır.

- Yağmurda saçınız ıslanmasın. Hasta olursunuz, dermiş.

- Ama başımı kapamak istemiyorum. O zaman yağmurun sesini duymuyorum, Cem.

- Hava soğuk değil ki, diye inatlaşıyormuş Can.

Evden çıktıktan sonra hemen başlarını açıyorlarmış. Akşam da eve sıırılsıklam geliyorlarmış. Anneleri ne yapacağını bilemiyormuş. Sonunda:

- Onlara şemsiye alacağım, demiş. Belki onları kullanırlar.

Sabah ilk iş olarak şemsiyeciye gitmiş. Kendisinin de şemsiyeye ihtiyacı varmış. Şemsiyecide ne seçeceğine karar veremiyormuş. Uzun - kısa şemsiyeler varmış. Hepsinin renkleri değişikmiş. (Anneleri Cem ve Can için nasıl şemsiyeler seçmeli?) Sonunda:

- Kendim için büyük bir şemsiye alacağım, demiş.

Kendisine kırmızı büyük bir şemsiye almış. Cem ve Can'a çantalarına sığması için küçük bir şemsiye almış. Biri mavi biri yeşilmiş.

- Bunları beğenecekler diye düşünmüş. Yağmurun sesini de duyabilirler.

Akşam Cem ve Can eve gelmişler. Üstleri sıırılsıklamış. Anneleri:

- Artık ıslanmayacaksınız, demiş.

- Nasıl, diye sormuş Can.

- Size şemsiye aldım. Artık yağmurdan korunmak için başınızı kapatmanız gerekmiyor. Şemsiye kullanabilirsiniz demiş.

Çocuklar kar topu oynamaya başladılar. Montları bembeyaz olmuştu. Çok eğleniyorlardı. Ama bazen canları da yanıyordu. (Neden canları acıyordu?) Bir süre sonra Ali:

- Benim çok canım yandı. Çok sert atıyorsunuz. Ben kar topu oynamak istemiyorum, dedi.

Çocuklar arkadaşlarına çok üzüldüler.

- Haklısın, dedi Oya. Artık başka bir oyun oynayalım.

Düşünmeye başladılar. (Acaba ne yapsınlar?) Can'ın aklına bir fikir geldi.

- Kardan adam yapalım, dedi.

Oya, Ayşe ve Ali bu fikri çok beğendiler. Hem bu kimseye zarar vermezdi. Kardan adamlarını yapmaya başladılar. Kocaman kar topları yapıp üst üste koydular. Kardan adamlarının başını ve vücudunu yaptılar. Çok güzel ve büyük bir kardan adamları olmuştu.

- Hey çocuklar kardan adamın bir şeyleri eksik değil mi? dedi Oya. (Acaba kardan adamın neyi eksik?)

- Bence de, dedi Ayşe.

Sonunda çocuklar kardan adamın gözlerinin, ağzının, burnunun, giysilerinin olmadığını fark ettiler. (Peki şimdi ne yapacaklar?) Ali:

- Hepimiz evimize gidip kardan adamımız için bir şeyler getirelim, dedi.

- Evet onu süsleyelim, dedi Ayşe.

Çocuklar evlerine gittiler. Can evden küçük ve büyük düğmeler getirdi. Ayşe mutfakta bulduğu huniyi ve süpürgeyi getirdi. Oya babasının kullanmadığı atkı ve beresini, Ali ise eski eldivenlerini getirdi. Çocuklar malzemelerini yere koydular. Ama bunları nasıl yerleştireceklerdi?

Can düğmelerin küçük olanlarından beş tane aldı. Yan yana dizip kardan adamın ağzını yaptı. İki düğme daha alıp gözlerine taktı. Ayşe getirdiği huniyi kardan adamın yüzünün ortasına yerleştirdi ve burnunu yaptı. Oya, atkı ve bereyi kardan adama giydirdi. Ali eldivenlerin içine kar doldurup kardan adamlarına el yaptı. Ayşe de süpürgeyi eline yerleştirdi. Can:

- Ben kardan adama giysi de yapacağım, dedi.

Eline büyük düğmelerden beş tane aldı. Vücuduna alt alta yerleştirdi. Artık kardan adamları hazırıldı.

- Çok güzel oldu, dedi Oya.

- Evet bu bizim kardan adamımız. Yeni arkadaşımız dedi, diğer çocuklar.

KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ (GRİMM MASALI)

Yemyeşil, gür ağaçları olan bir ormanın yakınlarında bir kulübecik varmış. Bu evde sevimli bir kızla annesi yaşıyormuş. Onların evlerinin biraz uzağındaki ağaçlık yerde kızın sevimli ninesinin evi

varmış. Ninesi ona yaş gününde kırmızı başlıklı bir pelerin armağan ettiğinden herkes ona "Kırmızı Başlıklı Kız" adını koymuş.

Bir gün nine hastalanmış. Annesi hemen yiyeceklerle dolu bir sepet hazırlayıp ninesine götürmesi için kızına vermiş. Kız ninesini göreceği için sevinçliymiş. Yolda giderken çiçekler toplamış. (Çiçekleri neden toplamış olabilir?)

Çok gitmemiş ki birden karşısına hain kurt çıkmış. (Sizce kurt kıza ne yapacak?)

- Nereye gidiyorsun güzel çocuk?

- Nineme gidiyorum. Ona ilaç ve yiyecek götürüyorum.

Kurt üzülmüş gibi davranarak geçmiş olsun dileklerini söylemiş. Kızın yanından ayrılır ayrılmaz o da çiçek toplayıp kızıdan önce ninenin evine gitmiş. Kıpıy çalıp içeri girmiş.

- Sana çiçekler getirdim nineciğim, diyerek çiçekleri uzatmış.

Gözleri iyi görmeyen nine çiçekleri alayım derken kurt onu yutmuş. Bir süre sonra gelen Kırmızı Başlıklı Kız eve girip:

- Nineciğim ben geldim. Sana ilaç, yiyecek ve çiçek getirdim, demiş.

O sırada kurdun ön ayakları yorganın dışında görünmüş. Kız hayretle:

- Nineciğim, ne kadar uzun kolların var! demiş.

- Seni doya doya kucaklamak için, demiş kurt.

Kız o sırada kurdun yüzünü görmüş.

- A...a!...Gözlüklerin de ne kadar kalın!

- Seni daha iyi görebilmek için yavrucuğum.

Birden kurdun sivri dişleri, kocaman ağzı dikkatini çekmiş.

- Ağzın da ne kadar büyük öyle. Sabrı tükenen kurt uluyarak:

- Seni bir lokmada yutmak için, demiş ve kızın üzerine atlamış.

- İmdaaaattt! İmdaaaattt! Beni kurtarın, diyerek evden fırlamış.

İleride odun kesen oduncu dede kızın sesini duymuş. Baltasıyla koşarak gelmiş. (Oduncu amca kurda ne yapacak?) Bir vuruşta kurdu yere sermiş. Kurdun karnını yararak nineyi kurtarmış. Sonunda eve varmışlar. Sepette getirilen yemekleri hep birlikte yemişler.

ŞEHİRDEN KÖYE

Hülya, ailesiyle birlikte o yaz halasının köyüne doğru yol çıktı. Halasının köyü şehirden çok uzak yüksek bir dağdaydı. Onları kasabadan bir minibüs aldı.

Gezdire gezdire köye götürdü. Halası onları karşıladı.

“Bu bir, bu iki, bu üç, bu da dört!” dedi.

Dodo, dört balığı sepetine koydu.

“İyi bir değiş tokuş oldu,” dedi.

Bobo, dört elmayı aldı.

“Evdekiler bu armutlara bayılacak!” dedi.

Birbirlerine iyi günler dilediler. Bir an önce eve varmak için hızlı adımlarla yürümeye başladılar.

BENEKLİ’NİN EVİ

Nergis’in yüzünde, vücudunun birçok yerinde kırmızı lekeler oluşmuştu. Annesi onu doktora götürdü. (Sebebi acaba nedir?)

Doktor, Nergis’i bir güzel muayene etti. Sorular sordu.

“Nergis’in rahatsızlığı alerjik,” dedi. “Tozdan da olabilir. Evinizde kedi ya da köpek var mı?”

“Var.”

“Şimdi anlaşıldı... Köpeğinizden çıkan toz ya da ince kıllar, onu rahatsız ediyor. Vereceğim ilaçları kullanın, bir şeyciği kalmaz. Ancak köpeğinize yeni bir yer bulun. Ya da başkasına verin.” (Nergis neden köpeğinden vazgeçmek zorundaydı?)

Annesi de, Nergis de bu söz üzerine çok üzüldüler.

Nergis’in babası : “Kızım,” dedi, “Senin sağlığın daha önemli. Hem niye o kadar üzülüyorsunuz ki. Bahçemiz var. Küçük ama, Benekli’ye yeter. Ona bir de kulübe yaparız, oh!”

Olur mu? Olur.

Güneşli bir tatil günü, üçü bahçeye indiler. Benekli de peşlerinden...

Nergis’in babası : “Her şey hazır. Yardım edin de onları taşıyalım,” dedi.

Evin altındaki depodan tahtaları, araç-gereç kutusunu bahçeye taşıdılar.

Nergis’le annesi yardım ettiler. Babası; kesti, çaktı... Akşama doğru küçük kulübe tamamlandı.

Nergis : “Benekli artık burada mı yatıp kalkacak?” diye sordu.

“Evet,” dedi annesi.

Babası : “Artık onun da bir evi var. Bahçede yaşamayı öğrenmeli. Evimizi hırsızlardan korumayı da öğrenmeli,” dedi.

Nergis, seslendi : “Yeni evin hayırlı olsun, Benekli! Ne duruyorsun, girsene!” (Nergis ile babasının bulduğu çözüm Benekli’yi mutlu eder mi?)

Benekli, yattığı yerde kuyruğunu salladı. Birkaç kez havladı ama evine girmedi.

Birden şakır şakır yağmur yağmaya başladı. Nergis, annesi ve babası eve kaçtılar. Benekli baktı ki eve almıyorlar, daha fazla ıslanmadan koştu. Yeni evine girdi. Burnunu dışarıya uzatarak havlamaya başladı.

MINİK TAY

Sema, bir yıl önce dedesinin köyüne gitmişti. Tek başına değil tabi, anne ve babasıyla... İyi ki de gitmişti. Çünkü dedesinin atı, güzel bir tay doğurmuştu. Tay, neredeyse Sema’nın boyundaydı. (Siz hiç at yavrusu gördünüz mü?)

Dedesi, tayı Sema’ya vermişti. “Bu tay, artık senin. Ona bir ad tak. Kendi gibi güzel bir ad olsun,” demişti.

Sema, taya Minik adını taktı. (Siz olsanız hangi ismi takardınız?) Tatil süresince Minik’le oynadı. “Büyüdüğün zaman sana bineceğim. Çabuk büyü,” dedi.

Dedesi, Sema’yı ata bindirdi. At ile gezmek çok hoşuna gitmişti.

Güzel şeyler çabuk bitirmiş. Tatil de çabuk bitti. Sema, anne ve babasıyla köyden ayrıldı. Yaşadığı şehre döndü. Aradan bir yıl geçmişti. Yine yaz tatili gelmişti. Sema’lar yine köye gittiler.

Sema, daha bahçe kapısından girer girmez Minik’i sordu. “Dedeciğim, benim güzel Minik’im nerede?”

Dedesi, ot yemekte olan büyük bir tayı gösterdi. “İşte senin minik tayın,” dedi.

Sema şaşırıldı. “Ama bu benim Minik’im değil. Bu çok büyük!” dedi.

Annesi, Sema’ya : “Kızım, aradan tam bir yıl geçti. Sen bir yaş büyüdün, Minik de bir yaş büyüdü. Ama atlar, insanlardan hızlı büyürler,” dedi.

Sema : “Madem büyüdü, o zaman adını değiştirmek gerek,” dedi. Düşündü, taşındı; büyük tayına Rüzgârın Kızı adını taktı. “Nasıl, adını beğendin mi?” diye sordu.

Rüzgârın Kızı, Sema’ya baktı, kişnedi. Sonra bahçenin çevresinde dörtnala koşmaya başladı. Gerçekten de rüzgâr gibi hızlı koşuyordu (Bir atınız olsun ister misiniz?).

MASKELİ KÖPEK

Boncuk, beyaz tüylü, sevimli bir köpekti. Kocaman bir bahçede yaşıyordu. Küçük, sıcak bir evi vardı. Karnı tok, sırtı pekti. Sahipleri ona çok iyi bakıyorlardı. Düzenli aşı oluyordu. Bu yüzden çok sağlıklıydı. (Evlerimizde yaşayan hayvanlara nasıl bakım yapılmalı?)

Öğle yemeğini yedikten sonra biraz uyudu. Topuyla oynadı. Ağaçların arasında koşup durdu. Onu gören kediler sağa sola kaçıştılar. Birçoğu da ağaçlara tırmandılar.

“Hey! Kötü bir amacım yok,” diye bağırdı. “Neden birlikte oynamıyoruz sanki?”

Kedilerden biri: “İyi ama sen bir köpeksin. Bizler ise birer kediye. Kedilerle köpeklerin birlikte oynadığı nerede görülmüş ki!” diye sordu.

- Masanın altında oynamayın. Çok tehlikeli. Başınızı vurabilirsiniz. Masayı devirebilir, üzerindeki dökebilirsiniz, dedi.

Gökhan'ın annesi:

- Gökhan lütfen çıkar mısın canım? Bir yerinizi keseceksiniz.

Çocuklar isteksizce çıktılar ama bir süre sonra annelerine fark ettirmeden yine masanın altına girdiler. Oyunlarını oynamaya başladılar. Bir süre sonra Engin, Gökhan'ı itti. Dengesini kaybeden Gökhan masanın bacağına çarptı. Masa büyük bir gürültüyle sallanıp, yan düştü. İkisinin de annesi şaşkın ve kızgındı. Masanın üzerindeki bütün yiyecekler yere döküldü. Engin'in annesinin en sevdiği tabakları da kırılmıştı. Kırık bir tabak da Engin'in elini kesmişti. Engin'in annesi oğlunun yanına gitti.

- Ne yaptığını görüyor musun? Size masanın altında oynamayın demiştik. Bak elini de kestir. En sevdiğim, beraber aldığımız tabakları kırdın. Yiyeceklerimizi döktün.

Gökhan'ın annesi de oğluna çok kızgındı. İki çocukta çok üzgündü. Engin'in çok canı yanıyordu. Şimdiye kadar hiçbir yerini kesmemişti. Çok acıyordu. Annesi Engin'in elini sardı. İki çocuk da cezalıydı. Engin'in yatak odasına gittiler. (Engin ve Gökhan neden annelerinden ceza aldılar?)

Engin akşam yavaşça annesinin yanına gitti. Annesi ona hâlâ kızgındı.

- Anneciğim, çok özür dilerim. Seni dinlemeliydim. O zaman elim kesilmezdi. Tabakların kırılmazdı.

- Gökhan'a da bir şey olabilirdi. Ya daha büyük bir yerin kesilseydi. Sana söylemiştim.

Masanın altı oyun yeri değildir. Özellikle üzeri yemeklerle, bardaklarla doluyken. Anladın mı?

- Evet anneciğim, dedi Engin.

Engin ve annesi barıştı. Engin annesine bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz verdi. Masaların altı oyun yeri değildi.

TİK TAK

Elif babasının yanına gitti.

- Baba, yarın babaannemin doğum günü. Ona ne alacağız?

- Annen pasta yapıyor. Biz ne yapalım?

Baba kız düşündüler. Sonunda Elif'in babasının aklına bir fikir geldi. (Akıllarına gelen fikir ne olabilir?)

- Babaannene bir saat alalım. Hem de guguklu saat. Ne dersin? Duvarına asar. Her gün saati görmüş olur.

Elif babasının bu fikrini kabul etti. Hiç yakından guguklu saat görmemişti. Sadece televizyonda görmüştü. Onların evindeki saatler kırmızı ve yu-

varlaklı. Elif ve babası bir saatçiye girdiler. Her yerde tik tak sesleri vardı. Bütün duvarlar saat doluydu. Saatlere bakmaya başladılar. Hepsisi çok güzeldi. Kare, yuvarlak saatler vardı. Tahta, plastik, demir, büyük, küçük. Hepsinin de renkleri çok güzeldi. Saatin içinde iki tane çubuk vardı. (Saatin içindeki çubuklara ne isim veriyoruz?) Babası bunların akrep ve yelkovan olduğunu söylemişti. Saati bunlar gösteriyordu. Elif saatlere bakarken satıcı yanlarına geldi:

- Ne tür bir saat istemiştiniz, diye sordu.

Elif:

- Guguklu saat, diye atıldı.

- Peki küçük hanım, dedi satıcı.

Onları guguklu saatlerin olduğu bölüme götürdü. Çok güzellerdi. Hepsisi dikdörtgen, tahta bir kutuydu. Saat başlarında içeriden bir kuş çıkıyordu. Cık cık diye ötüyordu. Çok şirin görünüyordu. Elif ve babası babaanne için büyük rakamlı bir guguklu saat aldılar. Bu saati çok beğenecekti. Babası saati incelerken Elif dükkânın köşesinde bir büyüteç ile küçük bir saatin içine bakan bir adam gördü.

- Baba bu amca ne yapıyor?

- Bozulmuş olan saatleri tamir ediyor, dedi babası.

Elif etrafa bakmaya devam etti. Bir vitrinin arkasında renk renk küçük kol saatleri gördü. Çiçekliyidiler. Babasına gösterdi.

- Baba bak ne kadar güzel kol saatleri değil mi?

- Beğendin mi?

- Evet.

- Sana bir tane alalım mı?

Elif çok sevindi. Ona bir tane kol saati aldılar. Artık Elif de zamanı bilecekti. Saatleri ve tik tak sesini çok sevmişti.

KIRMIZI ŞAPKA

Karınca Zeze, karınca Piki ile mektuplaşıyordu. Piki küçük yaştaiken ailesiyle başka bir dere kenarına gitmişti. İki arkadaş ayrılmıştı ama Piki arkadaşı Zeze'ye hep mektup yazıyordu. Gittiği güzel yerleri anlatıyordu. Zeze de arkadaşına hemen cevap yazıyordu. Bahar gelmişti. Dere kenarında karıncaların katıldığı bahar şenliği yapılacaktı. Zeze arkadaşı Piki'ye bahar şenliğine gelmesini söyledi.

"Sevgili Piki, bahar şenliğine gelmeni çok istiyorum. Böylece görüşmüş oluruz. Ben kırmızı bir şapka takacağım. Beni böyle bulabilirsin. Seni çok özledim. Zeze"

Piki mektuba çok sevindi. O da arkadaşı Zeze'yi çok özlemişti. Bahar şenliğine gitmeye karar verdi. Geleceğini arkadaşına bildirdi. Yola çıktı. Bahar şenliği çok kalabalıktı. Bir sürü karınca vardı. (Zeze'yi karıncaların arasında nasıl bulacak?)

- O zaman resimli kitaplara bakabilirsin. İçinde çok güzel resimler var. Senin kitaplarını da, buraya koyabiliriz istersen.

- Gerçekten mi dedi Oğuz.

Odasındaki bütün kitapları bizim yanımıza getirdi. Ekrem amcayla en alt rafa yerleştirdiler. Oğuz artık onların resimlerine bakıyordu. Bize zarar vermiyordu. Bizim de yeni arkadaşlarımız olmuştu.

ÇANTAMDAKİ ŞEKERLER

Aydoğan bayram günü heyecanla kalktı. Annesi ile Filiz teyzesinin aldıkları pantolonu ve gömleği giydi. Ayakkabılarını da giyip mutfağa gitti. Filiz teyze ve Mehmet amca kahvaltı yapıyorlardı.

- Günaydın yavrum. Ne kadar güzel olmuşsun, dedi Filiz teyze.

- Hadi kahvaltını yap ,dedi Mehmet amca.

Aydoğan, Filiz teyze ve Mehmet amca ailece bayram kahvaltılarını yaptılar. Aydoğan:

- Baba bugün ne yapacağız? diye sordu.

- Büyüklerimizi ziyarete gideceğiz ,dedi babası.

- Onların bayramını kutlayacağız ,diye ekledi annesi.

- Sana şeker verecekler. Herkesin tuttuğu şekerden almalısın. Bu kibar bir davranıştır, dedi Mehmet amca.

- Ama çok şeker yemek dişleri çürütür, dedi Aydoğan.

- O zaman onları çantana koyup daha sonra yiyebilirsin ,dedi annesi.

Son hazırlıklardan sonra ailece evden çıktılar. Önce, Aydoğan'ın babaannesine uğradılar. Aydoğan babaannesinin elini öptü. Babaannesi onlara limonlu şeker verdi. Aydoğan bir tane alıp çantasına koydu. (Siz bayramda neler yapıyorsunuz?) Babaannesinin yaptığı tatlıyı yedikten sonra Aydoğan'ın anneannesine ve dedesine gittiler. Anneannesi onlara tarçınlı şeker sundu. Aydoğan şekerini çantasına koydu. Annesi ve babası şekerlerini orada yediler. Anneannesinin yaptığı tatlı da çok güzeldi. (Aydoğan'ın anneannesi hangi tatlıyı yapmış olabilir?) Onlarında ellerini öpüp bayram gezilerine devam ettiler. Gün boyunca bir çok kişiye gittiler. (Siz bayramda kimleri ziyaret ediyorsunuz?) Dayısına, teyzesine, halasına, amcasına. Aydoğan hepsinden çeşit çeşit şekerler alıp çantasına koydu. Çilekli, karamelli, çikolatalı, portakallı şekerler. Şekerlerinin kâğıtları da çok güzeldi .

Akşam eve döndüklerinde hepsi çok yorgundu. Mehmet amca ve Filiz teyze hemen oturdu. Aydoğan:

- Bakın size ne göstereceğim, dedi.

Çantasındaki bütün şekerleri masanın üzerine döktü. Masanın üzeri renk renk şekerlerle doldu. Filiz teyze:

- Bunları bir kâseye koyalım. Mutfakta dursun. İstedğin zaman yersin. Tamam mı canım? dedi.

- Tamam, dedi Aydoğan. Bu bayram da bir sürü şekerim oldu. Bayramları çok seviyorum.

AYAKKABILARIMIZ

Kışın gelmesiyle Kaanların evinde bir hazırlık başladı. (Kışın ne gibi hazırlıklar yapıyoruz?) Bunlardan biri ayakkabı dolabının düzeltilmesiydi. Babası eve eskiyen dolaplarının yerine daha büyük ve yeni bir ayakkabı dolabı getirmişti. Kaan ve ablası Işıl çok heyecanlıydı. Babası:

- Yeni dolabımızda herkes bir raf kullanabilir. Ayakkabılarımızı yerleştirebiliriz. Hangi rafı kimin alacağını kararlaştıralım ,dedi.

En alt rafı Kaan aldı. (Neden en alt rafı Kaan aldı?) Çünkü evin en küçüğü oydu. Onun üstündeki rafı Işıl, onun üstündeki rafı annesi, en üstteki rafı da babası aldı. Ayakkabılarını yerleştirmeye başladılar. Kaan kışın giyeceği botlarını en başa koydu. Yanına okulda giydiği ayakkabılarını yerleştirdi. Yanına özel günlerde giydiği ayakkabılarını, onun yanına da yazlık ayakkabılarını koydu. (Neden böyle bir düzen yaptı?) Ablası Işıl ve annesi de kışlık çizmelerini, kısa botlarını koydular. Ablası güzel ayakkabılarını, annesi topuklu ayakkabılarını sıraladı. Yazlık terliklerini, sandaletlerini ise en sona koydular. Babası da botlarını koydu. İşte giydiği siyah ayakkabılarından birini eline alıp:

- Bunu tamirciye götüreceğim, dedi.

Kaan:

- Neden babacığım, ayakkabına ne oldu? diye sordu.

- Ayakkabımın tabanı yırtılmış. Böyle giyemem. O zaman ayakkabımın içine su girer. Onu tamir ettirmeliyim. Babası ayakkabılarını yerleştirmeye devam etti. Spor ayakkabılarını, yazlık terliklerini de koyduktan sonra dolap yerleşmişti. Bütün ayakkabılar bir arada çok güzel görünüyordular. Siyah, kahverengi, beyaz, kırmızı ayakkabılar. Kaan:

- Ben de ayakkabılarımı kontrol edeceğim. Belki aralarında tamire gitmesi gerekenler vardır, dedi.

Kaan ayakkabılarını kontrol etmeye başladı. Onun da bir tane botu yandan yırtılmıştı. Eğer fark etmeden giyseydi ayakları üşüyebilirdi. Kaan yırtık botunu babasına uzattı.

- Baba ayakkabını tamire götürürken benim botlarımı da yaptırır mısın?

- Tamam, dedi babası. Artık ayakkabıların da çok güzel bir yeri olmuştu. Hem düzenliydiler hem de sağlam.

BEŞ YAŞ ÖYKÜ DÜNYASI

GONCA PALYAÇO

Gonca çok heyecanlıydı; çünkü bugün okullarına palyaçolar gelecekti. Gonca palyaçoları çok severdi.

Okuluna gitti ve arkadaşlarıyla beklemeye başladı. Öğretmenleri: “Haydi şimdi hep birlikte halka olalım.” dedi. Gonca ve arkadaşları kare şeklindeki halının üzerinde daire biçiminde oturdular. Kapı çalındı. Öğretmen: “Buyruun!” deyince kapı açıldı. (Acaba kim geldi?) Okulun görevlisi: “Öğretmen Hanım palyaçolar aradılar. Az sonra burada olacaktı.” dedi. Çocuklar hep bir ağızdan: “Yaşasın!” diye bağırıldılar. Gerçekten de çok vakit geçmeden yine kapı çalındı. Bu kez gelenler palyaçolardı. İki komik palyaço.... Palyaçoların ellerinde balonlar vardı. Birisinde daha çok balon vardı ve onun kıyafetleri diğerlerininkinden yeni görünüyordu. Herkes onun yanına koştu.

Gonca ise papuçlarının ucu yırtılmış, pantolonu da iyice eskimiş olan diğer palyaçonun yanına gitti. (Acaba palyaço ne hissetti?) Palyaço ona gülümsedi ve büyük bir kırmızı balon verdi. Diğer palyaçonun yanında daha çok çocuk toplanmıştı ama balonlar yetmedi. Çocuklardan bir iki tanesi de Gonca'nın yanına gelip eski giysili palyaçodan balon aldılar. Daha sonra palyaçolar gösteri yapmaya başladılar. Daire şeklindeki plastik halkalarla gösteriler yaptılar. Sıra başka bir gösteriye gelmişti. Palyaçolar ceplerinden kare şeklinde mendiller çıkardılar. Gonca mendili çıkarırken balon aldığı palyaçonun ceketinin de eski olduğunu gördü. “Keşke annem burada olsaydı. (Acaba neden annesinin orada olmasını istiyor?) Bu yırtıkları hemen dikerdi.” diye düşündü. Gerçekten de Gonca'nın annesi İpek Hanım eski eşyaları atmaz, tamir ederdi. Böylece eski eşyalar yeni alınmış gibi kullanılabilirdi.

Palyaçolar mendilleri bir birine bağlayarak muz şekline getirdiler. Bir tanesi maymun taklidi yapıp muz kovalamaya başladı. Biri kaçtı, diğeri kovaladı... Gerçekten çok komik görünüyorlardı.

Palyaçolar önce üç, daha sonra beş elmayı ardı ardına atarak bir gösteri daha yaptılar. Gonca : “Acaba elmaları bir yandan atıp bir yandan da nasıl tutuyorlar.” dedi. Bir yandan elmaları atıp bir yandan da tutuyorlardı. En çok bu gösteri alkışlandı.

Palyaçoların gitme vakti gelmişti. Vedalaşırken yine herkes yeni giysili palyaçonun yanına koştu. Gonca ise yine eski giysili palyaçonun yanına gitti. Palyaço ona gülümsedi ve dedi ki (Acaba ne dedi?): “Sen çok iyi bir çocuksun. Seni tanıdığımı çok sevindim.” Gonca da gülümsedi: “Ben de sizi tanıdığımı mutlu oldum.” dedi.

BURAK'IN ATATÜRK RÜYASI

Burak sarı saçlı, mavi gözlü bir çocuktur. Derslerinde de çok başarılıydı. Büyüyünce vatanını korumak için asker olmak istiyordu. (Burak'ın çocukluğu kimin çocukluğuna benziyor?) Öğretmeni onu bu yönleriyle hep Atatürk'e benzetirdi. “Umarım sen de Atatürk gibi bu vatan için çok yararlı bir birey olursun.” der başını okşardı. Burak bu sözleri duyunca çok sevinirdi.

İki gün sonra 10 Kasım'dı. Yani Atatürk'ün öldüğü günün yıldönümüydü. Burak Anıtkabir'i ziyaret etmek için seçilen öğrenciler arasındaydı. (Acaba Anıtkabir'de ne var? Nerede?)

Gece mavi gözlerini tavana dikip Ata'sını düşünerek uykuya daldı. O da ne? Bir çift mavi göz göründü uzaktan. (Acaba kimdi?) Yaklaştı yaklaştı bir de baktı Atatürk. Atatürk ona: “Merhaba Burak. Bugün seninle kısa bir geziye çıkacağız.” dedi. Burak'ın kalbi küt küt atıyordu. Atatürk, Burak'ı önce Selânik'te doğduğu eve götürdü. İki katlı ahşap evi göstererek: (Acaba bu ev kimin?) “Bak burası benim doğduğum ev.” dedi. Daha sonra çocukken oynadığı bahçeyi gezdirdi. Atatürk “ Gel seni birileriyle tanıştırayım.” dedi.(Sizce Atatürk Burak'ı kimlerle tanıştıracak?) Annesi Zübeyde Hanım, Babası Ali Rıza Bey, manevi kızı Ülkü ile tanıştırdı. Askerken giyindiği üniformayı gösterdi. “Sen de böyle asker kıyafetleri giyeceksin.” dedi. Burak yaşadıklarına inanamıyordu. “Ata'm Ata'm ben sizi çok seviyorum. Annem, babam ve öğretmenim bana hep sizi anlatıyorlar. Ben de sizin gibi olmak istiyorum.” dedi. Atatürk Burak'a: “Olacaksın! Eğer çalışırsanız hepiniz birer Atatürk olabilirsiniz.” dedi. Burak mutluluktan ağlamaya başladı. Atatürk Burak'ın başını okşadı. “Gitme zamanım geldi; ama ben siz çocukları uzaklardan hep seyrediyorum. Unutma olur mu?” dedi. Burak: “Unutmam Ata'm. Söz veriyorum bundan sonra daha çok çalışacağım.” diye cevap verdi.

Birden bir kapı sesi duyuldu. Burak bir de baktı ki hepsi bir rüyaymış. Yastığı gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Atatürk'ü rüyada da olsa görmek onu çok mutlu etmişti.

KÜÇÜK KAÇAK

Kardelen annesiyle manava sebze ve meyve almaya gidecekti. Kardelen: “Anneciğim, hazırlanmanı bahçede bekleyebilir miyim?” dedi. Annesi: “Peki olur; ama sakın uzaklaşma.” dedi. Kardelen bahçeye indi. Yan komşuları Hatice teyzelerin kümesinin kapısı açıktı. Bugün hava sıcak olduğu için tavukları bahçeye çıkarmıştı demek. Aaa o da ne? Hatice teyzenin tavuğunun yanında civcivler geziyor. (Acaba kaç tane civciv var?) Tavuğun beş tane civcivi

MOR ÇİÇEKLER BÜYÜRKEN

Arzu, yaz tatilini köyde geçirmişti. Köyde temiz hava almış, taze süt ve yumurtayla beslenmişti. En önemlisi de büyük şehirlerde asla göremeyeceği kadar güzel bir doğada yaşamıştı. Köyden ayrılırken dedesine: “Ah dedeciğim seni de köyümüzü de çok özleyeceğim. Umarım sonraki tatilde yine gelebiliriz.” dedi. Dedesi: “Sana buraları hatırlatacak bir hediye vereceğim ama önce söz ver bakalım. Bu hediyeye iyi bakacaksın tamam mı?” dedi. (Acaba dedesinin hediyesi ne olabilir?) Arzu, meraklanmıştı. “Söz veriyorum” dedi. Dedesi ona bir kâğıda sarılmış tohum verdi. “Bu bizim bahçemizde açan mor çiçeklerin tohumu.” dedi. “Eğer bunu bir saksıya dikip özenle bakarsan mor çiçekler açar.” dedi. Arzu, tohumu sevinçle aldı.

Evine gittiğinde ilk işi tohumu dedesinin tarif ettiği gibi bir saksıda toprağa gömmek oldu. Üzerine de azıcık su döktü. Ertesi gün saksının yanına koştu. Saksıda topraktan başka bir şey görünmüyordu. Toprağı suladı. Bir gün, iki gün derken günler geçti. Arzu, toprağı sulamaya ve güneş ışığı almasını sağlamaya devam etti. Nihayet bir gün toprağın üzerinde küçücük yeşil bir filiz belirdi. Arzu, günlerce aynı işlemi tekrarlardı ama hâlâ mor çiçeklerden eser yoktu.

Arzu, bir gün saksıyı eline aldı. Oturma odasında oturmakta olan anne ve babasının yanına gitti. (Acaba Arzu orada ne yaptı?) “Olmuyor işte olmuyor. Suluyorum, güneşlendiriyorum çiçek açmıyor. Bıktım artık. Çok sıkıldım.” diye söylenmeye başladı. Annesi ve babası şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Annesi kalktı. Saksıyı Arzu’nun elinden aldı. “Evet sulamışsın güneşlendirmişsin de.” “Eeee?” dedi Arzu. “Ama bir şey eksik kalmış.” dedi annesi. Arzu “Nedir o?” diye sordu merakla. Annesi parmağını duvardaki fotoğrafa doğru uzattı. Fotoğraf Arzu’nun bebeklik fotoğrafıydı. (Acaba annesi neden o fotoğrafı göstermiş olabilir?) “Bak, orada küçüktün. Yürüyemiyor, konuşamıyordun. Her isteğini ağlayarak anlatıyordun. Biz, yani baban ve ben senin tüm ihtiyaçlarını karşıladık. Hastalandın başucunda bekledik. Gün geldi yürüdün, bir gün geldi konuştun ve işte büyüdün bu hâle geldin. Bizse bunun için yıllarca bekledik.” dedi. Arzu annesine: “Sanırım ne demek istediğini anladım anneciğim.” dedi. “Siz yıllarca beklediniz bense haftalara bile dayanamadım.” “O zaman ne yapman gerekiyormuş?” diye sordu annesi Arzu’ya (Ne yapması gerektiğini siz anladınız mı?) Arzu, “Sabır göstermeliyim.” diye yanıtladı annesine.

O günden sonra Arzu sabırla bekledi. Aynı çabayı gösterdi. Her gün çiçeğini suladı, güneşlendirdi. Aradan aylar geçti. Filiz boy verdi. Bir ilkbahar sabahı Arzu, saksının mor çiçeklerle dolu olduğunu gördü. Çabası karşılıksız kalmamıştı.

DEĞERLER EĞİTİMİ SABIR

- Sevdiğiniz bir yemeğin pişmesini beklerken neler hissedersiniz?
- “Sabır acıdır meyvesi tatlıdır.” sözü bize ne anlatıyor?
- Balık avlayan insanları düşünün. Sabır gösteriyorlar mı? Nasıl?

ETKİNLİK ÖNERİSİ:

Tıp Oyunu: Oyun öğrencilere anlatılır. “Bir, iki, üç tıp! “denir.” Ses çıkarmama kararına uyularak beklenir. Bekleme sırasında konuşan ya da gülen, ses çıkaran çocuk oyundan çıkar. En sona kalan öğrenci oyunu kazanır. Kazanan öğrenci gösterdiği sabırdan dolayı terik edilir.

ANNE BABALARA SABIR GÖSTERME BECERESİNİN GELİŞİMİ İÇİN ÖNERİLER:

- Çocuğunuzun anlattıklarını sabırla dinleyin.
- Cümlelerini siz tamamlamayın.
- Çocukların hızlarının bir yetişkin hızından farklı olabileceğini gözardı etmeyin.
- Çocuğunuza sorumluluk verirken her yaş döneminin gelişim özelliklerinin de farklı olduğunu dikkate alın.
- Sınıf etkinlikleri ve günlük programın içinde sabır edilmesi gereken durumlarda beklemenin normal olduğunu sezdiren.
- Sabır göstermenin sonunda neler kazanabileceklerini vurgulayan öyküler anlatın.
- Başlanan bir işin bitirilmesi için çocuğunuza zaman tanıyın.

- İstemiyorum. Teşekkür ederim, dedi.

Bir tane kedi gelip Tekir'e çarptı. Tekir çamura düştü, kirlenmişti. Tekir dışarıyı hiç sevmemişti. Evini çok özlemişti. Evi sıcacıktı. Artık sokak kedilerinin alaylarını dinlemeyecekti. Evinden ayrılmayacaktı.

Tekir hemen oradan ayrıldı. Geldiği yoldan çabucak evine gitti. Kapının önünde onu içeri almalarını bekledi. (Tekir dışarıda neler yaşamıştı?) Kapı açıldığında sahibi ona sarıldı. Çok kirlenmişti. Çok da açtı ama evinde olduğu için çok mutluydu.

ÇİRKİN ÖRDEK YAVRUSU (ANDERSEN MASALI)

Yaz mevsimi tüm güzelliği ile sürüyordu. (Yaz mevsiminde neler olur?) Kuytu köşelerden birinde kendisine yuva yapmış bir ördek, kuluçkaya yatmış dünyaya gelecek yavrularını bekliyordu. Sonunda beklediği an gelmişti. Yumurtalar birbiri ardına çatlamaya başlamıştı. Derken "pip pip" diye sesler duyuldu. (Bu ses ne sesi olabilir?) Bunlar yavru ördeklerin sesiydi. Başlarını çıkarıp hareket etmeye başladılar. Yumurtalardan yeni çıkan ördekler:

- Dünya ne de büyükmüş, diyorlardı aralarında.

Çatlamayan büyük yumurtayı anne sabırla bekledi. Sonunda o da çatladı. (Nasıl bir yavru olabilir?) Çıkan yavru öğlesine büyük ve çirkindi ki anne ördek şaşırdı. (Son çıkan ördek neden diğerlerinden farklı olabilir?)

Ertesi sabah hava çok güzeldi. Anne ördek yavrularını alıp dere kenarına götürdü. Önce kendi suya atladı ve "rap rap" diye yavrularını çağırdı. Yavru ördekler suya atlayıp hızla yüzmeye başladılar. Kocaman çirkin yavru da onlarla beraber oynuyordu.

Günlerden bir gün anne ördek yavrularına:

- Şimdi size öğrettiğim gibi davranacaksınız. Bir balık başı bulursanız bana getireceksiniz.

Bu arada çirkin ördek yavrusunu kimse sevmiyordu. Bütün hayvanlar onu itip kakıyordu. Artık bu davranışlara dayanamayan yavru kaçmaya karar verdi. (Sizce çirkin ördek yavrusu nereye gidecek?) Uzun bir yürüyüşten sonra başka ördeklerin yanına geldi. Onlardan uzak ama yanlarına yakın yaşadı. Sonbahar peşinden soğuk kış geldi. Öyle soğuktu ki üşümek için devamlı yüzüyordu çirkin ördek yavrusu. Donmak üzereyken bir köylü onu kurtardı. Koca kışı bu evde geçirdi. İlkbahar geldiğinde evden ayrıldı. Mavi bulutlar arasında kanat çırpma, elma ağaçları arasında uçmaya başladı. Her taraf mis gibi ilkbahar kokuyordu.

Bu arada gölde nazlı nazlı yüzen kuğuları gördü.

- Onların yanına gitmek istiyorum. İsterlerse beni öldürsünler, fark etmez.

Suya atladı ve kuğulara doğru yüzmeye başladı. O ne! Suda kendini gördü. İnanamadı. O da güzel bir kuğu olmuştu. Diğer kuğular onu aralarına aldılar. Şefkatle sevdiler.

Çirkin ördek yavrusu hiç böyle bir mutluluğu düşünebilir miydi?

PİKNİK

Sevgi arkadaşları ile piknik yapmak istiyordu. Annesine:

- Anneciğim ben arkadaşlarımla piknik yapmak istiyorum ama nerede yapacağım, diye sordu.

- Arka bahçemizde yapabilirsin. Size çimenlerin üzerine güzel bir masa hazırlarım, dedi annesi

Sevgi altı tane arkadaşını çağırdı. Annesi çimenlerin üzerine örtü serdi. Çocuklar örtünün üzerine oturup sohbet etmeye başladılar. Hava çok sıcaktı. Etraf çok güzel görünüyordu. Kulağa kuşların sesi geliyordu. Sevgi ve arkadaşları burunlarına gelen kurabiye kokusunu fark ettiler. Acaba tatları nasıldı? Sevgi ve arkadaşları sohbet ederken Sevgi kolunun üzerinde bir hareket hissetti. Kolunda bir tırtıl geziyordu. Çocuklar tırtıldan hiç korkmadılar. Hepsileri alıp onu ellerinde gezdirdiler.

- Rengi ne kadar güzel, dedi Dilek.

- Evet, sarı ve yeşil görüyorum üzerinde, dedi Pelin.

Tırtıl çok güzeldi. Bir süre sonra Sevgi'nin annesi geldi.

- Size kurabiye getirdim, dedi.

- Kokusu çok güzel geliyordu burnumuza, dedi Nurcan.

Sevgi'nin annesi kurabiye tabağını çocukların önüne koydu. İlk olarak kurabiyeden Ali yedi.

- Tadı çok güzel, çok tatlı dedi.

- Evet çok tatlı, diye ekledi Burcu.

Çocuklar gün boyunca bahçede oyun oynadılar. Etrafa baktılar, çiçekleri kokladılar. Şarkılar söylediler. Çok eğlendiler.

HEP GÜNDÜZ OLMAZ MI?

Merve, akşamları hiç sevmiyordu. (Merve neden akşamları sevmiyor olabilir?) Hep gündüz olmasını istiyordu. Böylece hep oyun oynayabilirdi. Ama akşam olunca yatmak zorundaydı. Karanlıktan da çok korkuyordu. Bu isteğini babasına söyledi:

- Baba neden akşam oluyor? Hep gündüz olmaz mı?

- Olamaz canım, dedi babası. Dünyamız bizim fark etmediğimiz bir şekilde kendi

çevresinde dönüyor. Gece ve gündüz oluşuyor. Güneşin etrafında dönünce de mevsimlerimiz oluyor.

camın kenarına koştu. Dışarı baktı. Dışarıda hiç araba yoktu. Yolun karşısındaki iş makineleri de durmuştu. Her yer çok sessizdi. Yusuf sessizliği dinlemeye başladı. Rüzgâr dalları sallıyordu. Rüzgârın sesini dinledi. (Rüzgârın sesi nasıldır?) Gün açıyordu. Yusuf birden bir ses duydu. Bu karşiki ağaçtan gelen bir kuş sesiydi. Yusuf bir süre kuşun sesini dinledi. (Kuşların sesi nasıldır?) Ama uykusu gelmişti. Yatağına yatıp sessizlikte uyudu. Sabah annesinin yanına koştu.

- Anne ben dün akşam kuş sesi duydum, rüzgârı dinledim, dedi.

- Nasıl canım? Rüyanda mı gördün?

- Hayır. Akşam uykum kaçtı. Kalktım. Her yer çok sessizdi. Sadece kuş sesi vardı. Keşke her akşam uykum kaçsa, dedi Yusuf.

Annesi oğluna gülümseyerek baktı. Yusuf dışarı çıktığında araba ve kornaların seslerini duydu. Artık onlara kızmıyordu. Akşamların sessiz olduğunu, kuşların öttüğünü biliyordu.

AYI YUMOŞ UYUYOR

Sonbahar mevsiminin sonu geliyordu. Yağmurlar yağıyor, havalar daha da soğuyordu. Artık kışa girerken ayı ailesinin uyuma zamanı gelmişti. (Neden ayı ailesinin uyuma zamanı geldi?) Yumoş sonbaharın son günlerini pencereden seyreliyordu. (Dışarıda nasıl bir hava vardı?) Rüzgârlar esiyor, yazın yemyeşil olan ağaçların yaprakları sararıp dökülüyordu. Sincap en sevdiği kırmızı yağmurluğunu giymişti. Yumoş kışı hiç tanıımıyordu. (Yumoş neden kışı tanımıyor olabilir?) Kışın hep uyuyordu. Arkadaşları kışın çok güzel olduğunu etrafın karlarla kaplandığını söylüyorlardı. Eldivenlerini, berelerini takıp kar topu oynuyorlardı. Yumoş bunları resimlerden biliyordu. Kış mevsimini çok merak ediyordu ama aylar kışın uyuyorlardı. Yumoş pencereden dışarı bakarken gelecek olan baharı düşündü. (Baharda doğa nasıl olacak?) Sonbaharda dökülen yapraklar yeniden çıkacaktı. Soğuyan havalar ısınacaktı. Etraf çiçeklerle dolacaktı. Çok sevdiği arkadaşı güneşle sohbet edebilecekti. Annesine çiçekler toplayacak ve arkadaşlarıyla oyunlar oynayacaktı.

- Mevsimler ne kadar güzel, dedi Yumoş. Hepsini çok seviyorum.

Yumoş pencereden yağmuru ve düşen yaprakları seyrederken annesinin içeriden sesi duyuldu. (Annesi Yumoş'a ne söyledi?)

- Yumoş, artık yatma vakti. Kış geliyor.

- Geliyorum anneciğim, dedi Yumoş.

Koşarak odasına gitti. Pijamalarını giydi. Annesini öptü:

- Uyandığımda ilkbahar mı olacak, anne?

- Evet canım. Çiçekler açmış, ağaçlar yeşermiş olacak.

Yumoş sevinçle uykuya daldı. Uykusunda çok güzel rüyalar gördü. Bir sabah annesinin sesi duyuldu.

- Yumoş hadi kalk yavrum. Bahar geldi.

Yumoş pırıl pırıl parlayan güneşle uyandı. Kuş sesleri duyuluyordu. Hemen yataktan kalktı. pence-reyi açtı.

- Merhaba güneş, dedi.

Kahvaltısını yaparken dışarıdan kurdun sesi duyuldu.

- Günaydın Yumoş. Hadi gelsene oyun oynayalım. Sana kışın çektiğimiz fotoğrafları da gösteririz.

Yumoş hemen annesinden izin aldı. Pantolonunu ve gömleğini giyip arkadaşlarının yanına gitti. Yine ilkbahar gelmişti. Artık havalar ısınacaktı. Ardından yaz gelecekti. (Yazın neler yaşıyoruz?) Çiçek açan ağaçlar meyveler vereceklerdi. Yumoş derede yüzmeyi de çok seviyordu. Ağaçların gölgesinde arkadaşlarıyla oyunlar oynarken heyecanla yazı bekliyordu.

GÜNAYDIN TOPRAK

Merhaba. Benim adım toprak. Uzun bir süredir karlarla kaplıydı üstüm. Gökyüzünü çok özledim. Artık karlar eridi ve içime kadar girdi. Onun sularıyla bir sürü bitkiyi besleyeceğim. İlk önceleri biraz üşüdüm ama artık ısınıyorum. (Toprak neden önce üşüdü?) Güneşi gördüğümde çok sevindim. İçimde bir hareketlenme var. Ağaçlar köklerini su almak için oynatıyorlar. Çiçeklere, ağaçlara su veriyorum. Çimenler bir bir üzerimde bitiyor. Onlar benim saçlarım.

- Merhaba, dedi ,bana ağaç. Çiçekler açacağım. Suya ihtiyacım var toprak.

- Ben de büyüyeceğim, dedi, papatya bana.

Hepsi teker teker büyüyorlar. Aramıza yeni çiçekler de katıldılar. Kuşların taşıdığı tohumlarla üzerimde artık daha çok çiçek olacak. Yeşil tırtılın üzerimde gezdiğimi hissediyorum.

- Canını acıtmıyorum değil mi toprak, diye sordu bana.

- Hayır ,dedim. Seni çok özledim. Kışın nereler-deydin?

- Bir ağacın kovuğundaydım. Ben de seni çok özledim.

Bütün böcekler çimenlerin arasında geziniyor. Güneş:

- Merhaba toprak. Kışın karların altında üşümüş olmalısın. Seni ısıtabiliyor muyum?

- Evet, dedim. İçime kadar girdi sıcaklığın.

Artık göçmen kuşlarda geri döndü. Bana kanatları ile el sallıyorlar.

“Şimdi ikinci çocuğumuz da yumurtadan çıkmış olmalı. Eşime bir demet çiçek götürürsem çok sevinir,” diye düşündü. Başladı. çiçek aramaya... Sonunda buldu da. Kokulu mor menekşelerden topladı. Kokusuz papatya ve gelinciklerden de birkaç tane aldı. “Daha fazla oyalanmayayım. Eşim merak eder,” dedi. (Baba leylek neden böyle yaptı acaba?)

Anne leylek, onu havada görünce sevinçle kanatlarını açtı. Uzun gagasını takırdattı.

Baba leylek, gagasındaki çiçekleri yuvanın kenarına bıraktı. “Bunlar senin için, hayatım!” dedi. “Artık sen de anne oldun.” Anne leylek : “Teşekkür ederim,” dedi. “Sen de bir baba oldun. İki çocuk babası...”

Uzun bacakları üzerinde birbirlerine sokuldular. Uzun boyunlarını havaya kaldırdılar. Uzun gagalarını açıp kapayarak şarkı söylemeye başladılar. Bu, leylek dilinde “Mutlu Aile” şarkısıydı: “Taka taka, taka taka, tak, tak! Tık tık, tık tık, tık, tık!”

KIR ÇİÇEKLERİ

Kış bitti, bahar geldi. Pat diye çıkıp gelmedi tabi. Önce, güneş yüzünü gösterdi. Pırıl pırıl parladı. Havayı, toprağı ve suyu ısıtmaya başladı.

Kuşlar neşeyle uçuşmaya başladılar. Birçok bitki çiçek açtı, yeşerdi. Otlar da yeşerdiler. (Baharda hangi çiçekler açar?)

Papatyalar durur mu? Onlar da bembeyaz çiçekleriyle bahara “merhaba” dediler. Kırları süslediler.

Mor menekşeler kuytu yerleri seçtiler. Mis gibi kokularını havaya bıraktılar.

Daha birçok kır çiçeği onlara katıldılar. Kırmızı, beyaz, sarı, turuncu renkleriyle kırlarda dans etmeye başladılar.

Gelincikler geç kalmışlardı. İçlerinden biri : geçiyor bile. Daha fazla geç kalmadan çiçek açalım,” dedi.

Bu uyarı işe yaradı. Gelincikler, sırayla çiçek açtılar. Bayrak kırmızısı çiçekleriyle güneşe gülümsediler. Rüzgâr estikçe bir o yana, bir bu yana gelin gibi salındılar. (Gelincik çiçeğini gördünüz mü?)

Baharın tadını çıkaran başkaları da vardı. Koyunlar, kuzular, inekler kırlarda koşup durdular. Taze otlarla karınlarını doyurdular. Çiçeklereyse hiç dokunmadılar. (Baharda insanlar neler yaparlar?)

Çocuklardan biri, annesine vermek için bir demet kır çiçeği topladı. Çiçekler hiç üzülmediler. Aksine çok sevindiler. “Biz sevgi çiçekleriyiz. Hem kırlarda hem de kalplerde açarız” dediler.

PİKNİK

Piknik nedir?... Piknik, benim bildiğim, şehrin dışında, ağaçların arasında yemek içmektir. Gezip dolaşmaktır. Yanılıyor muyum?

“Yanılmıyorsun,” dedi, tavşan.

“Haklısın,” dedi, Sincap.

Karga : “Bizim böyle bir derdimiz yok,” dedi. “Bu bir alışkanlıksa, bir tutkuysa ne diyebilirim ki?” (Ailenizle pikniğe gidiyor musunuz?)

Tavşan, burnunu oynattı. Dedi ki: “Bu çok önemli! Piknik diye geçmemek gerekir. Şehirlerde yaşayan birçok insan var. Sıkılıp bunılıyorlar. Fırsatını bulunca, şehrin dışına, ormanlara koşuyorlar.”

“Koşsunlar...”

“Olur mu?!... Olmaz!... Yiyip içiyorlar. Ateş bile yakıyorlar. Söndürmeden de gidiyorlar. Sonra ne oluyor? Bir sürü çöp, doğayı, bizi kirletiyor. Ya da yangın çıkıyor. Piknik böyle olmaz ki!”

“Ya nasıl olur?”

“İnsan gibi gezip dolaşırsın. Güzel...”

Yer içersin. O da güzel... Ama çöpünü burada bırakamazsın. Yanına alır, bir çöp kutusuna atarsın. Ateş ise hiç yakamazsın. Güzelim ormanları tehlikeye nasıl atarsın? Hayvanları, ağaçları, çiçekleri hiç mi sevmezsin?!”

“Sevmez olur muyuz hiç. Tabi ki çok seviyoruz. Biz de piknik yapıyoruz. Ateş hiç yakmıyoruz. Çünkü yiyeceklerimiz hazır. Çevreyi de kirletmiyoruz. Biz insanız çünkü. Aklımız var, düşünüyoruz. Ağaçsız, kuşsuz, kirli bir çevrede nasıl yaşayabiliriz ki? Nasıl mutlu olabiliriz ki? Öyle değil mi arkadaşlar?”

İLKBAHAR RESMİ

Ezgi, büyük bir hevesle masaya oturdu. Masaya çıkıp oturmadı tabi. Sandalyesine oturdu. Resim kâğıdını önüne koydu. Boyalarını çıkardı. (Siz olsanız hangi resmi yapardınız?)

Önce küçük bir ağaç çizdi, çiçekli bir ağaç. Ona göre; bu çiçekli küçük ağaç kendisiydi. Küçük ağacın iki yanına da iki büyük ağaç çizecekti. O iki büyük ağaç, annesiyle babası olacaktı. Küçük ağaç, onların elini tutacaktı.

Annesi geldi, küçük ağacı gördü.

- İlkbahar resmi mi yapıyorsun? İlkbaharda kelebekler, kuşlar uçar. Koyunlar kuzularıyla gezer. Kırlar yemyeşildir, çiçeklidir, dedi.

Ezgi :

- Teşekkür ederim, dedi.

Resmini çizip tamamladı. Küçük ağacın iki yanına, iki büyük ağaç çizdi. Çiçekli iki büyük ağaç... Küçük ağaç, onların elinden, yani dalından tutmuştu. Sonra resmi boyamaya başladı.

Babası geldi.

İçeriye girdiler. Pek çok arkadaşı oradaydı. Pasta kesilmeden önce mısır yemeye koyulmuşlardı. Kaan'ın tabağında az mısır kalmıştı. Begüm'ün annesi Zeynep'e patlamış mısır dolu bir tabak getirdi. Zeynep diğerlerine baktı: "En çok benim tabağımda var." dedi. Bu sırada Kaan mısırlarını bitirmişti. Zeynep'e dönüp: "Haydi gelin bir oyun oynayalım." dedi. Begüm: "İyi de! Ne oynayalım?" diye sordu. Kaan: "Hayvan taklitleri yapalım. Hangi hayvan olduğunu bilemeyenler diğerlerine kendi mısırlarından versin." dedi. Zeynep: "Anladım sen benim mısırlarıma göz diktin." deyip tabağını kucağına doğru çekti. Kaan Zeynep'in tabağından bir mısır kaptı. "Aldım işte!" diyerek kaçmaya başladı. Çocuklar kıkır kıkır gülererek mısır kapmaca oynamaya başladılar. Doğum günü partisi patlamış mısır partisine dönmüştü.

İLKBAHARA ÖZLEM

Kış mevsimiydi. Ayça camdan dışarıya baktı. "Ahh şu ilkbahar mevsimi bir gelse!" dedi. Ayça ilkbahar mevsimini çok severdi. Hele de mor menekşeleri... Ayça'nın en sevdiği çiçek menekşeydi. (Sizin en sevdiğiniz çiçek hangisi?) Annesi küçük saksılarda menekşe yetiştiriyordu. Geçen bahar saksılar da tam dokuz tane menekşe açmıştı. "Ayça bu ilkbahar da kaç tane çiçek büyür acaba?" diye çok meraklanıyordu. Ayça bu düşüncelere dalmışken annesi: "Kızım haydi gel artık yemek hazır!" diye seslendi. (Acaba yemekte ne var?) Ayça burnuna karnıyarık kokusu gelince acıktığını hissetti. Patlıcanlı yemekleri çok severdi. Patlıcan dolması, patlıcan musakka, patlıcan yoğurtlusu... (Patlıcan ne renk olur?)

Masa hazırды. Ayça, yemekten önce ellerini yıkadı. Annesi karnıyarığın yanına da mor üzüm hoşafı yapmıştı. Ayça masadaki yemekleri saydı. Tam dokuz çeşit yemek vardı. Hepsi de birbirinden lezzetli görünüyordu. Ayça önce üçgen şeklindeki böreklerden aldı. Böreklerin yanına da daire şeklinde kesilmiş domateslerden... Annesi nihayet kare şeklindeki tepsiyi getirdi. İşte karnıyarık da gelmişti. Ayça bu güzel yemeklerden yedikten sonra annesine: (Acaba ne dedi?) "Ellerine sağlık anneciğim." dedi.

Yemekten sonra biraz boyama yaptı. Babası ona masal okudu. İşte yatma vakti gelmişti... Yatmadan önce dişlerini fırçaladı. Ay Dede ona gülümsüyordu. Ayça bütün gece rüyasında başında şapkasıyla kırlarda dolaştığını mor menekşelerin arasında uçurtma uçurduğunu gördü. Sabah mutlulukla uyandı. İlkbahar özlemini rüyasıyla gidermişti. Yataktan kalkıp

ilkbahar şarkısını söyledi:

Serin eser rüzgâr
Çiçek kokar kırlar
Bekler bizi arkadaşlar
Yolculuk var

Gümüş dere boyu
Soğuk pınar suyu
Bekler bizim arkadaşlar
Yolculuk var.

İLHAN'IN KAZAĞI

İlhan'a annesi kazak örecekti. Önce yün ip almak gerekiyordu. Yün ip almak için tuhafiyeye gittiler. Annesi satıcıya: "Oğluma kazak öreceğim acaba kaç ip gerekir?" diye sordu. Satıcı: "sekiz adet alırsanız yeter." Diye cevap verdi. Annesi: "En iyisi bir tane de yedek almak." Dedi. (Toplam kaç ip almış oldu?) Renk renk dokuz adet ip, iki tane de şiş aldı.

Akşam olduğunda kazağı örmeye başladı. Örgü 1, 2, 3,4 diye sıra sıra ilerliyordu. İlhan annesini izliyordu. Annesi: "İşte bak dokuz sıra oldu bile!" dedi. Annesi İlhan'a daha önce de kazak örmüştü. İlhan yün iplerin kazağa dönüşmesini hayretle izlemişti. Biraz daha annesini seyrettikten sonra odasına gitti: "Acaba ne yapsam, ne yapsam?" diye düşündü. Sonra "Buldum!" dedi. Renkli kartonlar, yapıştırıcı ve makası aldı. (İlhan ne yapacak?) Bir kız maskesi yaptı. Maskeyi yüzüne taktı. Annesinin yanına gitti: Kız sesi çıkarmaya çalışarak: "Anneciğim kolay gelsin!" dedi. Annesi İlhan'ı böyle görünce çok güldü.

İlhan annesini güldürmeyi çok severdi. Sonra İlhan yine odasına gitti. Oyuncak sepetini düzenlemeye karar verdi. İlhan'ın bir sürü topu vardı. Topları ayırarak başka bir sepete koydu. Yatma vakti gelmişti. Önce dişlerini fırçaladı sonra annesine iyi geceler diledi ve uyudu.

Sabah uyandığında bir de ne görsün? (Acaba ne oldu?) Annesi kazağın yarısını bitirmişti. "Anneciğim ne kadar hızlı örüyorsun." dedi. Annesi: "Bu hızla gidersem kazak iki güne kalmaz biter." dedi.

Aradan iki gün geçmişti. Gerçekten de iki gün sonra kazak bitmişti. İlhan kazağı giyindi. Rengârenk kazağı çok yakışmıştı. İki gün önce yün aldıkları anı düşündü. Annesi gerçekten de çok becerikliydi. Koştı ve annesini öpücüklere boğdu...

ONUR VE ANNESİ

Karlı bir kış günüydü. Onur ve annesi mısır patlatmış, televizyonda belgesel seyrediyorlardı. (Aranızda belgesel seyreden var mı? Belgesellerin

- Anne Öğretmenler Günü geliyor. Öğretmenime ne alacağım? Bu gün karar veremedik.

- Öğretmenine çiçek alabilirsin, dedi annesi.

- Ama anne yüzük, kıyafetler dururken sadece çiçek mi alacağım? Arkadaşlarım onlardan alacaklar.

- Öğretmenin sizlerden pahalı hediyeler beklemeler. Ona sadece o güne özel olarak çiçek alabilirsin. Sen zaten öğretmenini her zaman seviyorsun ve onu hiç üzmüyorsun değil mi? dedi annesi.

- Öğretmenim çiçeği görünce üzülmez di mi? diye sordu Selim.

- Hayır canım. Bütün öğretmenler çiçekleri sever.

Bu Selim'in hoşuna gitmişti. Bu fikrini arkadaşlarına söyledi. Ahmet:

- Benim annem de çiçek almamı söyledi. Öğretmenimiz çiçekleri çok severmiş.

- Benim annem de öyle söyledi, dedi Nur ve Hande.

Çocuklar öğretmenlerine çiçek almaya karar verdiler. Hepsi annesiyle çiçekçiye gitti. Öğretmenlerinin beğeneceği çiçeklerden yaptırdılar. (Sizce nasıl bir çiçek demeti yapmalılar?)

Beklenen gün gelmişti. Bütün çocuklar güzel giyindiler, çiçeklerini alıp okula geldiler. Sınıfa gidip öğretmenlerini beklediler. Öğretmenleri içeri girince bir ağızdan:

- Öğretmenler Gününüz kutlu! olsun dediler ve çiçeklerini uzattılar.

Öğretmenleri çok duygulanmıştı. Çok da mutluydu. Öğretmenlerinin eli çiçek bahçesi gibi olmuştu. Renk renk çiçeklerle dolmuştu. Öğretmenleri:

- Çok teşekkür ederim yavrularım. Bana en güzel hediyeyi verdiniz, dedi ve öğrencilerine sarıldı. Çocuklar da çok mutlu olmuştu. Öğretmenlerine en güzel hediyeyi almışlardı. (Siz öğretmeninize ne aldınız? Neden?)

BUZDOLABI SOHBETİ

Buzdolabında bir sohbetir gidiyordu. (Buzdolabında kimler sohbet ediyor?) Buzdolabındaki yiyecekler aralarında sohbet ediyordu. Bazıları mutlu, bazıları mutsuzdu. Süt söyleniyordu. (Sütün canını sıkan ne olabilir?)

- Beni taze içmeleri gerek. Ama dört gündür buradayım. Çok bayatladım. İçimde hiç vitamin kalmadı.

- Ya ben pazardan beş gün önce alındım. Ben de bayatladım. Soldum. Bütün yapraklarım sarardı. Artık nasıl vitamin vereceğim, dedi marul.

Tencere de mutsuzdu. (Tencere neden mutsuz olabilir?)

- Ben de buraya konulalı çok uzun zaman oldu. İçimdeki yemek bayatladı. Kötü kokuyorum. Çok da üşüyorum. Ocağı özledim, dedi.

Ama aralarında taze yiyecekler de vardı. (Hangi yiyecekler tazeydi?) Yoğurt:

- Ben daha yeni geldim. Ali, yoğurt yemeyi çok seviyor. Her akşam yeniyorum. Ben bayatlamaya-
cağım.

- Biz de, dedi beş elma. Ayşe teyze bugün bizi manavdan özenle seçti. Torbaya koyup getirdi. Biz daha çok tazeyiz. Ama bayatlamak istemiyoruz. O zaman çürürüz, dediler.

Yiyeceklerin arasında bayat olanlar çok mutsuzdu. Taze olanlar ise çok mutluydu. Yiyecekler sohbetlerine devam ederken buzdolabının kapısı açıldı. (Buzdolabına kim gelmişti?) Ayşe teyze içeriye çok güzel bir kremalı pasta koydu. Çok taze görünüyordu. Kapı kapanınca yiyecekler sordular. Peynir:

- Ne kadar güzel görünüyorsun. Seni neden getirdiler? Örneğin ben kahvaltı için buradayım.

Bazen de benden sandviç yapıyorlar, dedi.

- Beni de her akşam Ali'ye içiriyorlar ama dört gündür beni burada unuttular, dedi süt.

- Ben buraya Ali'nin doğum günü için geldim. Beni bugün pastaneden aldılar, dedi pasta.

- Kremanın rengi çok güzelmiş, dedi su. Benim hiç rengim yok.

- Evet, rengimi Ayşe teyze seçti. Ali pembeyi çok severmiş.

Bu arada pastanın burnuna kötü bir koku geldi. (Pastanın burnuna gelen koku ne olabilir? Kimden geliyor olabilir?)

- Ne kokuyor? diye sordu.

- Ben, dedi kıyma. Beni yemek yapmak için aldılar ama diğer yemeklerden bana sıra gelmedi. Ben de çok bayatladım. Artık çok kötü kokuyorum.

- Her şey alındığı zaman ya da kısa sürede yenmeli, dedi pasta.

- Buz dolabını çok yiyeceklerle doldurmak hiç iyi bir şey değil. (Neden buzdolabımızı çok fazla yiyeceklerle doldurmamalıyız?) Yiyebilecekleri kadar yiyecek almalılar. Sonra bak ne hâle geliyoruz, dedi marul. Eski taze günlerimizi özleyeceğiz.

Bütün yiyecekler bir "ah" çektiler. Kısa sürede yenmeyi dilediler. Buzdolabındaki sohbet de dışarıdan duyulmadan böyle sürdü gitti.

GEYİK GÜNEŞ

Geyik Güneş o gün erkenden kalktı. Bu gün yapacak çok işi vardı. (Geyik Güneş'in işleri ne olabilir?) Evindeki büyük orman takvimi çok güzel bir bahar gününü gösteriyordu. Arkadaşı şık bayan domuz

- Masanın altında oynamayın. Çok tehlikeli. Başınızı vurabilirsiniz. Masayı devirebilir, üzerindeki dökebilirsiniz, dedi.

Gökhan'ın annesi:

- Gökhan lütfen çıkar mısın canım? Bir yerinizi keseceksiniz.

Çocuklar isteksizce çıktılar ama bir süre sonra annelerine fark ettirmeden yine masanın altına girdiler. Oyunlarını oynamaya başladılar. Bir süre sonra Engin, Gökhan'ı itti. Dengesini kaybeden Gökhan masanın bacağına çarptı. Masa büyük bir gürültüyle sallanıp, yan düştü. İkisinin de annesi şaşkın ve kızgındı. Masanın üzerindeki bütün yiyecekler yere döküldü. Engin'in annesinin en sevdiği tabakları da kırılmıştı. Kırık bir tabak da Engin'in elini kesmişti. Engin'in annesi oğlunun yanına gitti.

- Ne yaptığını görüyor musun? Size masanın altında oynamayın demiştik. Bak elini de kestir. En sevdiğim, beraber aldığımız tabakları kırdın. Yiyeceklerimizi döktün.

Gökhan'ın annesi de oğluna çok kızgındı. İki çocukta çok üzgündü. Engin'in çok canı yanıyordu. Şimdiye kadar hiçbir yerini kesmemişti. Çok acıyordu. Annesi Engin'in elini sardı. İki çocuk da cezalıydı. Engin'in yatak odasına gittiler. (Engin ve Gökhan neden annelerinden ceza aldılar?)

Engin akşam yavaşça annesinin yanına gitti. Annesi ona hâlâ kızgındı.

- Anneciğim, çok özür dilerim. Seni dinlemeliydim. O zaman elim kesilmezdi. Tabakların kırılmazdı.

- Gökhan'a da bir şey olabilirdi. Ya daha büyük bir yerin kesilseydi. Sana söylemiştim.

Masanın altı oyun yeri değildir. Özellikle üzeri yemeklerle, bardaklarla doluyken. Anladın mı?

- Evet anneciğim, dedi Engin.

Engin ve annesi barıştı. Engin annesine bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz verdi. Masaların altı oyun yeri değildi.

TİK TAK

Elif babasının yanına gitti.

- Baba, yarın babaannemin doğum günü. Ona ne alacağız?

- Annen pasta yapıyor. Biz ne yapalım?

Baba kız düşündüler. Sonunda Elif'in babasının aklına bir fikir geldi. (Akıllarına gelen fikir ne olabilir?)

- Babaannene bir saat alalım. Hem de guguklu saat. Ne dersin? Duvarına asar. Her gün saati görmüş olur.

Elif babasının bu fikrini kabul etti. Hiç yakından guguklu saat görmemişti. Sadece televizyonda görmüştü. Onların evindeki saatler kırmızı ve yu-

varlaklı. Elif ve babası bir saatçiye girdiler. Her yerde tik tak sesleri vardı. Bütün duvarlar saat doluydu. Saatlere bakmaya başladılar. Hepsi çok güzeldi. Kare, yuvarlak saatler vardı. Tahta, plastik, demir, büyük, küçük. Hepsinin de renkleri çok güzeldi. Saatin içinde iki tane çubuk vardı. (Saatin içindeki çubuklara ne isim veriyoruz?) Babası bunların akrep ve yelkovan olduğunu söylemişti. Saati bunlar gösteriyordu. Elif saatlere bakarken satıcı yanlarına geldi:

- Ne tür bir saat istemiştiniz, diye sordu.

Elif:

- Guguklu saat, diye atıldı.

- Peki küçük hanım, dedi satıcı.

Onları guguklu saatlerin olduğu bölüme götürdü. Çok güzellerdi. Hepsi dikdörtgen, tahta bir kutuydu. Saat başlarında içeriden bir kuş çıkıyordu. Cık cık diye ötüyordu. Çok şirin görünüyordu. Elif ve babası babaanne için büyük rakamlı bir guguklu saat aldılar. Bu saati çok beğenecekti. Babası saati incelerken Elif dükkânın köşesinde bir büyüteç ile küçük bir saatin içine bakan bir adam gördü.

- Baba bu amca ne yapıyor?

- Bozulmuş olan saatleri tamir ediyor, dedi babası.

Elif etrafa bakmaya devam etti. Bir vitrinin arkasında renk renk küçük kol saatleri gördü. Çiçekliyidiler. Babasına gösterdi.

- Baba bak ne kadar güzel kol saatleri değil mi?

- Beğendin mi?

- Evet.

- Sana bir tane alalım mı?

Elif çok sevindi. Ona bir tane kol saati aldılar. Artık Elif de zamanı bilecekti. Saatleri ve tik tak sesini çok sevmişti.

KIRMIZI ŞAPKA

Karınca Zeze, karınca Piki ile mektuplaşıyordu. Piki küçük yaştaiken ailesiyle başka bir dere kenarına gitmişti. İki arkadaş ayrılmıştı ama Piki arkadaşı Zeze'ye hep mektup yazıyordu. Gittiği güzel yerleri anlatıyordu. Zeze de arkadaşına hemen cevap yazıyordu. Bahar gelmişti. Dere kenarında karıncaların katıldığı bahar şenliği yapılacaktı. Zeze arkadaşı Piki'ye bahar şenliğine gelmesini söyledi.

"Sevgili Piki, bahar şenliğine gelmeni çok istiyorum. Böylece görüşmüş oluruz. Ben kırmızı bir şapka takacağım. Beni böyle bulabilirsin. Seni çok özledim. Zeze"

Piki mektuba çok sevindi. O da arkadaşı Zeze'yi çok özlemişti. Bahar şenliğine gitmeye karar verdi. Geleceğini arkadaşına bildirdi. Yola çıktı. Bahar şenliği çok kalabalıktı. Bir sürü karınca vardı. (Zeze'yi karıncaların arasında nasıl bulacak?)

Annesi, onun bu hâline kıkır kıkır güldü. Ne zaman-ki İris, kışlık giysilerini giyip annesinin karşısına dikildi; annesi o zaman : “Bak, şimdi oldu. Aferin!” dedi. İris’e eldivenlerini giydirdi, atkısını boynuna sardı, beresini de başına geçirdi. “Artık dışarıya, soğuk havaya çıkabiliriz,” dedi.

YÜN ELDİVENLER

Yılmaz’ın bir halası vardı. Onu bir kez görmüştü ama, görür görmez de çok sevmişti. Ne de olsa babasının kız kardeşiydi. Babasına benzemesi de bu yüzdendi. (Siz halanıza benziyor musunuz?)

Melâhat hala, uzak bir kasabada yaşıyordu. O yüzden pek görüşemiyorlardı. Arada bir telefonla haberleşiyorlardı. (Kasabalar nasıl yerlerdir?)

Geçen gün Yılmazlara bir paket getirdiler.

Annesi, görevlinin uzattığı kâğıdı imzaladı; paketi aldı. “Paket, halandan geliyor,” dedi.

Paketin içinden kapalı bir kutu çıktı. Annesi, titreyen elleriyle kutunun kapağını açtı. Cicili bicili eldivenleri görünce : “Ay, ne güzel!” diye bağırdı.

Halası, onlara üç çift eldiven göndermişti. En küçüğü, Yılmaz içindi. Babasına gelen eldiven en büyük olanıydı. Kutudan bir de mektup çıkmıştı. Annesi mektubu okudu: “...Eldivenleri ellerimle ördüm. Güle güle kullanın ...Hepinizi çok seviyorum. Kendinize iyi bakın, olur mu?”

Annesi, Yılmaz’a : “Ne düşünceli bir halan var. Baksana, hiç üşenmeden hem de üçümüz için eldiven örmüş. Hadi, bir telefon açalım da teşekkür edelim,” dedi. (Hangi zamanlarda teşekkür ederiz?)

Yılmaz, yün eldivenleri eline geçirdi. O an elleri ısınıverdi. Sanki halasının sıcak elleri, onun ellerini içine almış, güneş gibi ısıtmıştı. Telefonda “Teşekkür ederim halacığım,” derken sesi titriyordu. Halası yanında olsa hiç durmaz boynuna atlar, yanağına “şap” diye kocaman bir öpücük kondururdu!

AYSEL HANIM’IN ARKADAŞI

Aysel Hanım, pencere kenarına oturmuş, lapa lapa yağan karı seyrediyordu. Çayından bir yudum daha aldı. Hayaller kurarken aklına birden arkadaşı Birsen geldi. “Dur,” dedi “Şuna bir telefon edeyim.”

Cep telefonundan arkadaşını buldu. Düğmeye bastı. Çok geçmedi, Birsen Hanım’ın sesi duyuldu: “Alo! Buyrun...”

Aysel Hanım, arkadaşının sesini duyar duymaz tanıdı.

“Birsenciğim, benim ben, Aysel... Nasılsın, neler yapıyorsun? Merak ettim de...”

“İyiym, canım” dedi, Birsen Hanım. “Neredeyim biliyor musun?”

“Nerede?”

“Haiti Adaları’nda... Burası çok sıcak. Ama merak etme, ben gölgedeyim. Soğuk limonatamı içiyorum, kitap okuyorum. Oralarda havalar nasıl?”

“Hiç sorma Birsen. Dışarıda kar yağıyor. Hava buz gibi soğuk. Birkaç gün daha kar yağacakmış. Ben de pencere kenarına oturmuş, dışarıya bakıyordum. Sen orada soğuk limonata içerken ben de sıcak çayımı içiyorum. Başka ne yapabilirim ki?.. Neyse arkadaşım, kendine iyi bak. Dönünce bize uğrarsın. Haydi, hoşça kal.”

Aysel Hanım, telefonu kapatıp arkasına yaslandı. Çayından bir yudum daha içti. “Dünya çok ilginç bir yer,” diye düşündü. “İnsanlar burada soğuktan titriyorlar, başka yerlerdeyse sıcaktan terliyorlar. Şaşılacak şey doğrusu!” (Niçin dünya ilginçtir?)

Dışarıda kar yağıyordu. Soğuktan titreyen bir kuş pencereye kondu. Aysel Hanım, kalktı, mutfığa gitti. Bir parça ekmek alıp ufaladı. Geriye döndüğünde kuşu göremedi. Pencereyi açtı, karları temizledi. Belki kuş gelir de yer diye, ekmek kırıntılarını serpiştirdi.

HER ŞEY PARA

“Elini yüzünü yıkadın mı, kızım?”

“Yıkadım, anne.”

“Musluğu iyi kapattın, değil mi?”

“İyi kapattım, anne.”

“Lambayı da söndürdün mü?”

“Söndürdüm, anne.”

“Aferin.”

“Musluğu iyi kapayınca, ışığı söndürünce aferin mi alınıyor?”

Emel Hanım, kızının bu sorusundan bir şey anlamadı. Oya’nın yüzüne baktı. Şaka yapmadığını anladı.

“Geçen ay, baban faturaları görünce çok kızdı. Bu kadar elektrik, su faturası mı olurmuş?” dedi. Oya, anlamamış gibi sordu: “Biz, elektriğe, suya para mı ödüyoruz?”

“Kızım, bunu anlamayacak ne var? Her şeye para ödüyoruz. Ekmeğe, peynire, meyveye sebzeye, içtiğimiz suya... Bedava olan bir şey var mı sanki?”

“Sen kızdın mı, anne?”

“Hem kızdım, hem de şaşırdım.”

“Bana mı kızdın?”

“Hayır, kızım. Sana niye kızayım. Sen de suyu az kullanıyorsun. Boşuna lamba yakmıyorsun. Ama tutumlu olmamız gerekiyor. Çok masrafımız var, biliyorsun. Okul masrafı, yiyecek, içecek, giyecek, su, elektrik... Say say bitmez!”

“Ben de çalışsam o zaman rahat ederiz, değil mi?”

POSTACI GÜVERCİN

Postacı Güvercin, her sabah olduğu gibi o sabah da postaneye gitti. Dağıtması gereken zarfları çantasına doldurdu. Ağır çantayı omzuna astı. Ağır ağır yürümeye başladı.

"20 yıldır postacılık yapıyorum" diye düşündü. "Eskiden ne güzeldi! Mektup taşıyordum durmadan. Sevgili mektupları, asker mektupları, akraba - dost mektupları... Mektubu kime verdiysem teşekkür ederdi. Şimdi yüzüme bile bakmıyorlar! Niye baksınlar ki? Ben onlara güzel haberler taşımıyorum ki. Fatura götürüyorum, çağrı yazıları götürüyorum... Bunlar hep telefonun yüzünden oldu. Bir de cep telefonu çıktı başımıza! Herkeste de var... Böyle bir kolaylık dururken mektupla kim uğraşır ki!" (Siz hiç postacıyla karşılaştınız mı?)

Güvercin, evlerden birine girdi. Çantasından çıkardığı zarfları posta kutularına koydu.

Zarfların daha yarısını dağıtmıştı. Terlemiş, yorulmuştu. Bir ağacın gölgesine oturdu. Şapkasını çıkarıp terini sildi. Zarfları çıkarıp tek tek inceledi. Beyaz bir zarf dikkatini çekti. Gönderenin adına, adresine baktı. Kime gönderildiğine baktı. Gözleri mutlulukla parladı. Bu bir mektuptu. İçinde kimbilir ne güzel şeyler yazıyordu!... (Postacı niçin sevinmiş olabilir?)

Güvercin, hemen kalktı. "Önce bu mektubu yerine ulaştırmalıyım," dedi. Hızlı hızlı yürümeye başladı. Sokaklardan birine girdi. Bir evin önünde durdu. Bahçe kapısı açıktı. Tavşan amca'yı o zaman gördü. "İyi günler," dedi. "Bir mektubunuz var."

Tavşan : "Teşekkür ederim" postacı oğlum. Gel, benimle bir bardak çay iç," dedi.

Güvercin, çayını içerken o, açtı. "Köydeki kardeşimden geliyor," dedi. Zarf, sonra mektubu okumaya başladı. Mutluluk gözyaşları, yanaklarından inci gibi dökülüyordu...

TREN YOLCULUĞU

Vapur, Haydarpaşa iskelesine güçlükle yanaşabildi.

Zeynep'le annesi, vapurdan inip gara girdiler. Gar, çok büyük ve çok da güzel bir yerdi. Peronlarda sıra sıra trenler bekliyordu. (Zeynep'ler gara niçin gitmiş olabilirler?)

Filiz Hanım saate baktı. "Daha 25 dakikamız var. İstersen gezebiliriz," dedi.

Zeynep, binecekleri treni çok merak ediyordu. "Önce bizim trene bakmayacak mıyız?" diye sordu.

"Haklısın kızım," dedi annesi. "Önce trenimizi, oturacağımız yeri öğrenelim. Sonra gezeriz."

Çantasından bileti çıkardı, okudu. Valizi aldı, Zeynep'i elinden tuttu. 3 numaralı peronda bekleyen trene doğru yürüdüler. Vagonlardan birine girdiler. Koltuk numaralarına baka baka ilerlediler. "İşte yerimiz burası," dedi annesi.

Zeynep, annesinin elini çekmeye başladı. Trenin baş tarafına doğru yürüdüler. Sıra sıra vagonları geçtiler. Trenin baş kısmına geldiler.

Makinist, koltuğuna oturmuştu. Elindeki bezle sağı solu temizliyordu.

Zeynep: "Bu kim?" diye sordu.

Annesi hemen yanıt vermedi. "Treni o sürüyor. Sence kim olabilir?"

"Pilot."

"Pilot, uçakları kullanır."

"Kaptan."

"Kaptan da gemileri, vapurları kullanır."

"Ya ne peki?"

"Makinist."

"Makinist olmak çok mu zor?"

"Kolay olmasa gerek. Baksana, önünde bir sürü düğme, kol var. Onların hepsi bir işe yarıyor. Kimi durduruyor, kimi hızlandırıyor, kimi düdüğü çalıyor..."

Trenleri tam saatinde hareket etmişti. Zeynep, pencere kenarına oturmuş, dışarıya bakıyordu. Geçtikleri her yeri ilgiyle izliyordu. Trenin raylar üzerinde çıkardığı ses de çok hoştu: "Rakaraka, rakaraka, rakaraka..." (Tren ile yolculuk yapan var mı?)

Zeynep, büyüdüğü zaman makinist olacaktı. Belki de Türkiye'nin ilk bayan makinisti o olurdu, kim bilir.

GÖKYÜZÜNDEN GELEN YARDIM

Fundaların evi, ırmağın kıyısındaydı. Funda o gün, bahçede çiçekleri suluyordu. İşini bitirince elini yüzünü yıkadı. Sandalyeye oturdu. Güzel bir iş yapmıştı. Sıcaktan bunalan çiçekleri rahatlatmıştı. Tatlı tatlı gülümsedi. Çevresini seyretmeye başladı. (Çiçekler su içince nasıl olurlar?)

Irmağın suyu çok azalmıştı. Yukarlarda bir yerde büyük bir baraj olduğunu biliyordu. Anne ve babasıyla birkaç kez oraya gezmeye gitmişlerdi. İşte o baraj, suyu tutunca ırmak neredeyse kuruyordu. Suyu salınca da, ırmak coşuyor, gürül gürül akıyordu.

Funda, ırmağın ortasındaki adada beyaz-kırmızı renkli bir top gördü. Çok güzel görünüyordu. Kendisi gidip alamazdı. O da kardeşi Doğan'a söyledi.

Doğan, topu görünce, "Harika bir şeye benziyor!" dedi. Bahçeden çıktı. Irmağın kenarına kadar yürüdü. Su çok sığ görünüyordu. Paçalarını sıvadı. Su, dizlerine bile gelmiyordu. Adaya çıktı, topu aldı. Bu, bir su topuydu. Birkaç kez havaya atıp tuttu. Onu, kardeşine göstermek istiyordu.

Yavru yunusu, diğerleri izledi. Ahtapotlar, köpek balıkları, mürekkep balıkları, balinalar, foklar, irili ufaklı balıklar... Hepsi, denizaltının çevresinde dönüp durmaya başladılar. Bir yandan da kendi şarkılarını söylüyorlardı...Denizaltı, o kadar mutlu olmuştu ki sormayın. Onlarla konuşmuş, şarkı söylemiş, filmler, fotoğraflar çekmişti. O da temiz bir deniz istiyordu. (Yüzdüğümüz denizler nasıl olmalı?) Denizdeki tüm canlıların sağlıklı ve mutlu yaşamalarını diliyordu. Ama şimdi görevini bitirmişti. Dönmesi gerekiyordu. Birkaç kez sağa sola yalpaladı. Küçük pervanesini döndürerek uzaklaşmaya başladı. "Hoşça kalın arkadaşlar," dedi. Göz yaşlarını kimse görmemişti. Denizin suyu bu kadar tuzluysa, bir nedeni de denizaltının akıttığı göz yaşlarıydı...

ŞAŞKIN TAVŞAN

Şaşkın Tavşan her zaman böyledir işte! Sağına soluna hiç dikkat etmez. Ona çarpar, buna çarpar; koskocaman ağaca bile çarpar. Sonra da ağaçtan özür diler. Herkesi kendine güldürür.

Bu kez bunlara benzeyen bir şey oldu, kötü bir şey...

Şaşkın Tavşan, hoplara zıplaya yürüyordu. Pazar çantasında harika havuçlar, lahanalar vardı. Onlarla güzel bir yemek yapacaktı. Sonra da çocuklarıyla birlikte afiyetle yiyecekti.

Birden önüne büyük, geniş bir yol çıktı. Hiç dikkat etmiyordu ama, yolda herhangi bir taşıt da görünmüyordu. Sağına soluna bakmadan yola atladı. Karşıya doğru yürümeye başladı. "Daaat!" diye bir korna sesi, ardından da acı bir fren sesi duyuldu. Bir de tavşancığın "Ayyy" sesi... (Yolda yürürken, karşıdan karşıya geçerken nelere dikkat etmeliyiz?)

Havuçlar, lahanalar bir yana, Şaşkın Tavşan bir yana savrulmuştu. Yolun ortasında baygın yatıyordu.

Görenler, telefon ettiler. "Da-diii, da-diii" diyerek bir ambulans geldi. Görevliler, Şaşkın Tavşan'ı sedyeye yerleştirdiler. Sedyeyi de ambulansa koydular. Ambulans yine "Da-diii, da-diii" diyerek geriye döndü. Hastahaneye doğru yol aldı.

Yolda Şaşkın Tavşan kendine geldi.

"Neredeyim ben?" diye sordu.

Görevlilerden biri :

"Ambülanstasınız," dedi.

Şaşkın Tavşan, şaşkın şaşkın güldü.

"Aman ne güzel!" dedi. "Hayatımda hiç ambulansa binlememişim."

Ambulans, hastahanenin acil girişinde durdu. Şaşkın Tavşan'ı yine sedyeye içeriye taşıdılar. Doktor geldi, onu muayene etti. Filmler çekildi sonra. Neyse ki bir şeyciği yoktu.

Şaşkın Tavşan, eve döndükten sonra daha dikkatli olması gerektiğini düşündü. "Ambülansa ikinci kez binmek istemem!" diye mırıldandı.

TAŞITLARI SAYALIM

Suna, arkadaşı Selçuk ile pencereden yola bakıyordu. Ne çok taşıt geçiyordu öyle! Saymakla biter miydi acaba? Suna, bitmez diye düşündü. Peki, adlarını söyleyebilir miydi? Söyleyebilirdi. Otomobili, kamyonu, otobüsü, daha birçok taşıtı tanıyordu. Selçuk'a sordu:

- Taşıtları sayalım mı?

Selçuk hemen saymaya başladı:

- Bir, iki, üç, dört...

- Öyle değil canım, dedi Suna. Adlarını söyleyelim; kamyon mu, otobüs mü... Anladın mı?

Selçuk, parmağıyla gösterip, söylemeye başladı

- Bak, şu uzun olan otobüs. Şu büyük olan da kamyon. Küçükleri de otomobil...Suna, "dadi, dadi!" diyerek geçen taşıtı gösterdi.

- Bu giden de cankurtaran dedi.

Selçuk:

- Hayır! dedi. O ambulans bir kere... Hastaları taşıyor.

Suna, karşı çıktı :

- O, cankurtaran! Hem hasta hem de yaralı taşır. Suna'nın annesi, onların tartışmasına son vermek için;

- İkiniz de haklısınız, çocuklar, dedi. Ona cankurtaran da ambulans da diyebilirsiniz. O, hem hasta hem de yolcu taşır.

Selçuk, bilmiş bir tavırla devam etti.

- Buradan tren geçmez, dedi.

Suna:

- Gemi de geçmez, yolcu vapuru da... Çünkü burası yol. Onlar denizde gider, dedi.

Selçuk durur mu?

- O dediklerin geçmez tabi... Uçak da geçmez, helikopter de... Bunu biliyor muydun? diye övündü. Evin önünde kırmızı bir otomobil durdu.

Selçuk :

- Babamın arabası geldi! diye bağırıldı.

Suna :

- Bütün taşıtların adını biliyorsun ama hâlâ otomobile araba diyorsun! Oldu mu bakalım! dedi.

ÇİLLİ TAVUK

Çilli Tavuk, bahçede diğer tavuklarla gezinip duruyordu. Ayaklarıyla toprağı eşeliyor, sonra da eğilip bakıyordu. Yiyecek bir şey buldu mu hop diye yutuyordu. Sancısı tutunca telaşlandı. Arkadaşlarını orada bırakıp kümese koştu. Fola tırmandı. Oturdu. Canı birazcık yansa da sapsarı bir yumurta yumurtladı. Sonra da "Gıt gıt gıdaak!" diye bağırmaya başladı.

- Buraya yazın geldiğiniz için şanslısınız. Kışın olsaydı buraya araba çıkamazdı. Aşağıdan yukarıya yürümeniz gerekirdi dedi.

Hülya buna çok şaşırmıştı. O kadar yol yürünür mü? (Neden kışın yolda minibüs gitmiyor?) Onlar şehirde her yere arabayla gidiyorlardı. Halası onları eve götürürken Hülya etrafa bakıyordu. (Hülya köyde neler görüyordu?) Odun taşıyan insanları, çeşmeden su dolduran kadınları gördü. Onları göstererek annesine sordu:

- Anne, evlerinde muslukları yok mu? Neden buradan su dolduruyorlar?

- Herkesin evinde musluk olmayabilir. Burası şehir değil. Halasının evi onların evlerine benzemiyordu. Elektrik yoktu. Televizyon ve buzdolabı da. Sadece pille çalışan bir radyo vardı. Yazın bile akşamları soğuktu. Evin beş odasından sadece ikisi sıcaktı. Oda da çok güzel bir soba yanıyordu. Sıcacıktı. Neden kalorifer yoktu? Sonunda Hülya dayanamadı. Babasının yanına gitti.

- Baba, halamın evi bizimkinden ne kadar farklı?

- Evet canım, farklı. Biz de eskiden böyle evlerde yaşıyorduk. Elektriğimiz, televizyonumuz, tuvaletimiz yoktu. Bilgisayarı, arabayı tanıımıyorduk.

- Peki sonra bunlar nasıl oldu? Bizim evlerimizi kim yaptı?

- Bazı insanlar düşündüler, çalıştılar ve bugün kullandığımız araçları icat ettiler. Biz de onların sayesinde bu araçlarla rahatça yaşıyoruz. Evimiz sıcak, ışığımız yanıyor, televizyon seyrediyoruz. Yollarımız güzel, arabamız var.

- İyi ki o insanlar varmış babacığım.

- Yakında halanların da elektriği olacak. Suyu gelecek.

Hülya çok mutlu olmuştu. İyi ki keşifler vardı. O da ileride icatlar yapacaktı. (Sizin yapmayı düşündüğünüz icatlar var mı? Neler?) Yoksa böyle bir hayat nasıl sürdürülürdü.

TRAFİK KURALLARI

Deniz, her gün okula servisle gidiyordu. Okul servisi sabah erkenden evlerinin önüne geliyordu. Kimseyi rahatsız etmemek için korna çalmıyordu. Deniz annesini öpüp servisin önüne oturuyordu. (Arabalarda öne oturduğumuzda ne yapmalıyız?) Şoför Salih amca onu uyarıyordu:

- Hemen kemerini takmalısın.

Deniz, Salih amcanın dediğini yapıyordu. Arabanın önünde oturmak Deniz'in çok hoşuna gidiyordu. Salih amcaya rehberlik ediyordu. Ona ışıkları hatırlatıyordu.

- Kırmızı duruyoruz. Sarı da hazırlan. Yeşil ,şimdi gidebiliriz.

Bu oyun Deniz'in çok hoşuna gidiyordu. Kırmızı ışıkta beklerken bazen sıranın en önünde, bazen ortasında, bazen de en arkasında oluyorlardı. Bazı arabalar devamlı korna çalıp diğer arabaları rahatsız ediyorlar, insanlara yol vermiyorlardı. Salih amca onlara çok kızırıyordu. İnsanlara yol veriyor, yavaş gidiyorlardı. Deniz her gün bu trafiği seyrediyordu. Akşamları da arkadaşlarına el sallayıp dikkatlice servisten iniyordu. Akşam yemeğinde gördüklerini anne ve babasına anlatıyordu. Ama abisi Cem, Deniz'in anlattıklarını hiç dinlemiyordu.

- Öyle şeyler olmaz. Ben dikkatli araba sürüyorum. Şehir içinde kemer takmaya gerek yok, diyor.

Deniz abisine anlatıyordu ama abisi dinlemiyordu. Annesi ve babası da Cem için çok üzülüyordu.

Bir gün Deniz okuldan çok mutlu geldi. Dersleri çok iyi geçmişti. Eve girdiğinde annesini üzgün otururken gördü. (Deniz'in annesi neden üzgün olabilir?)

- Ne oldu anneciğim? Bir şeyin mi var? diye sordu.

- Ağabeyin arabayla küçük bir kaza yaptı. Arabayla kaldırıma çıkmış. Başını direksiyona çarpmış. Baban onu hastaneye götürdü. Birazdan gelirler. Eğer kemer taksaydı böyle olmazdı.

Bir süre sonra kapı açıldı. Cem ve babası kapıdan girdi. Cem'in başında bir bant vardı. Kolu da sarılıydı. Çok üzgündü.

- Keşke sizi dinleseydim. Kemerimi takmadığım için başımı çarptım.

Biraz da hızlı sürüyordum. Özür dilerim.

Cem artık daha dikkatli araba süreceğini söyledi. Kardeşinin anlattıklarını her gün o da dinledi. (Trafikte nasıl araba kullanılmalıdır?)

ÖĞRETMENİM

Çocuklar sınıfta gizli toplantıdaydılar. Çok yakında Öğretmenler Günü kutlanacaktı. Öğretmenlerine ne alacaklarını hâlâ bilmiyorlardı. (Sizce öğretmenlerine ne almalılar?) Hande:

- Öğretmenimize çok güzel bir yüzük alacağım, dedi.

Ahmet:

- Ben de oyuncak alacağım, dedi.

Nur hemen söze girdi:

- Öğretmene oyuncak alınır mı? Ben bir süs eşyası alacağım.

Çocukların toplantısı böyle sürdü. Ama sonunda bir sonuca varamadılar. Selim:

- Evde annelerimize soralım. Onlar ne alacağımızı bilirler ,dedi.

Bütün çocuklar bu fikri beğendiler. "Tamam" dediler. Selim eve gelir gelmez annesinin yanına koştu.

- Anne Öğretmenler Günü geliyor. Öğretmenime ne alacağım? Bu gün karar veremedik.

- Öğretmenine çiçek alabilirsin, dedi annesi.

- Ama anne yüzük, kıyafetler dururken sadece çiçek mi alacağım? Arkadaşlarım onlardan alacaklar.

- Öğretmenin sizlerden pahalı hediyeler beklemeler. Ona sadece o güne özel olarak çiçek alabilirsin. Sen zaten öğretmeni her zaman seviyorsun ve onu hiç üzmüyorsun değil mi? dedi annesi.

- Öğretmenim çiçeği görünce üzülmez di mi? diye sordu Selim.

- Hayır canım. Bütün öğretmenler çiçekleri sever.

Bu Selim'in hoşuna gitmişti. Bu fikrini arkadaşlarına söyledi. Ahmet:

- Benim annem de çiçek almamı söyledi. Öğretmenimiz çiçekleri çok severmiş.

- Benim annem de öyle söyledi, dedi Nur ve Hande.

Çocuklar öğretmenlerine çiçek almaya karar verdiler. Hepsi annesiyle çiçekçiye gitti. Öğretmenlerinin beğeneceği çiçeklerden yaptırdılar. (Sizce nasıl bir çiçek demeti yapmalılar?)

Beklenen gün gelmişti. Bütün çocuklar güzel giyindiler, çiçeklerini alıp okula geldiler. Sınıfa gidip öğretmenlerini beklediler. Öğretmenleri içeri girince bir ağızdan:

- Öğretmenler Gününüz kutlu! olsun dediler ve çiçeklerini uzattılar.

Öğretmenleri çok duygulanmıştı. Çok da mutluydu. Öğretmenlerinin eli çiçek bahçesi gibi olmuştu. Renk renk çiçeklerle dolmuştu. Öğretmenleri:

- Çok teşekkür ederim yavrularım. Bana en güzel hediyeyi verdiniz, dedi ve öğrencilerine sarıldı. Çocuklar da çok mutlu olmuştu. Öğretmenlerine en güzel hediyeyi almışlardı. (Siz öğretmeninize ne aldınız? Neden?)

BUZDOLABI SOHBETİ

Buzdolabında bir sohbetir gidiyordu. (Buzdolabında kimler sohbet ediyor?) Buzdolabındaki yiyecekler aralarında sohbet ediyordu. Bazıları mutlu, bazıları mutsuzdu. Süt söyleniyordu. (Sütün canını sıkan ne olabilir?)

- Beni taze içmeleri gerek. Ama dört gündür buradayım. Çok bayatladım. İçimde hiç vitamin kalmadı.

- Ya ben pazardan beş gün önce alındım. Ben de bayatladım. Soldum. Bütün yapraklarım sarardı. Artık nasıl vitamin vereceğim, dedi marul.

Tencere de mutsuzdu. (Tencere neden mutsuz olabilir?)

- Ben de buraya konulalı çok uzun zaman oldu. İçimdeki yemek bayatladı. Kötü kokuyorum. Çok da üşüyorum. Ocağı özledim, dedi.

Ama aralarında taze yiyecekler de vardı. (Hangi yiyecekler tazeydi?) Yoğurt:

- Ben daha yeni geldim. Ali, yoğurt yemeyi çok seviyor. Her akşam yeniyorum. Ben bayatlamaya-
cağım.

- Biz de, dedi beş elma. Ayşe teyze bugün bizi manavdan özenle seçti. Torbaya koyup getirdi. Biz daha çok tazeyiz. Ama bayatlamak istemiyoruz. O zaman çürürüz, dediler.

Yiyeceklerin arasında bayat olanlar çok mutsuzdu. Taze olanlar ise çok mutluydu. Yiyecekler sohbetlerine devam ederken buzdolabının kapısı açıldı. (Buzdolabına kim gelmişti?) Ayşe teyze içeriye çok güzel bir kremalı pasta koydu. Çok taze görünüyordu. Kapı kapanınca yiyecekler sordular. Peynir:

- Ne kadar güzel görünüyorsun. Seni neden getirdiler? Örneğin ben kahvaltı için buradayım.

Bazen de benden sandviç yapıyorlar, dedi.

- Beni de her akşam Ali'ye içiriyorlar ama dört gündür beni burada unuttular, dedi süt.

- Ben buraya Ali'nin doğum günü için geldim. Beni bugün pastaneden aldılar, dedi pasta.

- Kremanın rengi çok güzelmiş, dedi su. Benim hiç rengim yok.

- Evet, rengimi Ayşe teyze seçti. Ali pembeyi çok severmiş.

Bu arada pastanın burnuna kötü bir koku geldi. (Pastanın burnuna gelen koku ne olabilir? Kimden geliyor olabilir?)

- Ne kokuyor? diye sordu.

- Ben, dedi kıyma. Beni yemek yapmak için aldılar ama diğer yemeklerden bana sıra gelmedi. Ben de çok bayatladım. Artık çok kötü kokuyorum.

- Her şey alındığı zaman ya da kısa sürede yenmeli, dedi pasta.

- Buz dolabını çok yiyeceklerle doldurmak hiç iyi bir şey değil. (Neden buzdolabımızı çok fazla yiyeceklerle doldurmamalıyız?) Yiyebilecekleri kadar yiyecek almalılar. Sonra bak ne hâle geliyoruz, dedi marul. Eski taze günlerimizi özleyeceğiz.

Bütün yiyecekler bir "ah" çektiler. Kısa sürede yenmeyi dilediler. Buzdolabındaki sohbet de dışarıdan duyulmadan böyle sürdü gitti.

GEYİK GÜNEŞ

Geyik Güneş o gün erkenden kalktı. Bu gün yapacak çok işi vardı. (Geyik Güneş'in işleri ne olabilir?) Evindeki büyük orman takvimi çok güzel bir bahar gününü gösteriyordu. Arkadaşı şık bayan domuz

- Ben Türkiye'nin bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum. Ülkemiz çok güzeldi.

- Biz memleketimizin sadece bazı yerlerini gezdik. Daha gezecek o kadar çok yerler var ki!

Bir daha ki tatilimizde de oraları gezeriz, dedi babası.

- Türkiye, içinde bir çok güzellikleri barındıran bir ülke. Doğal güzellikleri, tarihi var, dedi annesi.

Burcu memleketini, Türkiye'yi çok sevmiştir.

- İyi ki Türkiye'de yaşıyorum, dedi.

YALNIZ ARABA

Bir varmış, bir yokmuş. Çok uzak diyarların birinde yeşil, küçük, yalnız bir araba varmış. Yeşil araba evin garajında yalnız başına duruyormuş. Sahibi Ahmet onu çok az kullanıyormuş. (Ahmet arabasını neden az kullanıyormuş?) Arabasının eskimesini istemiyormuş. Ama yeşil arabasının canının sıkıldığını, gezmek istediğini bilmiyormuş. Yeşil arabanın tek arkadaşı yanında duran siyah bisikletmiş. Siyah bisiklet, Can'ınmış. Can her gün bisikletine biniyormuş. Onunla geziyormuş. Siyah bisiklette dışarıda gördüklerini yeşil arabaya anlatıyormuş. (Siyah bisiklet yeşil arabaya neler anlatıyor olabilir?) Bir gün yeşil araba:

- Ne yapmalıyım? Dışarı çıkmak, araba arkadaşlar edinmek istiyorum, demiş.

- Düşünmeliyiz, demiş siyah bisiklet. Bir yol buluruz. İki arkadaş düşünmeye başlamışlar. (Sizce nasıl bir yol bulabilirler?) Ama bir yol bulamamışlar.

Bir gün siyah bisiklet Can ile gezisinden gelmiş. Çok mutluymuş. Yeşil arabaya:

- Bu akşam dışarı çıkıyorsun, demiş.

- Nasıl? demiş yeşil araba.

- Can arkadaşına söylerken duydum. Bu akşam düğün varmış. "Arabayla gideceğiz" dedi.

Yeşil araba çok mutlu olmuş.

- Sonunda ben de dışarı çıkacağım.

Akşam garajın büyük kapısı açılmış. Ahmet arabanın yanına gelmiş.

- Seni çok ihmal ettim biliyorum. Ama çok kullanıp eskimeni istemiyorum, demiş ve yeşil arabanın kapısını açmış, koltuğa oturmuş.

Motoru çalıştırmış. Herkes bindikten sonra yola çıkmışlar. Yeşil araba dışarıda olduğu için çok mutluymuş. Yolları çok özlemiş. Giderken bol bol etrafı seyretmiş. Temiz havayı içine çekmiş. Düğün yerine gelmişler. Ahmet yeşil arabayı park yerine park etmiş. Yeşil araba etrafına bakmış. Yanında dört tane kendi gibi araba varmış. (Yeşil araba ne yapacak?) Bir tanesi:

- Merhaba, demiş Yeşil araba. Sizinle tanıştığımıza çok sevindim.

Dört tane arabanın hepsi farklı renkmış. Biri kırmızı, biri mavi, biri sarı ve biri de beyazmış. Sarı araba sormuş:

- Seni yeni mi aldılar? Her yerin pırıl pırıl. Ben çok eskidim.

- Sahibim beni çok az kullandı, demiş yeşil araba. Çok uzun zamandır garajdayım orada çok canım sıkıldı.

Mavi araba bir "Ah" çekmiş.

- Ne güzel. Benim sahibim beni her gün kullanıyor. Bakın geçen gün beni kaldırıma vurdu.

- Canım çok yandı. Boyam döküldü. Kırmızı ve beyaz araba da çok yorgunmuş. Onların da sahipleri onları çok yoruyormuş.

- Bir gün boyunca o kadar geziyorum ki, demiş kırmızı araba. Akşam lastiğimi kaldıracak hâlim kalmıyor. Yeşil araba dört arabayı da dinlemiş.

- Sizinle arkadaş olduğum için çok mutluyum, demiş. Galiba aranızda en şanslı olan benim.

Dört araba da "Evet" demişler. Arabalar gece boyunca sohbet etmişler. Gördüklerini yaşadıklarını birbirlerine anlatmışlar. (Arabaların başından nasıl hikâyeler geçmiş olabilir?) Yeşil arabanın anlatacak bir şeyi yokmuş ama arkadaşlarını dinliyormuş. Gecenin sonunda bütün arabalar birbirlerine yan aynalarını sallayıp farklı yerlere gittiler. Yeşil araba dört arabayı da çok sevmiş. Yaşadıklarını siyah bisiklete anlatmak için sabırsızlanıyormuş.

MELİS'İN KALEMLERİ

Biz Melis'in kalem kutusunda yaşayan kalemimiz. Hepimiz birbirimizden farklıyız. (Kalemlerin birbirinden farkı ne olabilir?) Bazılarımız uzunuz, bazılarımız kısayız. Melis sevdiği kalemleri çok kullanır. Onları devamlı kalem tıraşla açar. Bizim aramızda kısa kalem olmak çok büyük bir onurdur. (Kısa kalem olmak neden bir onur olabilir?) Bunun için aramızda en mutlu kalem kırmızı kuru kalemdir. Çünkü Melis defterinde hep kırmızı kalem kullanır. Aramızda en mutsuz olanlar ise uzun kalemlerdir. Onlar hiç sevilmediklerini düşünürler. Aramızda süslü, renkli, kurşun, tükenmez, keçeli kalemler vardır. Hepimiz Melis'in kalem kutusunun içinde arkadaşça yaşarız. Melis farklı kalem kullanmayı çok sever. Yazı yazarken çiçekli kurşun kalemini, resim yaparken renk renk boya kalemlerini kullanır. (Siz hangi kalemleri kullanmayı seviyorsunuz?)

Yine bir gün, Melis bizi okula götürmüş, masasının üstüne koymuştu. Biz kalem kutusunun içinde sohbet ederken kırmızı kalemin:

EVCLİK OYUNU

Gül, bahçedeki ağacın altına oturmuştu. Tek başına evcilik oynuyordu. Tek başına evcilik oynanır mı hiç? Gül de böyle düşünüyordu. Can sıkıntısından ne yapacağını bilemiyordu. Masayı ikinci kez sildi. Tabakların yerlerini değiştirdi. (Evcilik oyunu oynamayı seviyor musunuz?)

“Üff!” dedi, “Bir komşu gelsede biraz konuşsak. Karşılıklı çay içsek, kurabiye yesek...”

O an karşısında Suna’yı görünce nasıl sevindi bilemezsiniz.

“Aaa, Suna! Hoş geldin,” diyerek ayağa kalktı. Arkadaşını kucaklayıp öptü. Onu bir mindere oturttu.

“Nasılsın kardeşim?”

“Teşekkür ederim. İyiyim. Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim. Vallahi ne iyi ettin de geldin. Canım öyle sıkılıyordu ki.”

İki arkadaş, karşılıklı çay içtiler. Fındıklı kurabiye-lerden yediler.

Suna, boş tabağı sehpayaya bıraktı.

“Eline sağlık, çok güzel olmuş” dedi.

Gül: “Afiyet olsun” dedi. O an, nedeni yokken bakışıp gülüştüler.

Suna: “Sormayı unuttum. Eşin, çocuğun nasıllar?” dedi.

Gül: “Oğlum okulda. Çok başarılı bir çocuk. Eşim ise çalışıyor. İşleri çok yoğunmuş bu günlerde...”

Suna, arkasına yaslandı. “Çocuk büyümek çok zor, hayatım” dedi. “İşimiz hiç de kolay değil,” diye yakındı. (Sizler evcilik oyununda hangi roldesiniz?)

Onlar, böyle konuşup dururken pencereden onları izleyenler vardı: Gül ile Suna’nın annesi... Annesi, daha fazla dayanamadı:

“Gül! Hadi eve gelin kızım. Misafirimiz var,” diye seslendi.

Gül: “Gelemem anne! Benim de misafirim var,” dedi.

Bu söz, Gül ile Suna’nın annesini öyle bir güldürdü ki sormayın. Gül, bu gülüşmelere bir anlam veremedi. Ama evcilik oyununun bittiğini sezdi. Eşyaları toplayıp eve gitmenin zamanı gelmişti.

MEYVELERİN RENKLERİ

Eskiden meyvelerin renkleri yokmuş. Hepsi de cam gibi şeffaf görünürmüş. Bu da hiç hoşlarına gitmezmiş. “Her meyvenin tadı farklı, rengi de farklı olmalı” diye sızlanırlarmış.

Oradan geçmekte olan Ressam Kuş, meyvelerin bu yakınmalarını duymuş. “Size yardım etmek isterim. Ancak bunun karşılığında hoşuma giden meyveleri yememe izin vermelisiniz,” demiş. Meyveler : “Bu çok hoşumuza gider. Biz, zaten yenmek için yaratılmışız. Sen de yiyebilirsin, çocuklar da...” diye yanıt vermişler.

Öyle mi, öyle.. Ressam Kuş, boyalarını çıkarmış. Portakal ağacına konmuş. Portakallardan biri: “Bizi güneş rengine boya. Ama ne kırmızı, ne de sarı olsun. (Acaba ne renk olmalı?) Bizim rengimiz turuncu olsun,” demiş. Portakallar : “Evet, turuncu olsun!” diye arkadaşlarını onaylamışlar. Ressam Kuş, portakalları, hatta mandalinaları da turuncuya boyamış.

Kiraz, çilek, vişne, nar, kırmızı rengi seçmişler. Muz, ayva, limon ile bazı şeftaliler sarı rengi beğenmişler. Ressam Kuş da onları o renklere boyamış. Hepsi bu canlı renkleri üzerlerinde görünce çok mutlu olmuşlar. (Siz bir meyve olsaydınız hangi renk olmak isterdiniz?)

Sıra elmalarla armutlara gelmiş. Elmalardan bazıları, kırmızı rengi çok beğenmişler. “Lütfen bizi kırmızıya boya” demişler. Bazıları da : “Biz farklı olmak istiyoruz. Bizi yeşile boyar mısınız?” diyerek, arkadaşları gibi düşünmedikleri göstermişler.

Sadece elmalar değil, üzümle armutlar da renk seçiminde anlaşılamamışlar. Armutların sarı, yeşil, hatta kırmızı renkte olmalarının nedeni budur. Siyah üzüm, beyaz ya da sarı üzüm de böyle ortaya çıktı. Bu da en çok Ressam Kuş’un işine yaradı. Canı beyaz üzüm yemek istediğinde beyaz üzüm; siyah üzüm yemek istediğinde siyah üzüm yedi. Çocuklar gibi o meyveden öteki meyveye koşup durdu.

DAMLAYA DAMLAYA GÖL OLUR

Deniz, elini yüzünü yıkadı. Havluyu aldı. Yüzünü kurularken annesi geldi. Şıp şıp damlayan musluğu göstererek: “Sözümü unutmadın değil mi?” diye sordu.

“Hangi sözü, anne?”

“Damlaya damlaya göl olur.” (Nasıl göl olur?)

“Ha, evet. Unutmadım.”

“Unutmadın ama bak, musluk nasıl da damlıyor!”

Deniz şaka olsun diye:

“Damlaya damlaya göl olmaz, ben hiç görmedim,” dedi.

“Ya, öyle mi?” dedi annesi. “Olur mu, olmaz mı, birazdan göreceksin.” Damlayan musluğun altına plâstik bir kova koydu.

Kahvaltı masasına oturduklarında zil çaldı. Deniz kalkıp kapıyı açtı. Gelen babasıydı. Gazeteyle taze ekmek almıştı. Birlikte güzel bir kahvaltı yaptılar.

Deniz : “Baba, unuttun mu? Bozuk paraları bana verecektin.”

Babası, cebindeki bozuk paraları çıkarıp verdi.

Deniz, bozuk paraları kumbaraya attı. (Kumbarası olan var mı?)

“Kumbaram iyice ağırlaştı. Ne zaman açacağız?” diye sordu.

Yavru yunusu, diğerleri izledi. Ahtapotlar, köpek balıkları, mürekkep balıkları, balinalar, foklar, irili ufaklı balıklar... Hepsi, denizaltının çevresinde dönüp durmaya başladılar. Bir yandan da kendi şarkılarını söylüyorlardı...Denizaltı, o kadar mutlu olmuştu ki sormayın. Onlarla konuşmuş, şarkı söylemiş, filmler, fotoğraflar çekmişti. O da temiz bir deniz istiyordu. (Yüzdüğümüz denizler nasıl olmalı?) Denizdeki tüm canlıların sağlıklı ve mutlu yaşamalarını diliyordu. Ama şimdi görevini bitirmişti. Dönmesi gerekiyordu. Birkaç kez sağa sola yalpaladı. Küçücük pervanesini döndürerek uzaklaşmaya başladı. "Hoşça kalın arkadaşlar," dedi. Göz yaşlarını kimse görmemişti. Denizin suyu bu kadar tuzluysa, bir nedeni de denizaltının akıttığı göz yaşlarıydı...

ŞAŞKIN TAVŞAN

Şaşkın Tavşan her zaman böyledir işte! Sağına soluna hiç dikkat etmez. Ona çarpar, buna çarpar; koskocaman ağaca bile çarpar. Sonra da ağaçtan özür diler. Herkesi kendine güldürür.

Bu kez bunlara benzeyen bir şey oldu, kötü bir şey...

Şaşkın Tavşan, hoplara zıplaya yürüyordu. Pazar çantasında harika havuçlar, lahanalar vardı. Onlarla güzel bir yemek yapacaktı. Sonra da çocuklarıyla birlikte afiyetle yiyecekti.

Birden önüne büyük, geniş bir yol çıktı. Hiç dikkat etmiyordu ama, yolda herhangi bir taşıt da görünmüyordu. Sağına soluna bakmadan yola atladı. Karşıya doğru yürümeye başladı. "Daaat!" diye bir korna sesi, ardından da acı bir fren sesi duyuldu. Bir de tavşancığın "Ayyy" sesi... (Yolda yürürken, karşıdan karşıya geçerken nelere dikkat etmeliyiz?)

Havuçlar, lahanalar bir yana, Şaşkın Tavşan bir yana savrulmuştu. Yolun ortasında baygın yatıyordu.

Görenler, telefon ettiler. "Da-diii, da-diii" diyerek bir ambulans geldi. Görevliler, Şaşkın Tavşan'ı sedyeye yerleştirdiler. Sedyeyi de ambulansa koydular. Ambulans yine "Da-diii, da-diii" diyerek geriye döndü. Hastahaneye doğru yol aldı.

Yolda Şaşkın Tavşan kendine geldi.

"Neredeyim ben?" diye sordu.

Görevlilerden biri :

"Ambülanstasınız," dedi.

Şaşkın Tavşan, şaşkın şaşkın güldü.

"Aman ne güzel!" dedi. "Hayatımda hiç ambulansa binlememişim."

Ambulans, hastahanenin acil girişinde durdu. Şaşkın Tavşan'ı yine sedyeye içeriye taşıdılar. Doktor geldi, onu muayene etti. Filmler çekildi sonra. Neyse ki bir şeyciği yoktu.

Şaşkın Tavşan, eve döndükten sonra daha dikkatli olması gerektiğini düşündü. "Ambülansa ikinci kez binmek istemem!" diye mırıldandı.

TAŞITLARI SAYALIM

Suna, arkadaşı Selçuk ile pencereden yola bakıyordu. Ne çok taşıt geçiyordu öyle! Saymakla biter miydi acaba? Suna, bitmez diye düşündü. Peki, adlarını söyleyebilir miydi? Söyleyebilirdi. Otomobili, kamyonu, otobüsü, daha birçok taşıtı tanıyordu. Selçuk'a sordu:

- Taşıtları sayalım mı?

Selçuk hemen saymaya başladı:

- Bir, iki, üç, dört...

- Öyle değil canım, dedi Suna. Adlarını söyleyelim; kamyon mu, otobüs mü... Anladın mı?

Selçuk, parmağıyla gösterip, söylemeye başladı

- Bak, şu uzun olan otobüs. Şu büyük olan da kamyon. Küçükleri de otomobil...Suna, "dadi, dadi!" diyerek geçen taşıtı gösterdi.

- Bu giden de cankurtaran dedi.

Selçuk:

- Hayır! dedi. O ambulans bir kere... Hastaları taşıyor.

Suna, karşı çıktı :

- O, cankurtaran! Hem hasta hem de yaralı taşır.

Suna'nın annesi, onların tartışmasına son vermek için;

- İkiniz de haklısınız, çocuklar, dedi. Ona cankurtaran da ambulans da diyebilirsiniz. O, hem hasta hem de yolcu taşır.

Selçuk, bilmiş bir tavırla devam etti.

- Buradan tren geçmez, dedi.

Suna:

- Gemi de geçmez, yolcu vapuru da... Çünkü burası yol. Onlar denizde gider, dedi.

Selçuk durur mu?

- O dediklerin geçmez tabi... Uçak da geçmez, helikopter de... Bunu biliyor muydun? diye övündü. Evin önünde kırmızı bir otomobil durdu.

Selçuk :

- Babamın arabası geldi! diye bağırdı.

Suna :

- Bütün taşıtların adını biliyorsun ama hâlâ otomobile araba diyorsun! Oldu mu bakalım! dedi.

ÇİLLİ TAVUK

Çilli Tavuk, bahçede diğer tavuklarla gezinip duruyordu. Ayaklarıyla toprağı eşeliyor, sonra da eğilip bakıyordu. Yiyecek bir şey buldu mu hop diye yutuyordu. Sancısı tutunca telaşlandı. Arkadaşlarını orada bırakıp kümese koştu. Fola tırmandı. Oturdu. Canı birazcık yansa da sapsarı bir yumurta yumurtladı. Sonra da "Gıt gıt gıdaak!" diye bağırmaya başladı.

ceğini hissettiriyordu. Ormanda ağaçlar, kuşlar, hayvanlar bu kara kışın ne zaman biteceğini düşünüyordular. (Sizce bu kara kış ne zaman bitecek?)

Ağustos böceği yuvasından çıktı, gökyüzüne baktı:

- Yarın herhalde kar yağacak. Bir bu eksikti. Mahvoldum!

Gerçekten de durumu çok iyi sayılmazdı. Bütün yaz şarkı söyleyerek, eğlenerek geçirmiş, kış için buğday, üç lokma erzak depolamamıştı. Kileri bomboştu:

- Ben mahvoldum, diye düşündü tekrar. Şimdi artık açlıktan ölmekten önce donacağımı ya da donmadan önce açlıktan öleceğimi düşünmekten başka yapacak bir şeyim kalmadı. (Sizce ağustos böceği şimdi ne yapacak?)

O an aklına komşu karınca geldi.

Bütün yaz ayları boyunca ağustos böceği şarkısıyla, kemanıyla komşusunu da neşelendirmişti.

- Bencildir bu karınca, ama belki bana acır.

Karıncanın evine gider ağustos böceği:

- Sevgili dostum. Birkaç tane tahıl veremez misin bana? Buğday olması da gerekmez. Çavdar da yeter. Ben kışın uyurum, ama arada bir iki lokma yemem de gerekir. Elbette karşılıksız istemiyorum, yaza inan ki vereceğim. (Sizce karıncanın cevabı ne olacak?)

- Dilenmeye utanmıyor musun! Ben bütün yaz çalıştım, çabaladım, kış için biriktirdim. Ya sen ne yaptın? Koca yaz şarkı söyleyip, keman çalmaktan başka bir iş yaptın mı? Hayır, ben sana bir şey vermem. (Ağustos böceği ne yapacak?)

- Ama neden böyle diyorsun karınca kardeş? diye alttan aldı ağustos böceği. Ben hepinizi eğlendirdim. Severek şarkı söyledim, herkes neşeyle çalıştı ben kemanımı çalarken. Affedersiniz ama, size bile kaç kere çaldığımı hatırlamıyor musunuz?

Karınca bunu duyunca daha da kızdı: (Karıncayı bu kadar kızdıran ne olabilir?)

- Ben bilmem! Yazın ne yaptığın beni ilgilendirmez. Ben sadece yazın o sıcak güneşin altında ne kadar çalıştığımı hatırlıyorum! Sen ise gölgede şarkı söylemekten başka bir işe yaramadın. O zaman şarkı söyledin, şimdi de biraz dans et bakalım! dedi.

Karınca ağustosböceğini oracıkta bırakıp kapısını kapattı.

MEMLEKETİM

Burcu, annesi ve babası tatile gitmeye karar verdiler. Burcu:

- Nereye gideceğiz babacığım? diye sordu.

- Ülkemizi gezeceğiz. Türkiye'nin farklı güzelliklerini göreceğiz.

Burcu çok şaşırdı. O Türkiye'yi yaşadıkları şehir sanıyordu. Acaba Türkiye'de nereler vardı? (Siz Türkiye'de nereleri biliyorsunuz?) Güneşli bir günde Burcu ve ailesi arabalarıyla yola çıktılar. Peribacalarına gittiler ilk önce. Kayaların şekli ne kadar da değişikti. Acaba bunlar nasıl olmuştu? Babası Burcu'ya gezdikleri yerleri anlatıyordu. Peribacalarından sonra Pamukkale'yi görmek için Denizli'ye gittiler. Ne kadar değişik ve güzel bir görüntüydü. Bembeyaz küçük göller gibiydi. Babası bu doğal yapının dünyada çok az olduğunu, bir tanesinin de Türkiye'de olduğunu söyledi. Pamukkale Burcu'nun çok hoşuna gitmişti. Gerçekten de pamuk gibi görünüyordu. Gezilerine Truva'ya giderek devam ettiler. Truva çok ilginçti. Kocaman tahtadan bir attı. Burcu için gezdi. Pencerelerinden dışarıyı seyretti.

- Anne bu tahtadan at ne kadar da büyük. Burada çok güzel duruyor, dedi Burcu.

Zamanında insanlar bu tahta atın içine binip ülkeler işgal etmişler. Savaşlar yapmışlar, diye anlattı annesi. Burcu bunları şaşkınlıkla dinliyordu. Gezilerine devam ettiler.

- Şimdi nereye gidiyoruz?

- Çok eski bir ülkeye gidiyoruz, Efes'e.

Efes çok büyük bir yerdi. Bir sürü eski yapılar, heykeller vardı. Babası:

- Burada çok çok uzun zaman önce büyük bir ülke varmış. Bu heykellerde gördüğün insanlar yaşarmış. Ama sonra savaşlar olmuş. Buralar yıkılıp yeni ülkeler kurulmuş.

- Burada yaşayanlara ne olmuş?

- Başka yerlere gitmişler.

Burcu etrafına bakıyormuş. Eski evler ne kadar farklıydı. Hiç onların evine benzemiyordu. Yolculuklarına devam ettiler.

- Çok sıcak, dedi Burcu.

- O hâlde bizi serinletecek bir yere gidelim, dedi babası. Hadi Manavgat Şelalesine.

Burcu orayı çok merak ediyordu. Acaba şelale nasıl bir şey? Manavgat Şelalesi çok büyüktü. Sular ne kadar yüksekte akıyordu. Burcu bu kadar suyun nereden geldiğini merak etti.

- Baba bu kadar su nereden geliyor?

- Toprağın altından geliyor. Yerin altında sular var. Onlar bir yerden yer yüzüne çıkarlar.

Böylece şelaleler oluşur.

Burcu hayretle etrafına bakıyordu. Suyun sığ olduğu yerlerde ayaklarını suya soktu. Manavgat Şelâlesinin etrafı çok güzeldi. Yemyeşildi. Çiçeklerle doluydu. Su çok soğuktu.

Burcu bol bol resim çekti. İlk defa bu kadar çok yeri gezmişti. Evlerine dönerken Burcu arabada:

Ne yazık ki hiç bir şey istediğimiz gibi olmuyor. Annem de babam da bunu söylüyor. Ama ben, büyüdüğüm zaman istediğim gibi bir evde yaşayacağım. Bahçesi de istediğim gibi olacak. Onun için çok çalışmam gerekiyor, bunu biliyorum. O yüzden de çalışmayı çok seviyorum!

DÜNYA ÇOCUK GÜNÜ

Ekim ayının ilk pazartesi günüydü. Burcu ve arkadaşları, sınıfta Dünya Çocuk Günü'nü kutladılar. Şarkılar söylediler, dans ettiler. Birlikte çok eğlendiler. Öğretmenlerinin konuşması da, okuduğu şiirde çok güzeldi.

"Çocuklar, bugün Dünya Çocuk Günü'dür. Anne ve babalar için çocuklar çok değerlidir. Ülkemiz, dünyamız için de öyle... Sizleri mutlu, sağlıklı büyütme için çalışıyoruz. Bilgili, yaratıcı, üretken insanlar olmanız için gayret ediyoruz. Yurdunu, tüm insanları, tüm doğayı seven birer insan olmanızı istiyoruz. Bugün en büyük dileğimiz; dünyada açlık ve savaş olmasın. Bolluk ve barış olsun. Sizi ve tüm çocukları çok seviyorum. Sözlerime şu güzel şiirle son veriyorum:..."

ÇOCUKLAR KARDEŞTİR

Siyah lâledir zenci çocuk,
Finli çocuk beyaz gül;
Sarı papatya Çinli çocuk,
Kızılderili de karanfil...

Her çiçek, ülkesinin renginde açar
Bir ağaçta bin çiçektir çocuklar.

Başka başka olsa da dilleri,
Ayrı ayrı olsa da ülkeleri,
Bir araya gelince onlar
Sevgiyle kenetlenir elleri.
Sınırları bile aşar duygular,
Bir yürekte kardeştir tüm çocuklar.
(Dünya Çocuk Günü'nü siz nasıl kutladınız?)

ÇOCUKLAR KARDEŞTİR

"Dünya; tıbbul, kocaman bir balondur. (Sizce dünya nasıl bir yerdir?) Onun üzerinde hayvanlar, bitkiler ve biz insanlar yaşar. Biz insanlar: Anne-babalar ve çocuklar. Çocuklar, dünyanın geleceğidir. Onlar, yarının büyükleridir. O yüzden her ülke, çocuklara büyük önem verir. Onları en iyi biçimde besleyip büyötmeye çalışır. En iyi biçimde eğitmeye çalışır."

Bu sözleri ben değil, babam söyledi. Ama ben ona, Dünya Çocuk Günü'nü sormuştum.

Babam : "İyi ama, daha sözümü bitirmemiştin ki!" dedi.

"Sen düşün," dedi annem. Sonra da anlatmaya başladı:

"Bak hayatım; dünya, babanın dediği gibi gerçekten çok büyük. Üzerinde de biz yaşıyoruz. Milyonlarca çocuk yaşıyor. Türk çocuklar, Rus çocuklar, Japon çocuklar, Afrikalı çocuklar, Kızılderili çocuklar... İşte rengi, dili, ulusu ne olursa olsun, tüm çocuklar kardeştir. Onlar bir araya geldiğinde ne de güzel anlaşırlar. Kendi şarkılarını söyler, kendi oyunlarını oynarlar. Kardeşlerini de aynı ilgi ve sevgiyle izlerler." (Başka ülkelere giden var mı?)

"İzin verirseniz birkaç cümle de ben ekleyeyim," dedi babam. "Her çocuk, sevgiye ve ilgiye muhtaçtır. Her çocuğun eğitim alma hakkı vardır. Çocuklar her tür kötölük ve sömürden korunmalıdır. Bunları yasalar diyor... Ben, tüm dünyadaki çocukların kardeş olduklarına inanıyorum. Dünyayı çocuklara versek tüm silahları yok ederler. Onlardan güzel oyuncaklar yaparlar."

Babamın konuşması gerçekten güzeldi. Onu alkışladık. Ama en güzeli, beni aralarına alıp sevmeleri oldu. O zaman çocuk olduğumu bir daha anladım. İyi ki annemle babam var, diye düşündüm. Çok mutlu oldum.

HAYVANLARI KORUMA GÜNÜ

Çocuklar o gün üç hayvanı yakından görüp tanıdılar.

Ebru'nun annesi, bir kafeste kedileri Minnoş'u getirmişti. Gizem'in halası, kapkara bir köpek olan Yamyam'ı zincirinden tutarak sınıfa sokmuştu. Üçüncü hayvan bir kuştı. Onu da kafesiyle birlikte Toprak'ın annesi getirmiş, öğretmenin masasına koymuştu.

Çiğdem Öğretmen: "Çocuklar," dedi, "bugün 4 Ekim. Bugün Hayvanları Koruma Günü. (Niçin hayvanları korumalıyız?) Biliyorsunuz, hayvanlar da doğanın birer parçasıdır. Onlar dünyamızı güzelleştirir. Bize mutluluk verir. Burada gördüğünüz hayvanların dışında daha birçok hayvan var. Kiminin etinden, kiminin sütünden, daha birçok şeyinden yararlanırsınız. İyi ama, hep hayvanlar bize bir şeyler verecek değil ya! Biz de buna karşılık olarak onlara sevgimizi vereceğiz. İlgi göstereceğiz. En önemlisi ise onlara iyi davranacağız. Hayvanımız varsa, bakımlarını en iyi biçimde yapacağız. Şimdi sınıfımıza konuk olan hayvan dostlarımızı yakından tanıyalım, ne dersiniz?..."Bu konuşmadan sonra Gizem'le halası, Yamyam'ı tanıttılar. Gizem: "Köpeğimizin aşılarını düzenli yaptırıyoruz," dedi. Halası : "Günde bir öğün yemek yiyor. Her akşam çiş yapsın diye dışarıya çıkarıyoruz. Sıcak havalarda haftada bir kez yıkıyoruz" dedi. Yamyam, sanki "bunlar doğru" der gibi havlayınca çocuklar güldüler. (Siz de hayvan besliyor musunuz?)

duruşu yaptılar, ardından da İstiklal Marşı'nı söylediler. Şiirler, şarkılar, dans gösterileri, yarışlar derken sıra Tamerlere geldi. (Acaba ağabeyi nasıl bir gösteri yapacak?) Emre'nin ağabeyi ve arkadaşları birbirlerinin omuzlarına çıkıp kule oluşturdular. En üstte Tamer vardı. Tamer elindeki Türk Bayrağı'nı açtı. Bir yandan da 10. Yıl Marşı çalıyordu. Gösteriyi herkes ayakta alkışlıyordu. Tamer'in annesi göz yaşlarını tutamamıştı. (Neden acaba?) Tamer güçlü kollarıyla Türk Bayrağı'nı sallıyordu. Emre ağabeyinin neden kırmızı-beyaz giyindiğini daha iyi anlamıştı. Emre de herkes gibi ağabeyini alkışlıyordu ve ağabeyiyle gurur duyuyordu.

MÜZELERİN ÖNEMİ

Yaz tatili yaklaşıyordu. Nehir ve ailesi her yıl yaz mevsiminde ailece tatile giderlerdi. Bir akşam babası: "Bir fikrim var." dedi. (Acaba babasının fikri neydi?) "Bu yaz tatilinde bir ülke turu yapmaya ne dersiniz?" diye sordu. Nehir'in annesi: "Evet, evet. Çok iyi olur! Ülkemizde gezilecek pek çok yer var." dedi. Babası: "Hem Nehir'in gezmesini istediğim müzeler var." dedi. Nehir: "Müze mi?" diye bağırdı. (Müzelerde neler vardır?) "Ben müze gezilerini çok severim. Sınıfça müzeye gittiğimizde çok bilgi edinmiştim. Eski zamanlara ait çanaklar, çömlekler, süs eşyaları ve kıyafetler görmüştüm. Hepsi de birbirinden ilginçti." (Müzede sergilenenler Nehir'e neden ilginç geldi?) Babası: "Hiç birisi bizim kullandıklarımıza benzer miydi değil mi?" diye sordu. Nehir: "Evet hepsi çok farklıydı." diye cevap verdi. Babası: "O zaman anlaştık. Bu yaz tarihî yerleri ve müzeleri gezeceğiz."

Ertesi akşam Nehir'in babası elinde bir tur rehberiyle geldi. (Sizce bu tur rehberinde ne var?) Tur rehberinde Türkiye'deki bütün müzeler resimleriyle anlatılmıştı. Nehirler ailece rehberi incelediler. Nehir, resimleri gördükçe daha da çok meraklandı. "Gerçekten de ülkemizde bir sürü müze varmış." dedi. Babası: "Her şeyin bir öncesi ve sonrası vardır. Müzeler bize bugünden çok önceki zamanlara ait bilgiler verir. Eğer biz de bu müzeler, bizden sonrakilere kalsın istiyorsak müzelerin değerini bilmeliyiz." dedi. Nehir: "Benzer sözleri de öğretmenim söylemişti. Bu yüzden arkadaşlarımla ikişerli sıra olup müzeyi düzenli bir biçimde gezmiştik. Görevlilerin söylediklerine göre müze kurallarına uymuştuk." dedi. (Müzelerde nasıl davranmalıyız?) Babası: "Aferin size!" deyip Nehir'in başını okşadı.

Nehir ve ailesi birlikte gezmeyi düşündükleri müzeleri işaretlediler. Nehir bir an önce yaz tatilinin gelmesini istiyordu. Bir sürü müzeyi gezeceği için çok mutluydu.

(Aranızda hiç müzeye giden oldu mu?)

ZEYTİN VE APARTMANDAKİLER

Sabah olmuştu. Zeytin kapının önünde duran sütü içtikten sonra: "Acaba bugün ne yapsam?" dedi kendi kendine. (Acaba Zeytin kimin adı?) Şöyle bir kuyruğunu salladı. Tam o sırada merdivenden inen siyah ayakkabıları gördü. "Miyav, miyav!" deyip siyah bir arabanın altına girdi. "Gelen Mustafa Bey olmalı! Simsiyah gıcır gıcır ayakkabılar hep ona ait olur." dedi. Gerçekten de kapıdan Mustafa Bey çıktı. Hızlıca yürüyüp arabasına bindi.

Zeytin çocukların evden çıkmasını bekliyordu. Ona bu adı apartmandaki çocuklar koymuştu. (Sizce neden adını zeytin koymuşlar?) Zeytin, zeytin gibi simsiyah bir kedi idi. (Siyah renkten başka hangi renkler var?) Tam dört kardeşiyle bu mahallede dünyaya gelmişti. Kardeşleri başka mahallelere gitmişti. Zeytin ise bu mahallede kalmış bu apartmanın kedisi olmuştu. "Evet! İşte Serpil geliyor." deyip arabanın altından çıktı. Serpil yine pembe kare şeklindeki çantasını takmıştı. Zeytin, Serpil yaklaşıncaya arabanın üstüne sıçradı. Serpil "Günaydın Zeytin!" deyip yanından geçti. Apartmanın en üst katında Canlar oturuyordu: "Birazdan Can da gelir." dedi. "Aaa o da ne? Canların alt katındaki Emel Teyze...." Zeytin, Emel Teyze'yi çok sevdi: (Acaba neden çok seviyor?) Çünkü Emel Teyze Zeytin'e hep süt verirdi. "Merhaba Zeytin. Markete gidiyorum. Sana da süt alacağım." dedi. Emel Teyze. Zeytin mutlulukla kuyruğunu salladı. Emel Teyzeden sonra apartmandan Cemil Bey çıktı. O da ne Cemil Bey'in üstünde ne var? (Sizce ne var?) Bir palyaço kostümü Zeytin hoop diye siyah arabanın önüne atladı. Cemil Bey: "Geç kaldım! Geç kaldım! Görüşürüz Zeytin!" deyip koşarak gitti. (Cemil Bey ne iş yapıyor olabilir?) Cemil Bey tiyatro oyuncusuydu. Demek ki bugün palyaçoluk yapacaktı. Zeytin bir seferinde gizlice tiyatro salonuna gitmiş bir sandalyenin altına girmişti. Perde açılıp Cemil Bey perdenin önüne çıkınca kendini tutamayıp "miyavv" diye bağırmış ve salondan kovulmuştu.

Aaa işte kapının önünde Can duruyor. Can Zeytin'i sevmeden okuluna gitmezdi. Zeytin siyah arabanın arkasına saklandı. Can: "Zeytin, zeytin neredesin?" diye seslendi. Zeytin kasarak Can'ın yanına gitti. Can eğilip Zeytin'e: "Merhaba?" dedi. Zeytin siyah kuyruğunu sallayarak mırıldanmaya başladı. Bu apartmanın kedisi olmak çok güzeldi. Çünkü apartmandakiler sevgi doluydu.

Tavşan, onun yürüyüşüne bakmış. Kıkır kıkır gülmüş.

“Sen o tepeye akşama kadar ancak varırsın. En iyisi ben şu ağacın altına uzanayım. Birazcık uyuyayım. Uyanınca seni nasıl olsa geçerim,” demiş.

Tavşan uyuyadursun; kaplumbağa tüm gücüyle yürümeyi sürdürmüştü. Tıs tıs, ağır ağır, hiç durmadan ilerlemiş. Tam tepeye varmak üzereymiş ki tavşan uyanmış. Tüm hızıyla koşmaya başlamış. Ne var ki çok geç kalmış. Kaplumbağa, birkaç adım daha atınca koşuyu kazanmış. Orada bulunan hayvanlar, kaplumbağayı alkışlamışlar (Tavşan nasıl bir hata yapmış?).

ÇİFTÇİ TAVŞANIN HAVUCU

Çiftçi tavşanın diğer tavşanlardan önemli bir farkı yoktu. O da uzun kulaklıydı. Kısa, tombul bir kuyruğu vardı. Gözleri de iriydi. Tüm sebzeleri severek yerdi. Ama havucu çok sevdiğini bilmeyen yoktu. (Havucun çocuklara nasıl bir faydası vardır?)

Çiftçi tavşan bir gün bahçesine havuç ekti.

“Büyü,” dedi. “Büyü, kocaman ol!”

Günler geçti. Havuç büyüdü, kocaman oldu.

Çiftçi tavşan, havucun başına gitti. Çekti, çekti, havucu çıkaramadı.

Tavşan, arkadaşı kediyi çağırdı.

Kedi tavşanı; tavşan da havucu çekti. Çektiler, çektiler, çıkaramadılar.

Kedi, sincabı çağırdı. (Sizce başka hayvan çağırabilecekler mi?)

Sincap kediyi, kedi tavşanı, tavşan da havucu çekti. Çektiler, çektiler, çıkaramadılar.

Sincap, tarla faresini çağırdı.

Tarla faresi, sincabı; sincap kediyi; kedi tavşanı, tavşan da havucu çekti.

Çektiler, çektiler, hop diye havuç çıkıverdi.

Çiftçi tavşan, havuçtan güzel bir salata yaptı. Dört arkadaş oturup afiyetle yediler.

CİVCİK

Yanlış duymadınız. Onun adı gerçekten de Cıvcık. Neden dersiniz, bu adı annesi koydu. Gelin, bunu annesine soralım. (Anne tavuk, yavruları için neler yaptı?)

“Anne tavuk, çocuğunuzun adını neden Cıvcık koydunuz?”

“Cıvcık mi? Haaa, hatırladım. Şu sarı miniğimi soruyorsunuz. Anlatayım: Ben birçok yumurta yumurtladım. Çoğunu sahibim aldı. Ya sattı ya da yedi. Tüylerim kabarınca benim gurk olduğumu anladı. Anne olacağımı sezdi. Yumurtalarım dokunmadı.

Saydım, altımda tam sekiz yumurta vardı. O kadar mutluydum ki yumurtaları bir kez daha saydım: Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz... Evet, tam sekiz yumurtam vardı. Yavrularımın çıkması için onları sıcak tutmalıydım. Hergün düzenli olarak üzerlerinde oturdum. Kaç gün mü? Tam yirmi bir gün... Dile kolay!

O gün gelince her biri, yumurtalarının kabuğunu kırdılar. Dünyaya merhaba dediler.

Cıvcık, öbür yavrularım gibi güçsüz bir şeydi. Yumurtadan çıkınca ayaklarının üzerinde duramıyordu. Ama kendini çabuk toparladı. Birkaç denemeden sonra kendine geldi. Hemen tüylerimin arasına, kardeşlerinin yanına koştu. Onu ısıttım. Sonra, tüm kardeşleriyle birlikte onları bahçeye çıkardım. Önüme gelen her şeyi gagalamaya başladım. Cıvcık, benim yaptıklarımı aynen yapıyordu. Bir yandan da “Cık, cık!” ses çıkarıyordu. Ona “Cıvciv” desem olmazdı. Cıvcivin “civ”ini aldım, “civ” in sonuna çıkardığı “cık” sesini koydum. Adı ne oldu? “Cıvcık” oldu.

Cıvcık de tüm kardeşleri gibi altın sarısı bir cıvcivdi. Ama adı değişik: Cıvcık. Ben tüm yavrularımı seviyorum. Cıvcık’imi de seviyorum. Şunun yürüyüşüne, duruşuna bakın bir. Siz bile onu çok sevdiniz. Annesi olarak onu nasıl sevmem ben? Nasıl sevmem seni ben, benim sarı, tatlı, küçük Cıvcık’im?!...”

DÖRT ELMAYA DÖRT BALIK

Ayı Bobo, hızlı adımlarla ırmağa yürüdü. Sığ bir yerinde suya girdi. Tuttuğu ilk balığı afiyetle yedi. “Şimdi kendimi daha güçlü hissediyorum. Bundan sonra tuttuğum balıkları eve götürürüm. Çocuklarımla eşimle birlikte yeriz,” dedi.

Oraya koştu, elini suya soktu. Yakaladığı balığı, “Bu bir” diyerek kıyıya fırlattı. Buraya koştu, elini suya soktu. Tuttuğu balığı, “Bu iki” diyerek kıyıya fırlattı. “Bu üç” dedi, “Bu dört” dedi; kıyıya fırlattı. Dörtten sonrasını bilmiyordu. “Bu kadar balık yeter” dedi. Kıyıya çıktı. Balıkları bir çubuğa dizdi. Evinin yolunu tuttu. (Ayılar sadece balık mı yerler?)

Yolunu yarılarmıştı ki ayı Dodo ile karşılaştı.

“Merhaba Dodo.”

“Merhaba Bobo.”

“Sepetinde ne var?”

“Sulu sulu armut.”

“Ben de eve balık götürüyorum. Değiş tokuş yapalım mı?”

“Olur, yapalım. Kaç armut istersin?”

Bobo, bildiği en büyük sayıyı söyledi: “Dört!”

Dodo, sepetten dört armut çıkardı.

“Bu bir, bu iki, bu üç, bu da dört!” diye saydı.

Bobo da çubuğa dizdiği balıklardan dört tane çıkardı.

- Bakın derin değil demiş. Su çok sığ .
- Diğer civciv de ona katılmış. Ama üçüncü civciv:
- Ben gelmem. Çok tehlikeli olabilir, demiş.

İki civciv kardeşlerini dinlememişler. Sığ suda birbirlerine su atmaya başlamışlar. Bir süre sonra oynadıkları su da onlara sığ gelmiş. Adım adım denizde ilerlemeye başlamış. (Sizce civcivlerin bu davranışı doğru mu?) Kardeşleri kıyıda onları uyarıyormuş ama onu dinlemiyorlarmış. Birden bir iki çığlık duyulmuş. (Bu çığlıklar kimlerin olabilir?) İki civciv ayaklarını attıkları gibi derine düşmüşler. Denizin içinde çırpınmaya başlamışlar. Ayakları yere deymiyormuş. (Sizce civcivler nasıl kurtulacaklar?)

- Bize yardım edin! diye bağıryorlarmış.

Kıyıda civciv, kardeşleri için çok korkuyormuş. Ama ne yapacağını bilmiyormuş. (Sizce ne yapmalı?) O sırada denizde ördek amca görünmüş. Civcivler ona bağırılmışlar. Ördek amca hızlıca yüzerek derinde çırpınan civcivlerin yanına gitmiş. Onları hemen sudan çıkarmış. Kıyıya götürmüş.

- Sizin denizde olmamanız gerekiyor. Eğer suyla oynamak istiyorsanız sığ sularda, oynamalısınız demiş.

- Haklısınız ördek amca. Nasıl gittiğimizi fark etmedik. Çok özür dileriz, demişler.

Civcivler bir daha böyle bir şey yapmayacaklarına ördek amcaya söz vermişler. Çok korkmuşlar.

- Artık her zaman kıyıda oynayacağız, demişler. Denizin derin yerleri balıklar içindir.

PAMUK PRENSES VE YEDİ CÜCELER OYUNU

Aylin bir gün annesiyle teyzesinin konuşmasını dinliyordu. Teyzesi annesine gittiği tiyatrodan bahsediyordu.

- Oyun çok güzeldi. Kıyafetleri, dekor harikaydı.
- Ben de gittim o oyuna. Gerçekten çok güzeldi.

Aylin annesiyle teyzesinin neden bahsettiğini bilmiyordu. Acaba tiyatro ne demekti? (Siz hiç tiyatroya gittiniz mi?) Aylin bir süre sonra dayanamadı. Annesine sormaya karar verdi:

- Anneciğim tiyatro ne demek?

- Büyük sahnelerde oynanan bir sanat dalıdır canım. Tiyatrocular çok güzel kostümler giyip bir olayı sahnede canlandırıyorlar. Biz de onları gidip seyrederiz.

- Ben de tiyatroya gitmek istiyorum, dedi Aylin.
- İstersen seni bir çocuk tiyatrosuna götürebilirim.

Aylin evin içinde koşturmaya başladı. Çok mutluydu. Tiyatroya gidecekti. Aylin tiyatroya gideceğini bütün arkadaşlarına söyledi. Bazıları tiyatroya daha önce gitmişti. Çok sevmişlerdi. Acaba o da sevecek miydi?)

Sonunda Aylin'in beklediği gün geldi. Sabah heyecanla uyandı. En sevdiği giysilerini giydi. Yola çıktıklarında Aylin annesine:

- Anne hangi oyuna gideceğiz, diye sordu. (Sizce hangi oyuna gidecekler?)

- "Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler " oyununa, dedi annesi.

Aylin bu hikayeyi biliyordu. Acaba sahnede nasıl görecekti? Tiyatroya vardıklarında hemen yerlerine oturdular. Sahne büyük kırmızı bir perdeyle kaplıydı. Bir süre sonra ışıklar söndü. Kırmızı perde yanlara doğru açıldı. Oyunun dekoru çok güzeldi. Her yer yemyeşil bir ormandı.

- Anne burası çok güzel, dedi Aylin.

- Evet canım. Ama artık sesiz olmalıyız. (Neden sessiz olmalıyız?)

Aylin oyunu seyretmeye başladı. Pamuk Prensesin kostümü çok güzeldi. Pembe tülündü. Cüceler de çok güzel giyinmişlerdi. Hepsi renk renkti. Aylin oyunu çok dikkatle izledi. Işıklar, dekor, kostümler, şarkılar çok hoşuna gitmişti. Oyunun sonunda Pamuk Prenses:

- Bütün küçük izleyicilerimiz sahneye gelebilirler, dedi..

Aylin çok mutlu olmuştu. Çünkü sahneyi çok merak ediyordu.

- Anne ben de gidebilir miyim, dedi Aylin.

- Tabi ki canım. Ben seni buradan izliyorum.

Aylin diğer çocuklarla beraber sahneye çıktı. Beraber şarkılar söylediler. Oyun oynadılar. (Siz hiç sahneye çıktınız mı?) Aylin eve dönerken çok güzel bir gün geçirmişti. Annesi, Pamuk Prenses ile onun fotoğrafını bile çekmişti. Fotoğrafını odasının en güzel yerine koyacaktı. Tiyatro çok güzel bir sanattı (Tiyatrodan başka hangi sanat dalları var?).

GIYSİLERİMİZ

Oya ve kardeşi Cem evde aynı yatak odasını paylaşıyorlardı. Oya ilk okula gidiyordu. Cem daha küçüktü. Oya ve Cem çok iyi anlaşılan iki kardeşti. Oya, Cem'e okulunu anlatır, oyunlar öğretirdi. Beraber oynarlardı. (Sizde sınıfta öğrendiğiniz bir oyunu oynayın.) Ama Oya'nın bir sıkıntısı vardı. (Oya'nın sıkıntısı ne olabilir?) Kardeşi Cem giysi dolabını hiç toplamıyordu. Odaları düzenliydi. Ama Cem'in dolabı çok karışıktı. Aradığını hiç bulamıyordu. Bir tişört almak için bütün dolabı yere döküyordu. Cem çok zorlanıyordu. İki kardeş arasındaki kavgalar bu nedenle çıkıyordu. (Neden bu konuda kavga çıkıyor olabilir?)

- Dolabını toplamamı istiyorum. Aradığını nasıl buluyorsun. Giysilerine zarar vereceksin. Pantolonların kırıksık, tişörtlerin de buruş buruş.

- O bir tırtıl. Tırtılların çok bacağı vardır. Ama o bacıklarını hiç karıştırmadan yürür. Korkma, yakından bak.

Oğulcan annesini dinledi. Tırtıla biraz daha yakından baktı. Minik minik daireciklerden oluşmuş gibiydi. Bir sürü daire vardı. Hepsi yan yana gelmiş tırtılı oluşturmuştu. Bir sürü de bacakları vardı. Çok şirindi. Üzerinde bir sürü benekler ve küçük tüyler vardı. (Siz hiç tırtıl gördünüz mü? Nasıldı?) Oğulcan tırtılı çok sevmişti. Annesi oğluna:

- Bu tırtıl bir süre sonra koza örecektir ve içinde bir süre kalacak. Daha sonra çok güzel kanatları olan bir kelebek olarak merhaba diyecek yeniden doğaya.

Bu Oğulcan'ın çok ilgisini çekmişti. Yani bu şirin tırtıl güzel bir kelebek olacaktı. Doğada ne kadar ilginç şeyler oluyordu. Oğulcan tırtıla arkadaş olmuştu. (Acaba Oğulcan tırtıla ne isim vermiş olabilir?) Babası mangaldan etleri getirdiğinde yemeklerine başladılar. Tırtıl da masada gezinerek onlara yemeklerinde eşlik etti.

AMCAMIN ÇİFTLİĞİ

Zeynep, amcasının çiftliğini çok merak ediyordu. (Zeynep, amcasının çiftliğini neden merak ediyor olabilir?) O yaz babasına çok ısrar etti. Babası sonunda:

- Tamam, seni amcanın yanına yollayacağım, dedi.

Zeynep çok mutluydu. Uzun bir araba yolculuğundan sonra Zeynep amcasının çiftliğine vardı.

- Ona yardım edeceğim, meyveler toplayacağım ,diye düşündü.

Amcası, Zeynep'i görünce çok mutlu oldu.

- Sana etrafı gezdireyim, dedi.

Zeynep'i meyve bahçelerine götürdü. Ağaçlarda çeşit çeşit meyveler vardı. Elmalar, kirazlar, kayısılar, incirler... (Ağaçlarda başka hangi meyveler olur?) Zeynep bu kadar meyveyi ağaçta hiç görmemişti.

- Amcacığım ne kadar çok meyven var? dedi.

Amcası Zeynep'e bir elma verdi ve yollarına, kocaman tam bir elma yiyerek devam ettiler.

- Şimdi sana tarlamı göstereceğim. Orada da sebzeler yetişiyor ,dedi amcası.

Tarla da meyve bahçesi kadar güzeldi. Havuçlar, marullar, domatesler, kabaklar ve daha bir çok sebze çeşidi vardır. (Başka ne sebzeler olabilir?)

Zeynep tarlayı gezerken birden tarlanın arasında beyaz bir tavşan gördü. (Tavşan tarlada ne yapıyor olabilir?) Bir tane havucu eline almış yiyordu. Tavşan havucun yarısını yediğinde Zeynep'i fark etti. Çok korkmuştu.

- Sakın korkma şirin tavşan. Havucunun yiyebilirsin, dedi Zeynep.

Oradan yavaşça uzaklaştı. Tavşancık da yarım havucunun tamamını yedi.

Zeynep çiftlik hayatını çok sevmişti. Herkes çalışıyordu. (Çiftlikte ne işler yapılabilir?) Meyveler topluyor, hayvanları besliyorlardı. Toplanan sepetlerin en fazla olanlarını bir yere, en az olanları da başka yere konuyordu. Sonrada paketleniyordu. Burası çok huzurlu bir yerdi. Zeynep bu yaz tatilini çok sevmişti. Arkadaşlarına anlatacak ne kadar çok hikâyesi vardı. Amcasına bir daha ki yaz da çiftliğe geleceğine söz verdi.

HAYVANAT BAHÇESİ

Öğretmenleri o gün hayvanat bahçesine gideceklerini söylediğinde bütün sınıf çok mutlu olmuştu. Hemen arabalara binip hayvanat bahçesine gittiler. Öğretmen önce bütün çocukları uyardı.

- Hayvanlardan korkmanıza hiç gerek yok. Onlar bize zarar veremezler. (Neden bize zarar veremezler?) Çünkü onlar demir tellerin arkasında, onlara ayrılan bölümün içindeler. Biz ise dışarıdayız, dedi. Hadi artık hayvanları evlerinde ziyaret edelim.

Çocuklar sırayla yürüdüler. Aslanı, ayıyı, köpekleri ve develeri gördüler. Hayvanlar televizyonda göründüğünden çok daha büyüktü. (Siz hiç hayvanat bahçesine gittiniz mi? Neler gördünüz?) Öğretmen:

- Şimdi de maymunları görelim ,dedi.

Çocuklar "tamam" diye bağırdılar. Aralarından bazıları maymun taklidi yapmaya başlamıştı. (Siz maymun taklidi yapabilir misiniz?) Ama o da ne! Kafesinin içinde hiç maymun yok.

- Öğretmenim maymunlar nerede?

- Şimdi öğrenelim, dedi öğretmen. Bir görevliye bunu sordu. Görevli:

- Maymunların kafesini temizlediğimiz için onları evlerinin içine koyduk. Şimdilik dışarı çıkamazlar, dedi.

Çocuklar biraz üzülmüştü. Ama diğer hayvanları görünce üzüntüleri geçti. Sıra balıklara gelmişti. Akvaryumun içinde boy boy balıklar vardı. Çocuklardan biri:

- Hey! Bu balıklar çok güzel, Renk renk ...

- Evet, dedi öğretmen. Denizin altında çok güzel renklerde balıklar yaşar. Köpek balığı, palyaço balığı, yunuslar, yılan balığı... (Denizin içinde balıktan başka hangi canlılar yaşar?)

- Öğretmenim, balıklar suyun içinde yaşarlar. Suyun dışına çıkamazlar değil mi? dedi bir çocuk.

- Çok doğru canım, aferin, diye kutladı öğretmen.

Çocuklar hayvanat bahçesinde neler görmediler

Mavi top gidip yaprağa dokunmuş. Yaprak yeşile dönmüş. Artık bütün yapraklar gibiymiş. Mavi topa çok teşekkür etmiş. (Yaprak hangi renklerden oluşur?)

Toplar, yaprağa el sallayıp ormandaki gezilerine devam etmişler. Kırmızı top canı sıkılmış mavi bir çiçek, görmüş.

- Neyin var mavi çiçek demiş.

- Canım çok sıkılıyor. Rengimi hiç sevmiyorum.

Mavi olmak istemiyorum. Nasıl değişeceğim?

Kırmızı topun aklına bir fikir gelmiş.

- Sana biraz rengimden vereyim. Belki değişik bir rengin olur, demiş.

- Tamam, demiş mavi çiçek.

Kırmızı top gidip mavi çiçeğe dokunmuş. Çiçek bir anda çok güzel mor bir çiçek olmuş. (Mor çiçek hangi renklerden oluştu?)

- Yeni rengim çok güzel teşekkür ederim, demiş çiçek.

Toplar evlerine dönerken çok mutluydular. Yaprığı, portakalı ve çiçeği sevindirdikleri için.

TARLA FARESİYLE EV FARESİ (YUNAN MASALI)

Tarla faresi ve kuzeni ev faresi birbirlerini ziyaret etmeye karar verirler. Önce şehirli ev faresi tarla faresine misafirlığe yemeğe gelir. (Şehir faresi tarla faresinin evinde neler görebilir?) Yaşlı ve ulu bir meşe ağacının dibindedir tarla faresinin yuvası.

Tarla faresi akrabasını kapıda karşılar, buyur eder, oturtur. Karanlık, rutubetli ve kötü kokulu deliğe giren ev faresi, içinden buradan gitmek için can atsa da kuzenini kırmamak için gülümser.

Sofraya, tahta kaseler içinde ne olduğu belli olmayan bir sıvı gelir. Kokusundan, tadından bir şey çıkaramayan ev faresi, sonunda yedikleri yemeğin ne olduğunu sorar.

- Bu darı çorbası, der kır faresi. Ne güzel değil mi? Biraz daha ister misin?

- Yok, ben mümkünse bir sonraki yemekten alayım!

- Başka yemek yok ki! Biz köy yerinde bir kap yemek yeriz.

Ev faresi artık dayanamaz. Bu yoksullukta, karanlık izbe deliklerde, aç açık yaşayan yoksul kuzenine biraz da dünyanın nimetlerini göstermek, kendi hayatıyla övünmek, diğerini kendine hayran bırakmak ister.

- Kalk dostum, bize gidiyoruz. Darı çorbasından başka lezzetler de var dünyada.

Beraberce yola düşerler. Şehre yaklaştıkça değişen, kalabalıklaşan ve hızlanan dünya kır faresini şaşkın bırakır. Arabaların yanlarından koşarak, kedi köpek gördüklerinde deliklere saklanarak eve atarlar kendilerini. Ama kır faresi yüreği bu tür heyecanlara alışkın değildir. (Neden alışkın olmayabilir?)

- İşte burası benim evim, diyerek kendi yuvasını gösterir ev faresi. Gerçekten de zevkle döşenmiş, sıcak, konforlu ve geniş bir yerdir burası.

- Ama dur, daha bitmedi. Şimdi beni takip et. (Nereye gidiyor olabilirler?)

Yuvanın arka tarafındaki aralıktan geçen ev faresini takip eden kuzeni kendini bir anda evin kilerinde bulur.

- İşte ziyafetimizi burada düzenleyeceğiz! Şu yukarıdaki ipe bağlı duran pastırmayı görüyor musun? Tadına bakmak ister misin? Şimdi sana getiririm.

Bir tırmanışta pastırmaya ulaşan ev faresi, bir anda ipi kemirir ve pastırma gürültüsüyle yere düşer.

İkisi birden pastırmaya atılırlar, ama kilerin dışından da sesler gelmektedir. birden kiler kapısı açılır:

- Kahrolası fareler! Nedir sizden çektiğim! Bu evin kedisi nerede?

Derken vahşi bir miyavlama ile atlayarak gelen kedinin sesini duyarlar. (Sizce farelere ne olacak?) İkisi birden deliğe doğru hamle yaparlar ve kıl payı kedinin pençelerinden kendisini kurtarırlar. (Fareler neler hissetmiş olabilirler?)

- Çok korktun mu? der ev faresi kâğıt gibi bembeyaz bir yüzle. Olur böyle şeyler. Biz kazandık. Kurtulduk. Şehirde böyle tehlikelere hazırlıklı olmalı insan. İyi ve güzel şeylerin karşılığı budur.

- Ben bu heyecanı yaşamaktansa bütün ömrüm boyunca her gün darı çorbası yemeğe razıyım. (Tarla faresi neden böyle düşünüyor olabilir?) Sana bol şanslar dilerim. Pastırma güzel olabilir, ama kedi denilen vahşi yaratıklar var senin dünyanda. Hadi sana hoşça kal.

Ve kır faresi mutlu bir şekilde kendi meşe ağacına doğru yola çıkmış.

GÜNEŞ GÖRMEYEN ÇİÇEK

Çiçek papatya çok mutsuzdu. (Papatya neden mutsuz olabilir?) Çünkü iki büyük ağacın arasında yaşıyordu. Onlar çok büyük, kendisi ise çok küçüktü. İki büyük meşe ağacının arasında güneşi göremiyordu. Güneş göremediği için de büyüyemiyordu. (Papatya büyümek için başka bir şeyler yapabilir mi?) İki büyük meşe ağacı güneşle arasına giriyordu. Bir gün aşağıdan bağırdı:

- Büyük ağaçlar, beni duyuyor musunuz?

Tavşan, onun yürüyüşüne bakmış. Kikir kikir gülmüş.

“Sen o tepeye akşama kadar ancak varırsın. En iyisi ben şu ağacın altına uzanayım. Birazcık uyuyayım. Uyanınca seni nasıl olsa geçerim,” demiş.

Tavşan uyuyadursun; kaplumbağa tüm gücüyle yürümeyi sürdürmüştü. Tıs tıs, ağır ağır, hiç durmadan ilerlemiş. Tam tepeye varmak üzereymiş ki tavşan uyanmış. Tüm hızıyla koşmaya başlamış. Ne var ki çok geç kalmış. Kaplumbağa, birkaç adım daha atınca koşuyu kazanmış. Orada bulunan hayvanlar, kaplumbağayı alkışlamışlar (Tavşan nasıl bir hata yapmış?).

ÇİFTÇİ TAVŞANIN HAVUCU

Çiftçi tavşanın diğer tavşanlardan önemli bir farkı yoktu. O da uzun kulaklıydı. Kısa, tombul bir kuyruğu vardı. Gözleri de iriydi. Tüm sebzeleri severek yerdi. Ama havucu çok sevdiğini bilmeyen yoktu. (Havucun çocuklara nasıl bir faydası vardır?)

Çiftçi tavşan bir gün bahçesine havuç ekti.

“Büyü,” dedi. “Büyü, kocaman ol!”

Günler geçti. Havuç büyüdü, kocaman oldu.

Çiftçi tavşan, havucun başına gitti. Çekti, çekti, havucu çıkaramadı.

Tavşan, arkadaşı kediyi çağırdı.

Kedi tavşanı; tavşan da havucu çekti. Çektiler, çektiler, çıkaramadılar.

Kedi, sincabı çağırdı. (Sizce başka hayvan çağırabilecekler mi?)

Sincap kediyi, kedi tavşanı, tavşan da havucu çekti. Çektiler, çektiler, çıkaramadılar.

Sincap, tarla faresini çağırdı.

Tarla faresi, sincabı; sincap kediyi; kedi tavşanı, tavşan da havucu çekti.

Çektiler, çektiler, hop diye havuç çıkıverdi.

Çiftçi tavşan, havuçtan güzel bir salata yaptı. Dört arkadaş oturup afiyetle yediler.

CİVCİK

Yanlış duymadınız. Onun adı gerçekten de Cıvcık. Neden dersiniz, bu adı annesi koydu. Gelin, bunu annesine soralım. (Anne tavuk, yavruları için neler yaptı?)

“Anne tavuk, çocuğunuzun adını neden Cıvcık koydunuz?”

“Cıvcık mi? Haaa, hatırladım. Şu sarı miniğimi soruyorsunuz. Anlatayım: Ben birçok yumurta yumurtladım. Çoğunu sahibim aldı. Ya sattı ya da yedi. Tüylerim kabarınca benim gürk olduğumu anladı. Anne olacağımı sezdi. Yumurtalarım dokunmadı.

Saydım, altımda tam sekiz yumurta vardı. O kadar mutluydum ki yumurtaları bir kez daha saydım: Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz... Evet, tam sekiz yumurtam vardı. Yavrularımın çıkması için onları sıcak tutmalıydım. Hergün düzenli olarak üzerlerinde oturdum. Kaç gün mü? Tam yirmi bir gün... Dile kolay!

O gün gelince her biri, yumurtalarının kabuğunu kırdılar. Dünyaya merhaba dediler.

Cıvcık, öbür yavrularım gibi güçsüz bir şeydi. Yumurtadan çıkınca ayaklarının üzerinde duramıyordu. Ama kendini çabuk toparladı. Birkaç denemeden sonra kendine geldi. Hemen tüylerimin arasına, kardeşlerinin yanına koştu. Onu ısıttım. Sonra, tüm kardeşleriyle birlikte onları bahçeye çıkardım. Önüme gelen her şeyi gagalamaya başladım. Cıvcık, benim yaptıklarımı aynen yapıyordu. Bir yandan da “Cık, cık!” ses çıkarıyordu. Ona “Cıvciv” desem olmazdı. Cıvcivin “civ”ini aldım, “civ” in sonuna çıkardığı “cık” sesini koydum. Adı ne oldu? “Cıvcık” oldu.

Cıvcık de tüm kardeşleri gibi altın sarısı bir cıvcivdi. Ama adı değişik: Cıvcık. Ben tüm yavrularımı seviyorum. Cıvcık’imi de seviyorum. Şunun yürüyüşüne, duruşuna bakın bir. Siz bile onu çok sevdiniz. Annesi olarak onu nasıl sevmem ben? Nasıl sevmem seni ben, benim sarı, tatlı, küçük Cıvcık’im?!...”

DÖRT ELMAYA DÖRT BALIK

Ayı Bobo, hızlı adımlarla ırmağa yürüdü. Sığ bir yerinde suya girdi. Tuttuğu ilk balığı afiyetle yedi. “Şimdi kendimi daha güçlü hissediyorum. Bundan sonra tuttuğum balıkları eve götürürüm. Çocuklarımla eşimle birlikte yeriz,” dedi.

Oraya koştu, elini suya soktu. Yakaladığı balığı, “Bu bir” diyerek kıyıya fırlattı. Buraya koştu, elini suya soktu. Tuttuğu balığı, “Bu iki” diyerek kıyıya fırlattı. “Bu üç” dedi, “Bu dört” dedi; kıyıya fırlattı. Dörtten sonrasını bilmiyordu. “Bu kadar balık yeter” dedi. Kıyıya çıktı. Balıkları bir çubuğa dizdi. Evinin yolunu tuttu. (Ayılar sadece balık mı yerler?)

Yolunu yarılamişti ki ayı Dodo ile karşılaştı.

“Merhaba Dodo.”

“Merhaba Bobo.”

“Sepetinde ne var?”

“Sulu sulu armut.”

“Ben de eve balık götürüyorum. Değiş tokuş yapalım mı?”

“Olur, yapalım. Kaç armut istersin?”

Bobo, bildiği en büyük sayıyı söyledi: “Dört!”

Dodo, sepetten dört armut çıkardı.

“Bu bir, bu iki, bu üç, bu da dört!” diye saydı.

Bobo da çubuğa dizdiği balıklardan dört tane çıkardı.

Yeşilbaş, onların vaklamalarına yanıt verdi : “Vaaaak! Vaaaak! Vaaaak! Bakın, biz burdayız!..” (Yeşilbaş neden söz dinlemiyor?)

Dik Kuyruk, arkadaşını uyardı: “Ne yapıyorsun sen? Ya avcılar sesini duyarlarsa?!”

Yeşilbaş, onu duymazdan geldi. “Ne güzel uçuyorlar, değil mi?” dedi. Büyük bir hevesle: “Biz de uçalım mı?” diye sordu.

Dik Kuyruk: “Biz evcil ördeğiz. Onlar gibi uçamayız, anladın mı?” dedi. Ama Yeşilbaş, düşündüğünü yapmaya kararlıydı. Kanatlarını çırpıp, suyun üstünde hızlandı. Biraz yükseldikten sonra cump diye suya düştü. İyi ki de düştü. Güm diye patlayan tüfeğin saçmalarından son anda kurtulmuştu.

Dik Kuyruk : “Suya dal!” diye bağırdı. İkisi suya daldılar. Suyun altında bir denizaltı gibi yüzüp, oradan uzaklaştılar. Kıyıya çıkınca, arkalarına bile bakmadan eve doğru koşmaya başladılar.

KUŞLAR

Hayvanlar dünyasının en mutlu hayvanları hangileridir dersiniz? Denizlerde yüzen balıklar mı, yunuslar mı? Karada yaşayan tavşanlar mı, inekler mi? Yoksa gökyüzünde kanat çırpıp uçan kuşlar mı?

“Kuşlar” dediğinizi duyar gibi oldum. Yanılıyor muyum yoksa? Yo, hayır. Doğru düşünüyorsunuz. Bence de dünyanın en mutlu hayvanları kuşlar olmalı. Çünkü onlar uçuyorlar. İstedikleri yere gidebiliyorlar.

Şimdi hepiniz, kuşların ne kadar mutlu canlılar olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi? Böyle düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Bunu ben demiyorum, beyaz leylek diyor. Bakalım, ne diyor:

“Ben de bir kuşum. Uzun bacaklarım, boynum ve gagam var. Ama en önemlisi, uçmama yarayan kanatlarım var. Bahar gelince uçarım, yurdunuza gelirim. Size baharın geldiğini müjdelerim. Bazıları, beni havada görmenin uğur getirdiğini söylerler. Keşke beni hâlâ yaşarken görmenin bir bir mutluluk olduğunu düşünselerdi!

Neyse... Dedim ya, her baharda, havalar ısınmaya başlayınca bizler uçarız. Yurdunuza geliriz. Evlerin, bacaların, ağaçların üstüne yuva yaparız. Aç kalacak değiliz ya, karnımızı doyurmaya da çalışırız. Bahçelere, tarlalara konarız. Çeşitli böceklerle, tohumlarla karnımızı doyurmaya çalışırız. Ne var ki yediklerimizin çoğu bizi zehirler. Çünkü çiftçiler, zehirli ilaçlar kullanırlar. Yediğimiz besinler, içtiğimiz su zehirlenir. Biz de onları yiyip içince zehirleniriz. Birçoğumuz bu yüzden hayatını kaybeder. (Çiftçiler niçin zehirli ilaçlar kullanıyorlar?)

Şimdi, şu an, gagamı takırdatarak bir kez daha söylüyorum. Size söylüyorum çocuklar : Kuşların olmadığı bir dünyada yaşamak ister misiniz? Biz leylekler, sizlerin olmadığı bir dünyada yaşamak istemeyiz. Ne olur, tüm leyleklere, tüm kuşlara sahip çıkın. Onları koruyun. Söz; kardeş isterseniz, size kardeş göndeririz. Söz; mutluluk istiyorsanız, size yardımcı oluruz. Ama lütfen, tüm kuşları koruyun. Onları sevin, olmaz mı?”

CEVİZ AĞACI KONUŞUYOR

Ben bir ceviz ağacıym ve tam yirmi yaşımdayım. Yirmi yıl önce küçük bir cevizden dünyaya geldim.

Ceviz ağacı benim annemdi ya da babam. O, uzak bir bahçede yaşıyordu. Hatırladığım kadarıyla büyük, yaşlı bir ağaçtı.

Ben, onun dallarındaki cevizlerden biriydim. Yemyeşil bir kabuğum olduğunu hatırlıyorum. Güz gelince yeşil kabuğum yarıldı. Güneşi hissettim. Neredeyse yere düşmek üzereydim. Bir karga geldi. Beni alıp uçtu. Ama yarıyolda beni düşürdü. Şimdi ağaç olarak yaşadığım yere...

Yarı yarıya toprağa gömülmüştüm. Yağmur yağdı, rüzgâr esti. İyice toprağa karıştım. Kışı, karı, soğuğu yaşadım. Sonra bahar geldi. Toprak ısınmaya başladı. İçimdeki bir kıpırtıyla canlandım. Toprağın altında çimlenip, kök salmaya başladım. Başımı topraktan çıkardığımda derin bir oh çektiğimi hatırlıyorum. “Oh! Dünya varmış...”

Toprak besledi. Güneş ısıttı. Güçlendim. Küçük bir fidandım artık. Ceviz fidanı... (Ceviz ağacı neler yaşamış?)

İlkbahar, yaz, sonbahar, kış... Çiçek mevisimi, sıcak mevisimi, yağmur mevisimi, kar mevisimi... Mevsimler gelip geçti. Tam yirmi bahar yaşadım. Tam yirmi kış gördüm. En sevdiğim mevsim sonbahardır. Tam yirmi sonbahar gördüm, görüyorum. Çünkü sonbahardayız. Kocaman bir ceviz ağacıym ben. Yaşım yirmi. Dallarımdaki cevizlerin sayısını bile tam olarak bilemiyorum. Ama onların, benim çocuklarım olduğunu bilecek kadar olgunlaştım. Onlar çocuklarım, yani meyvelerim. Benim işim de meyve vermek. Hayata bir katkıda bulunmak. Meyvelerimi ister sincaplar, ister kargalar, isterse insanlar yesinler. Ama yerken de şunu söylesinler: “Teşekkür ederiz. Ceviz ağacı, sen bir tanesin!” (Siz hiç ceviz ağacından ceviz alıp yediniz mi?).

ÜRKEK TAVŞAN

Bir zamanlar küçük bir tavşan vardı. Çok ürkekti. Bir çıtırtı duysa, yüreği korkuyla küt küt atardı. Sonra da arkasına bile bakmadan kaçmaya başlardı. Arkadaşları ona Ürkek Tavşan adını takmışlardı.

Şimdi üçü bu evde yaşıyor. Ali'nin babası, fırsat buldukça bir ağacın altına oturuyor. Gazetesini okurken bir yandan da çayını yudumluyor. Annesi birbirinden güzel çiçekler yetiştiriyor. Ali ise köpeği Boncuk'la oynayıp duruyor.

MASAL ELMASI

Bir zamanlar bir elma ağacı varmış. O da öteki elma ağaçları gibi bol bol, sulu sulu elma verirmiş.

Yaz bitmiş, sonbahar başlamış. Ağaçtaki elmalar, - biri dışında - kızarmışlar. Kıpırmızı olmuşlar.

Çiftçi amca, kırmızı elmaları tek tek toplamış. Bir kısmını, kışın yemek için ayırmış. Kalanları pazara götürüp satmış. Ağaçta tek başına kalan elma, yaprakların arasından üzgün üzgün bakıp duruyormuş. Güneş göremediği için hâlâ bembeyazmış.

"Beni kimse sevmiyor. Ne çocuklar, ne kuşlar, ne de arılar. Ah, ne olurdu ben de kıpkırmızı olsaydım!" diye içini çekmiş. (Sizin bir elma ağacınız olsaydı nasıl öykü yapardınız?)

O sırada okuldan dönmekte olan bir çocuk, elmanın dediklerini duymuş. Ağaca çıkmış. Elmayı en canlı kırmızıyla boyamış. Elma o kadar mutlu olmuş ki sormayın. Çocuğu "şap" diye iki yanağından da öpmüş.

İşte o günden sonra çocuğun yanakları elma gibi kırmızı olmuş. Elmayı sevdiği, bol bol elma yediği için de hep sağlıklı, güzel ve mutlu yaşamış (Meyve yemek neden gereklidir?).

DAİRE

Daire, yuvarlak bir şeydir. Onu her yerde görebiliriz. (Çevrenizde diareye benzeyen neler var?) O, arabanın tekeri olur; döner de döner. Çok uzaklara gider.

O, bir balon olur; tostombul bir biçimde gökyüzüne yükselir, uçar da uçar...

O, bir top olur; bir vuruşunuzda kaleye girer, gol olur.

O, belki de bir çocuğun başıdır. Yusuvarlaktır. Üzerinde iki göz, iki kulak, iki kaş, bir burun, bir de ağız vardır. Başının üstünde saçları vardır.

Daire denilen şeyi birçok yerde görebiliriz. Evimizde tencerenin kapağıdır. O, tatlı bir bisküvidir. Annemizin yaptığı yuvarlak bir pastadır.

O, belki de bir çocuğun çevirdiği bir çemberdir. Yokuş aşağı kendi kendine giden...

Yok yok... Bence o, uçan bir dairedir. Onu da ancak ben kullanabilirim. Daireye benzeyen dünyamızdan, maviş dünyamızdan havalanır, uzaktaki gezegenlere yolculuk yaparım. Canım sıkılırsa, minik bilyelerimle oynarım. Hele mevsim de kışsa, portakal yerim. Kim ne derse desin, ben daireyi severim!

EVİM EVİM, GÜZEL EVİM

Bazen şu büyükleri hiç anlamıyorum. Kimisi, "Evin mutfak geniş ve rahat olmalı," diyor. Kimisi, "Evin en önemli yeri oturma odasıdır. Büyük ve aydınlık yapılmalıdır," diyor, başka bir şey demiyor. Kimisi de babam gibi geniş balkon istiyor. Ama nedense evleri yapanlar bunlara hiç dikkat etmiyor. Ben büyüyünce annemin, babamın istediği gibi evler yapacağım. Çocuk odasını da hiç unutmayacağım. (Sizin de odanız var mı?)

Ben aslında size evimizi anlatacaktım. İçine girince mutlu olduğum evimizi. Annemin, "Evim evim, güzel evim!" dediği evimizi. Evimiz öyle büyük sayılmaz. Kaç odası vardı, bir düşüneyim. (Sizin evinizin kaç odası var?) Ablamla benim odam, babamla annemin yatak odası, bir de oturma salonu. Bir, iki, üç oda. Annemin birbirinden güzel yemekler yaptığı mutfak da var. Tuvaletin, banyonun olduğu bölümü de unutmamalıyım. Koridor ne işe yarar, hâlâ anlayamadım. Ama babama katılıyorum: Balkon, geniş ve manzaralı olmalı. Sıcak yaz akşamlarında başka nerede oturulur ki.

Dedim ya, evimiz öyle büyük sayılmaz. Bunu bir kez daha anladım. Geçenlerde bize dedemle ninem geldi. Annem, babam, ablam, sonra da ben, ellerini öptük. Öptük ya, o gece ablamla ben oturma odasında, yer yatağında yattık. Dedemle ninem de bizim yataklarımızda!... Sabahleyin annem gönlümüzü almayı unutmadı:

"Teşekkür ederim çocuklar, anlayış gösterdiğiniz için. Ev hâli işte, arada bir böyle olur."

AİLEM

Babam dedi ki: "Aile; anne, baba ve çocuklardan oluşan bir topluluktur."

Annem de dedi ki: "Hayatım, unutma; senin de benim de anne-babamız var. Onlar da ailemizin birer parçasıdır."

Ablam, söylenenlere karşı çıktı: "İyi ama, bu evde biz dört kişiyiz." (Sizin aileniz kaç kişiden oluşuyor?)

Ben de dedim ki: "Ben; babamın annesini de babasını da seviyorum. Annemin annesini, babasını da seviyorum. Onlar olmadan aile olur mu hiç!" (Sizlerle yaşayan aile büyükleriniz var mı?)

Bana ablam hak verdi :

"Gördünüz mü, anneannemler bize çoktandır gelmiyorlar. Onları küstürdük. Onlar gelmeyince ben mutsuz oluyorum."

"Ben de mutsuzum," dedim. "Çünkü babaannemle dedem de çoktandır bize gelmediler. Onları çok özledim!"

Vitrinin önündeki güller de sarı gül için üzülmüyorlardı.

- Onun da rengi çok güzel. Oğuz neden onu arkaya attı?

- Evet, onu da aramıza alabilirdik. Pembe, kırmızı, sarı ne güzel olurduk.

Saatler bu sohbetlerle geçiyordu. Vitrindeki kırmızı, pembe güller birer birer bitiyordu. Ama kimse sarı gülü görmüyordu. Sarı gül çok ümitsizdi. Bir gün daha bitiyordu. (Sarı gülün sonu ne olacak?)

Tam o anda kapıdan genç bir delikanlı girdi. Sarı gülü gösterip:

- Bu çiçeği istiyorum, dedi. Onu çok aradım.

Oğuz:

- Size taze kırmızı gülerimden vereyim, dedi. Ama delikanlıyı ikna edemedi.

- Ben sadece sarı gül istiyorum, dedi delikanlı. Eşimin en sevdiği çiçek sarı güldür.

Sarı gül bunları sevinçle dinliyordu. Demek onu da seven vardı. Oğuz sarı gülü aldı. Çok güzel bir kurdele ile bağladı. Delikanlı çiçeği eline aldığı anda çok mutluydu. Sarı gül de onun kadar mutluydu. Delikanlı kapıdan çıkarken sarı gülün yapraklarını okşadı.

- Seni bulduğum için çok sevinçliyim, dedi ve yoluna devam etti.

Sarı gül ise arkadaşlarına el sallıyordu (Sarı gülün bundan sonraki hayatı nasıl olacak?).

BALON ARKADAŞ

Saman diğer balon arkadaşlarıyla baloncu Mustafa amca'nın evinde yaşıyormuş. Saman'a adını diğer balon arkadaşları koymuş. (Balonun adı neden Saman olabilir?) Çünkü balonların arasındaki tek sarı balon oymuş. Saman arkadaşlarıyla çok mutluymuş. Mustafa amca her gün onları dolabından çıkarır ve uçmaları için onları helyum gazı ile şişirirmiş. Helyum gazı çok önemliymiş. Böylece havada uçarlarmış.

Güzel bir bayram gününde baloncu Mustafa balonlarını şişirip lunaparka gitmiş. (Acaba neden lunaparka gitti?) Çünkü bütün çocuklar oradaymış. Çok eğleniyorlarmış. Mustafa amca:

- Çok güzel balonlarım var. Renk renk balonlar. Baloncu... diye bağırması.

Çocuklar baloncunun etrafını sarmışlar. Bütün balonlar onları kimin alacağını merak ediyormuş. (Saman'ı hangi çocuk alacak?) Aralarında konuşmaya başlamışlar. Kırmızı bir balon:

- Umarım beni cici bir kız çocuğu alır. Onu eline çok yakışırım. Bana çok iyi bakar, demiş.

Mavi balon:

- Benim sahibim koşmayı çok seven bir çocuk olsun isterim. O koşarken ben de havada uçar gibi olurum, demiş.

Saman da arkadaşlarını dinliyormuş. O da konuşmaya katılmış:

- Ben, beni gerçekten isteyen, arkadaş olacağım bir çocuğun olmak isterim, demiş.

Bütün balonlar hayallerini anlatırken Saman bir anda arkadaşlarından ayrıldığını fark etmiş. Acaba nereye gidiyormuş? Etrafına bakmış ve ona aşağıdan mutlulukla bakan bir çocuk görmüş. Çocuk baloncuya parasını verirken:

- Bu benim ilk harçlığımla aldığım balonum. Ona sahip olduğum için çok mutluyum, demiş.

Saman'ı eline almış. Şarkı söyleyerek evine gitmiş. Annesine:

- Anne yeni balonumu gördün mü? Onu ilk harçlığımdan aldım, demiş.

- Rengi ne kadarda güzelmiş, demiş annesi. Güneş gibi sapsarı.

Çocuk Saman'ı odasına götürmüştü.

- Seni nereye koyalım? Camın önünde durmak ister misin? Gökyüzünü de seyrederisin, demiş. Onu odasının en güzel yerine koymuş.

Saman yeni evini ve sahibini çok sevmiş. Arkadaşlarını da özleyormuş.

- Ama kim bilir onlar kimlerle beraberlerdir? Nerededirler? diye düşünmüş.

BİR TIRTILLA TANIŞTIM

Oğulcan ve ailesi o gün piknik yapmaya karar verdiler. Oğulcan ilk defa pikniğe gidiyordu. (Siz hiç pikniğe gittiniz mi? Piknikte neler yapılır?) Acaba doğada neler vardı? Oğulcan, piknik çantasını hazırlamada annesine, çantayı arabaya yerleştirmede de babasına yardım etti. Arabalarıyla yola çıktılar. Ağaçlarla çevrili, yanında dere akan çok güzel bir yere geldiler. Her yer çimenlerle kaplıydı. Aralarında çiçekler vardı. Oğulcan burayı çok sevmişti.

- Anne her zaman burada yaşayabilir miyiz? diye sordu.

- Maalesef canım. Her zaman burada yaşayamayız ama sık sık gelebiliriz, dedi annesi.

Oğulcan ve annesi masalarını hazırladılar. Babası da mangalı yakıyordu. Tam o anda masaya ağaçtan bir tane tırtıl düştü. Oğulcan çok korkmuştu. Tam tırtıla vuracakken annesi araya girdi. (Annesi neden Oğulcan'ın tırtıla vurmasını engelledi?)

- Sakın böyle bir şey yapma canım. Onun canını çok yakarsın, dedi.

- Anne bu ne? Çok komik görünüyor. Ne kadar çok bacağı var.

ona çay içmeye gelecekti. Ama Güneş'in daha önce yapacağı işler vardı. Uzaklardaki kuzeni geyik Bulut'a mektup yazacaktı. Kâğıt, kalem alıp mektubu yazmaya başladı. Ona ormanın ne kadar güzel olduğunu yazdı. Kuzenini çok özlemişti. Onu ziyaret etmek istiyordu. Ama ormanda yapacak işleri vardı. Mektubu yazdıktan sonra saatine baktı.

- Acele etmeliyim, dedi. Saat onu gösteriyor. Postacı leylek onbirde gidecek. Onu kaçırmamalıyım.

Güneş, saatini koluna takıp mektubunu eline aldı ve ormanın düz yolunda koşmaya başladı. (Sizce Güneş, postacı leyleğe yetişebilecek mi?) Leylek ormanın diğer ucundaydı. Koşarken yoluna hızlı tavşan çıktı:

- Nereye Güneş? Beraber koşalım mı? dedi.

- Üzgünüm tavşan. Seninle koşmak isterdim. Ama mektubu postacı leyleğe ulaştırmalıyım.

Saatine baktı. Zamanı azalıyordu. Güneş koşmaya devam etti. Bir anda önünde kurbağa belirdi.

- Güneş saat kaç? Gölde arkadaşlarım beni bekliyor. Zamanı geçirmemeliyim.

- On buçuk ,dedi Güneş. Acelem var. Hoşça kal dedi ve koşmaya devam etti.

Ormanın sonuna vardığında postacı leylek uçmak için hazırlanıyordu.

- Leylek ,bir dakika. Benim de mektubum var.

Leylek, Güneş'in mektubunu aldı. Uçup oradan uzaklaştı. Güneş, kolundaki saate baktı. Arkadaşının gelmesine daha çok vakit vardı. Ormanın içinde şarkı söyleyerek yürümeye başladı. Etrafta çok güzel kokan çiçekler vardı. (Ormanda hangi çiçekler olabilir?)

- Arkadaşım şık bayan domuz için çiçek toplayayım. Evim güzel koksun ,diye düşündü.

Güneş renk renk çiçekler topladı. Yolda tilkiyle, maymunla, uğur böceğiyle sohbet etti. Eve gelince çiçekleri vazoya yerleştirdi, kolundaki saati çıkardı. Çünkü duvarda ev saati vardı. Kocamandı. Arkadaşı için kurabiye pişirdi. Şık bayan domuzu beklemeye başladı. Şık bayan domuz bir süre sonra kapıyı çaldı. Güneş için bir kum saati getirmişti. (Kum saatini hangi işlerimizde kullanabiliriz?)

- Bununla kurabiye pişirirken zaman tutabilirsin, dedi.

- Çok teşekkürler, dedi güneş. Artık kurabiyelerimi tam zamanında pişireceğim.

Arkadaşıyla gün boyu sohbet etti. Çay içip kurabiye yedi. Akşam olduğunda yatmaya hazırlanırken takvimden bir yaprak kopardı. Yarın çok güzel bir gün olacaktı.

CEM'İN PARK GEZİSİ

Cem'in merak ettiği şeyler vardı. Bunları annesine sormaya karar verdi. (Acaba Cem'in merak ettiği şeyler neydi?)

- Anne canlı ne demek? Gizem oyuncak bebeğinin cansız olduğunu söylüyor. Ama

oyuncaklarım benimle oynuyor. (Oyuncaklarımız canlı mıdır? Neden?)

- Canlı yaşayan, büyüyen her şeydir. Dünyada insanlar, hayvanlar ve bitkiler canlıdır.

Gizem'in ve senin oyuncaklarınız, taşlar, evimizdeki eşyalar da cansızdır. Hadi seninle parkta biraz gezelim. Beni daha iyi anlayacaksın dedi annesi.

Cem ve annesi parkta yürüyüşe çıktılar. Annesi Cem'e bir kediyi gösterdi. Etrafında dört tane yavrusu vardı. (Kediler canlı mıdır?) Annesi Cem'e :

- Bak canım, kedi bir hayvandır ve canlıdır. Yavru kediler de bir süre sonra büyüyecekler.

Onlarda koşup oynayacaklar. Tıpkı senin gibi. Sen de küçüktün ama büyüyorsun , dedi.

Cem bir süre yavru kedilerin zıplamalarını seyretti.

- Hadi yürümeye devam edelim, dedi annesi.

Cem ve annesi yürümeye devam ettiler.

- Bak canım, bu ağacı hatırlıyor musun? Kışın bu ağacın dalları kuruydu. Ama şimdi üstü çiçeklerle dolu. O da canlı. O da büyüyor, değişiyor.

Cem ağaca baktı.

- Ne kadar güzel ,dedi. Dalları çiçeklerle dolu.

Cem ve annesi yürümeye devam ettiler. Annesi Cem'e bir tane bank gösterdi. (Bank canlı mıdır?)

- Bak canım. Bu bank her zaman burada. Ama hiç değiştiğini gördün mü?

- Hayır anne. O canlı değil mi?

- Banklar, taşlar, duvarlar cansızdır. Onlar büyümmezler, değişmezler.

- Peki anne, o zaman Gizem'in oyuncakları da cansız değil mi? Onlarda büyümüyor, değişmiyor.

- Haklısın yavrum ,dedi annesi.

- O zaman benim oyuncaklarım da cansız. Ama akvaryumdaki balıklarım canlı. Çünkü onlar yüzüyor, dedi Cem. (Siz de canlı ve cansız varlıklara birer örnek verebilir misiniz?)

- Çok doğru söyledin yavrum. Artık canlı ve cansızın ne olduğunu biliyorsun. Hadi artık evimize gidelim ,dedi annesi.

Cem ve annesi sohbet ederek evlerine gittiler.

SENEM'İN ÇİÇEĞİ

Senem doğum gününde bir çok hediye almıştı. (Senem doğum gününde nasıl hediyeler almış olabilir?) Hediyelerin arasında bir de saksıda çiçek çıktı. Çiçeği ona teyzesi getirmişti. Çiçek yemyeşildi. Teyzesi:

BELİRLİ GÜN VE HAFTA ETKİNLİKLERİ

- Kitapsız yaşamak, kör, sağır, dilsiz yaşamaktır.
- Kitap akıl öğretene bir dosttur.

ULUSAL EGEMENLİK VE ÇOCUK BAYRAMI (23 Nisan)

23 NİSAN

Bu bizim bayramımız,
Sevinçliyiz erkek kız
Koşun gülün eğlenin
23 Nisan bugün.

Senede bir gün ancak
Bu bayram yaşanacak
Okul süslendi bütün
23 Nisan bugün.

BİR DÜNYA BIRAKIN

Bir vatan bırakın biz çocuklara
İslanmış olmasın gözyaşlarıyla
Oynaya oynaya gelin çocuklar
El ele el ele verin çocuklar
Bir bahçe bırakın biz çocuklara

Göklerde yer açın uçurtmalara
Bir barış bırakın biz çocuklara
Ulaştın şarkımız güneşe ve aya
Bir dünya bırakın biz çocuklara
Yazalım üstüne sevgili dünya

23 NİSAN

Selim o gün eve koşarak girdi. Mutluluktan uçuyordu. (Neden bu kadar mutlu olabilir?) Olan biteni bir çırpıda annesine anlattı.

- 23 Nisan'da şarkı söyleyeceğim. Hem de bir Japon arkadaşım. İki gün sonra gelecek. Bizde kalacak. Beraber şarkı söyleyeceğiz. Çok mutluyum.

- Senin adına çok sevindim canım. Arkadaşın bizde kalacağı için çok mutluyum. Bunları akşam babana da anlatalım. (Sizce babası nasıl yanıt vermiş olabilir?)

Selim evin içinde mutluluktan koşturup duruyordu. 23 Nisan'da söyleyeceği şarkıyı çalışıyordu. İki gün sonra Selim'in beklediği gün geldi. Annesi, babası, öğretmeni ve Selim Japonya'dan gelecek arkadaşını karşılamak için havaalanına gittiler. Selim gelen arkadaşını hemen tanıdı. Onun yaşlarında bir erkek çocuğuydu. Gözleri çekikti ve Selim'in anlamadığı bir dil kullanıyordu ama Selim arkadaşını çok sevmişti. Adı Mio'ydu.

Selim ve ailesi Mio'yu alıp eve götürdüler. Mio çok değişik bir kültürden geliyordu. Selim herkesin onlar gibi yaşamadığını gördü. (Siz Japonların kültürleri ile ilgili neler biliyorsunuz?) Öğretmenleri her gün onlara söyleyecekleri şarkıyı çalıştırdı. Mio ve Selim çok iyi arkadaş olmuşlardı. Selim Mio'ya bir iki kelime Türkçe, Mio da Selim'e Japonca

kelimeler öğretmişti. Mio, Selim'e Japonya'dan yöresel kıyafet ve eşyalar getirmişti. (Siz Japonlarla ilgili başka neler biliyorsunuz?) Kıyafet Selim'e çok yakışmıştı.

23 Nisan günü gelmişti. İkisi de çok heyecanlıydı. Sahneye el ele çıktılar. Selim'in babası oğlunu ve Mio'yu kameraya alıyordu. Annesi de fotoğraflarını çekiyordu. Şarkıları bittiğinde herkes onları alkışladı. Çocuklar çok mutluydu. O gün Selim ve Mio çok eğlendiler. (Siz 23 Nisan'da neler yaptınız?) Gösterileri izlediler. Bayraklarını salladılar. Selim Mio'ya bir tane Türk Bayrağı hediye etti. Lunaparka gittiler. Salıncaklara bindiler. Mio, Selim'i ve Türkiye'yi çok sevmişti.

Ayrılık zamanı gelmişti. Havaalanında Selim, Mio'ya sarıldı. Öğrendiği bir iki kelime Japonca ile:

- Seni çok özleyeceğim, dedi.

Mio Selim'i Japonya'ya davet etti. Mio uçağa binip uçtuğunda Selim annesine:

- Anne 23 Nisan'ı çok seviyorum. Atatürk'ü de çok seviyorum. Ne güzel bir arkadaşım oldu. Dünyadaki bütün çocuklar bu bayramla arkadaş oldular. Her 23 Nisan'da yeni arkadaşlarım olacak. Ne kadar güzel.

Eve dönerken hepsi mutlu ve 23 Nisan'ı yaşadıkları için gururluydu. (Siz 23 Nisan'la ilgili neler düşünüyorsunuz?)

- Egemenlik kayıtsız, şartsız ulusundur.
- Ulusal egemenlik, ulusun namusudur, onurudur, şerefidir.

TRAFİK VE İLK YARDIM HAFTASI (Mayıs ayının ilk haftası)

TRAFİK

Bir geçide varınca, Ardından yeşil yanar
Dur kırmızı yanınca. Sana açılır yollar
Sarı hazır ol demek Yeşilde geç karşıya
Bir saniye sürmez pek. Geç kalmazsın karşıya.

TRAFİK

Yolda yürüyüp giderken, dikkat et sakın ezilme
Kırmızı yandı bekle, yeşil yandı geç sen de.
Sola ve sağa bakalım, ondan sonra adım atalım.
Bak bir otobüs geliyor, sakın caddede yürüme!
Kırmızı yandı bekle, yeşil yandı, geç sen de
Haydi birlikte gezelim, karşı kaldırıma geçelim
Kırmızı yandı bekle, yeşil yandı geç sen de.

Mahir DİNÇER

Sonunda ayıcık saklandığı yerden çıktı. Maymuncuk da ayıcığı izledi. Arkadaşlarını aramaya başladılar. Köpekçığı büyük bir ağaca bakarken buldular. Gözlerini ağaçtan ayırmıyordu. (Ağaçta ne olabilir?) Koşarak arkadaşlarının yanına gittiler.

- Ne oldu? diye sordular.

- Bu ne? dedi köpekçik ve ağacın dalındakini gösterdi.

Ağacın dalında bir uçurtma vardı. Ama hayvanlar bunun ne olduğunu bilmiyorlardı. Kocaman, tahadandı. Üzeri rengârenkti ve upuzun bir kuyruğu vardı.

Maymuncuk:

- Ben onu oradan alacağım, dedi.

- Ama ben korkuyorum, dedi köpekçik.

- Bize zarar verir mi? dedi ayıcık.

- Ben onu çok merak ettim, dedi maymuncuk ve ağacın dalına çıkıp uçurtmayı yere indirdi.

Üç hayvan uçurtmayı incelemeye başladılar. Uçurtmanın renkleri çok güzeldi. (Uçurtmada hangi renkler olabilir?) Upuzun kuyruğu sallandıkça hışırdıyordu.

- Bu ne olabilir, diye sordu ayıcık.

- Bence bunu kedi amcaya soralım. O çok geziyor. Ne olduğunu bilir dedi maymuncuk.

Üç arkadaş kedi amcanın yanına gittiler. Kedi amca uçurmayı üç arkadaşın elinde görünce çok şaşırdı.

- Bunu nereden buldunuz? diye sordu.

- Ağacın dalında bulduk. Ama ne olduğunu anlamadık, dedi ayıcık.

- Bunun adı uçurtma. Bir keresinde şehre gitmiştim. Orada çocuklar oynarken gördüm.

Onu uçuruyorlardı. Çok eğlenceli bir şey. Size nasıl oynandığını göstereyim.

Kedi amca üç hayvana uçurtma uçurmayı öğretti. (Siz uçurtma uçurmayı biliyor musunuz?) Ayıcık, maymuncuk ve köpekçik uçurtma uçurmayı çok sevmişlerdi. Gökyüzünde çok güzel görünüyordu. Kuyruğu rüzgârla uçuşuyordu. Artık ormanda eğlenecekleri bir oyuncakları daha olmuştu.

DENİZDE PİKNIK

Mürekkkep balığı o gün heyecanla uyandı. (Neden heyecanlı olabilir?) Çünkü arkadaşı ahtapot, denizati ve yunus balığı ile pikniğe gidecekti. Çok mutluydu. Arkadaşlarını çok özlemişti. Piknikte neler yapacaklarının hayalini kurarak piknik çantasını hazırladı. (Sizce piknikte ne yapacaklar?)

- Çantamda hiçbir şey eksik olmamalı, dedi mürekkep balığı. (Çantasına nelere koymuş olabilir?)

Yüzerek evden çıktı. Küçük kayaların, yosunların aralarından geçerek arkadaşı ahtapotun evine gitti.

Ahtapot, sabah sporunu yapıyor, kollarını çalıştırıyordu. (Bunu nasıl yapıyor olabilir? Taklidini yapalım.)

- Günaydın ahtapot, pikniğe gidiyor muyuz?

- Tabi, dedi ahtapot. Piknik çantamı hazırladım.

İki arkadaş deniz atının evine gittiler. Deniz atı evinin bahçesinde sabah koşusunu yapıyordu.

- Günaydın denizati, biz hazırız. Bizimle pikniğe geliyor musun? diye sordu ahtapot.

- Geliyorum, diye bağırdı deniz atı koşarken.

Üç arkadaş yunus balığının evine gittiler. (Yunus balığı evinde ne yapıyor olabilir?) Yunus balığı daha uyanmamıştı. Üç arkadaş kapıdan yunus balığına seslendiler.

- Hadi pikniğe gitmiyor muyuz?

Yunus balığı uyandı.

- Geliyorum, dedi.

Dört arkadaş piknik yapacak bir yer aramaya başladılar. (Sizce nereye gitsinler?) Düşündüler. En sonunda denizatının aklına bir yer geldi

- İleride bir tepe var. Oradan yosunlar, balık köyümüze ve okyanus çok güzel görünüyor. Orada piknik yapalım.

Bütün deniz canlıları bu fikri çok beğendiler.

- Ama nasıl gideceğiz? diye sordu mürekkep balığı. (Sizce oraya nasıl gidebilirler?)

- Bakın bir balina. Ona söylersek bizi istediğimiz yere götürür.

Dört arkadaş balinaya rica ettiler. Balina:

- Sizi istediğiniz yere götürürüm, dedi.

Onları sırtına alıp çok istedikleri tepeye götürdü. Hepsi balinaya çok teşekkür ettiler. Etraf çok güzel görünüyordu. (Etrafta neler görüyor olabilirler?) Okyanus masmaviydi. Güneş yosunlara çarpıyordu. Yemek masalarını kurdular. Yosunlarını, küçük deniz çiçeklerini ve tohumları çıkardılar. O sırada arkadaşları yengeçle karşılaştılar. Yengeç de yürüyüş yapmaya çıkmıştı. Onu da masaya davet ettiler. Bütün gün çok eğlendiler. (Neler yapmış olabilirler?) Sohbet ettiler. Manzarayı seyrettiler. Küçük yüzüşler yaptılar. Akşam eve dönerken hepsi çok mutluydu. Çok güzel bir gün olmuştu. Sık sık pikniğe gitmeye söz vererek birbirlerinden ayrıldılar. (Siz hiç pikniğe gittiniz mi? Neler yaptınız?).

23 NISAN

Selim o gün eve koşarak girdi. Mutluluktan uçuyordu. (Neden bu kadar mutlu olabilir?) Olan biteni bir çırpıda annesine anlattı.

- 23 Nisan'da şarkı söyleyeceğim. Hem de bir Japon arkadaşım. İki gün sonra gelecek. Bizde kalacak. Beraber şarkı söyleyeceğiz. Çok mutluyum.

çok seviyordu. Sevmese size Çocuk Bayramı'nı armağan eder miydi hiç! Böyle okullarda okumanızı, böyle güzel giyinmenizi, böyle özgür, böyle mutlu olmanızı ister miydi hiç?" (Atatürk hangi bayramları hediye etmiştir?) .

ATATÜRK YAŞIYOR

Bundan yıllar, yıllar önceydi. Selânik şehrinde bir çocuk dünyaya geldi. Annesi Zübeyde Hanım, babası Ali Rıza Efendi çok sevindiler. Bu sarı saçlı, mavi gözlü çocuğun adını Mustafa koydular. (Atatürk nerede doğmuştur?)

Mustafa, çalışkan bir öğrenciydi. Okuduğu okulları başarıyla bitirdi. Daha delikanlı yaşında orduya subay olarak katıldı. Düşleri gerçek olmuştu ama tam değil...

O yıllarda düşman askerleri yurdumuza girmek istediler. Atatürk ve subay arkadaşları, emirlerindeki askerlerle buna izin vermediler. Düşmanları yenip, geldikleri yere gönderdiler.

Bu, hiç bir şeyi değiştirmede. Padişah, Sanki Türk ordusu savaşı kaybetmiş gibi, yenilgiyi kabul etti. Bunu fırsat bilen yabancılar, ordularıyla yurdumuza girdiler. Halkımıza çok kötü davranmaya başladılar.

Mustafa Kemal, 19 Mayıs 1919 tarihinde Bandırma Vapuruyla Samsun'a çıktı. Birçok şehirde toplantılar yaptı. Yurdumuzu kurtarmak için karar verdiler. 23 Nisan 1920'de Türkiye Büyük Millet Meclisi kuruldu. Mustafa Kemal, Meclis Başkanı seçildi. Yeni bir ordu kuruldu. Ordunun başkomutanı kim oldu peki? Tabi ki, Mustafa Kemal... Kurtuluş savaşı aylarca, yıllarca sürdü. Sonunda savaşı kazandık. Düşmanlar, geldikleri gibi gittiler.

Mustafa Kemal ve arkadaşları, 29 Ekim 1923'te Cumhuriyet'i kurdular. Böylece padişahlık da bitmiş oldu. Türk halkı, kendi kendini yönetmeye başladı.

Halkın meclisi, Mustafa Kemal'e "Atatürk" soyadını verdi. Mustafa Kemal Atatürk, Türk halkının ilk Cumhurbaşkanı oldu. Halkımızın rahat, özgür yaşaması için gece gündüz çalıştı. Birçok iş, birçok yenilik yaptı. (Soyadınızı söyleyiniz?)

10 Kasım 1938 yılında, yorgun bedeni, hayata yenik düştü. O, şimdi Ankara'da, başkentimizde, Anıtkabir'de... Kurduğu Türkiye Cumhuriyeti'ne ve halkına gururla bakıp gülümsüyor (Anıtkabiri gören var mı?)...

ATATÜRK'ÜN HİZMETLERİ

"Atatürk'ün hizmetleri" demek, onun "bizim için yaptıkları" demektir. Aferin Ulaş'a! Demek ki biliyormuş...

Öğretmen, onlara Atatürk'ü anlatıyordu. Acaba kimler biliyor diyerek bir soru sordu: "Atatürk'ün hizmetlerini bilen var mı içinde?"

Birkaç parmak havaya kalktı. Öğretmen, Ulaş'a söz verdi.

"Atatürk yurdumuzu kurtardı," dedi. "O kadarcık mı?"

Ulaş, çok şey biliyordu ama, o an aklına sadece bu gelmişti.

Öğretmenleri o derste, Atatürk'ün hizmetlerini anlattı. Ulaş, hiç birini anlayamamıştı. Akıllı başka yerdeydi çünkü. Arkadaşlarına karşı mahçup düşmüştü. Soruya doğru yanıt vermemişti. Onun üzgün durumu, annesiyle babasının gözünden kaçmadı. Onlar sorunca, o da söyledi: "Atatürk'ün hizmetleri..."

Babası, elini onun omuzuna attı. "Senin yaşındaki bir çocuk için zor bir soru," dedi. "Ama o kadar da zor değil... Yanıtın doğru. Atatürk, düşmanları yendi. Bu güzel ülkeyi kurdu. Adını da Türkiye Cumhuriyeti koydu. Ama o, daha birçok şey yaptı: Okullar, yollar, fabrikalar yaptırdı. Eski, gülünç kıyafetleri yasakladı. Yenilerini, güzellerini giyin dedi. Okuması, yazması zor olan eski alfabeyi bıraktı. Yeni alfabeyi bize öğretti. Daha birçok şey yaptı, hangisini sayayım ki..."

Annesi, ayağa kalktı: "Kadınlara seçme ve seçilme özgürlüğü verdi. Öyle olmasaydı, annen evden dışarıya zor çıkardı. Ben istesem ve tabi seçilsem cumhurbaşkanı bile olabilirim," dedi. Ulaş, anladı ki Atatürk'ün hizmetleri saymakla bitmez... Dedi ki: "Atatürk neler yapmamış ki!.." (Atatürk'ün hangi hizmetlerini biliyorsunuz?)

EYLÜL'ÜN ATATÜRK'Ü

Eylül, "Atatürk'ü gördüm dese" buna kim inanırdı ki? Ama görmüştü işte! Göz göze gelmişler, birbirlerine gülümsemişlerdi. Atatürk yaşıyordu!

Ankara'ya trenle gelmişlerdi. (Siz hiç trenle yolculuk yaptınız mı?) Anıttepe'ye taksiyle çıktılar. Eylül, annesi, bir de babası... Aslanlı yoldan yürüdüler. Merdivenlerden indiler. Sola dönünce başı bulutlarda Anıtkabir'le karşı karşıya geldiler.

Ayhan Bey, heyecanlı bir sesle: "Atatürk burada uyuyor" dedi.

Serpil Hanım, göz yaşlarını sildi. Kararlı bir sesle: "O uymaz ki!" dedi. "O şimdi oradan Ankara'ya, Türkiye'ye bakıyor. Tüm dünyaya bakıyor!"

Merdivenleri birer birer çıktılar. Sütunların arasından ilerlediler. Mozolenin önünde durdular. Eylül, ne yapacağını bilemiyordu. Tam mezarın önündeydiler, tam Atatürk'ün karşısında!.. (Anıtkabiri ziyarete gideniniz var mı?)

"Çiçeği koy, kızım" dedi annesi.

Eylül, elleri titreyerek çiçeği bıraktı. Sonra geriye çekildi. Annesiyle babasının arasında durup bekledi. Başları öne eğilmişti. Bu yaptıkları, Atatürk için saygı, sevgi duruşuydu.

Kelebek, nazik bir biçimde kondu. Bal özü emdi. Yaban gülüne, diğer çiçeklerden aldığı tozculardan bıraktı.

- Mutlu ol, dedi.

Yaban gülü, gülümsedi.

- Teşekkür ederim. Güle güle...

Kelebek, yolunu bekleyen çiçeklere tek tek uğradı. Onlara da mutluluk tozlarından bıraktı. Bu arada karnı da doymuştu.

- Hava karmadan yuvama dönmeliyim, dedi. Güzel kanatlarını açtı. Dans eder gibi yuvasına doğru uçmaya başladı. Bir yandan da neşeli bir şarkı söylüyordu.

Yarı yolda serçeyle karşılaştı.

- Bugün de neşeli görünüyorsun, dedi serçe. Kelebek tatlı bir gülümsemeyle:

- Çünkü mutluluk dağıttım. Mutluluk dağıtınca ben de mutlu oluyorum, diye yanıt verdi. (Siz mutlu olunca çevrenizdekilerine fark ettiriyor musunuz?)

Serçe, ona imrenerek baktı :

- Keşke ben de kelebek olsaydım! dedi. (Serçe neden böyle düşündü?)

Kelebek :

- Böyle düşünme, dedi. Sen güzel bir kuşsun. Cıvı cıvı ötüyorsun, uçuyorsun. Bak, seni görünce daha çok mutlu oldum.

Serçe sevindi.

- Ben de... Ben de... dedi.

Cıvı cıvı öterek uçup gitti.

ÇOCUK BAYRAMI

Figen Öğretmen, Çocuk Bayramı için bir konuşma hazırlamıştı. Bu konuşmayı çocuklar yapacaktı.

Çocuklar çalıştılar. Konuşmalarını ezberlediler. (Siz, Çocuk Bayramı'nda neler hazırladınız?)

Öğretmen onları çağırdı. Sırayla sahneye çıktılar. Yine sırayla konuştular.

Ezgi : Bizim için gece - gündüz çalıştın. Yurdu-muzu düşmanlardan kurtardın. Teşekkür ederim.

Barış : Bize bu güzel ülkeyi verdin. Barış içinde yaşıyoruz. Çok mutluyuz!

Çiğdem : Senin okuluna gidiyoruz. Oynuyoruz, öğreniyoruz. Sevgiyle doluyoruz.

Deniz : Çocuk Bayramı'nı bize armağan etmiş-siniz. Çocukları sevmeniz ne güzel! Biz de seni seviyoruz!

Dilek : Çocukların güzel giyinmesini istemiştiniz... Ben de annem gibi güzel giyindim. Öğretmenim gibi güzel olmaya çalıştım...

Mustafa : Benim adım da Mustafa... Ben de yurdu-mu, bayrağımı, insanları çok seviyorum.

Duygu : Benim annem okudu, doktor oldu. Ben de okuyorum. Büyüyünce pilot olacağım.

Emre : Ben de asker olacağım. Yurdu-mu koruyacağım. Herkes rahat, korkusuz yaşayacak.

Tuğba : Düşündüm, taşındım. Ben hep çocuk olarak yaşamak isterim. Sen çocukları çok sever-mişsin ya!...

Bora : Bazıları, Atatürk neler yaptı diye soruyorlar. Bilmeyenler öğrensün; O neler yapmadı ki!

Çocuklar : Bizim için çok güzel şeyler yaptın. Çok teşekkür ederiz. Atatürk'üm, seni çok seviyoruz!

SÜSLENEN SINIF

Düğün olur, düğün salonları süslenir. Çocuk Bayramı da bir düğündür hem de en büyük düğündür. Böyle bir düğünde sınıflar süslenmez mi? Süslenir tabi, hem de en güzel biçimde. Kim süsleyecek peki? Kim olacak, çocuklarla öğretmenleri...

"Balonlarımız hazır mı?"

"Hazır, öğretmenim."

"Fenerlerler, bayraklar, diğer süsler?"

"Onlar da hazır."

"O zaman biz de bir kaç bayrak yapalım. Renkli şeritler keselim. Sonra da sınıfımızı süsleriz, ne dersiniz?"

"Çok güzel olur, öğretmenim!"

Öğretmenleri gösterdi, yardımcı oldu. Kimileri renkli şeritler kestiler. Uçlarını kıvrıp bir kenara koydular. Kimileri, beyaz "ay" ile "yıldız"ı, kırmızı kâğıtlara yapıştırdılar. Türk Bayrağı yaptılar. Kimileri de renkli kâğıtlardan çiçekler yaptılar.

Süsler, balonlar, fenerler uzun iplere bağlandı. Öğretmen, uzun ipleri duvardaki çivilere tutturdu. Bayrakların, çiçeklerin bir kısmını camlara yapıştırdılar. Yanlarına bayrak koymayı unutmadılar. Hatta kapının önünü ve arkasını bile süslediler. Öğretmen, son olarak tahtaya bir yazı astı.

Ezgi : "Öğretmenim, o kâğıtta ne yazıyor?" diye sordu.

"23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı kutlu olsun!" yazıyor."

Çocuklar, bu sözleri alkışladılar.

Öğretmen, hepsine teşekkür etti. "İşimiz daha bitmedi," dedi. "Oyunları, şarkıları çalışmamız gerek..." Sonra geriye çekildi, sınıfa baktı. "Sınıfımızı güzel süsledik. Şimdi sıra bizde. Yarın hepimiz en güzel giysilerle geleceğiz, tamam mı?"

"Tamam!"

"Haydi şimdi 23 Nisan şarkımızı söyleyelim; bir, iki, üç!..."

DÜNYA ÇOCUKLARI

"Beyaz lâledir, Finli çocuk;

Afrikanlı çocuk, siyah gül...

Sarı papatya, Çinli çocuk;

muş. Sanırım yanlış adrese gitmiş.” dedi. Herkes çok şaşırıldı. Daha sonra Ali'nin annesi ve babası telefonla birkaç yeri aradılar. Ali de ağabeyi Emre'nin yanına gitti. Ağabeyi önce resim kartonuna yeşil bulut gibi bir şey çizmişti. Şimdi ise resim bir ağaca dönüşmüştü. Emre sonra ağacın üzerine bir de elma çizdi. Ali hayranlıkla ağabeyini seyrediyordu. Emre: “En çok canlıları çizmeyi seviyorum” dedi. Ali: “Daha önce de bir kedi resmi yapmıştın ya o da çok güzel olmuştu.” dedi. Birlikte Emre'nin daha önce yaptığı resimlere baktılar. Emre cansız olarak masa, sandalye, kitaplık, dağ, deniz resimleri yapmıştı. (Cansızlara başka örnekler de siz söyleyin.) Canlı olarak ise kediler, köpekler, kuşlar, çiçekler... (Canlılara başka örnekler söyleyin) Emre'nin yaptığı resimlerden mevsimleri anlatanlar daha da güzeldi. Önce sonbahar resmine baktılar. Sonra kış resmine baktılar. (Acaba sıra hangisinde?) Sıra ilkbahara gelmişti; ama Emre ilkbahar resmini öğretmene hediye etmişti. Yaz mevsiminin resmi de en az diğerleri kadar güzeldi. Emre resim kursunda öğrendiklerini kardeşine anlatırken anneleri odaya geldi. “Haydi bakalım! Yatma vakti!” dedi. Bir gün daha böylece sona ermişti.

MUTLU GÜN 23 NİSAN

Seçil'in öğretmeni sınıfa gülerek girdi. (Acaba neden gülerek geldi?) “Günaydın!” dedikten sonra “23 Nisan'a üç gün kaldı. Yarın sınıfımızı süsleyeceğiz.” dedi. (Siz bayramlara nasıl hazırlanıyorsunuz?) Bütün çocuklar. “Yaşasın!” diyerek alkışlamaya başladılar. Seçil sınıflarını süslemeyi çok seviyordu. Çok heyecanlandı. Öğretmen: “Önce iş bölümü yapmalıyız.” dedi. (İş bölümü ne demek? Acaba neden iş bölümü yapacaklar?) “Yarın kim ip getirmek ister?” diye sordu. Mert hemen atıldı: “Ben, ben, ben!” Öğretmen: “Tamam o zaman uzunca bir ip getir olur mu?” dedi. Sıra makasa gelmişti. Esra: “Makas da ben getiririm.” dedi. Kimin hangi süsleri getireceğine de karar verdikten sonra iş bölümü yapma sona ermişti.

Seçil, ertesi gün kırtasiyeden bant ve renkli balonlar aldı. (Neden balon ve bant aldı?) Çünkü; onun görevi bunları almaktı. Sınıfa girdiğinde herkes neşe içindeydi. Öğretmen geldi. “Haydi vakit kaybetmeden başlayalım.” dedi. Yine iş bölümü yaptılar. Bazıları bayrakları astı, bazıları balonları şişirdi. Sonunda sınıfları çok güzel olmuştu.

23 Nisan günü geldi. Seçiller sınıfça bir gösteri yaptılar. Çok alkışlandılar. Seçil bir tane de şiir okudu. Şiiri okurken çok duygulandı. Gözleri doldu. (Neden duygulanmış olabilir?)

23 Nisan günü pek çok gösteri yapıldı. Şarkılar söylendi, şiirler okundu. Bayram büyük bir coşkuyla kutlandı.

Seçil yatarken Atatürk'ü düşündü. Kendi kendine: “Bu güzel bayramı bize armağan ettiğin için çok teşekkür ederim, Atam.” dedi.

PUFİDİK ve ARKADAŞLARI

Ormandaki ağaçların çoğu yaprağını dökmüştü. Yağmurlar yağmış kuşlar uzaktaki sıcak ülkelere göç etmişti. (Bu değişiklikler hangi mevsimde olur?) Sonra kış gelmiş karlar yağmış her yer bembeyaz olmuştu. Ormandaki pek çok hayvan da kış uykusuna yatmıştı. (Sıra hangi mevsimde? Ormanda neler olacak?) Ve işte ilkbahar geldi. Ağaçlar yeşillendi. Kuşlar geri dönmeye başladı, Güneş açtı, ormandaki kırmızı mantarlar, yeşil tırtıllar, sarı sarı çiçekler... her şey yeniden ortaya çıktı. Mavi gökyüzü kuşlarla, kelebeklerle süslendi...

Küçük tavşan Pufidik, ilkbahar mevsimini çok severdi. Sabah olur olmaz bir o yana bir bu yana zıplayarak akşama kadar bütün ormanı dolaşırdı. Yine bir sabah uyanır uyanmaz kendini dışarıya attı. (Acaba Pufidik ne yapmayı unuttu?) Annesi: “Gel bakalım! Henüz kahvaltını bile yapmadın.” diye peşinden bağırdı. Pufidik geriye dönüp iki tane havuç biraz da lahana yedikten sonra yine dışarıya çıktı. Dışarıda arkadaşı ile karşılaştı. Arkadaşına: “Haydi ebelemece oynayalım!” dedi. Önce ebelemece oynadılar. Uğur böceği Kırmızı Kız bir mantarın üzerine konmuş onları seyrediyordu. Salyangoz Tinin de onları seyrediyordu. Pufidik koşarken Arı Vızır da peşine takıldı. Pufidik arkadaşına: “Daha sonra yine oynarız. Haydi hoşça kal!” deyip oradan uzaklaştı.

Pufidik önde Vızır arkada ormanı dolaşmaya başladılar. Az sonra bir de ne görsünler arkalarından birisi daha geliyor. (Kim geliyor?) Uğur böceği Kırmızı Kız! Kırmızı Kız onlara yetişebilsin diye nefes nefese kalmıştı. Kırmızı Kız'ı bekledikten sonra hep birlikte yakındaki göle gittiler. Gölün kenarında kurbağalar: “Vrak, vrak! Şak şak! Hep birlikte oynasak.” diye şarkılar söylüyorlardı. Pufidik, Vızır ve Kırmızı Kız da onlara katıldı. Yeşil kurbağa Zıpzıp: “Şimdi seyredin bakın! Nasıl da taşların üzerine zıplıyorum.” dedi. Önce yakındaki bir taşa sıçradı. Herkes Zıpzıp'ı alkışladı. Sonra daha uzak bir taşa zıpladı. Evet bunu da başarmıştı. Herkes daha da çok alkışladı. Zıpzıp bununla da yetinmedi. “Şimdi en uzaktaki taşa zıplayacağım!” dedi. “Bir, iki, üç” diye saydılar. Hooop! Zıpzıp suya düşüverdi. Sudan başını çıkardı: “Vrak, vrak! Bu kez olmadı bak!” dedi. Bütün hayvanlar gülüşmeye başladılar. Onların gülme

- Ben odamın mavi olmasını istiyorum, dedi Engin. Yatak örtüme de çok yakışacak. (Sizin odanız ne renk?)

- Peki salonumuz ne renk olacak? dedi Mehmet amca.

Engin ve Nazan teyze düşündüler. Nazan teyze:

- Yeşil olsun ,dedi. Koltuklarımız da yeşil onlara yakışır.

dağıtmayacaktı. Nazan teyzelerin odası pembeydi ama artık sarı olmuştu. Sarı odayı bir güneş gibi aydınlatmıştı. Oda artık daha da güzeldi. Salonları da yeşil olmuştu. Çok güzel bir ormana benziyordu. İnsanı sakinleştiriyordu. Evin geri kalan yerlerini beyaza boyadılar. Nazan teyze, beyaz duvarına kırmızı çerçeveli bir resim astı. Bu Engin'nin okulda yaptığı resimdi. Her yer pırıl pırıl olmuştu. Evleri çok güzeldi. Rengârenkti.

BABAMLA BİR GÜNÜM

İnci o gün babasıyla doktora gitti. (İnci neden doktora gitmiş olabilir?) Biraz soğuk algınlığı vardı. Doktor amca İnci'yi kontrol etti.

- Dikkatli olmalısın. Soğuk şeyler yememelisin. Dışarı çıkarken de kalın giyinmelisin ,dedi.

İnci, doktor amcaya söz verdi. Dediklerini yapacaktı. Doktordan çıktıktan sonra babası İnci'ye:

- İş yerime uğramalıyım. Biraz işim var. Bana arkadaşlık eder misin? Sonra alışveriş yapıp eve gideriz, dedi.

- Tamam babacığım ,dedi İnci.

Babasıyla beraber iş yerine gittiler. İnci'nin babası mühendisti. (Mühendisler ne gibi işler yaparlar?) Bakması gereken makineler vardı. İnci odada gezmeye başladı. Babasının karşı masasında kâğıda bir şeyler çizen bir bayan vardı. (Bu bayan kim olabilir?) İnci'ye bakıp:

- Merhaba küçük hanım. Hoş geldin, dedi.

- Merhaba. Ne yapıyorsunuz? Siz de babam gibi mühendis misiniz? diye sordu İnci.

- Hayır canım. Ben mimarım. Oturduğunuz evlerin resmini çizerim, dedi.

İnci'ye çizdiği birkaç evin resimlerini gösterdi. İnci odada gezmeye devam etti. Camdan dışarı baktı. (Camdan baktığında İnci neler gördü?) Karşıda bir okul vardı. Bütün çocuklar bahçedeydi. Öğretmenler de onlarla beraberdi. İnci'nin de bir gün öğretmeni olacaktı. O okula gitmek için küçüktü. İnci dışarı da yolun ortasında birini gördü. Arabalara yol gösteriyordu. "Acaba bu kimdi?" İnci bunu düşünürken babası yanına geldi.

- Baba bu amca kim? Neden yolun ortasında duruyor?

- O trafik polisi yavrum. Arabalara gidecekleri yerleri gösteriyor. Hadi artık evimize gidelim.

İnci ve babası arabalarına bindiler. Trafik polisinin önünden geçip evlerine doğru gittiler. İnci'nin babası:

- Önce manava uğrayacağız. (Manavdan neler alabilirler?) Manavdan sebze ve meyve alacağız, dedi.

- Elma da alacak mıyız babacığım?

- Tabi ki, istersen alırız.

İnci ve babası manavdan elma, portakal, domates, patlıcan aldılar. Sonra arabaya binip yollarına devam ettiler. İnci'nin babası:

- Şimdi kasaba uğrayacağız (Kasaptan neler alabiliriz?) ve et alacağız, dedi.

Kasaptan etlerini alıp fırına uğradılar. (Fırından ne alabiliriz?) Fırıncı amca onlara en taze ekmeklerinden verdi. Eve geldiklerinde İnci annesine babasıyla geçirdiği günü anlattı. (İnci babası ile nasıl bir gün geçirmişti?) Çok eğlenmişti. Bir sürü de meslek öğrenmişti.

SÜRPRİZ DOĞUM GÜNÜ

Serkan o gün çok mutlu kalktı. Bugün onun doğum günüydü. Acaba annesi, babası, arkadaşları ona neler almıştı? Annesi pastasını nasıl yapmıştı? (Sizin doğum gününüz nasıl geçmişti?)

- Şimdi içerideki oda süslenmiştir, dedi.

Hemen giyindi, yüzünü yıkayıp, saçını taradı. Koşarak odaya gitti. Ama o da ne? Oda süslenmemişti. Serkan hemen buzdolabını açtı ama pastası yoktu. (Annesi neden Serkan'a pasta yapmamış olabilir?) Annesinin sesi duyuldu:

- Serkan, hadi okula geç kalacaksın, acele et, dedi.

Serkan çok mutsuzdu. Annesi doğum gününü unutmuştu.

- Ama babam hatırlar, dedi.

Koşarak arabaya babasının yanına gitti. Babası da doğum gününden hiç bahsetmiyordu. O da unutmuştu. (Babası Serkan'ın doğum gününü neden unutmuş olabilir?) Serkan çok üzüldü. Babası iş konuşması yapıyor, arada bir oğlunun başını okşuyordu. Serkan:

- Arkadaşlarım doğum günümü unutmazlar. Onlara söylemiştim. Öğretmenim de biliyor diye düşündü.

Serkan babasını öpüp okula koştu. Babası oğluna gülümseyerek bakıyordu. Serkan sınıfına girdi. Öğretmeninin gözlerinin içine baktı. Öğretmeni:

- Günaydın Serkan, hadi montunu çıkar. Arkadaşlarınla oyun oynayabilirsin, dedi.

BELİRLİ GÜN VE HAFTA ETKİNLİKLERİ

İLKÖĞRETİM HAFTASI (Eylül ayının 3. haftası)

AÇILDI OKULUMUZ

Hazırlandı çantamız,
Kalemimiz, defterimiz,
Artık öğrenci olduk,
Açıldı okulumuz.

Neşe dolu içimiz,
Sevinçliyiz hepimiz,
Çıktık aydınlık yola,
Açıldı okulumuz.

Göklerde bayrağımız,
Dudaklarda marşımız,
Andımız söyleniyor,
Açıldı okulumuz.

Fethi BOLAYIR

İLKÖĞRETİM HAFTASI

Yüzyıllarca susadık,
Okumaya yazmaya
Bütün dünya koşarken,
Biz kalmışız pek yaya.

Atatürk bir gün çıkıp,
Milleti kurtarmasa,
Yüzyıllar aynı gider,
Biter miydi bu tasa?

Köylerimiz okulsuz,
Şehirler okulsuzmuş.
Anadolu bakımsız,
Anavatan yoksulmuş.

Büyük bir ulus için,
Geri kalmak ne acı...
İlköğretim Haftası,
Bir savaş başlangıcı.

İ.Hakkı TALAS

ZEYNEP'İN HALİ

Zeynep küçük bir köyde annesi, babası ve iki ağabeyi ile beraber yaşıyordu. Zeynep'in okula gitme yaşı gelmişti ama babası Zeynep'i okula göndermek istemiyordu.

Zeynep'in en büyük hayali okuyup öğretmen olmaktı. Bu hayalinin gerçekleşmesi için de okula gitmesi gerekiyordu.

Bir gün çapa yapmak için tarlaya giderken bir ses; "Senin adın ne bakalım?" diye sordu. Başını kaldırdığında köyün öğretmenini buldu karşısında. Heyecanla:

- Zeynep, dedi başını utangaç bir şekilde yere indirerek.

- Kaç yaşındasın Zeynep? diye sordu öğretmen.

- Dokuz yaşımdayım.

- Seni okulda hiç görmedim. Okula çoktan başlamış olman gerekirdi.

- Evet öğretmenim. Ama babam okula göndermek istemiyor beni. Oysa ben okula gitmeyi çok istiyorum.

- Öyle mi? Nerede oturuyorsunuz siz?

- Bakkalın yanında bizim evimiz.

- Tamam, babana yarın evinize uğrayacağımı söyle, olur mu?

- Peki öğretmen hanım diyerek yoluna devam etti Zeynep.

Yolda giderken, "Neden acaba öğretmen bizim eve gelecek?" diye düşünüp duruyordu.

Ertesi gün öğretmen evlerine geldi. Öğretmen hanım çayını içtikten sonra babasına Zeynep'in en kısa zamanda okula başlaması gerektiğini söyledi. Zeynep bunu duyunca çok sevindi. Demek ki o da diğer çocuklar gibi okula gidebilecekti.

Ama babası;

- Yok öğretmen hanım. Ben okula göndermem kızımı. Ne olacakmış okula gidip de? Otursun evde. Abileri okuyor nasıl olsa dedi. Sevinci kısa sürmüştü Zeynep'in. Öğretmen devam etti konuşmaya;

- Bakın artık kızlar da okula gidiyor, meslek sahibi oluyor. Yurduna, milletine faydası dokunuyor. Ben de okuyup öğretmen oldum. Şimdi sizin evlatlarınızı okutuyorum. Deyip uzun bir süre konuştu Zeynep'in babasıyla. Babası en sonunda ikna oldu.

- Tamam, söz öğretmen hanım yarından itibaren Zeynep de okula gidecek. Onun da okuyup faydalı bir insan olmasını isterim, dedi.

Zeynep çok mutlu olmuştu. Ertesi gün heyecanla okula gitti. Sırasına oturdu. Ne güzeldi öğrenci olmak. Öğretmenine gülümseyerek baktı. İçinden "Ben de bir gün senin gibi iyi bir öğretmen olacağım." diye geçirdi.

Muazzez YAYLA
(Sosyal Hizmet Uzmanı)

- Bilgisiz insan, meyvesiz ağaca benzer.
- Öğrenim, aklın gücünü geliştirir.

HAYVANLARI KORUMA GÜNÜ (4 Ekim)

VERDİM

Yuvarlandım yumak oldum.

Ben yumağı ablama verdim.

Ablam bana darı verdi.

Ben darıyı kuşa verdim.

Kuş bana kanat verdi.

Ben kanadı göğşe verdim.

Gök bana yağmur verdi.

Ben yağmuru yere verdim.

Yer bana çimen verdi.

Ben çimeni koyuna verdim.

Koyun bana kuzu verdi.

Ben kuzuyu beye verdim.

Bey bana para verdi.

Aldım verdim, verdim aldım.

Ben oyunu bitirdim.

Annem de babam da susup kaldılar, şaşıp kaldılar. Bir hafta sonuydu. Önce, annemin babasıyla annesi geldiler. Onları kapıda karşıladık. Ellerini öperek içeriye aldık. Sonra, babamın annesiyle babası geldi. Onları da kapıda karşıladık. Ellerini öperek içeriye aldık.

Yemeğe oturduğumuzda masa yetmedi. Oturmak istediğimizde koltuk yetmedi. Ama annem, şıp diye her sorunu çözdü. Babam da, ben de, ablam da anneme yardımcı olduk. Konuklarımızı en iyi biçimde ağırladık. İki tane dede, iki tane de ninem olduğu için çok mutlu oldum. Onlar da beni görünce çok mutlu oldular. Bana masallar anlattılar. (Dedeleriniz nineleriniz sizlere masal anlatıyor mu?) Benimle oyunlar oynadılar. Ben, ailemi çok seviyorum. Her zaman bir arada olmak istiyorum!

EKSİK BİR ŞEY KALMASIN

Benim babam bir tanedir. Annem de öyle... Hiçbir şeyin eksik kalmasını istemezler.

Ne zaman yağmur yağsa evimizin içine su damlardı. Çünkü evimizin çatısı yoktu. Annem, bir gün dayanamadı :

“Onca para verdik, bu evi yaptırdık. Ama çatısını yaptıramadık. Her yere su damlıyor,” dedi.

Babam ne dese beğenirsiniz?

“Bu evin bir sürü masrafı var. Elektrik, su, tüp, yiyecek, içecek, yol parası, giyim-kuşam, telefon, gazete, su... Daha sayayım mı?”

Annem, bu sözler üzerine daha tatlı konuştu:

“Haklısın, hayatım. Birçok harcamamız var. Onları kısarsak çatıyı yaptırabilir miyiz?”

Babam rahatlamıştı. “Tabi ki... Hem çatıyı yaptırırız, hem de bahçemize birçok meyve ağacı dikiyoruz,” dedi. Ondan sonra da olanlar oldu. Annem, sık sık beni uyarmaya başladı: “Ozan, suyu az aç! Ozan, lambayı söndür! Ocağı kapat!..” (Ev aletlerini kullanırken nelere dikkat etmeliyiz?)

Annemin tüm dediklerini yaptım. Sonunda ne oldu biliyor musunuz? Evimizin çatısını yaptırdık. Çatısız ev olur mu hiç? Bahçemize birçok meyve fidanı diktik. Meyve ağaçsız bahçe olur mu hiç?

İnsan biraz tutumlu, biraz da sabırlı olursa her şeyi çalışarak başarabilir. (Niçin tutumlu olmak gerekir?)...

İKİ KARDEŞİN SÜRPRİZİ

Seçil ile Serpil iki kız kardeştiler. O gün heyecanla yataklarından kalktılar. Çok sevinçliydi çünkü bu gün annelerinin doğum günüyü. Hemen pijamalarını çıkartıp yataklarını topladılar. Annelerine çok güzel bir sürpriz yapmak, için annelerinin alışverişe çıkmasını beklemeleri gerekiyordu. Bekledikleri an gelmişti.

Anneleri, onları kapıyı hiç kimseye açmamaları konusunda uyarak evden çıktı....

(Hikâyeyi yarım bırakarak öğrencilerin hikâyeyi tamamlaması sağlanır.)

BENEK BENEK KELEBEK

Pırt tepeye, pırt dereye... Tepede, derede ne kadar çiçek varsa hepsine konar. Onların bal özünü emerek beslenir. İşte böyle rengârenk bir böcek, bir kelebek olur.

Kelebek deyip de geçmeyin. O çok narindir. Tuttuğunuzda neredeyse parmaklarınıza yapışır. Bıraksanız belki bir daha uçamaz. O kadar hassas, o kadar nazlı bir yaratıktır.

Bazılarında birçok rengi görebilirsiniz. Beyazı, kırmızıyı, sarıyı, maviyi... Kelebek, bence mutluluk böceğidir. Elle tutulmaz, kafese konmaz, çiçek gibi sulanmaz. (Siz hiç kelebek gördünüz mü? Ne renkti?)

Bir yaz günü ailecek pikniğe gitmiştik.

Canlı bir kelebeği ilk kez o zaman gördüm. Çiçekten çiçeğe konuyor, tutmak isteğimden benden kaçıyor. Anneme sordum: “Anne, kelebek niye böyle rengârenk?”

“O, her renkten çiçeklerle beslenir de ondan,” dedi annem.

Babam, bu düşünceye katılmamıştı. Kollarını tıpkı bir kelebek gibi açıp uçmaya çalıştı.

(Kelebek gibi uçsaydınız nerelere giderdiniz?) Çok mutlu görünüyordu. Annem, bana babamı göstererek:

“Belki de çok mutlu olduğu içindir,” dedi.

Kim ne derse desin, ben, kelebeği çok severim. Onun gibi mutlu yaşamak isterim.

ÇİÇEKLİ BAHÇEMİZ

Ben bir apartmanda yaşıyorum. Yaşadığım yeri pek sevmesem de oraya alıştım.

Evimiz, apartmanın en üst katındadır. (Siz kaçınıc katta oturuyorsunuz?) Oturma odasından bahçemiz görünür. Görünür ya, görünüşü pek hoş değildir. Çünkü her yerinde arabalar var. Hiç ağaç yok. Ağaç olmayınca kuş olur mu! Kuş olmayınca onların sesi de olmaz elbette. Cık cık, cıvı cıvı kim ötecek? (Sizin apartmanınızın çevresinde neler var?)

Bahçemiz gerçekten de çok büyük. Ama oturulacak bir bankı bile yok. Salıncaksız, tahterevallisiz bahçe mi olurmuş! Lütfen, bu dediklerimi bir an önce yapın. Yapın ki, çocuklar mutlu olsunlar. Çocuklar mutlu olunca siz de mutlu olmaz mısınız?

Aslında ben, bahçemizde yüzme havuzu da olsun isterdim. Orada arkadaşlarımla şıpır şıpır yüzer, hoşça zaman geçirirdim. Böylece daha sağlıklı bir çocuk olurum.

Sarıbaş, sahibinden de mutluydu. Üç yavrusu vardı ve anne olmuştu!

Yavrularını sevgiyle kokladı, yaladı. Sonra da tek tek saydı : “Bu bir, bu iki; bir de bu, eder üç!”

Evet, üç yavrusu vardı. Sarıbaş, üç kez daha mutluydu. Bunu da fazlasıyla hak ediyordu.

DOĞUM GÜNÜ

O gün Ebru’nun doğum günüydü. (Siz doğum gününüzün tarihini biliyor musunuz?) Nasıl olduysa oldu, evdeki herkes doğum gününü unuttu. Akıllarına geldiği anda neredeyse ögle olmuştu.

Ebru’nun annesi, “Her şeyin bir çözüm yolu vardır,” dedi. Ebru’nun arkadaşlarına telefon etti. Ama çoğunun başka bir programı vardı. Bazıları da başka yere davetliydi.

Ebru, sızlanıp durmaya başlamıştı. “Sakin ol, kızım” dedi annesi. “Sen önce şu kartlardaki resimleri boyamaya bak!”

Annesi böyle dedi ve Ebru’nun önüne kart biçiminde tasarlanmış kâğıtları koydu. Hepsinde de kocaman bir çiçek resmi vardı.

Ebru, boyalarını çıkardı. Kâğıtlardaki çiçek resimlerini boyamaya başladı. O, tam işini bitirmişti ki babası kocaman bir pastayla içeriye girdi. Elinde başka bir paket daha vardı.

“Bitti mi?” diye sordu annesi.

“Bitti.”

Annesi, kartların arkasına birtakım yazılar yazdı. Sonra da dışarıya çıktı. Onları komşularına tek tek dağıttı.

Çok geçmedi; işi olmayan, Ebru’yu tanıyıp seven komşuları geldiler. Ebru’nun doğum gününü, yeni yaşını kutladılar. Bazıları küçük hediyeler getirmişlerdi. Ebru, hediyeleri aldı, teşekkür etti. Babasının hediyesi, annesinin de hediyesiydi. Neydi biliyor musunuz? Kocaman, cıvılcıvılcı bir takvim!

Ebru, o güzel takvimi yatak odasına, tam başucuna astı. Doğum gününü de işaretledi, kimse unutmasın diye... (Sizin evinizde de takvim var mı?)

Sonra, “İyi ki doğdun Ebru”yu söylediler. Pastalar yendi, meyve suları içildi. Ebru, doğum gününe gelen arkadaşlarına ve komşularına tanıdı. Onlara teşekkür etti.

HAYVANLAR VE BARINAKLARI

Beyaz leylek, ilkbaharda eşiyle birlikte yurdumuza geldi. Bir evin bacasına yuva yaptılar. Yaz boyunca yavrularını büyüttüler. Uçmayı da öğrettiler.

Yaz mevsimi bitmek üzereydi. Havalar soğumadan, yağmurlar başlamadan göç etmek zorundaydılar. (Hayvanlar niçin göç ederler?)

Beyaz leylek, arkadaşlarına veda etmek, hoşça kalın demek istedi. Önce ayı kardeşe uğradı. Onun evi, bir indi. Kayaların içindeydi.

Ayı kardeş, yerleri temizliyor, ottan yatağını kabartıyordu.

Beyaz leylek: “Merhaba! Kolay gelsin,” dedi.

“Teşekkür ederim,” diye cevap verdi, ayı.

“Kış uykusuna mı hazırlanıyorsun?”

“Kışa daha çok var, unuttun mu? Yaz bitecek, sonbahar gelecek, oda bitince kış...”

Leylek, utangaç bir tavırla güldü. “Doğru,” dedi. “Ben şaşırdım bir an. Biz de yarın yola çıkıyoruz. Bu yüzden telaşlıyım. Sana hoşça kal demeye geldim.”

“Yaaa?!” dedi ayıcık. Çok üzülmüştü.

“İlkbaharda yine geleceğim. O zamana kadar hoşçakal. Kendine iyi bak,” dedi leylek.

Ayıcık, arkasından el salladı. “Güle güle! Yolun açık olsun!” diye bağırdı.

Beyaz leylek, Benekli ineği ahırında buldu. Yavrusunu emziriyordu.

“Yarın göç ediyoruz da, sana hoşça kal demeye geldim,” dedi. (Hayvanların nasıl bir arkadaşlıkları var?)

Benekli inek; “mööö! Çok üzüldüm! Burada kalamaz mısın? Bak, ahırım oldukça büyük,” dedi. Leylek, gagasını taklatacak: “Teşekkür ederim ama, bu mümkün değil. Biz leylekler, birçok kuş gibi kışı sıcak ülkelerde geçiririz. Yoksa burada soğuktan ve açlıktan ölebiliriz.”

İki arkadaş vedalaştılar. “Hoşça kal,” dedi leylek. “Güle güle,” diyerek el salladı Benekli.

KARDEŞ PAYI

Kirpi kardeş, elma ağacının altında kıpkırmızı bir elma buldu. Onu çeşmede bir güzel yıkadı. Elma pırıl pırıl oldu. (Meyveler niçin yıkanarak yenmelidir?)

Yolda giderken bir tekerleme uydurdu:

“Bir elma,

Bütün elma,

Kocaman!

Acaba onu ben,

Neresinden ısırsam?”

Gerçekten de güzel bir elmaydı. Onu hemen yemek istemiyordu.

Yolu yarılamaştı ki Tavşan kardeşi gördü. Görür görmez de gözlerine inanamadı. Tavşanın elinde sapsarı bir armut vardı.

“Merhaba tavşan kardeş!”

“Merhaba!

“Elindeki bir armut olmalı, bütün bir armut... Yanılıyor muyum?”

“Yanılmıyorsun,” dedi tavşan. “Elimdeki gerçekten de bütün bir armut. Bak, her yeri sağlam... Senin elindeki de bir elma, öyle değil mi?”

Kirpi, içini çekti. “Evet, bir elma. Ama onu yemeye kıyamadım.”

Tavşan : “Ben de armudu yemeye kıyamadım. İyi ki de yememişiz.”

“Neden?”

Tavşan, zıplayarak iyice yaklaştı. “Nedeni var mı? Elmayı yeseydin, armudun tadına bakamayacaktın. Ben de armudu yeseydim, elmanın tadına bakamayacaktım,” dedi.

Kirpi, onun ne demek istediğini geç olsa da anladı.

Eve gidip, önce elmayı tam ortasından kestiler. Sonra da armudu... Kirpi; yarım elmayla yarım armudu afiyetle yedi. Tavşan da...(Yiyeceklerinizi arkadaşlarınızla paylaşıyor musunuz?)

Meyveleri kardeş payı yapıp yediler ya, sonra da kardeş kardeş oynadılar. Oynamaya hiç doymadılar...

MEYVELER

Hangi meyve daha tatlı, hangisi daha sulu? Hangisinde daha çok vitamin var? Çocuklar hangi meyveyi çok seviyor?..

Meyveler bir gün, aralarında bunları tartışmaya başladılar. (Siz hangi meyveyi seviyorsunuz?)

Armut dedi ki: “Sarı sarı, sulu suluyum. Ayrıca birçok çeşidim var. En iyi meyvenin armut olduğunu ayılar bile biliyor.”

Kırmızı yanaklı elma: “Bir dakika beni dinler misiniz?” diyerek söz aldı. “Tüm meyveler güzeldir. Çoğu da tatlıdır. Ama içlerinde sağlık için en yararlı olan benim. Beni yiyen, benim gibi kırmızı yanaklı olur. Bol bol elma yiyen çocuklara teşekkür ederim.”

Beyaz üzüm, tatlı tatlı güldü. “Bakıyorum da herkes kendini övüyor. Bırakalım da bizi başkaları övsün,” dedi. Cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp gösterdi. “Bakın, burda ne yazıyor” dedikten sonra okumaya başladı:

“Üzüm, vitamin yönünden zengin bir meyvedir. En büyük özelliği ise kan yapıcı olmasıdır. Onun verdiği enerjiyi hiçbir meyve veremez. İnsanların her yemekte neden şarap içtiğini hiç düşündünüz mü? Şarap üzümünden yapılır. Şarap içmeseniz de mutlaka üzüm suyu içiniz. Sağlıklı, mutlu ve uzun yaşarsınız.” (Siz de üzüm suyu içtiniz mi?)

Üzümün bu konuşmasını herkes alkışladı. Nedense hiç biri onu kıskanmamıştı. Nar da onlardan biriydi. O da söz alıp konuştu: “Belki de boşuna tartışıyoruz, arkadaşlar. Şurası kesin ki her meyve yararlıdır. Ama madem başladık, ben de kendimden söz edeyim. Aslında en pahalı meyvelerden biri olmalıyım. Çünkü beni az yetiştiriyorlar. Bir de çok yararlı olduğumu söylüyorlar. Bazı hastalıklara da iyi geliyormuşum.”

Orada ne kadar meyve varsa sırayla konuştular. Portakal, ceviz, incir, erik, fındık, muz, şeftali, ayva, kiraz...

Ama en ilginç konuşmayı zeytin yaptı: “Ben de yararlıyım. Her kahvaltıda mutlaka zeytin yerler. Eğer gülmezseniz, size bir şey soracağım. Arkadaşlar, ben de ağaçta yetişiyorum. Ama öteki meyveler gibi tatlı değilim. Söylersiniz, ben meyve miyim, neyim?”

PALYAÇO

Bir zamanlar bir palyaço vardı. Kocaman komik burunlu, komik giysili bir adam... Hayatta en çok sevdiği şey, çocuk gülüşüyü. Çocukları kıkır kıkır güldürürken ne kadar mutlu olduğunu görebilirdiniz. (Sizi güldüren palyaço oldu mu?)

O da çocuklar gibi bir çok yanlışlar yapar. Ayağı takılır, yere düşer. Ayakkabısını giyer, bağcıklarını bağlayamaz. Hüngür hüngür ağlar ama, sonra da kahkahayla gülmeye başlar.

O gece de sirk çok kalabalıktı. (Siz hiç sirke gittiniz mi?) Çocuklar, anne-babalarıyla her yeri doldurmuşlardı. Hayvanların gösterisi bitince sahneye Palyaço çıktı. Yüzü gözü boyalıydı. Üzerinde yine komik giysileri vardı. İki elinde de büyük birer çiçek tutuyordu.

Her zamanki gibi yine düştü, kalktı, bir sürü yanlışlık yaptı. Çocukları güldürdü. (Sirklerde hangi gösteriler yapılır?)

Çocukların gülmesi kesilince yere çöktü. Çiçeklere baktı. İkisi de solgun ve renksizdi. Palyaço çok üzüldü. Gözlerinden yaşlar fışkırdı. Çiçekleri o yaşlarla suladı. İki çiçek birden canlandı, rengârenk oldu. Palyaço'nun yüzü güldü.

Oturan çocuklara yaklaştı. Çiçekleri savurur gibi yaptı. Büyük çiçeklerin içinden renk renk, minik minik çiçekler, çocukların üstüne döküldü. Herkes Palyaço'yu alkışladı. Ama hiç kimse, onun yaşlı bir adam olduğunu anlayamadı. Çocuğu da yoktu. Bunu da kimse bilmiyordu. Çocukları çok sevdiğini ve onları bu yüzden güldürdüğünü ise bilmeyen yoktu.

ŞEMSIYE DEYİP DE GEÇME

Benim annem çok akıllıdır, çok da tedbirlidir. Evden dışarıya çıkmadan önce televizyondan hava durumunu öğrenir: Hava soğuk mu? Bu da yetmez, balkona çıkar. Havaya bakar. Sonra ona göre hazırlık yapar, ona göre giyinir. Beni de giydirir.

O sabah annem, yine televizyonu açtı. Hava durumunu dinledi. Sonra balkona çıktı, havaya baktı. Ben de baktım. Hava güneşliydi, pırıl pırıldı.

Annem :

“Yağmur yağabilir, yağmurluğunu giysen iyi olur,” dedi.

Şaşırdım:

- Evet, dedi annesi Murat'a.

Murat çok mutluydu. Böylece yeni kıyafetleri olacaktı. Pantolonunu yeşil renkte seçmeye karar verdi. Böylece montuna da uyardı. Büyük annesinden de turuncu kazak isteyecekti. Elbise seçmek Murat'ın çok hoşuna gitmişti. (Siz hiç terziye bir kıyafet diktirdiniz mi? Ne diktirmek isterdiniz?)

BEN BİR KELEBEĞİM

Pelin Öğretmen, çocukları karşısına topladı. Hepsini minderlere oturduktan sonra:

- Eğer insan olmasaydınız, ne olmak isterdiniz, diye sordu.

Bütün çocuklar şaşırdılar. Düşünmeye başladılar. Pelin Öğretmen:

- Ben bir balık olmak isterdim, dedi. Denizin altında yaşamak, özgürce yüzmek isterdim.

Sizden de bu akşam düşünmenizi ve ne olmak istediğinizi bize yarın anlatmanızı istiyorum, tamam mı?

- Tamam, dedi bütün çocuklar.

Sinan düşünceli arabaya bindi. Babası:

- Neyin var oğlum. Okulda bir şey mi oldu, diye sordu.

- Öğretmenimiz bir ödev verdi. Onu düşünüyorum. Eğer insan olmasaydınız. Ne olurdunuz?

Sinan'ın babası düşündü.

- Çok yüksek bir tepenin üzerinde bir ağaç olmak isterdim. Etrafı seyrederdim. Rüzgârla serinlerdim.

Sinan'ın kafası daha da karışmıştı. O ne olmak istiyordu? Eve geldiler. Annesi oğlunun düşünceli olduğunu gördü.

- Bir şeyin mi var canım, diye sordu.

- Öğretmenimiz bu gün çok değişik bir ödev verdi. Eğer insan olmasaydınız. Ne olurdunuz, diye sordu.

Sinan'ın annesi düşünmeye başladı.

- Ben bir çiçek olmak isterdim. Çok güzel yemyeşil bir bahçede. Çok güzel kokardım, dedi.

Ama Sinan ne olmak istediğine bir türlü karar veremiyordu. Düşünerek odasına gitti. Yatağına yattı.

- Ne olmak istiyorum, diye sordu kendi kendine.

O gün çok yorulduğu için hemen uykuya daldı. Rüyasında kendini bir kelebek olarak gördü. Kanatları renk renkti. Çok büyüktü. Gökyüzünde uçuyordu. Çok hafif olduğunu hissetti. Aşağıda yemyeşil bir bahçede kırmızı bir çiçek gördü.

- Bu annem, dedi.

Yanına inip onu kokladı. Çok güzel kokuyordu. Tekrar havalandı. Yüksek bir dağın üzerinde yalnız bir ağaç gördü.

- Babam, dedi.

Hemen yanına inip dalının üzerinde biraz dinlendi. Uçtu uçtu denizlerin, ormanların üzerinden geçti. Gökyüzünden her yer çok güzel görünüyordu. (Gökyüzünde neler gördü?) Gözünü açtığı anda sabah olmuştu. Rüyasının bitmesini hiç istememişti. (Rüyanın devamı sizce nasıl olabilirdi?) Ama insan olmasaydı ne olacağını biliyordu. Kelebek olacaktı. Bu hikayesini sınıfta anlatmak için çok heyecanlanıyordu (Siz insan olmasaydınız ne olurdunuz?).

ÜZGÜN SEBZELER

Murat sebze yemeyi hiç sevmiyordu. Yumurta, reçel, et, makarna yemeyi seviyordu ama sebze yemiyordu. (Murat neden sebze yemeyi sevmiyor olabilir?) Yemeklerde sebzeleri ayırıyor, salata yemek istemiyordu. Annesi Murat'ın bu durumunu hiç sevmiyordu. Oğlu hasta olacak diye üzülüyordu. (Murat neden hasta olabilir?)

- Sebzeler bizim için çok faydalı. İçlerinde çok vitamin var. Onlardan da yemelisin, diyordu.

Ama Murat annesini dinlemiyordu.

Öğretmeni de Murat'a çok anlatmıştı.

- Sebze yersen hasta olmazsın. Çok daha güçlü olursun. Hem sebzelerin tadı çok güzeldir.

Murat:

- Ben zaten hasta olmuyorum, diyordu.

Murat bir gün kendini okulda çok yorgun hissetti. Başı ve vücudu ağrıyordu. Oturduğu yerden kalkamıyordu. Öğretmeni Murat'ın bu durumunu hemen fark etti. Yüzü sapsarıydı. Grip olmuştu. Hemen annesine haber verdi.

Annesi oğlunu doktora götürdü. Murat çok korkuyordu. Canı çok yanıyordu. Doktor:

- Vücudunda hiç vitamin kalmamış. Doğru besleniyor musun?

- Evet, dedi Murat.

- Yumurta, et, balık, peynir yiyor musun?

- Evet, her gün yiyorum.

- Peki, sebze yiyor musun?

Murat utanarak:

- Hayır, dedi. Ben hiç sebze yemiyorum.

- İşte sorunu bulduk, dedi doktor. Artık her gün sebze de yiyeceksin. Yoksa böyle ağrılar çekersin. Sık sık hasta olursun. Sebze yemezsen vitamin alamazsın.

- Ama ben zararlı yiyecekler yemiyorum.

Doktor sebzenin ne kadar önemli olduğunu Murat'a anlattı. Murat bir süre evde dinlendi. Annesi ona her gün taze sebzeler getirdi. Murat ilk günler sebzelerin tadını hiç sevmemişti. Zorla yiyordu. Ama giderek alıştı. Domatesi, havucu, marulu çok sevmeye başlamıştı. Sebze yemediği için pişman oldu. Artık doktor amcanın sözünü dinleyecekti. Her gün yumurta, süt ve etin yanında sebze de yiyecekti (Siz en çok hangi sebzeleri seviyorsunuz?).

- O bir tırtıl. Tırtılların çok bacağı vardır. Ama o bacaklarını hiç karıştırmadan yürür. Korkma, yakından bak.

Oğulcan annesini dinledi. Tırtıla biraz daha yakından baktı. Minik minik daireciklerden oluşmuş gibiydi. Bir sürü daire vardı. Hepsi yan yana gelmiş tırtılı oluşturmuştu. Bir sürü de bacakları vardı. Çok şirindi. Üzerinde bir sürü benekler ve küçük tüyler vardı. (Siz hiç tırtıl gördünüz mü? Nasıldı?) Oğulcan tırtılı çok sevmiştir. Annesi oğluna:

- Bu tırtıl bir süre sonra koza örecektir ve içinde bir süre kalacaktır. Daha sonra çok güzel kanatları olan bir kelebek olarak merhaba diyecek yeniden doğaya.

Bu Oğulcan'ın çok ilgisini çekmişti. Yani bu şirin tırtıl güzel bir kelebek olacaktı. Doğada ne kadar ilginç şeyler oluyordu. Oğulcan tırtıla arkadaş olmuştu. (Acaba Oğulcan tırtıla ne isim vermiş olabilir?) Babası mangaldan etleri getirdiğinde yemeklerine başladılar. Tırtıl da masada gezinerek onlara yemeklerinde eşlik etti.

AMCAMIN ÇİFTLİĞİ

Zeynep, amcasının çiftliğini çok merak ediyordu. (Zeynep, amcasının çiftliğini neden merak ediyor olabilir?) O yaz babasına çok ısrar etti. Babası sonunda:

- Tamam, seni amcanın yanına yollayacağım, dedi.

Zeynep çok mutluydu. Uzun bir araba yolculuğundan sonra Zeynep amcasının çiftliğine vardı.

- Ona yardım edeceğim, meyveler toplayacağım ,diye düşündü.

Amcası, Zeynep'i görünce çok mutlu oldu.

- Sana etrafı gezdireyim, dedi.

Zeynep'i meyve bahçelerine götürdü. Ağaçlarda çeşit çeşit meyveler vardı. Elmalar, kirazlar, kayısılar, incirler... (Ağaçlarda başka hangi meyveler olur?) Zeynep bu kadar meyveyi ağaçta hiç görmemiştir.

- Amcacığım ne kadar çok meyven var? dedi.

Amcası Zeynep'e bir elma verdi ve yollarına, kocaman tam bir elma yiyerek devam ettiler.

- Şimdi sana tarlamı göstereceğim. Orada da sebzeler yetişiyor ,dedi amcası.

Tarla da meyve bahçesi kadar güzeldi. Havuçlar, marullar, domatesler, kabaklar ve daha bir çok sebze çeşidi vardır. (Başka ne sebzeler olabilir?)

Zeynep tarlayı gezerken birden tarlanın arasında beyaz bir tavşan gördü. (Tavşan tarlada ne yapıyor olabilir?) Bir tane havucu eline almış yiyordu. Tavşan havucun yarısını yediğinde Zeynep'i fark etti. Çok korkmuştu.

- Sakın korkma şirin tavşan. Havucunun yiyebilirsin, dedi Zeynep.

Oradan yavaşça uzaklaştı. Tavşancık da yarım havucunun tamamını yedi.

Zeynep çiftlik hayatını çok sevmiştir. Herkes çalışıyordu. (Çiftlikte ne işler yapılabilir?) Meyveler topluyor, hayvanları besliyorlardı. Toplanan sepetlerin en fazla olanlarını bir yere, en az olanları da başka yere konuyordu. Sonrada paketleniyordu. Burası çok huzurlu bir yerdi. Zeynep bu yaz tatilini çok sevmiştir. Arkadaşlarına anlatacak ne kadar çok hikâyesi vardı. Amcasına bir daha ki yaz da çiftliğe geleceğine söz verdi.

HAYVANAT BAHÇESİ

Öğretmenleri o gün hayvanat bahçesine gideceklerini söylediğinde bütün sınıf çok mutlu olmuştu. Hemen arabalara binip hayvanat bahçesine gittiler. Öğretmen önce bütün çocukları uyardı.

- Hayvanlardan korkmanıza hiç gerek yok. Onlar bize zarar veremezler. (Neden bize zarar veremezler?) Çünkü onlar demir tellerin arkasında, onlara ayrılan bölümün içindeler. Biz ise dışarıdayız, dedi. Hadi artık hayvanları evlerinde ziyaret edelim.

Çocuklar sırayla yürüdüler. Aslanı, ayıyı, köpekleri ve develeri gördüler. Hayvanlar televizyonda göründüğünden çok daha büyüktü. (Siz hiç hayvanat bahçesine gittiniz mi? Neler gördünüz?) Öğretmen:

- Şimdi de maymunları görelim ,dedi.

Çocuklar "tamam" diye bağırdılar. Aralarından bazıları maymun taklidi yapmaya başlamıştı. (Siz maymun taklidi yapabilir misiniz?) Ama o da ne! Kafesinin içinde hiç maymun yok.

- Öğretmenim maymunlar nerede?

- Şimdi öğrenelim, dedi öğretmen. Bir görevliye bunu sordu. Görevli:

- Maymunların kafesini temizlediğimiz için onları evlerinin içine koyduk. Şimdilik dışarı çıkamazlar, dedi.

Çocuklar biraz üzölmüşü. Ama diğer hayvanları görünce üzüntüleri geçti. Sıra balıklara gelmişti. Akvaryumun içinde boy boy balıklar vardı. Çocuklardan biri:

- Hey! Bu balıklar çok güzel, Renk renk ...

- Evet, dedi öğretmen. Denizin altında çok güzel renklerde balıklar yaşar. Köpek balığı, palyaço balığı, yunuslar, yılan balığı... (Denizin içinde balıktan başka hangi canlılar yaşar?)

- Öğretmenim, balıklar suyun içinde yaşarlar. Suyun dışına çıkamazlar değil mi? dedi bir çocuk.

- Çok doğru canım, aferin, diye kutladı öğretmen.

Çocuklar hayvanat bahçesinde neler görmediler

Rüzgâr kendisini seven tek insan olan küçük çocuğu görünce çok sevindi. Onu da sevindirmek için usul usul esmeye başladı. O kadar tatlı ve uysal esiyordu ki bütün ekinler başlarını diktiler. Başaklar açıldı. Artık küçük çocuğun annesi daha rahat çalışabiliyordu.

Küçük çocuk ise bunlardan habersiz tatlı tatlı uyuyordu. Rüyasında rüzgârla oynuyordu.

KIZILAY

Ali ile ablası Gizem, yolda yürürken Ali şaşkınlıkla dondu kaldı. (Neden donup kalmış olabilir?) Gizem:

- Neyin var? Bir şey mi oldu? dedi.

- Abla bizim bayrağımız kırmızı, ay yıldızlı değil miydi?

- Evet öyle.

- Peki bu bayrak ne bayrağı? Türk bayrağından farklı. Baksana beyaz ve kırmızı ay var üzerinde, dedi Ali.

- Neyi merak ettiğini anladım canım. Bu Kızılay bayrağı. Kızılay ülkemiz için çok önemli kuruluş. Sana bununla ilgili bir hikâye anlatayım mı? dedi Gizem.

- Evet abla çok isterim, dedi Ali.

- Bir varmış. Bir yokmuş. Çok uzak zamanlar çok güzel bir ülkede büyük bir felaket olmuş.

Evler yıkılmış, insanlar yaralanmış. Herkes çok üzgün ve mutsuzmuş. Bir gün o bölgeye büyük bir araba gelmiş. İçinden büyük çadırlar, battaniyeler, yiyecekler çıkmış. Gelen insanlar onlara yardım etmişler. Yaralarını sarmışlar. Yiyecek vermişler. Onları üşümemeleri için battaniyeye sarmışlar. Onlara kalmaları için çadırlar kurmuşlar. Bunları yapan Kızılay'mış. Herkes onlara çok teşekkür etmiş.

- Peki, abla bize de bir şey olduğunda Kızılay mı yardım edecek?

- Tabi ki canım kardeşim. Kızılay gerektiği zaman herkese yardım eder dedi, Gizem.

Ali artık Kızılay'ın ne olduğunu biliyordu. Kızılay'ı çok sevmişti. Ülkemizde böyle kuruluşlar olduğu için ne kadar şanslıyız diye düşündü (Siz Kızılay hakkında neler biliyorsunuz?).

DODO'NUN DOĞUM GÜNÜ

Dodo çok tatlı bir köpekmiş. Ormanda çok cici bir evde oturuyormuş. (Sizce Dodo'nun nasıl bir evi olabilir?) Ormandaki arkadaşları ile çok iyi anlaşıyormuş. Dodo, o gün çok mutlu kalkmış. (Dodo neden mutlu kalktı?) Çünkü doğum günüymüş. Bütün arkadaşlarını evine çağırmış. Doğum günü pastasını

arkadaşı aşçı kirpi yapmış. Evini süslemeye ona arkadaşları kaplan, eşek ve baykuş yardım etmiş. Dodo o gün çok güzel giyinmiş. (Dodo neler giymiş olabilir?) Evini son bir kez gözden geçirip arkadaşlarını beklemeye başlamış.

- Ne güzel, bugün bütün arkadaşlarım buraya gelecek. Evim ne kadar kalabalık olacak, demiş kendi kendine. Kısa bir süre sonra kapı çalınmış. İlk gelen zürafa kardeşmiş. Başını eğip kapıdan geçmiş. Elinde küçük bir paket varmış. Dodo ile zürafa sohbet ederken bütün hayvanlar sırayla gelmişler. (Dodo'nun doğum gününe başka hangi hayvanlar gelmiş olabilir?) Hepsinin elinde renk renk hediye paketleri varmış. Dodo'nun evi paketlerle dolmuş. Dodo bütün arkadaşları geldikten sonra kirpi kardeş doğum günü pastasını getirmiş. Dodo mumları üflemiş. Pastası çok güzelmiş. (Nasıl bir pasta olabilir?) Bütün arkadaşları "İyi ki doğdun" şarkısını söylemişler. (Siz de Dodo için "İyi ki doğdun" şarkısını söyleyin.) Pastalarını sohbet ederek yedikten sonra eşek kardeş:

- Hadi hediyelerini aç, demiş. Dodo:

- Haklısın. Hediyelerimi açmaya başlayayım, demiş.

Hediye paketlerini sırayla kucağına almış. İlk paket kocamanmış. (Bu hediyeyi kim getirmiş olabilir? Paketin içinde ne olabilir?) Paketi Dodo 'ya kirpi kardeş getirmiş. İçinde Dodo'nun evi için bir saat varmış. Dodo artık zamanı bilecekmiş. Dodo kirpiye teşekkür etmiş. Sırada küçük, kırmızı bir kutu varmış. Bunu Dodo'ya baykuş getirmiş. (Paketin içinde ne olabilir?) Paketin içinde çok güzel bir kolye varmış. Dodo kolyeleri çok severmiş. Baykuşa da teşekkür etmiş. Ardından eşeğin getirdiği yuvarlak yeşil kutuyu açmış. İçinden Dodo için yemek tası çıkmış. Dodo'ya gelen hediye paketlerinin içinden oyuncaklar, çiçekler, biblolar, kemikler çıkmış. (Bu hediyeleri hangi hayvanlar almış olabilir?) Dodo hediyelerinin hepsini çok sevmiş. Onları evinin en güzel yerlerine yerleştirmiş. (Hediyelerini nereye koymuş olabilir?) Arkadaşlarıyla gün boyunca neşeyle şarkılar söyleyip, oyunlar oynamışlar. Bütün hayvanlar çok eğlenmişler.

SONBAHAR

Caner yazın çok eğlenmişti. (Siz yazın neler yapıyorsunuz?) Denize girmiş, güneşin altında oynamıştı. İsteddiği gibi tişörtler, şortlar giymişti. Ama Caner bir gün kalktığında dışarıda şakır şakır yağmur yağdığını gördü. Rüzgâr esiyordu. (Havadaki bu değişiklik neydi?) Caner camdan dışarı bakarken annesi:

- Günaydın! Okul zamanı, diyerek içeri girdi.

Caner okula gideceği için erkenden kalkmıştı. Yaz boyu, arkadaşlarını öğretmenini özlemişti. Sonbahar gelince okullar açılırdı. Caner hemen yatağından kalktı. Giysilerini giydi. Annesi:

- Biraz kalın giyin dedi. Artık havalar soğudu. Kısa tişörtlerle üşüyebilirsin. Yağmurluğunu da giyinmelisin.

- Haklısın anneciğim, dedi Caner.

Artık havalar soğuyordu. Üzerine kalın giysiler giyinmeliydi. Bir arkadaşı ince giysilerle dışarı çıktığı için hasta olmuştu. Okula gelememişti. Caner hasta olmak istemiyordu. Yağmurluğunu, pantolonunu ve ayakkabılarını giydi. Artık okula gitmeye hazırды. Annesiyle evlerinden çıktılar. Okula doğru yola yürüdüler. (Caner yolda neler gördü?) Yollar yapraklarla doluydu. Artık yeşil yapraklar sararmış, ayaklarının altında hışırdıyordu. Şemsiyelerini açtılar. Yağmur yağıyordu. Ama hava çok soğuk değildi.

- Anne hava çok soğuk değil, dedi Caner.

- Sonbaharda havalar biraz soğur. Daha çok yağmur yağar. Kışın havalar daha da soğuyacak. Sonbahar kışa bir hazırlık gibidir. Ama havaların sıcak olduğuna aldanmamalıyız, diye öğüt verdi annesi.

Caner ve annesi sohbet ederek yürürken Caner uzaktan okulunu gördü. Bahçe, arkadaşlarıyla doluydu. Hemen annesine döndü.

- Okulumu çok özlemişim anneciğim, deyip annesini öptü. Ona el sallayıp okuluna doğru koştu. Arkadaşlarına sarıldı.

ASLAN İLE SIVRİSİNEK (EZOP MASALI)

Sivrisineğin biri aslanın yanına gitmiş.

- Senden korkum yok benim, sen benden güçlü değilsin, daha güçlüyüm diyorsan göster bakayım kendini, elinden ne gelirmiş bir görelim. Tırnaklarınla tırmalar, dişlerinle ısırırsın. Ben senden çok daha güçlüyüm, istersen seninle dövüşe de hazırım, demiş sivrisinek. (Sivrisinek neden aslana meydan okumuş olabilir?)

Bunu söyler söylemez borusunu öttüre öttüre atılmış aslanın üzerine, zavallı hayvanın burnunun ucunu tüysüz bulup başlamış ısırmaya.

Aslan debelenmiş, debelenmiş ama kendi kendini parçalamaktan başka bir şey gelmemiş ki elinden. Sonunda pes demiş. Sivrisinek aslanı yenince gene borusunu öttürmüştü. Bir zafer türküsü tutturmuş, uçup gitmiş. Uçmuş, uçmuş bir örümcek ağına takılmış. (Sizce sivrisineğe bundan sonra ne olacak?) Kurtulamayacağını, örümceğin kendisini yiyeceğini anlayınca başlamış inlemeye:

- Ben ki koca koca aslanlara meydan okudum, onlarla boy ölçüştüm, böyle bayağı bir hayvana, bir örümcek parçasına yenilmem reva mıydı benim? de-miş.

BÜYÜKLERİM

Gamze ve ailesi her yaz büyük anne ve büyük babasının yanlarına giderdi. Onlarla birlikte olmayı çok seviyorlardı. (Onlarla birlikte olmayı neden seviyorlardı?) Onlarda kaldıkları zaman büyük babası onlara çok güzel masallar anlatıyordu. Büyük annesi en sevdikleri kurabiyelerden yapıyordu. Gamze ve kardeşi bu kurabiyeleri yemeye bayılıyordu.

Ama Gamze, büyük anne ve büyük babasının daha da yaşlandığını fark etti. (Gamze büyük anne ve büyük babasının yaşlandığını nasıl fark etti?) Artık istedikleri gibi hareket edemiyorlardı. Yürürken bellerini tutuyorlar, yavaş yavaş gidiyorlardı. Onlar gibi koşamıyorlardı. Büyükbabası, küçükken olduğu gibi onlarla koşmaca oynayamıyordu. Büyük annesi ile bahçede uzun yürüyüşler yapamıyorlardı. Gamze'nin kardeşi Mete, büyükbabasına:

- Hadi dede, atıcılık oynayalım diye ısrar ediyordu.

Bunu duyan annesi hemen söze girdi. Mete'ye:

- Hayatım, deden artık eskisi gibi genç değil. Seninle atıcılık oynayamaz. Beli ağırıyabilir, dedi.

Mete üzölmüştü ama annesine de hak vermişti.

- Peki anneciğim. O zaman dedem bana hikâye anlatsın, dedi.

Dedesi:

- Bak işte bu olur, dedi ve torununu kucağına alıp hikâye anlatmaya başladı.

Büyükanne ise torunları için kurabiye yapmaya çalışıyordu. Ama artık eskisi gibi hızlı değildi. Gamze büyük annesine:

- Büyük anne sana yardım edebilir miyim? Hem de o güzel kurabiyelerini nasıl yaptığını öğrenirim, dedi. Büyük anne torununun bu fikrini çok beğendi.

- Hadi beraber yapalım, dedi.

Gamze büyük annesine yardım etti. Un döktü, hamurdan şekiller çıkardı, pişerken kurabiyeleri seyretti. Çok eğlendi.

Bütün aile akşam büyük annenin kurabiyelerini yediler. Sohbet ettiler. Yaşlılarla beraber olmak ne kadar güzel, diye düşündü Gamze. Onlar, yaşlarından dolayı çok şey biliyorlardı. Biz de genç olduğumuz için onlara işlerinde yardımcı oluyorduk. Yaşlılarla gençler çok iyi anlaşabilirler.

AĞUSTOS BÖCEĞİYLE KARINCA (FRANSIZ MASALI)

Soğuk bir kış günüydü. Toprak kuru kemik gibi sertti. Yere yakın kurşuni bulutlar her an yağabile-

Ben yoluma devam edeceğim, dedi. "Sen bilirsin" dedi arılar. Lulu yoluna devam etti. Ama çok ümitsizdi. Ormanda ona benzeyen kimse yoktu. Lulu üzgün düşünürken yanına kelebek geldi.

- Neyin var uğur böceği, dedi.

- Bu ormanda bana benzeyen kimse yok. Arı ve sineklerle yaşayamadım. Çok yalnızım, dedi Lulu.

- Ben sana benzeyen böcekler gördüm. Tepenin arkasında. Seni oraya götürüyüm, dedi kelebek.

Lulu kelebeğin kanadına bindi. Kelebek onu tepenin arkasına götürdü. Lulu birden çığlık attı. (Lulu neden çığlık atmış olabilir?) Her yer siyah benekli kırmızı uğur böcekleri ile doluydu. Lulu çok mutlu oldu. Arkadaşlarını bulmuştu. Kelebeğe teşekkür edip arkadaşlarının yanına uçtu. (Lulu bundan sonraki hayatını nasıl geçirmiş olabilir?)

SÜRPRİZ EV

Büyük fil ormandaki arkadaşlarına leylek kardeşle haber yolladı.

" Sevgili arkadaşlarım. Çok yakında ormana geleceğim. Sizi çok özledim. Fil "

Ormandaki bütün hayvanlar bu habere çok sevindiler. Büyük fil bir süredir ormanın dışında bir sirkte çalışıyordu. (Fil neden geri dönüyordu?) Ama artık ormana geri dönüyordu. Hayvanlar bir araya toplanıp büyük file bir sürpriz yapmaya karar verdiler. Maymun:

- Ona bir hediye yapalım, dedi.

- Ona ot toplayalım. Geldiğinde bir sürü yiyeceği olur, dedi tavşan.

Bunun üzerine kaplan:

- Ama büyük filin bir evi yok ki. Eski evi yıkıldı.

Ona bir ev yapalım, dedi.

Bütün hayvanlar "Tamam" dedi.

- Peki, evi ne ile yapacağız, dedi horoz. Samandan olmaz ki. (Neden samandan olmaz?)

- Evet büyük fil içeri girerken evi yıkabilir. Taştan yapalım, dedi boğa.

Hayvanlar ev için malzemeleri toplamaya karar verdiler. Bu iş için güçlü hayvanlar seçildi. (Hangi hayvanlar seçilmiş olabilir?) Evi yapmak için ormanın en güzel yerini seçtiler. Yemyeşil bir ova. Evi yapmaya başladılar. Kurt, kaplan ve tavşan büyük dikdörtgen duvarlar ördüler. Büyük fil için büyük bir ev. Dört tane dikdörtgen duvar ördüler. Eşek, evin dört

duvarına dört tane kare pencere yaptı. Büyük filin dışarıyı görmesi için büyük kare pencereler. İçeri rahat girmesi için de büyük dikdörtgen bir kapı yaptı. Maymun hemen dama çıktı. Kiremitleri üçgen şeklinde yerleştirdi. Duvarları maviye boyadılar. Sincap kardeşler evin bahçesine renk renk çiçekler diktiler. Boğa, evin etrafını yuvarlak çit ile çevirdi. Bayan kirpi evin pencerelerine puantiyeli kumaştan perdeler dikti. Ev hazırды.

- Çok güzel oldu, dedi maymun.

- Evet büyük fil evini çok sevecek, dedi eşek.

- Onun sevdiği çiçeklerden diktik dedi, sincap kardeşler.

Artık sıra büyük fili beklemeye gelmişti. Bir sabah büyük fil ormanın başında göründü. Ormandaki arkadaşlarını çok özlemişti.

- Hoş geldin, dedi hayvanlar.

- Merhaba, dedi büyük fil.

Bütün arkadaşlarına sarıldı.

- Vakit kaybetmeden kendime bir ev yapmalıyım.

Eski evim yıkılmıştı. Yoksa akşam nerede kalırım. Hiç birinizin evine sığmam ki. (Neden fil arkadaşlarının evine sığamaz?)

- Sana bir sürprizimiz var, dedi boğa.

Maymun hemen filin üstüne atlayıp gözlerini kapattı. Onu evinin önüne götürdüler. Maymun gözlerini açtığında büyük fil çok şaşırdı. Çok güzel bir evi olmuştu. Bahçede en sevdiği çiçekler vardı. Kare pencereleri kocamandı. Büyük fil:

- Sevgili arkadaşlarım size çok teşekkür ederim.

Beni çok mutlu ettiniz, dedi.

Bütün hayvanlar o gün büyük file evini yerleştirmede yardım ettiler. Büyük fil ormana geldiği için çok mutluydu. Arkadaşlarını çok seviyordu.

BALIK TUTALIM

Taner uyandığında babasının evin içinde telaşla dolaştığını gördü. (Tamer'in babası neden evde telaşla dolaşıyordu?)

- Günaydın oğlum. Bende seni uyandıracaktım. Hadi kalk birazdan çıkıyoruz. (Sizce nereye gidecekler?)

- Baba bu saatte nereye gidiyoruz?

- Balık tutmaya, dedi Taner'in babası.

- Harika, diye bağırdı Taner.

KARŞILIĞI SEVGİ

Berkan ve arkadaşları evlerinin bahçelerinde top oynuyorlardı. O sırada Berkan, elinde poşetlerle komşuları Zehra teyzenin sokağa girdiğini gördü. Zehra teyze poşetleri taşımakta zorlanıyordu. Berkan Zehra teyzeye bakarken arkadaşı Zafer: “Haydi top atma sırası sende vursana!” dedi. Berkan: “Ben gidip Zehra teyzeye yardım edeceğim.” dedi. Zafer: “Boşversene! Oyun oynuyoruz, kendi taşısın. Hem karşılığında ne verecek? Para mı, çikolata mı?” diye sordu. Berkan: “Görmüyor musun? Poşetleri taşımakta zorlanıyor. Bir şey vermesi gerekmiyor, ben gideceğim.” dedi. Zafer “Sıran geçerse karışmam. Oyuna döneceksin.” diye karşı çıktı. Berkan Zafer’e cevap vermeden Zehra teyzeye doğru koşmaya başladı.

(Zehra teyzenin yanına varınca ne söylemiş olabilir?)

Zehra teyzeye “Teyzeciğim yardım etmemi ister misin?” diye sordu. Zehra teyze bu teklifi sevinçle kabul etti. Berkan ona evine kadar yardım etti. Dönüşte arkadaşları onu oyuna geri almadılar. “Yardım etmek sana mı kaldı? Gitmeseydin.” dediler. Berkan üzüntüyle bir banka oturdu ve arkadaşlarının oyununu seyretmeye başladı. Çok geçmeden balkonda Fatma teyze beliriverdi. “Çocuklar!” diye seslendi. Kimse Fatma teyzeye bakmıyordu. Berkan sonunda dayanamayıp balkonun altına koştu. “Efendim Fatma teyze!” dedi. Fatma teyze: “Bebeğimin sütü bitmiş rica etsem ona süt alar mısın?” diye sordu. (Acaba Berkan ne yaptı?)

Berkan Fatma teyzenin ricasını kırmadı. Daha önce de bir kaç kez bebeğin eşyalarını taşımasına yardım etmişti. Zafer, Berkan’la “iyilik meleği” diyerek dalga geçti. (Zafer’in bu davranışı hakkında düşünceniz nedir?)

Berkan süt aldıktan sonra bankta oturmaya devam etti. Arkadaşlarını seyrediyordu. O sırada Zafer’in ayağı takıldı ve yere düştü. Zafer, acıyla bağıırıyordu. Berkan hızla yerinden kalktı Zafer’e doğru koştu. Zafer’in dizleri kan içindeydi. Zafer’in kalkmasına yardım etti. Kendisine yaslanarak yürümesini sağladı. Sokaklarındaki eczaneye götürdü. Eczacı Zafer’in dizlerine pansuman yaptı. Az sonra Zafer’in annesi ve diğer komşular da eczaneye geldiler. Zafer

birbirlerine sarıldılar. Oradaki herkes “Mahallemizin yardımsever çocuğu.” diyerek Berkan’ı kutladı. Berkan yardımseverliğin en güzel karşılığının sevilme olduğunu anlamıştı.

DEĞERLER EĞİTİMİ YARDIMSEVERLİK

- Başkalarının yardımına ihtiyaç duyduğunuz oldu mu?
- Başkalarına yardımcı olmak bize neler kazandırır?
- Yere düştüğünüzde sizi yerden kaldıran birine ne söylersiniz?

ETKİNLİK ÖNERİSİ:

Öğrencilere ebe hariç birer balon verilir. Ebe olan öğrenci karga olur ve balonları patlatmaya çalışır. Balonları olanlar birbirlerine yardım ederek balonlarını kargadan korurlar. Balonu patlayan çocuklar kargaya kuyruk olurlar. Balon patlattıkça karganın kuyruğu büyür.

ANNE BABALARA YARDIMSEVERLİĞİN GELİŞTİRİLMESİ İÇİN ÖNERİLER:

- Yardım ihtiyacınız olduğunda çocuğunuzdan yardım isteyin.
- Küçük yardımlar için onları teşvik edin.
- Ailece bir yardım kurumunu ziyaret edin.
- Çevrenizdeki yardıma muhtaç insanlara karşı duyarlı olun ve yardım isteği dile getirilmeden yardım edin. Bu duruma çocuğunuzun da katılımını sağlayın.

KIZ MI? ERKEK Mİ?

Tuna artık çok büyümüştü. Bir kardeşe sahip olacak yaşa gelmişti. Ama kardeşine nasıl davranacağını bilmiyordu. (Tuna kardeşine nasıl davranmalı?) Ama onu çok sevecekti. Çünkü onun kardeşiydi. Camın önünde annesini beklerken bunları düşünüyordu. Bugün annesi bebeğin cinsiyetini öğrenecekti. Tuna erkek olmasını istiyordu. (Tuna neden kardeşinin erkek olmasını istiyor olabilir?) Tıpkı onun gibi. O zaman arabalarla oynar, uçurtma uçurur, maç yapabilirlerdi. Ama kız olursa. Kızlar ne yaparlardı? Onunla nasıl oynayabilirdi? Aynı kıyafetleri bile giymiyorlardı.

Tuna bunları düşünürken camdan annesinin geldiğini gördü. Annesi çok mutluydu. Kapıdan girdiğinde oğlunu kucakladı.

- Çok cici bir kız kardeşin olacak, dedi.

Tuna'nın korktuğu olmuştu. Ne yapacaktı? Annesi Tuna'nın üzgün olduğunu fark etti.

- Canını sıkan bir şey mi var yavrum?dedi.

- Ben erkek kardeşimin olmasını istiyordum. O zaman onunla oynayabilirdim. Aynı giysileri giyebilir-dik. Kız kardeşimle ne yapacağım? Onu sevmiyorum, dedi.

- Sakın bunu söyleme canım, dedi annesi. Onu çok seveceksin. Bir kız kardeşle de iyi anlaşabilirsin. Oyun oynayabilirsin. Bazı oyunları oynayabilirsiniz. Ama çok ortak yönünüz olacak. Eminim. Hem sen onun abisi olacaksın. Onu her zaman koruyacaksın. Oda seni her zaman sevecek, dedi annesi.

- Onunla koşturmaca oynayabilir miyim? Uçurtma uçurabilir miyim? diye sordu Tuna.

- Tabi ki, dedi annesi. Bunları benimle yapmıyor musun? Ben de bir bayanım ama seninle oynayabiliyorum. O da seninle oynayabilir. Sen de onunla oynayabilirsin.

Tuna yavaş yavaş ikna olmuştu. Annesi Tuna'ya bir fikir önerdi.

- Yakında kardeşin için alışveriş yapacağız. Ona giysiler alacağız. Ona bir isim bulacağız.

Bize yardım edebilirsin. Kardeşin doğduğunda da bana yardımcı olabilirsin. Ne dersin?

Tuna düşündü. Bu güzel bir fikirdi.

- Kabul ediyorum, dedi. Kardeşimi çok seveceğim. Onu hep koruyacağım ve onunla her zaman oynayacağım (Sizin kardeşiniz var mı?).

KARINCA BUBU

Karınca Bubu çok güzel pırıl pırıl bir yaz günü doğmuştu. Yazın her yer sıcaktı, güneş parlıyordu. Ama artık Bubu büyümüştü. Havalarda yavaş yavaş soğumaya başlamıştı. Bubu havaya neler olduğunu bilmiyordu. Güneşe neler olmuştu? Artık eskisi kadar

ısıtmıyordu. Bazen kara kara bulutların arkasına giriyor, görünmüyordu.(Havada nasıl bir değişiklik oluyor?) Karınca kolonisinde büyük bir telaş vardı. (Karıncalardaki telaş neydi?) Bütün karıncalar bir yerlere koşuyor, yuvalarına yiyecek bir şeyler taşıyorlardı. Arada bir önlerine büyük yapraklar düşüyordu ama onlar hiç yılmıyorlardı. Bubu da annesini seydiyordu. Akşam yatmadan önce annesine sordu:

- Anne neden her gün bu kadar çalışıyorsunuz? Güneşe neler oldu?

- Artık sonbahar geldi. Havalarda yazın olduğu gibi sıcak olmayacak. Yağmur yağmaya başlayacak. Üzerinde gezindiğin yapraklar sararıp dökülecek. Biz de bu soğuk havalarda evimizde kalacağız. Dışarı çıkmayacağız. Bunun için bize yetecek kadar yiyecek toplamalıyız, dedi anne karınca.

- Yağmur nasıl bir şey anne?

- Yağmur büyük su tanecikleri. Bize zarar verebilir. Üzerimize düşüp canımızı yakabilir ama yağmur doğamız için çok önemli. Yazın yağmur yağmaz ama sonbahar olunca yağmurlar yağmaya başlar. Rüzgâr eser. Dikkatli olmalıyız.

Bubu annesinin söylediklerini anlamıştı. Öğütlerine uyacaktı. Yazın olduğu gibi dışarıda oyun oynayamayacaktı. Yuvadandan çıkmamalıydı. (Bubu neden yuvadan çıkmamalıydı?) Bubu sonraki günlerde annesine yiyecek toplamada yardım etti. Birkaç gün sonra annesinin dediği oldu. Hava birden soğudu. Sert rüzgârlar esmeye başladı. Birden büyük bir ışık ve gürültü oldu. Bubu:

- Anne...diye bağırırdı. Çok korkuyorum. Neler oluyor?

- Korkma canım. Bu sadece şimşek ve gök gürültüsü. Bulutlar birbirine çarpıyor. Bize yağmur yağacağını haber veriyor. Artık yuvamıza gitmeliyiz, dedi.

Anne karınca bunları anlatırken yağmur yağmaya başladı. Bubu, annesi ve diğer karıncalar koşarak yuvalarına girdiler. İlk bahara kadar yuvalarından çıkmadılar. Topladıkları yiyecekleri yediler. Sonbaharda yağın yağmurlardan, dökülen büyük yapraklardan, rüzgârlardan hiç etkilenmediler.

Bubu yazdan sonra bir mevsim daha öğrenmişti. Doğada ne kadar değişik şeyler oluyordu. (Sonbaharda havada nasıl değişiklikler oluyor?) Acaba güneşi bir daha hangi mevsimde görecekti?

KARDEŞLERİM

Çiğdemlerin evi çok kalabalıktı.(Evde kimler olabilir?) Annesi, babası ve iki kardeşi vardı. Ağabeyi Emre ve kardeşi Duygu. Üçü çok iyi anlaşıyordu.

- Günaydın! Okul zamanı, diyerek içeri girdi.

Caner okula gideceği için erkenden kalkmıştı. Yaz boyu, arkadaşlarını öğretmenini özlemişti. Sonbahar gelince okullar açılırdı. Caner hemen yatağından kalktı. Giysilerini giydi. Annesi:

- Biraz kalın giyin dedi. Artık havalar soğudu. Kısa tişörtlerle üşüyebilirsin. Yağmurluğunu da giyinmelisin.

- Haklısın anneciğim, dedi Caner.

Artık havalar soğuyordu. Üzerine kalın giysiler giyinmeliydi. Bir arkadaşı ince giysilerle dışarı çıktığı için hasta olmuştu. Okula gelememişti. Caner hasta olmak istemiyordu. Yağmurluğunu, pantolonunu ve ayakkabılarını giydi. Artık okula gitmeye hazırды. Annesiyle evlerinden çıktılar. Okula doğru yola yürüdüler. (Caner yolda neler gördü?) Yollar yapraklarla doluydu. Artık yeşil yapraklar sararmış, ayaklarının altında hışırdıyordu. Şemsiyelerini açtılar. Yağmur yağıyordu. Ama hava çok soğuk değildi.

- Anne hava çok soğuk değil, dedi Caner.

- Sonbaharda havalar biraz soğur. Daha çok yağmur yağar. Kışın havalar daha da soğuyacak. Sonbahar kışa bir hazırlık gibidir. Ama havaların sıcak olduğuna aldanmamalıyız, diye öğüt verdi annesi.

Caner ve annesi sohbet ederek yürürken Caner uzaktan okulunu gördü. Bahçe, arkadaşlarıyla doluydu. Hemen annesine döndü.

- Okulumu çok özlemişim anneciğim, deyip annesini öptü. Ona el sallayıp okuluna doğru koştu. Arkadaşlarına sarıldı.

ASLAN İLE SIVRİSİNEK (EZOP MASALI)

Sivrisineğin biri aslanın yanına gitmiş.

- Senden korkum yok benim, sen benden güçlü değilsin, daha güçlüyüm diyorsan göster bakayım kendini, elinden ne gelirmiş bir görelim. Tırnaklarınla tırmalar, dişlerinle ısırırsın. Ben senden çok daha güçlüyüm, istersen seninle dövüşe de hazırım, demiş sivrisinek. (Sivrisinek neden aslana meydan okumuş olabilir?)

Bunu söyler söylemez borusunu öttüre öttüre atılmış aslanın üzerine, zavallı hayvanın burnunun ucunu tüysüz bulup başlamış ısırmaya.

Aslan debelenmiş, debelenmiş ama kendi kendini parçalamaktan başka bir şey gelmemiş ki elinden. Sonunda pes demiş. Sivrisinek aslanı yenince gene borusunu öttürmüştü. Bir zafer türküsü tutturmuş, uçup gitmiş. Uçmuş, uçmuş bir örümcek ağına takılmış. (Sizce sivrisineğe bundan sonra ne olacak?) Kurtulamayacağını, örümceğin kendisini yiyeceğini anlayınca başlamış inlemeye:

- Ben ki koca koca aslanlara meydan okudum, onlarla boy ölçüştüm, böyle bayağı bir hayvana, bir örümcek parçasına yenilmem reva mıydı benim? de-miş.

BÜYÜKLERİM

Gamze ve ailesi her yaz büyük anne ve büyük babasının yanlarına giderdi. Onlarla birlikte olmayı çok seviyorlardı. (Onlarla birlikte olmayı neden seviyorlardı?) Onlarda kaldıkları zaman büyük babası onlara çok güzel masallar anlatıyordu. Büyük annesi en sevdikleri kurabiyelerden yapıyordu. Gamze ve kardeşi bu kurabiyeleri yemeye bayılıyordu.

Ama Gamze, büyük anne ve büyük babasının daha da yaşlandığını fark etti. (Gamze büyük anne ve büyük babasının yaşlandığını nasıl fark etti?) Artık istedikleri gibi hareket edemiyorlardı. Yürürken bellerini tutuyorlar, yavaş yavaş gidiyorlardı. Onlar gibi koşamıyorlardı. Büyükbabası, küçükken olduğu gibi onlarla koşmaca oynayamıyordu. Büyük annesi ile bahçede uzun yürüyüşler yapamıyorlardı. Gamze'nin kardeşi Mete, büyükbabasına:

- Hadi dede, atıcılık oynayalım diye ısrar ediyordu.

Bunu duyan annesi hemen söze girdi. Mete'ye:

- Hayatım, deden artık eskisi gibi genç değil. Seninle atıcılık oynayamaz. Beli ağırıyabilir, dedi.

Mete üzölmüştü ama annesine de hak vermişti.

- Peki anneciğim. O zaman dedem bana hikâye anlatsın, dedi.

Dedesi:

- Bak işte bu olur, dedi ve torununu kucağına alıp hikâye anlatmaya başladı.

Büyükanne ise torunları için kurabiye yapmaya çalışıyordu. Ama artık eskisi gibi hızlı değildi. Gamze büyük annesine:

- Büyük anne sana yardım edebilir miyim? Hem de o güzel kurabiyelerini nasıl yaptığını öğrenirim, dedi. Büyük anne torununun bu fikrini çok beğendi.

- Hadi beraber yapalım, dedi.

Gamze büyük annesine yardım etti. Un döktü, hamurdan şekiller çıkardı, pişerken kurabiyeleri seyretti. Çok eğlendi.

Bütün aile akşam büyük annenin kurabiyelerini yediler. Sohbet ettiler. Yaşlılarla beraber olmak ne kadar güzel, diye düşündü Gamze. Onlar, yaşlarından dolayı çok şey biliyorlardı. Biz de genç olduğumuz için onlara işlerinde yardımcı oluyorduk. Yaşlılarla gençler çok iyi anlaşabilirler.

AĞUSTOS BÖCEĞİYLE KARINCA (FRANSIZ MASALI)

Soğuk bir kış günüydü. Toprak kuru kemik gibi sertti. Yere yakın kurşuni bulutlar her an yağabile-

Çocuklar kar topu oynamaya başladılar. Montları bembeyaz olmuştu. Çok eğleniyorlardı. Ama bazen canları da yanıyordu. (Neden canları acıyordu?) Bir süre sonra Ali:

- Benim çok canım yandı. Çok sert atıyorsunuz. Ben kar topu oynamak istemiyorum, dedi.

Çocuklar arkadaşlarına çok üzuldüler.

- Haklısın, dedi Oya. Artık başka bir oyun oynayalım.

Düşünmeye başladılar. (Acaba ne yapsınlar?) Can'ın aklına bir fikir geldi.

- Kardan adam yapalım, dedi.

Oya, Ayşe ve Ali bu fikri çok beğendiler. Hem bu kimseye zarar vermezdi. Kardan adamlarını yapmaya başladılar. Kocaman kar topları yapıp üst üste koydular. Kardan adamlarının başını ve vücudunu yaptılar. Çok güzel ve büyük bir kardan adamları olmuştu.

- Hey çocuklar kardan adamın bir şeyleri eksik değil mi? dedi Oya. (Acaba kardan adamın neyi eksik?)

- Bence de, dedi Ayşe.

Sonunda çocuklar kardan adamın gözlerinin, ağzının, burnunun, giysilerinin olmadığını fark ettiler. (Peki şimdi ne yapacaklar?) Ali:

- Hepimiz evimize gidip kardan adamımız için bir şeyler getirelim, dedi.

- Evet onu süsleyelim, dedi Ayşe.

Çocuklar evlerine gittiler. Can evden küçük ve büyük düğmeler getirdi. Ayşe mutfakta bulduğu huniyi ve süpürgeyi getirdi. Oya babasının kullanmadığı atkı ve beresini, Ali ise eski eldivenlerini getirdi. Çocuklar malzemelerini yere koydular. Ama bunları nasıl yerleştireceklerdi?

Can düğmelerin küçük olanlarından beş tane aldı. Yan yana dizip kardan adamın ağzını yaptı. İki düğme daha alıp gözlerine taktı. Ayşe getirdiği huniyi kardan adamın yüzünün ortasına yerleştirdi ve burnunu yaptı. Oya, atkı ve bereyi kardan adama giydirdi. Ali eldivenlerin içine kar doldurup kardan adamlarına el yaptı. Ayşe de süpürgeyi eline yerleştirdi. Can:

- Ben kardan adama giysi de yapacağım, dedi.

Eline büyük düğmelerden beş tane aldı. Vücuduna alt alta yerleştirdi. Artık kardan adamları hazırıldı.

- Çok güzel oldu, dedi Oya.

- Evet bu bizim kardan adamımız. Yeni arkadaşımız dedi, diğer çocuklar.

KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ (GRİMM MASALI)

Yemyeşil, gür ağaçları olan bir ormanın yakınlarında bir kulübecik varmış. Bu evde sevimli bir kızla annesi yaşıyormuş. Onların evlerinin biraz uzağındaki ağaçlık yerde kızın sevimli ninesinin evi

varmış. Ninesi ona yaş gününde kırmızı başlıklı bir pelerin armağan ettiğinden herkes ona "Kırmızı Başlıklı Kız" adını koymuş.

Bir gün nine hastalanmış. Annesi hemen yiyeceklerle dolu bir sepet hazırlayıp ninesine götürmesi için kızına vermiş. Kız ninesini göreceği için sevinçliymiş. Yolda giderken çiçekler toplamış. (Çiçekleri neden toplamış olabilir?)

Çok gitmemiş ki birden karşısına hain kurt çıkıvermiş. (Sizce kurt kıza ne yapacak?)

- Nereye gidiyorsun güzel çocuk?

- Nineme gidiyorum. Ona ilaç ve yiyecek götürüyorum.

Kurt üzülmüş gibi davranarak geçmiş olsun dileklerini söylemiş. Kızın yanından ayrılır ayrılmaz o da çiçek toplayıp kızıdan önce ninenin evine gitmiş. Kıpıyı çalıp içeri girmiş.

- Sana çiçekler getirdim nineciğim, diyerek çiçekleri uzatmış.

Gözleri iyi görmeyen nine çiçekleri alayım derken kurt onu yutmuş. Bir süre sonra gelen Kırmızı Başlıklı Kız eve girip:

- Nineciğim ben geldim. Sana ilaç, yiyecek ve çiçek getirdim, demiş.

O sırada kurdun ön ayakları yorganın dışında görünmüş. Kız hayretle:

- Nineciğim, ne kadar uzun kolların var! demiş.

- Seni doya doya kucaklamak için, demiş kurt.

Kız o sırada kurdun yüzünü görmüş.

- A...a!...Gözlüklerin de ne kadar kalın!

- Seni daha iyi görebilmek için yavrucuğum.

Birden kurdun sivri dişleri, kocaman ağzı dikkatini çekmiş.

- Ağzın da ne kadar büyük öyle. Sabrı tükenen kurt uluyarak:

- Seni bir lokmada yutmak için, demiş ve kızın üzerine atlamış.

- İmdaaaattt! İmdaaaattt! Beni kurtarın, diyerek evden fırlamış.

İleride odun kesen oduncu dede kızın sesini duymuş. Baltasıyla koşarak gelmiş. (Oduncu amca kurda ne yapacak?) Bir vuruşta kurdu yere sermiş. Kurdun karnını yararak nineyi kurtarmış. Sonunda eve varmışlar. Sepette getirilen yemekleri hep birlikte yemişler.

ŞEHİRDEN KÖYE

Hülya, ailesiyle birlikte o yaz halasının köyüne doğru yol çıktı. Halasının köyü şehirden çok uzak yüksek bir dağdaydı. Onları kasabadan bir minibüs aldı.

Gezdire gezdire köye götürdü. Halası onları karşıladı.

- Ama nasıl olsa Zeze kırmızı şapka takacak. Onu hemen bulurum, dedi Piki.

Piki bir tepenin üzerinden bahar şenliğine baktı. Ama o da ne? Bir sürü şapka görüyordu. Hasır şapka, kepli şapka, uzun şapka, mavi püsküllü şapka. Arkadaşını bir sürü şapkanın arasında nasıl bulacaktı? Piki'nin aklına Zeze'nin söylediği geldi. Onunki kırmızı bir şapkaydı. Karıncaların arasında sadece bir tane kırmızı şapka vardı. Arkadaşı Zeze'yi bulmuştu. Piki hemen tepeden koşarak indi. Karıncaların arasına karıştı.

- Zeze, Zeze, diye bağırmaya başladı.

Ama arkadaşını bulamadı. Karıncalar arkadaşını tanımıyorlardı. Bir karınca:

- Biz çok kalabalığız. Arkadaşını nasıl tanıyalım, dedi.

Piki Zeze'yi kırmızı şakasıyla bulmaya karar verdi. Karıncalara:

- Kırmızı şapkalı karınca nerede? Onu gördünüz mü? diye sordu.

Bütün karıncalar ona yol gösterdi. Piki bir süre sonra kırmızı şapkayı gördü.

- Zeze, diye bağırdı.

Arkadaşı dönüp Piki'ye baktı. Birbirlerine sarıldılar. Bahar şenliğinde çok eğlendiler. (Şenlikte nasıl eğlenmiş olabilirler?) Mektuplaşmak üzere ayrıldılar.

HASTA ARKADAŞIM ALİ

Ali karda oyun oynarken dikkat etmediği için düşüp kolunu kırmıştı. Canı çok yanmıştı. Kolu alçıda evde yatıyordu. Odasında camdan dışarı bakıyordu. Çok mutsuzdu. Çok yalnızdı. Okulu, arkadaşlarını, öğretmenini, oynadıkları oyunları çok özlemişti. Acaba şimdi okulda ne yapıyorlardı?

Sibel de okulda arkadaş Ali'yi çok özlemişti. Öğretmeninin yanına gitti:

- Öğretmenim, Ali ne zaman okula gelecek?

- Bir süre daha gelemeyecek. Kolunun iyileşmesi gerek, dedi öğretmeni.

Sibel arkadaş Ali'yi ziyarete gitmeye karar verdi. Bir demet çiçek aldı. Ali'nin evine gitti. Kapıyı Ali'nin annesi Afet teyze açtı.

- Merhaba Sibelciğim. Nasılsın, dedi Afet teyze.

- Merhaba Afet teyze. İyiyim. Ali'yi görmeye geldim.

Afet teyze Sibel'i oğlunun odasına götürdü. Ali çok mutsuzdu. Yatağına oturmuş, somurtuyordu. (Ali neden somurtuyordu?)

- Merhaba Ali, dedi Sibel, nasılsın?

- Kolum iyi ama canım çok sıkıldı. Çok mutsuzum.

- Ama karda oyun oynarken dikkatli olmalıydın. Çok yüksek yerlerden aşağı kaymamalıydın.

- Evet biliyorum. Bir daha yapmayacağım. Okulda neler yapıyorsunuz? Anlatsana...

- Oyunlar oynuyoruz, resimler yapıyoruz. Seni de çok özledik. Biraz daha dinlen. Sonra sen de okula geleceksin.

Ali birden güldü. Yakında okula gideceğini duyunca çok mutlu olmuştu. Gün boyunca Sibel ile okulda olanları konuştular. Afet Teyzenin getirdiği kurabiyeleri yediler. Sibel Ali'yi sık sık ziyaret etti. Ali artık hiç mutsuz değildi. Çabucak iyileşip arkadaşlarına kavuştu.

ELBİSELER

Murat, annesi ve büyük annesi evden çıktılar. (Murat, annesi ve büyük annesi nereye gidiyorlar?) Murat atkısını ve beresini taktı. Montunun önünü kapattı. Kıştı ve hava çok soğuktu. Annesi büyükannesine bir şeyler anlatıyordu. (Acaba aralarındaki konuşma neydi?) Murat merak etti:

- Anne nereye gidiyoruz?

- Terziye gidiyoruz, dedi annesi. Büyük annen ve ben kendimize giysiler diktiriyoruz.

Terzi evlerinden çok da uzak değildi. Murat terzi dükkânının içinde gezerken büyükannesi giysi provası yapıyordu. Kahverengi bir elbise diktiriyordu. Kolları uzundu.

- Büyük anne elbisenin kolları neden uzun? Benim arkadaşım Ayşe'nin elbisesinin kolları kısa.

- Yavrum, ben bu elbiseyi kışın giyeceğim için kolları uzun ve kumaşım kalın.

Büyük annesinin giysi provası bittikten sonra annesine sıra geldi. Annesi de çiçekli kumaşlı bir etek diktiriyordu.

- Anne, bu etek kışın giyinmek için ince değil mi?

- Evet canım. Ben bu eteği yazın giyinmek için diktiriyorum.

Annesi prova olurken Murat'da dükkânın içini geziyordu. Askılarda dikilmiş bir sürü kıyafet vardı. (Askıda neler asılıyor olabilir?) Yaz için dikilmiş elbiseler, kış için kalın gömlekler, pantolonlar. Hepsi çeşit çeşitti. Annesi provadan sonra askıda bir tane gömlek gördü.

- Bu gömleği çok beğendim. Bundan da diktireceğim, dedi. Murat yolda giderken:

- Anne ben de pantolon diktirmek istiyorum, dedi

- Peki, dedi annesi. Sana da istediğin bir kumaş alırız, diktiririz.

- Ben de pantolonuna uygun kazak örerim, dedi büyük annesi.

- Yazın deniz kenarında giymek için de şort diktirir miyiz?

Gösteri çok güzelmiş. Sihirbazlar, dans eden köpekler, sıçrayan maymunlar. Tombiş, Pisi, Vakvak oradan çok mutlu ayrılmışlar ve baba ayıya çok teşekkür etmişler. (Siz hiç sirke gittiniz mi? Neler gördünüz?)

BABAANNEMİN YÜNLERİ

Babaannem örgü örmeyi çok severdi. Kocaman sepetinin içinde renk renk iplikleri vardı. (Acaba sepette ne renk yünler olabilir?) Mavi, sarı, kırmızı... Yünlü iplikler, ince iplikler, nakış ipleri. Hepsiyi farklı şeyler örerd. (İpliklerle neler örülür?) Kazaklar, atkılar, yelekler... Kenarlarına da çiçekler işlerdi. Babaannemin bir de "Bal" adında kedisi vardı. Bal babaannemin kırmızı yün yumağıyla oynamayı çok severdi. Yumağı odanın içinde dolaştırır, etrafa saçardı. İpliği takip ederek Bal'ı evde bulabilirdik. İplik bazen koridor boyu dümdüz giderdi. O zaman Bal'ın odaları gezdiğini anlardık. İplik bazen de eğri büğrü giderdi. O zaman da Bal'ı odanın içinde yaramazlık yaparken bulurduk. Babaannem kedisine hiç kızmazdı. (Babaanne neden kedisi Bal'a kızmıyor?) Çünkü Bal babaannemin en yakın arkadaşıydı. Babaannemin doğum günü yaklaşmıştı. (Sizce babaanneye ne hediye almalılar?) Annemle düşünüp babaanneme bir kedi daha almaya karar verdik. Hem babaanneme hem de Bal'a arkadaşlık ederdi. Babaanneme gri, tekir bir kedi aldık. (Kedinin adını ne koymuş olabilirler?) Adını "Kül" koyduk. Kül de çok şirin bir kedi yavrusuydu. Onu çok güzel bir pakete koyup kırmızı paket ipliği ile bağladık. Paketi babaanneme verdik. Babaannem paket ipliğini yavaşça açtı. Bal da onu seyrediyordu. Paketin içinden Kül çıkınca ikisi de çok sevindi. Bal, Kül'ün etrafında koşmaya başladı. Beraber ipliklerle oynadılar. Babaannemin de iki tane arkadaşı olmuştu. Artık iplerin eğri mi yoksa düz mü olduğunu takip ettiğimiz ve evin içinde aradığımız iki şirin kedimiz vardı.

BİZ SAKSILAR

Benim hikâyem bana benzeyen bir sürü saksının arasında başladı. (Bu hikâyeyi bize kim anlatıyor?) Hepimiz bir çiçekçinin dükkânında satılacağımız evi hayal ediyorduk. (Neler hayal ediyor olabilirler?) Hepimiz birbirimize benziyorduk. Aramızdaki fark ise içimize dikilen çiçeklerdi. Bazımızda gül, bazımızda papatya, bazımızda da menekşe yaşıyordu. Bir saksı için önemli olan nedir bilir misiniz? Onunla yaşayan çiçekle nasıl anlaştığıdır. (Bir saksı ile içindeki çiçeğin nasıl anlaştığı neden önemlidir?) Ben de dikili olan menekşe çok iyi bir çipekti. Onunla çok iyi anlaşıyorduk. Bir gün bana:

- Seninle yaşadığım için çok mutluyum. Beni hiç sıkırmıyorsun, dedi.

- Sen de beni hiç üzmüyorsun, dedim .

Ama bazı saksı arkadaşlarım onlarla yaşayan çiçeklerle hiç anlaşıyorlardı. (Saksı ile çiçek arasında ne gibi sorunlar olabilir?) Çiçek ona kızıyor ve yapraklarıyla onu rahatsız ediyordu. Saksı da çiçeğe su vermiyor, hepsini dışarı akıtıyordu. Bir çok çiçek arkadaşımız bunun için soluyordu.

Yine böyle kavgalarla dolu bir günde çiçekçinin kapısından çok şık bir bayan girdi. Çiçekçiye:

- Yeni evim için çok güzel bir çiçek istiyorum. Ama saksısı da güzel olsun, dedi.

- Tabi hanımefendi. Saksılarımız hep aynıdır ama çiçeklerimiz hep farklı ve değişiktir, dedi çiçekçi .

- Ben menekşe düşünmüştüm. Evime çok yakışacak. Çiçekçi bana doğru yaklaştı. Beni diğer saksılardan ayırıp çok güzel bir paket yaptı. Bayanın eline verdi. Ondan sonra yerim ve hayatım değişmişti. (Acaba saksıyı nasıl bir hayat bekliyordu?) Acaba yeni evim nasıldı?

Yeni evim çok güzeldi. Evde bir sürü değişik saksılar vardı. Bazıları büyük, bazıları benim gibi küçüktü. Hepsinin deseni farklı farklıydı. (Saksıların deseni nasıl olabilir?) Acaba beni sevecekler miydi? Bayan beni üzerinde bir çok değişik saksının bulunduğu bir masanın üzerine koydu. Yerim çok güzeldi. Saksı arkadaşlarımı çok sevmiştim. Hemen arkadaş olmuştuk. Büyük bir saksı:

- Beni doğum gününde hediye olarak getirdiler. Sahibim maviyi çok seviyordu. Onun için beni seçtiler, dedi.

Diğer bir saksı:

- Ben de bir bahar sabahı buraya geldim. Küçük ve pembe bir saksı olmayı seviyorum, dedi bana.

- Peki sen burayı nasıl buldun? diye sordular bana.

- Burayı gerçekten çok sevdim. Hepimiz birbirimizden çok farklıyız. Ama ne kadar güzel arkadaş olduk. Sizlerde arkadaş olmak çok güzel, dedim.

Bütün saksılarla çok iyi arkadaş olduk. Uzun yıllar içimizde çok güzel çiçekler besledik. (Hikâyenin devamı nasıl olabilir? Aralarına nasıl saksılar katılmış olabilir?)

DAMLA CİMCİM

Damla Cımcim diğer damla arkadaşları ile beraber büyük bir gölün içinde yaşıyordu. Arkadaşları ile gölde özgürce yüzüyordu. Yağmur yağdığı zaman aralarına yeni arkadaşlarda katılıyordu. Cımcim

İşte öğretmeni de unutmuştu. Arkadaşları da oyun oynuyordu. Kimse onun doğum gününü kutlamamıştı. (Neden kimse Serkan'ın doğum gününü kutlamıyor?) Serkan çok mutsuzdu. Sınıfın içinde dolaşüyor, oyunlara katılmıyordu. Ama öğretmeni ona hiç karışmıyor, neyi olduğunu bile sormuyordu.

- Kimse beni sevmiyor, doğum günümü hatırlamıyor, dedi.

Öğle yemeği vakti gelmişti. Öğretmen:

- Biz yemek odasına geçiyoruz. Sen de boyaları toplayıp arkamızdan gelir misin Serkan? dedi.

Serkan isteksizce "Peki" dedi. Boyaları topladıktan sonra yemek odasına gitti. Kapı neden kapalıydı? Kapıyı açıp içeri girdi.

- Sürpriz! Doğum günün kutlu olsun, diye bağırды bütün arkadaşları.

Annesi, babası, arkadaşları, öğretmeni herkes oradaydı. Pastada masanın üzerinde duruyordu. Kocaman ve bembeyazdı. Serkan çok mutlu oldu. Hiç kimse doğum gününü unutmamıştı. Doğum gününü çok mutlu geçirdi. Çok güzel hediyeler aldı.

BENEKLI

Susam, Handelerin köpeğiydi. Arka bahçede yuvasında yaşıyordu. Hande her gün onunla oynuyordu. Bir gün köpeğinin karnının büyüdüğünü fark etti. (Susam'a ne olmuş olabilir?) Annesine sordu:

- Anne Susam hasta mı? Karnı neden büyüyor?

- Susam'ın yakında yavruları olacak. Küçük köpekçikler, dedi annesi.

Susam bir gün dört tane yavru doğurdu. Üç tanesi kendine benziyordu. Ama bir tanesi farklıydı. (Dördüncü yavrunun kardeşlerinden farkı ne olabilir?) Benekliydі. Susam Benekli'yi çok sevmişti. En hareketlileri oydu. Ama üç kardeş de Benekliyle alay ediyordu. (Neden Benekli'yle alay ediyorlardı?)

- Sen bizden farklısın. Senin neden üzerinde bu siyah benekler var? diyorlardı.

Benekli kardeşlerini çok seviyordu. Ama onlardan farklı olduğunu biliyordu. Kardeşleri kahverengiydi. Onun ise üzerinde benekleri vardı. Tıpkı uğur böceğine benziyordu. Bir gün kardeşleri onunla gene alay etmeye başladılar. Benekli:

- Ben saklanırsam ne yaparlar acaba? Beni göremeyince ne yapacaklar bakalım? diye düşündü. (Sizce Benekli'yi göremediklerinde ne yapacaklar?) Benekli, bahçedeki çiçekli çitlerin arkasına saklandı. Beklemeye başladı. Kardeşleri bahçeye geldiler.

- Bizim Benekli nerede? Onunla biraz oyun oynasak, dediler.

- Benekli, Benekli neredesin?

Ama Benekli çıkmadı. Gizlendiği yerden kardeşlerini seyretmeye başladı. Kardeşleri Benekli'yi aradılar. Ama hiçbir çitlerin arkasına bakmadı. Kardeşleri bir süre sonra korkmaya başladılar. Bir tanesi:

- Acaba Benekli'ye bir şey mi oldu? dedi.

- Bilmem ama ben Benekli'yi çok özledim, dedi öteki köpek kardeş.

- Bizi ne güzel güldürürdü. Oyunlar öğretirdi. Ona bir şey olmasın, dedi kız kardeşi ve hepsi ağlamaya başladılar.

İçeriden Susam geldi.

- Burada neler oluyor? dedi.

- Anne Benekli kayıp. Onu bulamıyoruz, dediler.

Susam da oğlu için endişelendi. Hemen bahçeyi aramaya başladı. Çitlerin arkasında Benekli'yi buldu.

- Burada ne yapıyorsun çocuğum? Kardeşlerinin sesini duymadın mı?

- Duydum anneciğim. Onlar benimle alay ediyorlardı. Ben de onlara küçük bir oyun oynadım. Beni arayacaklar mı diye...

- Canım bunu neden bana söylemedin? Kardeşlerini uyarırdım. Onlar senin kardeşlerin, seni çok seviyorlar, dedi.

Oğlunu oradan çıkardı. Üç kardeşi de Benekli'yi gördükleri için çok mutluydu. Bir daha onunla alay etmemeye söz verdiler. Beraber oyun oynadılar.

BALIKÇIYLA KARISI (GRİMM MASALI)

Bir zamanlar bir balıkçıyla karısı vardı. Denize yakın küçük bir kulübede oturuyorlardı. Adam her gün balık tutmak için kıyıya inerdi. Bir gün oltasına iri bir balık yakalandı. (Balıkçı bu balıkla ne yapacak?)

- Bırak beni de gideyim, dedi balık. Ben gerçek balık değilim. Tılsımlı bir prensim.

- Bu kadar dil dökmene gerek yok. Konuşan balığı ben de istemem, dedi balıkçı ve onu suya attı.

Ev dönen balıkçı karısına olanları anlattı. (Karısı ne cevap vermiş olabilir?) Karısı:

- Hiç dilek dilemedin mi? diye sordu. Hemen git bir dilekte bulun. Bu dökük yerden kurtulup güzel bir kulübe istediğimizi söyle.

Balıkçı kıyıya gidip balığa seslendi. Balık su yüzüne çıktığında:

- Nedir benden istediğin? diye sordu.

Balıkçı dileğini söyledi.

- Evine dön, eşin güzel evine kavuştu bile, dedi balık.

Böylece güzel bahçesi olan kişinin bütün eşyaları yenilenmiş evlerinde mutlu oldular.

Birkaç hafta sonra balıkçının karısı:

İki kardeş düşünmeye başladılar. (Nasıl bir fikir bulabilirler?) Uzun bir sessizlikten sonra Gülin:

- Buldum, dedi.

Hemen yatağından kalktı. Gidip çalışma masasındaki dolabı açtı. Bir kutu çıkardı. (Kutunun içinde ne olabilir?)

- Ne var onun içinde, diye sordu Gamze.

- Boncuk, dedi Gülin. Bununla annemize kolye yapabiliriz.

- Ben de bilezik yaparım.

İki kardeş boncukları yataklarına döktüler. İpliğe renk renk boncukları geçirmeye başladılar. Gülin çok güzel bir kolye, Gamze de renkli bir bilezik yapmıştı.

- İkimizin de hediyesi çok güzel oldu, dedi Gamze. Annemiz çok sevinecek.

- Yarın sabah kahvaltıda annemize veririz.

Gülin birden gülümsedi. (Neden gülümsemiş olabilir?)

- Neden kahvaltıyı biz hazırlamıyoruz?

- Evet, biz hazırlayalım. Annemize sürpriz yaparız, dedi Gamze. Annem de yorulmamış olur.

İki kardeş hemen uyudular. Sabah erkenden kalktılar. Daha kimse uyanmamıştı. (İki kardeş ne yapacaklar?) Mutfağa gittiler ve kahvaltıyı hazırladılar. Masaya bir tane de çiçek koydular. Yaptıkları kolye ve bileziği de annelerinin oturacağı sandalyenin önüne yerleştirdiler. Bir süre sonra içeriden bir kapı sesi duyuldu. Anneleri ve babaları uyanmıştı. İkisi de mutfağa girdiğinde çok şaşırdılar. Gamze ve Gülin:

- Anneler günün kutlu olsun anneciğim, diye bağırdılar.

Anneleri çok mutlu olmuştu. Çocuklarına sarıldı. Kolye ve bileziğini taktı. Babaları da parfüm almıştı.

- İkisini de çok güzel yapmışsınız. Teşekkür ederim. Benim ne kadar becerikli kızlarım varmış. Kolyemi ve bileziğimi her zaman takacağım. Sizleri çok seviyorum.

Gülin ve Gamze çok sevindiler. Sohbet ederek kahvaltılarını yaptılar. Herkes çok mutluydu.

ECZANE ARIYORUZ

Murat okuldan geldiğinde annesini hiç iyi görmedi. (Annesini neden iyi görmemiş olabilir?) Hemen annesinin yanına gitti.

- Anneciğim, neyin var?

- Biraz başım ağrıyor canım. Biraz dinlenirsem geçer, dedi annesi Murat'a.

Murat önce annesinin baş ağrısını fazla önemsemedi. (Baş ağrısını neden önemsememiş olabilir?)

- Birazdan geçer, diye düşündü.

Saatler ilerlemişti. Murat'ın babası neredeyse işten gelecekti ama annesinin baş ağrısı henüz geçmemişti. Murat annesi için çok üzülüyordu.

- Anne doktora gidelim, dedi.

- Gerek yok canım. Geçer birazdan.

Murat annesi için ne yapacağını bilmiyordu. (Sizce ne yapabilir?) Bir süre sonra babası işten geldi. Murat babasını kapıda karşıladı.

- Babacığım, annemin çok başı ağrıyor. Doktora gitmiyorum.

- Ben şimdi bakarım yavrum, dedi babası

Annesinin yanına gittiler. Babası eşine baş ağrısı ilacı alacağını söyledi. Murat'a da kendisiyle gelmeyi teklif etti. Annesi de evde dinlenirdi. (İlacı nereden alacaklar?)

Murat ve babası arabaya bindiler. Eczaneleri gezmeye başladılar. Ama hepsi kapalıydı. Murat

- Anneme ilaç bulamayacağız, dedi.

- Nöbetçi eczane bulalım, dedi babası

Kapalı bir eczanenin kapısındaki yazıyı okudu.

- Açık bir eczane bulduk. Hemen gidiyoruz.

Hemen eczaneye gittiler. Eczane açtı, ışıkları yanıyordu. Murat çok mutlu oldu. (Murat neden mutlu oldu?) Babası hemen baş ağrısı ilacını aldı. Çabucak eve gittiler. Murat elinde ilaçla eve koşarak girdi. İlacı annesine verdi. Annesi ilacı içip uykuya daldı. Murat sabaha kadar annesi için çok endişelendi. (Murat neden endişelendi?)

Sabah uyandığında annesi mutfakta şarkı söyleyerek kahvaltı hazırlıyordu. Murat çok mutluydu. Annesine sarıldı. Bir daha hastalanmamasını diledi.

OYUNCU CİVCİVLER

Anne tavuğun üç tane civcivi varmış. Bu üç civciv oyun oynamayı çok sevmiş. Her gün annelerinin etrafında koşturup:

- Oyun oynayabilir miyiz? Oyun oynayabilir miyiz? diye ısrar ederlermiş.

Anneleri de civcivlere izin vermiş ama uzaklaşmalarını istemezmiş. (Neden uzaklaşmalarını istemiyor olabilir?)

Yine bir gün, üç civciv annelerinden deniz kıyısında oynamak için izin almışlar. Oyun oynamaya başlamışlar. Bir süre sonra civcivlerden bir tanesi:

- Hadi ayaklarımızı denize sokalım, demiş.

- Evet bende kıyıda oynamaktan sıkıldım, demiş bir diğer civciv.

- Olmaz, demiş üçüncü civciv. Deniz derin olabilir. Bir yüzme bilmiyoruz. Kıyıda oynamalıyız.

- Ben deneyeceğim, demiş bir civciv. Zaten sığ suda oynayacağız.

Denize doğru yürümüş. Su sadece bacağına geliyormuş.

- Artık mumu söndürebilirim, dedi ev sahibi kelebek. Işık uyurken bizi rahatsız edebilir.

- Evet söndürelim. Zaten uyandığımızda güneş her yeri aydınlatmış olacak, dedi kelebeklerden biri.

Kelebekler yataklarına yatıp hemen uykuya daldılar. (Rüyalarında neler görmüş olabilirler?) Sabah uyandıklarında her yer aydınlıktı. (Etrafı kim aydınlattı?) Güneş kocaman bir mum gibiydi. Pırıl pırıldı.

YAZ NE GÜZEL

Neşe, sabah uyandığında odasında bir hareketlilik vardı. (Neşe'nin odasındaki hareketlilik ne olabilir?) Annesi Neşe'nin kıyafet dolabını boşaltmıştı.

- Ne yapıyorsun anneciğim, diye sordu Neşe.

Annesi kızının yüzüne gülen gözlerle baktı.

- Haydi kalk canım. Dolabını düzeltiyoruz. Yazlık giysilerini getirdim. Onları yerleştireceğiz, dedi.

Neşe hemen yataktan fırladı.

- Yaşasın, artık kalın giysiler giymeyeceğim.

Neşe yazlık giysilerini çok özlemişti. Renk renk tişörtleri, çiçekli etekleri, şortları vardı. Neşe hemen annesine yardım etmeye başladı. (Siz yazın neler giyiyorsunuz?)

- Anne, artık kalın çoraplar giymeyeceğim değil mi?

- Evet canım. Artık çorap giymen gerekmiyor.

Neşe geçen yaz yaptıklarını hatırladı. Arkadaşlarıyla uzun süren oyunlar oynamıştı. Her gün dondurma yemişti. Annesi ve babasıyla bol bol gezmişti. Neşe bunları düşünürken dolabı yerleşmişti bile. (Siz yaz giysilerinizi yerleştirdiniz mi?) Bir süre sonra annesi:

- Şu dolaba da deniz eşyalarını yerleştirelim, dedi.

Neşe mutluluktan bir çılgılık attı. (Neşe neden çılgılık atmış olabilir?)

- Denize gireceğim, denize gireceğim, diye şarkılar söylüyordu.

Neşe denizi ve güneşi çok seviyordu. Annesi ile geçen yaz ne güzel yüzmüşlerdi. Babası ona dalmayı öğretmişti.

- Anne, bu yaz da denize gidecek miyiz?

- Tabi ki canım. Havaalar gittikçe ısınıyor. Biz de yakında denize gireceğiz.

Neşe pembe mayosunu dolabına koydu. Deniz havlusunu, çantasını, terliklerini de yanına yerleştirdi. Yaz için her şeyi hazırdı.

- Artık tatil planlarını yapmaya başlamalıyım, diye düşündü.

Yaz mevsimini çok seviyordu. Her yer güneşle pırıl pırıldı. Deniz dümdüzdü. Kum sıcacıktı.

Neşe gün boyu yazın yapacaklarının hayalini kurdu. Sabırsızlıkla yazı beklemeye başladı.

GEVEZE KAZLAR VE TILKI (ALMAN MASALI)

Yemek peşinde dolaşan tilki çok şanslı bir günündeymiş. (Tilki neden şanslı olabilir?) Çünkü yemyeşil bir kırdan otlayan bir kaz sürüsü ile karşılaşmış. Kazların başında ne çoban varmış ne de köpek.

Tilki ellerini oğuşturmuş:

- Sanki yemeğe davetliyim. Bu kazları sırayla yemekten başka işim yok!

Kazlar tilkiyi görünce korkudan öleceklermiş az kalsın, ama korkunun ecele faydası var mı? Ağlamışlar, sızlamışlar, nafile. Tilkinin kazları bırakmaya hiç niyeti yokmuş:

- Daha neler! Kırk yılda bir kısmetime böyle sizin gibi yağlı kazlar çıktı. Kısmetimi geri tepmem!

Kazlar kurtulamayacaklarını anlamışlar. (Sizce kazların kurtulma yolu var mı? Ne olabilir?) Bunun üzerine en yaşlı kaz:

- Sayın tilki, tamam bizi ye, ama hiç olmazsa son dileğimizi yerine getir.

- Olabilir, demiş tilki. Söyleyin bakalım neymiş son dileğiniz?

- Biz, bilirsin şarkı söylemeyi çok severiz. Hepimiz sırayla en sevdiği şarkıyı okusun. Şarkı söylemek bize ölüm acısını, kötü kaderimizi unutturacak. Şarkısını bitireni hemen yemeye başlayabilirsin. Bu arada sıradaki söyler, sana da yemek müziği olur. Lütfen bu isteğimizi kabul et. (Yaşlı kazın söylediklerine katılıyor musunuz? Neden?)

- Tamam, demiş tilki.

Birinci kaz, boynunu köye doğru uzatıp başlamış var gücüyle ötmeye:

- Ga,ga,gaaaa...

Birinci bitirirken ikinci başlamış, üçüncü de katılmış.

Tilki "Artık tamam, birinciye yemeye başlayabilirim" diye düşünüyormuş ki. Köyden bir sürü insanın ellerinde baltalarla koşarak geldiklerini görmüş. (İnsanlar tilkiye ne yapacaklar?)

Kazların kendisine ettikleri oyunun o an farkına varmış, ama artık çok geçmiş. Koşarak postu kurtarmaktan başka çaresi kalmamış.

TUZAĞA DÜŞEN TILKI (MOĞOL MASALI)

Kurt, günün birinde kocaman bir koyun yakalamış. (Sizce kurt koyuna ne yapacak?)

- Şimdi haftalarca evimden çıkmadan karnımı doyururum! Çok şanslı bir günümdeyim, diye sevinliyormuş.

Taze koyun etinin kokusunu alan tilki de kurdun ininin etrafında dolaşmaya başlamış.